

СТИВ БЕРИ

ИЗМАМАТА НА КРАЛЯ

Част 8 от „Котън Малоун“

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2013

chitanka.info

На Джесика Джоунс и Естър Гарвър

*Казвам ви, че моето място е място на
кралете. Няма да позволя да ме наследи негодник,
кой друг може да ме наследи освен крал.*

Елизабет I

ПРОЛОГ

Дворецът „Уайтхол“

28 януари 1547 г.

Катрин Пар разбираше, че краят приближава. Оставаха още само няколко дни, а може би и часове. Трийсет минути тя мълчаливо наблюдаваше лекарите, които извършваха прегледа. И съзнаваше, че времето за окончателната им присъда приближава.

— Вече не можете да разчитате на човешка помощ, Ваше Величество — обади се един от тях. — Най-добре е да помислите за досегашния си живот и да потърсите Божията милост чрез Исус Христос.

Тя внимателно наблюдаваше как Хенри VIII ще приеме този съвет. Проснат на леглото, кралят спря да стене и извърна глава към лекаря.

— Кой съдия те упълномощи да ми издадеш присъдата? — попита той.

— Ние сме вашите лекари. А присъдата ни не подлежи на обжалване.

— Махайте се! — изкрещя Хенри. — Всички въл!

Макар и тежко болен, кралят все още беше в състояние да командва. Мъжете побързаха да напуснат стаята, последвани от уплашените придворни.

Катрин също понечи да излезе.

— Вие останете, моя вярна кралица — спря я Хенри.

Тя кимна. Двамата се оказаха сами.

Той направи опит да се овладее.

— Когато човек се тъпче с еленско и свинско, а към него прибавя бифтеци и телешко филе и прокарва всичко това с твърде много бира и вино, няма как да запази здравето си. И ще бъде двойно по-злочест заради огромния си корем. — Той замълча за миг и добави: — Точно това се случи с мен, кралица моя.

Съпругът ѝ казваше истината. Той действително беше станал жертва на болест по свой избор, която го разяждаше отвътре. Беше подут до пръсване, неспособен да прави каквито и да било физически усилия, планина от лой. Мъжът, който на младини беше красив и жизнен, прескачаше ровове и майсторски стреляше с лък, мъжът, който водеше армията и побеждаваше папата, днес не беше в състояние дори да вдигне ръка за благословия. Защото се беше превърнал в огромно туловище с малки очички, подпухнало лице и двойна гуша. Истинска свиня. Отвратителна.

— Не бива да се бичувате по този начин, Ваше Величество — каза тя. — Вие сте моят господар, пред когото се прекланям не само аз, а и цяла Англия.

— Но само докато дишам.

— Което продължавате да правите.

Тя си знаеше мястото. Насърчаването на конфликта между съпруг и съпруга, когато той има всичко, а тя нищо, беше много опасно начинание. Но макар и слаба, тя също имаше своите оръжия. Те включваха вярност, добро отношение, чувство за хумор, постоянни грижи и отлично образование.

— Мъжът може да засее своето семе хиляди пъти — каза тя. — Ако внимава и избегне чумата и живее разумно и здравословно, може да бъде як като дъб и да скача като елен начело на стадото си. Вие сте такъв, кралю мой.

Той разтвори подпухналата си длан и тя сложи ръката си в нея. Кожата му беше студена и лепкава и тя неволно се запита дали смъртта вече не влиза в правата си. Добре знаеше, че кралят е на петдесет и шест години, трийсет и осем от които бе прекарал на английския престол. През това време беше сменил шест съпруги, от които имаше пет законни деца. Беше предизвикал света, бе победил Католическата църква и бе установил своя религия в кралството си. Тя беше третата му съпруга на име Катрин и, слава богу, се очертаваше като последната.

Това ѝ даваше надежда.

Бракът с този тиранин не ѝ донесе радост, но тя изпълни своите задължения. Предпочиташе да бъде негова любовница, защото добре знаеше какво се случи с официалните му съпруги. Но той отказа. „Не, госпожо. За вас съм отредил по-важна роля.“ Тя

съзнателно не демонстрира ентузиазъм при предложението му и остана глуха за кралските му жестове — главно защото си даваше сметка, че с напредването на възрастта главите около него падаха обезпокоително бързо. Дискретността беше единственият път към дълголетие. По тази причина тя нямаше друг избор, освен да се омъжи за Хенри Тюдор. С бляскава церемония пред очите на целия свят.

Днес четирите години брачна агония бяха на път да приключат.

Тя успяваше да скрие радостта и облекчението си. На лицето ѝ беше изписана загриженост, в очите ѝ се четеше обич. Имаше достатъчно опит в поддържането на чувствата на възрастни мъже, защото вече се беше грижила за двама съпрузи на смъртно легло. Знаеше какви жертви изисква тази роля. Достатъчно дълго беше държала в скута си вонящия и обезобразен от язви крак на краля, достатъчно дълго го беше мазала с лечебни мехлеми, успокоявайки физическите и психическите му болки. Защото добре съзнаваше, че тя е единствената жена, на която той позволява това.

— Имам един последен дълг към теб, любима — прошепна Хенри.

— Дори най-беглото желание на Ваше Величество е закон за тази страна — кимна тя.

— Има една тайна, която пазя от много години. Тайна, който ми повери моят баща. Настъпни моментът да я споделя с Едуард и очаквам ти да ми помогнеш.

— За мен ще бъде чест, Ваше Величество.

Кралят затвори очи, а тя усети, че болката отново се завръща.

— Монаси, монаси! — изкрещя ужасено той, а устата му грозно се разкриви.

Нима призраците на изгорените на клада духовници започваха да танцуват злорадо около кралското ложе? Нима искаха да разкъсат изтерзаната му душа? Хенри беше опустошил манастирите, бе конфискувал тяхното богатство и бе наказал техните обитатели. От някогашното им величие бяха останали само руини и трупове.

После кралят се овладя, очевидно прогонил призраците.

— На смъртното си легло баща ми ми разказа за едно тайно място, принадлежащо на Тюдорите. Аз много го обичах и го използвах

добре. Искам и синът ми да научи за него. Ще му кажеш ли от мое име?

Тя беше смаяна, че този безмилостен и недоверчив към всички човек беше решил да я удостои с последното си доверие. Запита се дали това не е поредният капан. Веднъж вече се беше опитал да го направи. Бе станало преди няколко месеца, когато тя го бе притиснала по въпроси, свързани с религията. От грешката ѝ светкавично се бе възползвал епископът на Уинчестър Гардинър, който поиска и получи разрешението на краля тя да бъде арестувана и разследвана. Но Катрин, слава богу, бе научила навреме за това и бе успяла да си възвърне височайшето благоразположение. В крайна сметка стана така, че именно Гардинър беше изправен пред съда.

— Разбира се — отвърна на въпроса тя. — Ще изпълня всяко ваше желание. Но защо не го споделите лично със своя скъп син и наследник?

— Не искам да ме вижда в това състояние. Никога не бих позволил на наследниците си да ме запомнят така. Позволявам го единствено на теб, любима. Искам да съм сигурен, че ще изпълниш молбата ми.

— Това изобщо не подлежи на съмнение — кимна тя.

— В такъв случай седни и слушай...

Котън Малоун знаеше, че една лъжа щеше да свърши по-добра работа, но реши да каже истината на бившата си съпруга заради новите, по-близки отношения помежду им. Пам го гледаше с познатата настойчивост, но погледът ѝ бе някак смекчен от усложнените обстоятелства.

Той знаеше нещо, за което тя не подозираше.

— Какво общо има смъртта на Хенри Осми със събитията отпреди две години?

Той беше започнал да ѝ разказва историята, но изведнъж спря. Отдавна не си беше спомнял за онези часове, прекарани в Лондон. А те му бяха отворили очите, и то по доста убедителен начин. Едно съвместно преживяване на баща и син, в което можеше да оцелее само бивш агент на американското Министерство на правосъдието.

— Онзи ден по телевизията съобщиха, че либийският терорист, който взриви самолета над Шотландия през осемдесетте, е умрял от рак — подхвърли Пам. — А Гари изведнъж заяви, че знае всичко за него.

Малоун също беше чул новината. Абделбасет ал Меграхи най-накрая беше победен от рака. Бившият офицер от разузнаването беше обвинен за убийството на 270 души след взривяване на бомба на борда на полет 103 на „Пан Ам“ през 1988 г. над шотландското селце Локърби. Но едва през януари 2001 г. това обвинение се превърна в доживотна присъда, произнесена от тричленен състав на шотландския съд, заседаващ на територията на Холандия.

— Какво още каза Гари? — пожела да узнае Малоун.

Той постави въпроса с конкретна цел — да ограничи собствените си коментари в зависимост от това, което вече беше споделил седемнайсетгодишният Гари.

Или поне се надяваше, че ще стане така.

— Само че по време на пребиваването си в Лондон сте се сблъскали със същия този терорист.

Е, не беше точно така, но Малоун изпита гордост от предпазливостта на сина си. Всеки разузнавач знаеше, че най-добрата тактика бе да държиш очите си отворени, а устата — затворена.

— Знам само че преди две години вие с Гари заминахте за Копенхаген, за да празнувате заедно Деня на благодарността — добави Пам. — Но сега изведнъж научавам, че той е бил в Лондон. Защо нито ти, нито Гари не ми казахте нищо?

— Ти знаеше, че трябва да се отбия в Лондон, преди да се прибера у дома — отвърна той.

— Да се отбиеш? Разбира се. Но това не е било отбиване и ти прекрасно го разбираш.

Разводът им се беше проточил цели четири години. След брак, продължил почти осемнайсет. Цялата му кариера във флота беше преминала с Пам. Още преди да се разделят, той завърши право и постъпи на работа в Министерството на правосъдието, но 12-годишната му кариера в специалния отряд „Магелан“ приключи, след като вече се бяха развели.

Тази раздяла не им донесе нищо добро. Но най-накрая бяха изяснили отношенията помежду си. Преди две години. Малко преди

случката в Лондон.

Може би трябваше да ѝ разкаже всичко. Край на тайните, нали?

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш цялата история? — попита на глас той.

Седяха край кухненската маса в къщата в Атланта, където Пам и Гари се бяха пренесли преди развода. Малко след края на брака им Малоун напусна Джорджия и се премести в Копенхаген с надеждата, че миналото е останало зад гърба му.

Господи, колко много се беше заблуждавал!

Нима *той* искаше отново да чуе тази история? Съвсем не. Но това може би щеше да е добре и за двамата.

— Окей — кимна той. — Ще ти разкажа всичко.

ПЪРВА ЧАСТ
ПРЕДИ ДВЕ ГОДИНИ

Лондон, петък, 21 ноември

6:25 ч. вечерта

Котън Малоун се изправи пред гишето за проверка на летище „Хийтроу“ и подаде двата паспорта на служителя зад стъклото. Единият на негово име, а другият на сина му Гари. Проблемът възникна заради петнайсетгодишния Иън Дън, който беше с тях.

— Той няма паспорт — поясни на служителя Малоун, а после обясни кой е и с какво се занимава.

Краткият разговор по телефона приключи с устно разрешение Иън да влезе обратно в страната. Малоун не се изненада. Отлично съзнаваше, че след като Централното разузнавателно управление желаше момчето да се върне в Англия, то вече бе уредило формалностите.

Той беше уморен от продължителния полет, въпреки че бе успял да подремне. Коляното продължаваше да го боли от ритника на Иън в Атланта, който беше направил опит да избяга още на летището. За късмет, собственият му син, петнайсетгодишният Гари бе проявил достатъчно съобразителност да събори на земята непослушното шотландче, преди да изчезне.

Услуга на приятел. Което винаги бе проблем. Този път услугата бе за Стефани Нел, бившата му шефка в отряд „Магелан“. Тя го бе уверила, че това *наистина* е дело на ЦРУ. Бяха й се обадили директно от Лангли. Неизвестно как, бяха научили за появата на Малоун в Джорджия и бяха поискали от него да придружи момчето до Лондон, за да го предаде в ръцете на тамошната полиция. След това двамата с Гари можеха да отлетят за Дания, и то с билети за първа класа, които получиха още в Атланта.

Не беше лошо. Техните билети бяха за икономична класа.

Причините да отлети за Джорджия четири дни по-рано бяха две. Щатската адвокатска асоциация изискваше от своите лицензирани членове задължително присъствие на 12-часов опреснителен семинар, провеждан веднъж в годината. Макар че беше напуснал флота и отряд

„Магелан“, той запази лиценза си, а това означаваше, че трябва да спазва изискванията на гилдията. Предишната година присъства на 3-дневен семинар в Брюксел, на който се разискваха особеностите на мултинационалната собственост върху недвижими имоти. Тазгодишният семинар в Атланта беше по международно право. Не беше най-добрият начин да прекара два дни, но той се беше трудил упорито, за да стане адвокат, и не искаше лицензът му да изгори.

Втората причина беше лична. Гари беше проявил желание да прекарат заедно празниците за Деня на благодарността, защото излизаше във ваканция, а бившата му съпруга Пам реши, че едно пътуване в чужбина е добра идея. Той остана доста учуден от съгласието ѝ, но нещата се изясниха миналата седмица, когато тя му звънна в книжарницата, която държеше в центъра на Копенхаген.

— Гари е бесен и задава много въпроси — съобщи Пам.

— Такива, на които нямаш желание да отговаряш?

— По-скоро такива, чиито отговори ще ми причинят болка.

Тази декларация беше доста мека. Защото само шест месеца по-рано тя, отново по телефона, му бе нанесла жесток удар, признавайки, че Гари не е негов син, а плод на кратка извънбрачна връзка преди шестнайсет години.

А сега му беше казала, че и момчето е нещастно. Малоун можеше да си представи какво изпитва, тъй като самият той беше смазан.

— И двамата не бяхме светци, Котън.

Пам обичаше да му напомня тази истина, сякаш той можеше да забрави обвиненията, че бракът им се бе разпаднал единствено заради неговите изневери.

— Гари иска да знае кой е истинският му баща.

— Аз също.

Тя обаче упорито отказваше да му даде каквато и да било информация по въпроса.

— Той няма нищо общо, защото е чужд на всички ни. Точно както жените, с които си бил ти. Не желая да отворям тази врата. И никога няма да го направя.

— Защо тогава си казала на Гари? Нали се разбрахме да го направим заедно в подходящо време?

— Знам, знам. Грешката беше моя, но трябваше да се случи.

— Защо?

Тя не отговори, а той разбираше защо. Пам обичаше да държи нещата в свои ръце. Всички неща, винаги. А тук нямаше как да го направи. Никой не можеше да го направи.

— Той ме мрази — промълви тя. — Виждам го в очите му.

— Защото си преобърнала живота му.

— Днес каза, че може би ще избере да живее при теб.

— Но ти знаеш, че аз никога няма да се възползвам от това, нали?

— Знам. Грешката е моя, а не твоя. А той направо е бесен. Може би една седмица с теб ще му помогне да се успокои.

Малоун бързо откри, че обичта му към Гари изобщо не е намаляла, поради факта че във вените му не тече кръвта на фамилията Малоун. Същевременно не се заблуждаваше, че не му пука от този факт. Бяха изменили цели шест месеца, но истината продължаваше да боли. Защо? Не беше сигурен, че има отговор. Собствените му изневери се бяха случили главно по времето, когато служеше във флота. Беше млад и достатъчно глупав, за да го хванат. А сега изведнъж научаваше, че и тя беше кръшкала. Щеше ли да го направи, ако той беше останал в правия път?

Съмняваше се. Не й беше в характера. Следователно и той носеше вина за сегашната бъркотия.

Бяха разведени повече от година, но тя склучи примирие с него едва миналия октомври. Нещата се промениха след онова, което се случи в Александрийската библиотека. Към по-добро.

А сега и това. Едно момче, за което носеше отговорност, беше гневно и много объркано.

А другото изглеждаше като престъпник.

Стефани му беше разказала част от историята. Иън Дън бе роден в Шотландия. Баща му бе неизвестен, а майка му го беше зарязала рано. Бяха го изпратили да живее при леля си в Лондон. Известно време се появявал и изчезвал, после окончателно избягал. Имаше досие в полицията. Дребни кражби, незаконно проникване, безделие. ЦРУ бе проявило интерес към него, след като един от агентите му бе скочил или бе блъснат пред връхлитащия влак в метрото. Това бе станало на станция „Оксфорд Съркьс“. Според очевидци Дън може би

бе откраднал нещо от мъртвеца. А ЦРУ бе решило, че трябва да си поговори с него.

Лошо решение. Но и това не беше негова работа.

След няколко минути щеше да е изпълнил молбата на Стефани Нел, а после двамата с Гари щяха да хванат полета за Копенхаген и да прекарат цяла седмица заедно. Дали приятно или не чак толкова, зависеше изцяло от въпросите, на които синът му щеше да поиска отговор. Но имаше и още един проблем. Самолетът за Дания излиташе не от „Хийтроу“, а от „Гетуик“ — другото голямо лондонско летище, отстоящо на час път в източна посока. Но това нямаше особено значение, тъй като дотогава имаше още няколко часа. Трябваше само да смени известна сума долари за лири, за да си плати таксито.

Напуснаха митническата зона и се насочиха към въртележката за багажа.

Двамата с Гари имаха само два сака.

— Полицията ще ме прибере, нали? — попита Иън.

— Така ми казаха.

— Какво ще стане с него? — попита Гари.

— Трудно е да се каже — сви рамене Малоун. И наистина беше трудно. Най-вече заради намесата на ЦРУ.

Той метна сака си през рамо и поведе момчетата навън.

— Може ли да си получа нещата? — попита Иън.

Още в Атланта Малоун прибра една найлонова торбичка, която съдържаше швейцарско ножче с всички възможни екстри, метална верижка с религиозен медальон, флакон със защитен спрей, сребърна ножичка и две опърпани книги с липсващи меки корици.

„Айвънхоу“ и „Смъртта на Артур“.

Петна по ръбовете, напукано книжно тяло. И двете бяха поне трийсетгодишни, с печат на първа вътрешна страница, гласящ ВСЯКАКВИ СТАРИ КНИГИ и адрес „Пикадили Съркъс“, Лондон. Самият Малоун продаваше подобна стока в книжарницата си, но неговият печат предлагаше съвсем проста информация: КОТЪН МАЛОУН, КНИЖАР, ХЪОБРО ПЛАЦ, КОПЕНХАГЕН. Съдържанието на торбичката беше собственост на Иън, а самата тя беше конфискувана от митническите власти на международното летище в Маями при опита му за нелегално влизане в страната.

— Това зависи от полицията — отговори на въпроса той. — Моите заповеди са да те предам на тях заедно с личните ти вещи.

Въпросната торбичка беше прибрана в сака му и щеше да излезе от там едва след като полицията поемеше момчето. Същевременно Малоун беше нащрек, защото Иън като нищо можеше да побегне. После той забеляза двама мъже с тъмни костюми, които се появиха в далечния край на залата и тръгнаха към тях. Мъжът вдясно — нисък и набит, с кестенява коса, се представи като инспектор Норс.

Малоун стисна протегнатата му ръка.

— А това е инспектор Дивийн — представи колегата си Норс. — И двамата сме служители на градската полиция. Тук сме, за да ви закараме до „Гетуик“ и да се погрижим за Иън Дън.

— Благодаря за транспорта — кимна Малоун. — В противен случай щях да бъда принуден да платя за такси.

— Това е най-малкото, което можем да направим — усмихна се инспекторът. — Колата ни е пред вратата. Една от малките привилегии на полицията, знаете... Можем да паркираме където пожелаем.

Насочиха се към изхода. Инспектор Дивийн зае позиция непосредствено зад Иън. Умен ход, одобрително си помисли Малоун.

— Значи вие отговаряте за влизането му в страната без паспорт? — подхвърли той.

— Точно така — кимна Норс. — Заедно с още няколко колеги, както вероятно ви е известно.

Беше му известно, и то много добре.

Напуснаха терминала и ги лъхна свежият утринен въздух. Хоризонтът беше покрит с гъсти облаци в потискащо сив цвят. Край тротоара беше паркиран тъмносин мерцедес седан.

Норс отвори задната врата и направи знак на Гари. Момчето влезе в колата, следвано от Иън и Малоун. Инспекторът ги изчака да се настанят и затръшна вратата. После се настани на мястото до шофьора, а Дивийн седна зад волана. Напуснаха „Хийтроу“ и не след дълго поеа по магистрала М4. Малоун познаваше пътя, както и целия Лондон. Преди години беше изпълнявал редица задачи на английска територия. Без да брой почти целогодишното си назначение на Острова по линия на флота. С приближаването им към източните покрайнини на Лондон трафикът постепенно се съгъстяваше.

— Ще бъде ли удобно да се отбием на едно място, преди да се насочим към „Гетуик“? — обърна се да го погледне Норс.

— Разбира се. Разполагаме с доста време до полета. Това е най-малкото, което можем да направим в замяна на безплатния превоз.

Малоун наблюдаваше Иън, който зяпаше навън. Не можеше да не се запита какво щеше да стане с него. Оценката на Стефани съвсем не беше добра. Дете на улицата, без семейство, изоставено на произвола на съдбата. За разлика от Гари, който беше мургав и с тъмна коса, Иън беше рус, с много бяла кожа. И между другото, съвсем не приличаше на гамен, а по-скоро на момче, което бе направило погрешен ход. Но той беше млад, а младостта предлага шансове, които по-късно се превръщат във възможности. Именно по това се различаваше от Гари, който водеше обикновен и доста по-сигурен живот. Сърцето му се свиваше при мисълта, че синът му може да се окаже самотен бездомник.

В колата беше топло, моторът бръмчеше монотонно. Клепачите на Малоун неусетно се затвориха, отстъпили пред часовата разлика.

Когато се събуди, той погледна часовника си. Беше дремнал петнайсетина минути. Наложил си да остане буден. Гари и Иън седяха неподвижно от двете му страни. Небето беше потъмняло още повече. Всеки момент над града щеше да се разрази буря. Малоун огледа колата и едва сега забеляза, че в нея липсва радиостанция или някакво друго средство за комуникация. Освен това стелките и тапицерията бяха в безупречно състояние. Никога досега не беше пътувал в толкова чиста полицейска кола.

После той насочи вниманието си към Норс. Кестенявата му коса стигаше малко под ушите, подстригана на черта. Гъста, без да е рошава. Той беше гладко избръснат, с леко наднормено тегло, облечен в обикновен костюм и вратовръзка. Вниманието на Малоун беше привлечено от лявото му ухо, което бе пробито. Но нямаше обица.

— Може ли да ми покажете някакви документи, инспекторе? — небрежно подхвърли той. — Би трябвало да ви помоля за това още на летището.

Норс не отговори. Въпросът очевидно пробуди любопитството на Иън, който му хвърли заинтригуван поглед.

— Чухте ли ме, Норс? Искам да видя служебната ви карта.

— Наслаждавай се на пътуването, човече — подхвърли през рамо англичанинът.

Тонът му не хареса на Малоун и той се приведе над облегалката с намерението да покаже, че изобщо не се шегува. Посрещна го дулото на пистолет, насочен в главата му.

— Това достатъчно ли е? — попита Норс.

— Очаквах карта със снимка върху нея — отвърна Малоун, посочи оръжието и небрежно добави: — Откога градската полиция използва пистолети глок?

Не получи отговор.

— Кой си ти? — смени тона Малоун.

— Неговият пазач — отвърна Норс и дулото на глока се насочи към Иън.

Момчето се пресегна през Гари и улови никелираната дръжка за отваряне на вратата. Тя обаче не помръдна.

— Ключалките за деца са голяма работа — ухили се Норс. — Благодарение на тях палавниците не могат да се измъкнат от колата.

Малоун се втренчи в момчето.

— Ще ми кажеш ли какво става, синко? — попита той.

Иън не отговори.

— По всичко личи, че тези мъже са преодолели много препятствия, за да се запознаят с теб.

— Спокойно, Малоун — подхвърли Норс. — Това изобщо не те засяга.

— Тук си напълно прав — кимна Малоун и се облегна назад.

С изключение на факта, че и собственият му син беше в колата. Норс остана извърнат назад с насочен в Малоун пистолет. Колата продължаваше да си пробива път сред все по-оживения трафик.

Малоун се опитваше да си припомни топографията на Северен Лондон, през който минаваха в момента. Позна моста, по който прекосиха Риджънтс Канал — воден път, който се извиваше като змия през целия град, за да се влее в Темза. От двете страни на четирилентовата магистрала се издигаха внушителни дървета. Сред все по-натоварения трафик Малоун успя да зърне прочутото игрище за крикет „Лордс“, близо до което се намираше прословутата Бейкър стрийт на Шерлок Холмс. Малко по-нататък беше и Малката Венеция.

Прекошиха канала за пореден път и той успя да зърне ярко боядисаните лодки, които се разминаваха във водата. Повечето от тях бяха дълги, но с ниски бордове, за да могат да се промъкват под схлупените мостчета. От двете страни на булеварда с оголени дървета се виждаха дълги редици еднофамилни къщи, между които тук-там стърчаха високи жилищни блокове.

Дивийн насочи мерцедеса към една от страничните улички. Обстановката не се различаваше особено от тази в Атланта, където някога беше имал собствен дом. Три завоя по-нататък влязоха в просторен двор, ограден от трите си страни с високи храсти. Мерцедесът закова пред преустроена конюшня, боядисана в пастелни тонове.

Норс слезе, следван от Дивийн. После отвориха задните врати.

— Излизайте — нареди Норс.

Малоун стъпи на павираната алея, очертана от изумруден мъх. Гари и Иън направиха същото от другата страна. Иън направи опит да побегне, но Норс го сграбчи и заби главата му в колата.

— Прави такаото ти казват! — изкрещя Малоун. — Ти също, Гари!

Норс заби пистолета си в тила на Иън и го притисна с цялата тежест на тялото си.

— Да не си мръднал! Къде е флашката?

— Каква флашка? — попита Малоун.

— Накарай го да млъкне! — процеди Норс.

Юмрукът на Дивийн потъна в корема на Малоун.

— Тате! — изкрещя Гари.

Малоун се прегъна на две в опит да си поеме въздух, но все пак успя да направи знак на сина си, че е добре.

— Флашката! — извика Норс. — Къде е?

Малоун бавно се изправи, притискайки корема си с длан. Дивийн се отдръпна крачка назад и се приготви да му нанесе нов удар, но Малоун го изпревари и коляното му потъна в слабините на Дивийн. В същия миг десният му юмрук се стрелна напред и го улучи в челюстта.

Може да беше просто един замаян от часовата разлика пенсионер, но това съвсем не означаваше, че е безпомощен. Завъртя се със светкавична бързина. Точно навреме, за да зърне как пистолетът на Норс се обръща към него. Трясъкът на единичния изстрел екна в мига,

в който Малоун се просна на паважа. Куршумът потъна в храстите зад него. Малоун погледна към полуотворените врати на мерцедеса, зад които беше намерил укритие Норс. Той се изправи, хвана се за покрива и заби крака в далечната врата.

Тя отхвърча от пантите и се заби в Норс. Фалшивият полицейски инспектор се стовари на павираната алея. Малоун се промуши през отворената врата.

Иън тичаше с всички сили към улицата.

— Върви с него! — изкрещя Малоун, срещнал погледа на Гари.
— Изчезвай оттук!

В следващия миг челото му издрънча върху влажните камъни. Прониза го остра болка. Беше решил, че е неутрализирал Дивийн, но това се оказа грешка.

Една силна ръка го стисна за гърлото. Легналото положение не предлагаше достатъчно възможности за маневри, а и Дивийн извиваше главата му назад под неестествен ъгъл.

Околните сгради започнаха да се мержелеят пред очите му. Кръвта от разцепеното чело пълнеше очите му. Последното нещо, което видя, преди да потъне в мрака, бяха фигурите на Иън и Гари, които се стопиха зад ъгъла.

Брюксел, Белгия

7:45 ч. вечерта

Блейк Антрим не си падаше по нафуканите мадами. Но беше принуден да ги понася, защото в Централното разузнавателно управление гъмжеше от представителки на женския пол с огромно самочувствие. Това обаче не важеше за свободното му време, макар че като ръководител на екип от деветима агенти, разпръснати из Англия и Европа, той рядко разполагаше с такова.

Дениз Жерар беше наполовина фламандка и наполовина францужойка, което в нейния случай означаваше комбинация от висок ръст, безупречни форми и разкошна тъмна коса. Лицето ѝ привличаше мъжките погледи като магнит, а тялото ѝ пробуждаше желание за прегръдка. Запознаха се в Градския музей на Брюксел, където откриха, че имат обща слабост към старите географски карти, архитектурните реликви и картините. Оттогава се срещаха още много пъти. Направиха няколко екскурзии извън Брюксел и една до Париж, която остави трайни спомени и у двамата.

Тя беше вълнуваща, дискретна и напълно лишена от задръжки. Прекрасна. Но вече не беше такава.

— Къде сбърках? — попита тя. — Защо слагаш точка именно сега?

В гласа ѝ нямаше нито шок, нито тъга. Изрече думите спокойно, сякаш прехвърляше върху него вече взето решение. И това го ядоса още повече.

Беше облечена с фантастична копринена рокля, която подчертаваше както твърдите ѝ гърди, така и дългите ѝ бедра. Той винаги се беше възхищавал на плоския ѝ корем и продължаваше да се пита дали го поддържа с физически упражнения, или бе прибегнала до услугите на опитен пластичен хирург. Но по тялото ѝ нямаше никакви белези, а мургавата ѝ кожа беше гладка като порцелан.

А какво ухание лъхаше от нея. Странна смесица от сладък лимон и розмарин. Тя имаше нещо общо с парфюмерийния бизнес. Спомена

за това, докато пиеха кафе на Гран Плас, но той беше разсеян и не я слушаше. Мислите му бяха насочени изцяло към една операция в западната част на Германия, която току-що се беше провалила. Поредната. Издънките следваха една след друга.

Официалната му длъжност беше координатор на специалните контраоперации в Европа. Това звучеше така, сякаш участваше в бойни действия — нещо, което беше много близо до истината, защото действително беше част от необявената война срещу тероризма. И той го приемаше съвсем сериозно. Заплахите бяха факт, макар и да идваха от много странни места. Напоследък все по-ясно личеше, че възникват предимно в страните съюзници на Америка, а не в нейните врагове.

Оттам идваше и наименованието на отряда, който командваше. Специални *контраоперации*.

— Каж ми как да оправя нещата, Блейк — добави тя. — Искам да продължаваме да се срещаме.

Не беше истина. Тя просто си играеше с него.

Седяха в апартамента ѝ — скъпо и екстравагантно жилище с мебелировка от началото на миналия век, което гледаше към сочната зеленина на Брюкселския парк и граничеше с Кралския дворец и Двореца на нациите. През френския прозорец се виждаха класическите скулптури, разположени между дървета с безупречно подрязани клони. В този час алеите на парка бяха безлюдни, лишени от присъствието на обичайните групи чиновници, любители на бягането за здраве и семейства, излезли да подишат чист въздух. Наемът на този апартамент със сигурност е няколко хиляди евро на месец, помисли си той. Абсолютно недостъпен за хора като него, които разчитат на държавна заплата. Но той по принцип се срещаше с жени, които печелеха много повече от него.

Професионалистки. И измамнички. Като Дениз.

— Вчера излязох да се поразходя и стигнах до Гран Плас — рече той. — Бях чул, че *Манекен Пис* е с нов костюм. На акордъор на органи.

Прочутата статуя се намиреше недалече от сградата на общината — шейсетсантиметрова бронзова скулптура на момченце, което пишка във фонтана. Поставена там още през 1618 г., тя постепенно се беше превърнала в национален символ. Доста по-късно се бе родила

традицията бронзовата скулптура да се облича в различни костюми няколко пъти седмично, всеки от тях уникален.

Блейк беше там, защото имаше среща с един от своите информатори. И така зърна Дениз. С друг мъж. Хванати за ръце, двамата се наслаждаваха на хладния въздух, гледаха фигурката и си разменяха леки целувки. Тя се държеше напълно непринудено както с него. А той неволно се запита с колко ли мъже поддържаше връзка. Отговор на този въпрос нямаше и до днес.

— На френски му казваме *le petit Julien* — усмихна се тя. — Малкият Жулиен. Виждала съм го с най-различни дрехи, но никога облечен като акордьор на органи. Хубав ли беше?

Той ѝ даде шанс да си признае, но лъжата очевидно беше общ знаменател на предпочитаните от него жени.

Един последен опит.

— Нима си пропуснала тази гледка? — подхвърли с престорено учудване той.

— Бях извън града по работа. Може би ще имам друг шанс да го видя с този костюм.

Той стана да си върви.

— Защо не останеш още малко? — надигна се тя.

Беше му ясно за какво става въпрос. Вратата на спалнята беше отворена. Но днес нямаше да се получи.

Позволи ѝ да пристъпи към него.

— Съжалявам, че няма да се виждаме повече — прошепна тя.

Поредната лъжа пробуди гнева в душата му. Както винаги. Той направи опит да се овладее, но дясната му ръка се стрелна нагоре и я стисна за шията. Вдигна я във въздуха и я заби в стената. Пръстите му се стегнаха около гърлото ѝ, очите му се забиха в нейните.

— Ти си една лъжлива кучка!

— Не, Блейк — успя да прошепне тя, но в очите ѝ нямаше страх.

— Ти ме мамиш. Вчера те видях... Кой е той?

Пръстите му леко разхлабиха хватката си.

— Това не е твоя работа.

— Не делия с никого! — изсъска той.

— Значи трябва да си промениш навиците — усмихна се тя. — Обикновените момичета трябва да са благодарни, че ги обичат. Но

другите, които не са чак толкова обикновени се справят далеч по-добре.

Истината в тези думи го вбеси още повече.

— Ти просто не предлагаш достатъчно, за да станеш единствен — добави тя.

— Не съм те чувал да се оплакваш — каза Блейк.

Сантиметри разделяха устните им. Той усещаше топлия ѝ дъх и сладкия аромат на тялото ѝ.

— Имам много мъже, Блейк. Ти си само един от тях.

Тя знаеше за него, че е служител на Държавния департамент, изпратен на работа в посолството на САЩ в Белгия.

— Аз съм важна личност — каза той, без да отпуска гърлото ѝ.

— Но не достатъчно, за да ме притежаваш изцяло.

Той се възхити на куража ѝ. Отдръпна ръката си и впи устни в нейните. Тя му отвърна страстно. Езикът ѝ докосна неговия. Сигнал, че може би не всичко бе загубено. Той се отдръпна.

Коляното му се заби в корема ѝ. Въздухът шумно напусна гърдите ѝ. Тялото ѝ се прегъна надве, ръцете притиснаха корема. Тя се закашля. После падна на колене и повърна на излъскания паркет. Самообладанието я напусна.

А той усети как потръпва от възбуда.

— Ти си нищожество! — рече на пресекулки тя.

Но мнението ѝ вече нямаше значение.

Блейк се обърна и излезе.

Не след дълго той стигна до кабинета си в американското посолство, намиращо се от източната страна на Брюкселския парк. Напусна апартамента на Дениз с чувство на задоволство, но и на леко объркване. Питаше се дали тя ще се обърне към полицията. Най-вероятно не. Първо, защото нямаше свидетели на конфронтацията между тях, и второ, защото гордостта ѝ нямаше да го позволи.

Освен това той не беше оставил никакви следи.

Жените като нея преглъщат ударите и продължават напред. Но с разколебана самоувереност. Дениз дълго време щеше да си задава въпроси от сорта на: *Дали мога да изиграя този мъж? Или той може би вече знае?*

Като Блейк.

Съмненията ѝ му носеха удовлетворение.

Но се чувстваше зле заради коляното в корема. Нямаше представа защо го беше предизвикала чак дотам. Прелюбодейството е достатъчно тежък грях. Но лъжата го правеше още по-тежък. Грешката си беше нейна. Въпреки това утре щеше да ѝ изпрати цветя. Любимите ѝ бледосини карамфили.

Включи компютъра и вкара днешния код за достъп. Пощата не съдържаше кой знае какво, но вниманието му беше привлечено от мигация надпис СПЕШНО над съобщение, изпратено от Лангли. Това беше новост, въведена непосредствено след 11 септември. Някои хора на високи позиции в Лангли най-сетне бяха проумели, че е по-добре да разпространяват информацията в цялата мрежа на Управлението, вместо да я пазят за себе си, а после да поемат и отговорността. Повечето съобщения с този надпис не се отнасяха до него. Неговата област се наричаше „Специални *контра*операции“, което, преведено на нормален език, означаваше само едно: операции извън нормата на закона. Строго засекретени и неподлежащи на външен контрол. Блейк докладваше за тях единствено на прекия си началник. В момента в ход бяха пет такива операции, а други две бяха във фаза на планиране. После изведнъж той си даде сметка, че мигащото на екрана предупреждение е предназначено за него. Само за него и за никой друг. Компютърът започна автоматично да го дешифрира.

**ВРЕМЕВА РАМКА ЗА „ИЗМАМАТА НА КРАЛЯ“!!!
АКО НЕ ПОСТИГНЕТЕ РЕЗУЛТАТ ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ
48 ЧАСА, НЕЗАБАВНО ПРЕКРАТЕТЕ ОПЕРАЦИЯТА И
СЕ ИЗТЕГЛЕТЕ.**

Това съвсем не беше неочакван вариант. Нещата в Англия не вървяха добре. Допреди няколко дни, когато най-последно пробивът беше осъществен.

Но той се нуждаеше от повече информация. Вдигна слушалката и се свърза с Лондон. Неговият човек вдигна на второто позвъняване.

— Иън Дън и Котън Малоун са на територията на летище „Хийтроу“ — докладва той.

Блейк се усмихна. След седемнайсет години служба в ЦРУ той отлично знаеше как се върши работа. Присъствието на Котън Малоун и Иън Дън в Лондон беше доказателство за това. Защото именно той го беше организирал.

Бившият суперагент в специалния отряд „Магелан“ към Министерството на правосъдието Котън Малоун се беше оттеглил след престрелка в Мексико Сити и дванайсет години вярна служба. В момента живееше в Копенхаген и имаше антикварна книжарница, но продължаваше да държи връзка със Стефани Нел, дългогодишен шеф на отряда. Именно чрез нея Блейк бе успял да привлече Малоун в Лондон. Достатъчно беше да се обади в Лангли, откъдето установиха контакт с главния прокурор, а той от своя страна бе помолил Нел да се свърже с Малоун.

Той се усмихна отново. В този скапан ден все пак се беше случило и нещо добро.

Замъкът „Уиндзор“, Англия

5:50 ч. вечерта

Катлийн Ричардс никога не беше влизала в замъка „Уиндзор“ — непростим пропуск за човек, роден и израснал в Англия. В замяна на това тя добре познаваше миналото му. Построен през XI в. като отбранителна крепост на брега на река Темза, той бил предназначен да спре норманското настъпление към разрастващия се Лондон и станал кралски анклав още по времето на Уилям Завоевателя. Непрестъпната каменна крепост бе оцеляла по време на Първата война на бароните през XII в., английската Гражданска война през XVI в. и две световни войни. А след опустошителния пожар през 1992 г. се бе превърнала в най-големия обитаван замък в света.

Трийсетте километра от Лондон до тук тя измина под непрестанен есенен дъжд. Замъкът се издигаше на висока скала от варовик. Сивите му стени, оръдейните и стражевите кули, разположени върху площ от над петдесет декара, почти не се виждаха в дъжда и сгъстяващия се мрак. Шефът ѝ се беше обадил преди час с кратката заповед веднага да тръгне към замъка.

Това я изненада. Главно защото беше в принудителен неплатен едномесечен отпуск, от който бяха изтекли само двацетина дни. Показа се в това положение веднага след провалилата се операция в Ливърпул срещу нелегална оръжейна доставка за Северна Ирландия. Тримата участници в нея бяха побягнали, а тя организира преследването им с няколко автомобила и в крайна сметка успя ги обкръжи. За съжаление, с цената на небивал хаос по местните пътища, довел до осемнайсет тежко катастрофирани коли с няколко ранени, включително и такива с опасност за живота. За щастие, без жертви. По нейна вина? Ни най-малко.

Но шефовете ѝ бяха на друго мнение. А и медиите не проявиха никаква милост към АБТОП.

Агенцията за борба с тежката организирана престъпност е английското ФБР и се бори с наркотрафика, прането на пари,

измамните, компютърните престъпления, търговията с хора и незаконното притежание на огнестрелно оръжие. Вече десет години Катлийн беше част от нея. Когато я назначаваха, ѝ беше обяснено, че добрият агент трябва да притежава минимум четири качества: способност да работи в екип, да постига конкретни резултати, да бъде лидер и да умее да променя нещата. Искаше ѝ се да вярва, че притежава три от тях, но определено имаше проблеми с „работата в екип“. Не защото имаше проблем с общуването, а защото предпочиташе да работи сама. За щастие, оценките за резултатите ѝ бяха отлични, с много висок процент на осъдени нарушители на закона. Дори беше получила три награди за добре свършена работа. Но въпреки това непрекъснато си създаваше проблеми — главно поради бунтарството, което, изглежда, бе неразделна част от характера ѝ. И тя се мразеше за това.

Докато се мотаеше из апартамента през последните двайсет дни, тя постоянно се питаше кога ще приключи кариерата ѝ в правоохранителните органи. Катлийн имаше добра работа. Трийсет и един дни годишен отпуск, пенсионен фонд, много възможности за обучение и развитие, щедри добавки за майчинство и отглеждане на дете. Не че някога щеше да има нужда от последните две. Почти се беше примирила, че бракът не е за нея, тъй като изискваше прекалено много споделяне.

В момента тя се питаше какво търси в замъка „Уиндзор“, ескортирана под дъжда към „Сейнт Джордж“, готически параклис, построен през XV в. от Едуард IV. Там бяха погребани десет английски монарси. Никой не ѝ обясни защо я викат тук, а и тя не попита. Просто прие заповедта като поредната особеност на професията на агент на АБТОП.

Тя влезе в църквата, отърси дъждовните капки от дрехите си и с възхищение огледа високите сводове, красивите витражи и богатата дърворезба. Над редовете пейки висяха разноцветните знамена на рицарите на Ордена на жартиерата. Емайлирани табелки маркираха местата на сегашните и предишните им собственици. Централната пътека бе облицована с черни и бели мраморни плочи, разположени шахматно и излъскани до огледален блясък, нарушен от дупка до единайсетото място. Около нея се бяха събрали четирима мъже, един

от които беше нейният шеф. Той дойде да я посрещне и я отведе настрана.

— През целия ден църквата остана затворена поради инцидент, станал тази нощ. Опитали са да отворят един от кралските гробове. Извършителите са използвали имплозивни заряди, за да проникнат в него.

Катлийн отлично знаеше за какво става въпрос. Тези експлозивни причиняваха големи щети чрез висока температура при ниско ниво на сътресение и минимален шум. Още при влизането си тя беше усетила характерната миризма на въглерод, съпътстваща подобни експлозии. Взривните материали от този тип бяха изключително сложни и не се продаваха на пазара. Привилегията да ги използват имаха единствено военните. В съзнанието ѝ моментално изникна логичният въпрос: кой може да има достъп до тях?

— Катлийн, предполагам, си даваш сметка, че си пред уволнение — подхвърли шефът ѝ.

Разбира се, че тя си даваше сметка, но изречени гласно, тези думи здравата я разтърсиха.

— Предупредих те да промениш стила си — добави той. — Бог ми е свидетел, че постигаш отлични резултати, но въпросът как ги постигаш, е съвсем друга работа.

Служебното ѝ досие беше пълно с инциденти като този в Ливърпул. Залавяне на група пристанищни работници с 37 килограма кокаин, но с цената на два потопени плавателни съда. Умишлено предизвикан от нея опустошителен пожар, за да прогони наркотрафиканти от скъпо имение, което би могло да донесе милиони на хазната след конфискацията му. Ликвидиране на банда интернет пирати с простреляни четирима души по време на ареста. И най-лошото — мрежа от частни детективи, които незаконно събираха поверителна информация и я продаваха на корпоративни клиенти. По време на акцията един от тях насочи пистолет в гърдите ѝ и тя го застреля на място. Макар и типичен случай на самозащита, този инцидент принуди ръководството да я изпрати на психотерапия. Заключение на терапевта беше, че рисковото ѝ поведение се дължи на неудовлетворителен личен живот. Проклетият доктор така и не си направи труда да ѝ обясни какво точно означава това. Тя изтърпя задължителните шест сеанса и после се отказа.

— Освен за теб отговарям за още четиринайсет души — продължи шефът ѝ. — Но никой от тях не ми създава подобни неприятности. Защо става така, че те постигат резултати без неприятни последици?

— Не съм казала на онези типове в Ливърпул да си плюят на петите — отвърна тя. — Те сами решиха да го направят. А аз прецених, че трябва да ги спра, защото рискът си струваше предвид оръжията и мунициите, които пренасяха.

— Но с цената на ранени хора на магистралата. Невинни хора, които пътуват с колите си. За случилото се няма извинение, Катлийн.

По време на принудителния отпуск се беше наслушала на подобни обвинения.

— Защо съм тук? — попита тя.

— Дати покажа нещо. Ела.

Върнаха се при тримата мъже. Край дупката в краката им лежеше черна мраморна плоча, разцепена на три парчета, събрани плътно едно до друго. Това позволи на Катлийн да прочете надписите върху нея.

**В ГРОБНИЦАТА ПОД ТАЗИ МРАМОРНА ПЛОЧА
ПОЧИВАТ ТЛЕННИТЕ ОСТАНКИ НА:**

ДЖЕЙН СИЙМУР, КРАЛИЦА НА ХЕНРИ VIII

1537 г.

КРАЛ ХЕНРИ VIII

1547 г.

КРАЛ ЧАРЛС I

1648 г.

НЕВРЪСТНОТО ДЕТЕ НА КРАЛИЦА АНА

**ТОЗИ МЕМОРИАЛ БЕШЕ ИЗГРАДЕН ПО
ЗАПОВЕД НА КРАЛ УИЛЯМ IV ПРЕЗ 1837 Г.**

Един от мъжете обясни, че Хенри VIII пожелал издигането на голям паметник тук, в „Сейнт Джордж“, който да засенчи статуята на баща му в Уестминстър. За целта била отлята голяма метална негова статуя и масивни свещници, но Хенри умрял преди завършването им. След него настъпила епоха на радикален протестантизъм, по време на която църковни паметници не се строели, а се рушали. После дъщеря му Мери се завърнала за кратко от Рим и възпоминанията за краля на протестантите Хенри VIII станали опасни. Кромвел разтопил статуята и продал канделабрите. Хенри най-накрая бил погребан в параклиса, като гробът му бил маркиран само с черна мраморна плоча.

Катлийн гледаше в дупката, осветена отвътре благодарение на дълъг кабел, който пресичаше пода и изчезваше в нея.

— Досега криптата е била отваряна само веднъж — подхвърли един от мъжете.

Шефът ѝ го представи като пазача на църквата.

— Това станало на първи април хиляда осемстотин и тринайсега година — добави мъжът. — Дотогава никой не знаел къде е погребан обезглавеният Чарлс Първи. Решението да се отвори гробът било взето, тъй като много хора вярвали, че той лежи редом с Хенри Осми и третата му съпруга Джейн Сиймур.

А сега го бяха отворили за втори път.

— Моля да ни извините за момент, господа — обади се шефът ѝ. — Ние с инспектор Ричардс трябва да поговорим.

Мъжете кимнаха и тръгнаха към външния портал на двайсетина метра от гроба.

Стана ѝ приятно да чуе официалната си титла. *Инспектор*. Беше работила упорито, за да я получи, и не можеше да си представи, че може да я загуби.

— Ще те помоля да си държиш устата затворена и да слушаш, Катлийн — тихо, но решително започна шефът ѝ.

Тя кимна.

— Преди шест месеца имаше кражба в архивите, съхранявани в Хатфийлд Хаус. Изчезнаха няколко много ценни издания. Месец покъсно същото се случи и в Националния архив в Йорк. Последва серия от кражди на исторически документи из цялата страна. Преди месец засякоха някакъв мъж да преснима документи в Британската

библиотека. За съжаление, той успя да се измъкне, преди да бъде арестуван. А сега и това...

Страхът ѝ се стопи, заменен от любопитството.

— Това, което виждаме, означава ескалация на процеса — мрачно добави шефът ѝ. — Проникване в тази свята сграда. В кралски дворец. — Той замълча за миг, а после добави: — Крадците очевидно действат по план.

Катлийн приклепна на ръба на дупката.

— Давай — насърчи я той. — Разгледай всичко.

Струваше ѝ се непочтително да безпокои тленните останки на хора, живели толкова отдавна. Някои неща имаха значение за нея, въпреки че шефовете ѝ в АБТОП смятаха, че е груба и безкомпромисна. Например уважението към мъртвите. Същевременно тя си даваше сметка, че в момента се намира на местопрестъпление. Това я накара да легне на мраморния под и да надникне долу.

Криптата беше укрепена с тухлен свод, широк около два метра и половина, дълъг три метра и дълбок метър и половина. Тя преброи четири ковчега. В оловния капак на единия от тях, точно под надписа КРАЛ ЧАРЛС, 1648 г., зееше квадратен отвор, изрязан с хирургическа точност. Двата по-малки ковчега до него бяха непокътнати. Четвъртият беше най-голям, може би около два метра. Външната му обвивка от дебело около пет сантиметра светло дърво беше напълно изгнила. Под нея се виждаше оловен сандък, в средата на който имаше видими следи от разбиване.

Катлийн знаеше на кого принадлежи той.

На Хенри VIII.

— Непокътнатите ковчези са на кралицата Джейн Сиймур, погребана заедно с господаря си, и на детето на кралица Ана, починало много по-късно — поясни шефът ѝ.

Тя си спомни, че Сиймур е била съпруга номер три — единствената от шестте законни съпруги на Хенри, която го беше дарила с наследник. Едуард бе станал крал, бе управлявал шест години и бе умрял, преди да навърши шестнайсет.

— По всичко личи, че останките на Хенри са били целта на проникването — добави шефът ѝ. — Ковчегът на Чарлс е бил отворен преди двеста години, но сега нито той, нито двата други ковчега са представлявали интерес за извършителите.

Тя добре знаеше, че Хенри VIII е бил висок, някъде над метър и осемдесет, а в края на живота си бил и много дебел, буквално обездвижен от тлъстина. Пред очите ѝ лежах тленните останки на крал, водил войни с Франция, Испания и Свещената Римска империя, за да превърне Англия от остров в периферията на Европа в могъща и самостоятелна империя. Той се бе противопоставил на господството на папата и бе имал куража да създаде своя собствена религия, която петстотин години след него продължаваше да процъфтява. Каква дързост!

Тя бавно се изправи.

— Случват се сериозни неща, Катлийн.

Той ѝ подаде една от визитките си, на гърба на която имаше изписан със синьо мастило адрес.

— Иди там.

Тя погледна адреса. Мястото ѝ беше познато.

— Защо не ми кажеш за какво става въпрос?

— Защото това не беше моя идея.

После ѝ върна служебните документи и баджа на АБТОП, които лично ѝ беше отнел преди три седмици.

— Нали ти казах, че беше пред уволнение?

— Тогава защо съм тук? — объркано го погледна тя.

— Защото те поискаха. Поименно.

Лондон

Иън беше наясно къде се намира. Леля му живееше наблизко и той редовно скиташе из Малката Венеция — най-вече следобед през уикендите, когато улиците бяха пълни с хора. А когато избяга окончателно от дома на леля си, разкошните вили и модерните жилищни блокове му осигуриха възможност за успешните първи стъпки в самостоятелния живот. Районът гъмжеше от туристи, привлечени от старинните сгради, синкавите железни мостове, множеството кръчми и ресторанти. Корабчета и водни таксита неуморно пореха кафявите води на канала, превозваха тълпите от туристи към зоопарка на отсрещния бряг и предлагаха изобилие от благоприятни шансове на крадците. В момента той се нуждаеше от подобен шанс, за да разкара Норс и Дивийн, които със сигурност щяха да се втурнат подире му, след като се справят с Котън Малоун.

Беше сигурен, че апартаментът на леля му е най-доброто убежище, но стомахът му се сви само при мисълта, че ще се появи на прага ѝ да моли за помощ. Въпреки голямата опасност, която го заплашваше, той просто нямаше да изтърпи граченето на тлъстата глупачка. Освен това онези, които знаеха за днешното му завръщане в страната, със сигурност бяха научили и за съществуването на леля му.

Затова той продължи да тича по тротоара в обратната на дома ѝ посока, към широкото авеню, пресичащо улицата петдесетина метра по-нататък.

Но Гари изведнъж спря и задъхано извика подире му:

— Трябва да се върнем обратно!

— Баща ти каза да изчезваме — възрази Иън. — Онези типове са мръсници. Знам го.

— Откъде знаеш?

— Опитаха се да ме убият. Не тези педали, а други.

— Точно затова трябва да се върнем.

— Ще се върнем. Но първо трябва да се отдалечим достатъчно от онова място.

Американецът нямаше представа какво представляват лондонските улици. Тук човек не стои да чака бедата, а и със сигурност не тръгва да я търси.

Пред очите му се появи червено-бяло-синьото лого на метростанцията. Но това едва ли беше неговият път за бягство, защото нямаше нито карта, нито пари, а и не разполагаше с достатъчно време, за да открадне нещо. Всъщност беше доволен, че Гари Малоун изглежда абсолютно загубен. Нямаше и следа от войнственото му поведение, с което бе предотвратил опита му за бягство на летището в Атланта.

Това тук беше неговият свят. А той знаеше правилата. Затова хукна пръв, а Гари беше принуден да го последва.

Пред очите му се появи застоялата вода край брега на Малката Венеция, където беше струпана цяла флотилия от тъпоноси корабчета. Вляво от тях се издигаха модерни жилищни блокове. Трафикът около сиво-кафявата вода беше сравнително спокоен за петък вечерта. Повечето от крайбрежните магазини бяха отворени. Неколцина собственици на водни таксите усърдно лъскаха лакираните бордове на превозните си средства. Един от тях пееше на висок глас. Над главата му се поклащаха разноцветни крушки, окачени на дълъг кабел.

Иън реши, че това е шансът му. Насочи се към водата и затрополи надолу по дървените стълби, които свършваха на кея. Широкоплещестият мъж усърдно търкаше корпуса от тиково дърво. Подобно на всички лодки наоколо, и неговата имаше формата на дебела пура.

— Ще ходиш ли към зоопарка? — попита Иън.

— За момента не — прекъсна работата си мъжът. — Може би покъсно. Защо питаш?

— Надявах се да ни вземеш.

Лодкарите бяха известни с приятелското си отношение и често превозваха безплатно абсолютно непознати хора. Наблизо се поклащаха две от големите корабчета, превозващи туристи по предварително фиксирано разписание. Кабините им бяха празни в очакване на обичайното оживление през уикенда. Иън полагаше усилия да изглежда такъв, какъвто вероятно си го представяше лодкарят — хлапе, което търси приключения.

— Подготвяш се за уикенда, а? — подхвърли той.

Мъжът се поля с маркуча и приглади назад черната си коса.

— Подготвям се за седмичната си почивка — поясни той. — Утре и вдругиден тук ще бъде пълно с народ, затова мисля да отплавам надолу по течението на Темза.

Идеята беше прекалено съблазнителна.

— Искаш ли компания?

— Не можем да тръгнем! — притеснено прошепна Гари, но Иън не му обърна внимание.

— Какъв ти е проблемът, синко? — изпитателно го погледна човекът. — В беда ли сте? Къде са родителите ви?

Твърде много въпроси.

— Забрави, няма нищо — махна с ръка Иън. — Просто си помислих, че едно такова плаване ще ни бъде приятно. — Той извърна очи нагоре, към нивото на улицата.

— Изглеждаш ми ужасно притеснен — отбеляза лодкарят. — Може би искаш да стигнеш донякъде?

Иън нямаше намерение да отговаря повече.

— Хайде, пак ще се видим — каза той и пое по пътеката, която се виеше успоредно на брега.

— Защо не сте си у дома вие двамата? — подвижна след тях мъжът.

— Не се обръщай! — извика Иън.

Продължиха напред по посипаната с чакъл пътека. В следващия миг той забеляза син мерцедес, който завиваше по крайбрежната улица горе, вдясно от пътеката. Надяваше се, че това е друга кола, но надеждите му се изпариха в мига, в който Норс стъпи на тротоара. Бяха в опасност. Позицията им под нивото на улицата и в непосредствена близост до канала не беше добра. Възможностите за бягство бяха само две — или напред, или назад. Останалите посоки бяха недостъпни, защото вдясно от тях беше водата, а вляво се издигаше каменната стена.

Усети, че и Гари е на същото мнение. Единствената им възможност беше да бягат напред, следвайки извивките на пътеката, но Норс и Дивийн със сигурност щяха да ги настигнат. Иън добре знаеше, че когато пътеката свърши, насреща им щеше да се появи стръмен и непристъпен бряг, опасан от високите огради на имотите покрай водата. Затова той кривна към близките стълби и започна да взема

каменните стъпала по две наведнъж. Стигнал горе, той свърна вдясно и се понесе по железния мост над канала. Беше предназначен само за пешеходци, тесен и безлюден. Мерцедесът спря с остро скърцане на спирачките точно когато стигнаха до средата на моста. От колата изскочи Дивийн и се втурна подир тях.

Двамата с Гари се обърнаха с намерението да се върнат обратно, но в основите на моста ги чакаше Норс. Явно бяха отгатнали намеренията им.

— Край на глупостите, става ли? — подхвърли Норс към Иън. — Знаеш какво искам. Просто ми дай флашката.

— Изхвърлих я.

— Хайде, дай ми я, преди да съм се ядосал!

— Къде е баща ми? — попита Гари.

— Да, къде е баща му? — моментално се включи Иън.

— Този янки не е твой проблем. Ние сме твоят проблем.

Норс и Дивийн бавно се приближаваха. Широчината на мостчето позволяваше да се разминат не повече от двама души. Бягството беше изключено.

Преследвачите им бяха на по-малко от десет метра.

Иън погледна вляво и забеляза мъжа с черната коса да потегля с лодката си. Вероятно беше решил да тръгне към Темза още сега. Носът на лодката зави наляво и се насочи право към моста. Трябваша му няколко секунди, за да изпълни онова, което беше намислил. Бръкна в джоба на якето си, после извади ръката си и я прехвърли през железния парапет.

— Още една крачка, и това нещо отива на дъното! — предупредително изкрещя той.

Двамата мъже се заковаха на място.

— Недей, няма смисъл — подвикна Норс и шеговито вдигна ръце над главата си. — Дай ни „това нещо“ и ние забравяме за теб.

Иън въздъхна с облекчение. Явно никой от двамата не беше забелязал, че шепата му е празна. Ръката му остана провесена през перилото. Китката му беше извита под ъгъл, който не позволяваше на Норс и Дивайн да разкрият измамата.

— Какво ще кажеш за петдесет паунда — подхвърли Норс. — Петдесет лири срещу флашката, след което отиваш където пожелаеш.

Боботенето на мотора заглъхна и лодката се скри под насрещния парапет.

Нещата висяха на косъм.

— Нека бъдат сто — подвикна в отговор Иън.

Норс бръкна в джоба си.

— Скачай! — прошепна на Гари той. — И гледай да улучиш лодката, която минава отдолу.

Ръката на Норс се появи обратно с пачка банкноти.

— Направи го! — напрегнато прошепна той.

Докато Норс преценяваше колко да плати, а Дивийн чакаше решението на очевадно по-старшия си партньор, Иън прескочи парапета и полетя надолу, молейки се горещо да улучи палубата на дългата лодка, която се плъзгаше по водата на три метра под него. Стовари се върху покрива на кабината с краката напред, претърколи се и изгуби равновесие. В последния момент успя да се хване за някакво късо метално перило и краката му се люшнаха във въздуха, почти докосвайки водата. После започна да се изтегля нагоре, докато лодката бавно се отдалечаваше от моста и продължаваше пътя си в средата на канала.

Изправен на кърмата, едрият мъж с черната коса придържаше руля.

— Помислих си, че ще ти трябва малко помощ.

Иън погледна назад и видя Норс да скача от моста, опитвайки се да повтори упражнението. Тялото му завърши триметровия си полет в задната част на лодката, но нейният собственик заби лакът в гърдите му и фалшивият инспектор цопна във водата. Главата му изскочи на повърхността на двайсетина метра зад кърмата и той заплува към брега.

Осветеният мост остана зад тях, после каналът направи плавен завой и светлините изчезнаха. Последното нещо, което видя, беше Гари Малоун, който се мъчеше да се изтръгне от хватката на Дивийн. Беше крайно време да изчезва.

Зърна друг осветен мост, появил се в далечината. По-широк и по-солиден, изграден от тухли. По него и в двете посоки се движеха автомобили. Изчака лодката да вземе завоя и скочи на затревения бряг.

— Къде отиваш? — извика спасителят му. — Нали искаше да плаваш?

Иън му помахаша, а после тръгна към металната стълба, която го изведе на нивото на оживената улица, по която фучаха коли. Прекоси платното и потърси укритие във входа на затворена кръчма, пред който имаше зелени растения в големи кашпи. Сви се зад тях и изчака да се успокои.

Ноздрите му потръпваха от острия лондонски въздух. Очите му не се отделяха от платното, търсейки синия мерцедес. Но Норс и Дивийн едва ли очакваха да остане в района след смелия опит за бягство. После от близката фурна го лъхна ароматът на прясно изпечен хляб. И той осъзна колко е гладен. Не беше хапвал нищичко с изключение на лекия обяд, който им бяха поднесли в самолета. Редките минувачи изобщо не му обръщаха внимание. По принцип хората рядко го забелязваха. Нямаше никаква представа какво е да си различен от другите, уникален. Беше напуснал училище доста рано, но все пак умееше да чете и пише. И се радваше на това. Особено на четенето, което се беше превърнало в едно от малкото му удоволствия.

Това го накара да си спомни за найлоновата торбичка в сака на Котън Малоун. В нея бяха вещите му. Струваше си да ги потърси.

Иън се изправи и напусна укритието на тъмната ниша.

Лондон

6:30 ч. вечерта

Таксито прекоси дълбоката локва на неравния паваж и спря до тротоара. Блейк Антрим слезе и потръпна от влажния вечерен въздух. Преди час над града се беше излял проливен дъжд и бе обвил града с хладна мокра пелена. Пред очите му се издигаше куполът на катедралата „Сейнт Пол“. Надяваше се, че лошото време е обезкуражило обичайната тълпа от туристи.

Той плати на шофьора и заизкачва широките циментови стъпала към входа на църквата. Масивните бронзови крила на портала звучно хлопнаха зад гърба му. Това се случи в мига, в който екна мелодичният звън на Биг Том, часовника в южната кула, който обяви трийсетте минути на последния час.

Блейк беше излетял веднага след срещата със своя агент в Брюксел, като използва услугите на самолета на Държавния департамент по маршрута до Лондон. По време на краткия полет успя да прегледа всички доклади, опитвайки се да запомни всяка подробност, свързана с операцията.

Проблемът беше прост и ясен. Шотландия възнамеряваше да освободи от затвора бившия офицер от либийското разузнаване Абделбасет ал Меграхи, обвинен за смъртта на 270 души от взривения самолет на „Пан Ам“ над шотландското селце Локърби през 1988 г. През 2001 г. Ал Меграхи бе осъден на доживотен затвор, но само след няколко години зад решетките се бе разболял от рак и по „хуманитарни причини“ шотландците бяха решили да го върнат да умре в Либия. До този момент нямаше официално съобщение в тази връзка просто защото свръхсекретните преговори продължаваха. ЦРУ разполагаше с информация по въпроса вече повече от година. Вашингтон бе изразил категорично несъгласие с намеренията на шотландския съд и бе призовал Даунинг стрийт да ги отхвърли. Но англичаните бяха отказали с мотива, че това е вътрешна работа на Шотландия, в която не желаят да се замесват.

Откога, по дяволите? — беше реакцията на повечето дипломати. Защото Лондон се бъркаше в политиката на Единбург от хиляда години, а днес това беше по-лесно от всякога, тъй като и двете държави се намираха във Великобритания.

Но въпреки това англичаните отказаха. Връщането на Ал Меграхи в Либия щеше да бъде звучен шамар за паметта на 189 убити американски граждани. На ЦРУ бяха нужни цели тринайсет години, за да залови терориста, да го предаде на съда и да получи обвинителна присъда. А сега трябваше да го пуснат просто ей така?

Либийският лидер Кадафи несъмнено щеше да използва завръщането на Ал Меграхи, за да натрие носа на Вашингтон и да затвърди авторитета си сред арабските лидери. Терористите по света щяха да се почувстват по-силни в своята кауза, усещайки слабостта на Америка, която стига дотам, че да не може да попречи на най-верния си съюзник да пусне един убиец на свобода.

Блейк разкопча връхната си дреха и се насочи към високия олтар покрай страничен параклис, осветен от големи червени свещи, които блещукаха в кехлибарената светлина. Агентът му беше предложил да се срещнат тук, защото по цял ден работеше по църковните архиви, използвайки фалшиви документи на журналист.

Той тръгна по южната пътека и стигна до стръмно каменно стълбище, което се виеше спираловидно нагоре. За пореден път спря и се огледа. По всичко личеше, че надеждите му за слабо посещение заради лошото време щяха да се оправдаят. В храма почти нямаше хора. А англичаните, слава богу, все още не проявяваха интерес към операция „Измамата на краля“.

Блейк мина под близката арка и пое нагоре по стръмното стълбище, броейки стъпалата. Кожените подметки на обувките му преодоляха точно двеста петдесет и девет от тях, преди да стигне до Галерията на шепота.

Там го очакваше бял мъж с бледозелени очи и старчески петна по оплешивялото теме. Но тези физически недостатъци бледнееха пред умствените му способности. Този човек беше най-добрият историк в екипа на Антрим и бе изключително ценен за текущата операция.

Блейк мина през вратата и излезе на тясната кръгла галерия. Полиран железен парапет бе единствената бариера към покрития с мраморни плочи под, трийсет метра по-надолу. Антрим различи

подобен на компас символ, обрамчен с бронзова решетка. Той знаеше, че под тези плочи се намира гробницата на Кристофър Рен — архитекта, изградил „Сейнт Пол“ преди близо 400 години. Около кръглия слънцеподобен символ се виждаше надпис на латински, посветен на Рен: **ЧИТАТЕЛЮ, ОГЛЕДАЙ СЕ НАОКОЛО, АКО ТЪРСИШ НЕГОВИЯ ПАМЕТНИК.**

И Антрим го бе направил. Онова, което бе видял, никак не беше лошо.

Пътеката между металния парапет и каменната стена на галерията беше малко по-широка от метър. Обикновено тя беше задръстена от туристи, но тази вечер тук бяха само двамата.

— Какво име използваш? — тихо попита Антрим.

— Гейъс Даймънд.

Антрим отново насочи вниманието си нагоре към купола. Погледът му се спря на фреските, изобразяващи различни моменти от живота на свети Павел.

Тропотът на дъждовните капки се усилваше.

— В момента разполагаме с Котън Малоун и Иън Дън, които транспортираме с наша кола — добави Даймънд. — Надявам се, че момчето е запазило флашката. Ако е така, има всички шансове рискът да бъде оправдан.

Но Антрим не беше толкова сигурен.

— Пъзелът, който се опитваме да решим, е на петстотин години — каза неговият човек. — Отделните късчета са били замаскирани много добре. Беше ни много трудно да ги открием, но вече постигаме напредък. За съжаление, в гробницата на Хенри Осми не открихме нищо.

Той беше одобрил този опасен ход, защото преждевременната смърт на Фароу Къри ги бе върнала доста назад и рисковете станаха наложителни. Досега гробницата била отваряна само веднъж, през 1813 г. В присъствието на самия крал Уилям IV, който разпоредил всички действия да бъдат описани най-подробно. Но никъде сред тях не фигурирало отварянето на саркофага на Хенри. Кое би трябвало да означава, че неговите тленни останки са неприкосновени от 1548 г. насам. Той се беше надявал, че старият дебел Тюдор е отнесъл тайната със себе си.

Но в ковчегата нямаше нищо друго освен кости. Още един, и то много скъпоструващ провал.

— За съжаление, този път англичаните ще реагират, защото ние осквернихме тяхната кралска гробница — обади се Антрим.

— Работата беше свършена чисто, без свидетели. Няма как да ни заподозрат.

— Знаем ли нещо повече за смъртта на Къри?

Преди около месец Фароу Къри беше паднал на релсите пред връхлитащ влак в метрото. Или го бяха бутнали. Иън Дън бил забелязан там в момента, в който бъркал в джоба на Къри, и после държал компютърна флашка в ръка, преди да нападне някакъв мъж и да успее да избяга. Те трябваше да чуят какво щеше да им каже момчето и — преди всичко, да приберат флашката.

Навън продължаваше да вали.

— Разбирате, че всичко това може да се окаже само една легенда — добави Даймънд. — Без капчица истина в нея.

— Тогава защо Къри беше толкова развълнуван? Какво е открил?

Къри наистина се беше обадил няколко часа преди смъртта си, за да докладва за решителен пробив. Той беше анализатор и специалист по криптиране, специално нает от ЦРУ за операцията. Но след липса на напредък в продължение на няколко месеца Антрим беше все по-склонен да го смени. Телефонното обаждане бе прогонило тези мисли от главата му и той бе изпратил специален човек да го посрещне на „Оксфорд Съркъс“, за да могат час по-скоро да разберат какво беше открил Къри. Но контактът така и не беше осъществен.

Какво се беше случило? Убийство? Самоубийство? Нещастен случай? Никой не знаеше. Възможно ли бе флашката в ръката на Иън Дън да съдържа отговор на всички тези въпроси?

Антрим много се надяваше да е точно така.

— От днес нататък оставам тук, в града — обяви той.

Довечера възнамеряваше да посети един от любимите си ресторанти. Собствените му кулинарни умения се изчерпваха с рецептите, изписани върху вратичката на микровълновата му печка. Затова той се хранеше предимно навън и наблюдаваше повече на качеството, отколкото на цената. Може би на смяна щеше да бъде познатата му сервитюрка. Ако не, щеше да ѝ се обади. Вече няколко пъти се бяха срещали и бяха доволни един от друг.

— Имам един въпрос — обади се Даймънд. — Защо трябваше да замесваме Котън Малоун? Според мен това не беше наложително.

— Трябваше да използваме всяка налична помощ.

— Той отдавна се е оттеглил. Не виждам каква полза бихме имали от него.

— Възможно е и обратното.

С това се изчерпваше всичко, което той беше готов да сподели.

На няколко метра от тях се отвори вратата, през която Антрим беше стигнал до галерията. Зад нея го чакаше още един мъж.

— Изчакай тук, докато сляза — обърна се към Даймънд той. — Не е нужно да ни виждат заедно долу.

След тези думи пое по извитата галерия, която обграждаше горната част на храма. Даймънд остана трийсетина метра по-назад, заковал поглед в отдалечаващата се фигура на шефа си. Табелата на стената информираше, че ако се обърне към стената и произнесе няколко тихи думи, те ще бъдат чути чак отсреща. Оттук идваше и наименованието Галерия на шепота.

Антрим реши да провери дали е така, приведе се към каменната стена и промърмори:

— Направи всичко възможно да не прецакаме нещата с Малоун и Дън.

Даймънд вдигна ръка в знак, че е разбрал, а после изчезна под близката арка. Антрим понечи да стори същото, но в същия момент във въздуха екна оглушителен трясък. Последван от вик, долетял от насрещната страна на галерията.

Още един трясък. Викът се превърна в стенание.

Той хукна обратно и надникна през изхода. Не видя нищо и предпазливо тръгна напред към извитото стълбище. Няколко стъпала по-надолу попадна на Даймънд, който лежеше по очи, а от двете рани в тялото му бликаше кръв. Антрим го претърколи по гръб и срещна невярващия му поглед.

— Не мърдай, отивам за помощ — понечи да се изправи Антрим.

Пръстите на Даймънд се вкопчиха в полите на палтото му.

— Това... не трябваше да се случи...

После тялото му замря. Антрим машинално потърси пулс, но такъв нямаше. Тръсна глава, сякаш за да прогони кошмарната реалност.

Какво става, по дяволите?!

Далече долу прозвучаха стъпки, които бързо заглъхваха. Той не беше въоръжен. Изобщо не беше очаквал да има проблеми. Заслиза обратно по всичките 259 стъпала, които беше преброил на идване. Оглеждаше се внимателно, опасявайки се, че стрелецът може да го дебне зад всеки от многобройните завой. Когато най-сетне стигна до подножието на стълбите, той спря и внимателно надникна към централния неф. В далечния му край имаше няколко посетители. После той зърна самотна фигура на мъж, който бързо се отдалечаваше встрани. Той изведнъж спря, вдигна пистолета си и се прицели.

Антрим се просна на пода, очаквайки изстрел. Но такъв не последва. Когато вдигна глава, стрелецът вече излизаше през главния портал.

Дъждът продължаваше да вали. В един момент Антрим успя да зърне фигурата на мъжа, който тичаше към Флийт стрийт.

Гари Малоун беше завлечен в синия мерцедес, където му вързаха ръцете на гърба, а на главата му нахлузиха вълнена маска.

Сърцето му се свиваше от страх. Но кой на негово място не би се страхувал? Той дори се безпокоеше повече за баща си, за чиято съдба не знаеше нищо. Никога не би побягнал, ако Малоун не го беше подтикнал. Може би трябваше да зареже Иън и да остане близо до него. А сега Иън беше скочил от проклетия мост. Като му каза да направи същото. Но кой нормален човек е готов на такова нещо? Норс се опита и се провали. И сега псуваше, седнал в колата с прогизнали дрехи.

Но Гари се принуди да признае, че това момче Иън Дън наистина притежава кураж. Както и самият той.

Вчера си беше у дома и подреждаше багажа си за това дълго пътуване. В главата му цареше пълен хаос, защото само преди две седмици майка му беше признала, че мъжът, когото наричаше татко, всъщност не му е истински баща. А после му бе обяснила какво се беше случило преди раждането му — кратка извънбрачна връзка, след която забременяла. Тя му бе признала, че това била нейна грешка, и му се бе извинила. Отначало Гари прие факта спокойно. Какво толкова се беше случило? Котън Малоун винаги щеше да бъде негов баща. Но после започнаха да го обземат съмнения.

Защото това *наистина* беше важно. И *имаше* значение. *Кой* всъщност беше той? Откъде се беше появил? Къде бяха неговите корени? При майка му, при фамилията Малоун или при някой друг? Нямахме никаква представа, но искаше да знае.

Пред себе си имаше цели десет дни ваканция и нямаше търпение да прекара празниците в Копенхаген, на хиляди километри от Джорджия. Може би защото имаше нужда от бягство. Поне за малко.

В душата му постепенно се трупаше горчицина, която му беше трудно да контролира. Винаги беше демонстрирал уважение към майка си, слушаше я, не й създаваше неприятности. И може би затова лъжите

й му тежаха още повече. Защото тя винаги беше настоявала, че той трябва да говори истината.

А защо самата тя не го правеше?

— Готов ли си? — попита майка му, преди да тръгнат за летището. — Току-що разбрах, че ще отскочите и до Англия.

От баща си вече знаеше, че се налага да кацнат в Лондон, за да предадат на местната полиция момче на име Иън Дън, а веднага след това щяха да хванат връзката за Копенхаген. После забеляза, че очите й са зачервени.

— Плакала ли си? — учуди се той.

Тя кимна.

— Мразя да те няма. Толкова ми липсваш.

— Но няма да ме има само една седмица.

— Надявам се да е така — отвърна тя.

Той знаеше какво има предвид — разговора им преди една седмица, когато той за пръв път спомена, че може би трябва да живее някъде другаде.

— Можем да се разберем по този въпрос, Гари — прехапа устни тя.

— Кажу ми кой е истинският ми баща.

— Не мога — поклати глава тя.

— По-скоро не искаш — процеди той. — Има разлика.

— Обещах си този човек никога да не бъде част от живота ни. Допуснах грешка, че бях с него, но това съвсем не означава, че съм допуснала грешка да имам теб.

Той беше чувал това обяснение и преди, но не му беше много лесно да направи разликата. Може би защото и двете неща се базираха на лъжата.

— Нищо няма да се промени, ако знаеш кой е този човек — добави с треперещ глас тя.

— Но въпреки това искам! — тръсна глава той. — Цял живот си ме лъгала. Знаела си истината, но не си я споделила с никого, включително и с татко. Давам си сметка, че и той е вършил лоши неща. От теб знам, че е имал и други жени. Но мен не ме е лъгал.

Майка му се разтака. По професия беше адвокат и защитаваше хората в съдебната зала. Веднъж я беше наблюдавал как го прави и се

бе впечатлил от твърдостта и уменията ѝ. Мислеше, че един ден и той може да стане адвокат.

— Аз съм на петнайсет и вече не съм дете — обяви той. — Имам право да знам истината. Ако не можеш да ми кажеш откъде съм се появил, значи ние с теб имаме сериозен проблем.

— Това означава ли, че ще останеш да живееш в Копенхаген? — попита тя.

А той реши, че няма смисъл да увърта.

— Може би ще го направя.

Тя го погледна през сълзи и тъжно поклати глава.

— Съзнавам, че оплесках нещата, Гари. Грешката е изцяло моя. И ще си понеса последствията.

Той не се интересуваше от последствията. Единственото му желание беше да прогони несигурността в душата си, която нарастваше с всеки изминал ден. Не искаше да я презира, защото тя му беше майка и той я обичаше. Но не му беше лесно.

— Прекарай добре с баща си — въздъхна тя и избърса сълзите си. — Забавлявай се.

Точно това възнамеряваше да направи.

Чувстваше се безкрайно уморен от тези битки.

Родителите му се развеدهа преди повече от година, малко преди баща му да напусне Министерството на правосъдието и да се пресели в чужбина. Оттогава майка му излизаше с разни познати, но не много често. Той винаги се беше питал защо. Но темата беше неудобна и нямаше как да я обсъжда с майка си. В крайна сметка това си беше нейна работа.

Живееха в хубава къща в скъп квартал. Той ходеше в едно от най-добрите училища. Оценките му не бяха отлични, но бяха доста над средните. Играеше бейзбол и баскетбол. Не беше опитвал нито цигари, нито дрога, макар че му се предлагаша всеки ден. Беше пробвал бира, вино и малко твърд алкохол, но не остана особено очарован. Беше добро момче или поне се мислеше за такова.

Но защо тогава бе толкова бесен?

В момента лежеше на някакво канапе с ръце, завързани на гърба и вълнена шапка на главата. Единствено устата му беше свободна. Пътуването с мерцедеса бе продължило около трийсет минути. Предварително го предупредиха, че ако издаде дори звук, ще му

запушат устата. И той предпочете да мълчи. Което му помогна да си отпусне нервите.

Усещаше движение, но не чуваше звуци. Само някакво далечно звънтене. После някой се приближи и седна до него. Разнесе се шумолене на опаковъчна хартия, последвано от мляскане. Изведнъж усети глад. В ноздрите го блъсна познатият аромат на билкови бонбони, каквито много обичаше.

— Да ти се намира още някой от тези? — подхвърли той.

— Млъквай, хлапе. Имаш късмет, че все още си жив.

Малоун се свести с пулсиращо главоболие. Колегиалната услуга се беше превърнала в сериозен проблем. Премигна и направи опит да се съсредоточи. Опипа с пръсти засъхналата кръв и голямата цицина на челото си. Вратът го болеше от атаката на Дивийн. Отворените сакове лежах наблизо, а съдържанието им беше разхвърляно из цялото помещение. Включително найлоновата торбичка с личните вещи на Иън.

Надигна се, чувствайки краката си сковани и уморени.

Къде беше Гари?

Някой беше направил всичко възможно, за да докопа Иън Дън. Но още по-обезпокоителна беше информационната мрежа, до която имаше достъп този някой. Хора на официална позиция бяха уредили безпрепятственото преминаване на Иън през границата и митницата. Беше ясно, че Норс и партньорът му са фалшиви полицейски служители, но много по-тревожен беше фактът, че човекът или хората зад тях бяха успели да заобиколят британската паспортна служба.

А след това Норс поиска някаква флашка от Иън.

Сега най-важното беше да открие Гари. Самият той беше наредил на момчетата да бягат. Дано да бяха някъде наблизо, очаквайки подходящия момент да се появят.

Но къде бяха всъщност?

Погледна часовника си. Това му помогна да установи, че е бил в безсъзнание около два пъти по-малко минути. И толкова. Зърна джиесема си между разхвърляните дрехи. Дали да се обади в полицията? Или да направи опит да се свърже със Стефани Нел от отряд „Магелан“? Не. Това си е негов проблем. Само в едно беше абсолютно сигурен: няма да се обади на Пам. Бившата му съпруга не биваше да научи нищо за случилото се. Достатъчно й бяха ежедневните рискове, на които се беше подлагал в продължение на години.

Но сега беше забъркал и Гари. Непростимо.

Малоун огледа вътрешността на някогашната конюшня. Градински сечива, две газови бутилки, маса с инструменти. Дъждът

плющеше зад отворената врата. Той извърна глава към мократа алея, която стигаше до улицата с два реда дървета по тротоарите. Сякаш очакваше да зърне момчетата.

Трябваше да събере дрехите си.

Градската полиция със сигурност бе замесена.

Това беше умният ход.

Вниманието му беше привлечено от някакъв шум, идващ от храстите край съседните къщи. Някой си пробиваше път от там. Момчетата?

Реши, че е най-добре отново да се просне на земята. Притисна лицето си в студения камък и притвори очи.

Иън избра страничните улички, като използва за прикритие бурята, дърветата и оградите на околните скъпи квартали. Броени минути по-късно той откри двора, в който беше спрял мерцедесът. Вратата на преустроената конюшня продължаваше да зее отворена, но колата я нямаше.

Той се огледа. Околните къщи изглеждаха безлюдни. Насочи се към отворената врата. Почти веднага видя разхвърляните дрехи и проснатото край стената тяло на Малоун. Пристъпи към него, наведе се и успя да долови разпокъсаното му дишане. Прииска му се да го разтърси и да го върне в съзнание, но после се отказа. В крайна сметка не беше го молил за помощ и не виждаше смисъл да го забърква повече.

Огледа бързо разхвърляните вещи и откри найлоновата торбичка, полускрита под някаква измачкана риза. Вероятно не й бяха обърнали внимание. Онези мъже търсеха компютърна флашка, а не стари книги, сгъваемо ножче и други дребни вещи.

Събра си нещата обратно в торбичката и извърна поглед към Котън Малоун. Американецът изглеждаше свестен мъж. Може би неговият баща приличаше на него. За съжаление, небрежността на майка му го беше лишила от възможността някога да го опознае. Ясно видя тревогата в очите на Малоун, когато разбра, че Норс няма нищо общо със Скотланд Ярд. Примесена със загриженост и за *двете* момчета. А самият той беше изпитал леко облекчение от факта, че пътуват в една и съща кола. Малко бяха хората, проявявали

загриженост към него. А още по-малко бяха онези, към които *той* беше имал някакви чувства. Едва ли точно сега трябваше да проявява такива.

Животът е труден. Котън Малоун със сигурност щеше да го разбере. Това си мислеше, когато се обърна и се приготви да тръгне.

Малоун се надигна и изрева:

— Къде е Гари?

Иън светкавично се обърна. На лицето му се изписа облекчение.

— Триста дяволи! — възкликна той. — Мислех, че си в безсъзнание!

— Разбрах защо си тук. Да си прибереш нещата и нищо повече.

Очите на момчето предизвикателно проблеснаха.

— Не съм те молил за нищо, не съм те замесвал в нищо! — отсече то. — Ти не си мой проблем!

Но зад тази декларация се долови някакво колебание, а изражението на лицето му изразяваше колкото гняв, толкова и желание да се защити. Малоун прецени това за част от секундата и отново попита:

— Къде е Гари?

— Ченгетата го спипаха.

Малоун се изправи и се опита да преодолее виенето на свят.

— Прекрасно знаеш, че те не са ченгета — промърмори той. — Как стана така, че хванаха него, а не теб? Доколкото знам, именно ти им трябваш.

— Аз избягах, а той не успя.

Малоун се втурна към момчето, сграбчи го за раменете и здраво го разтърси.

— Зарязал си го, така ли?

— Казах му да скочи с мен, но той не го направи.

Да скочи?! Малоун направи усилие да се овладее и изслуша историята на Иън за случилото се в Малката Венеция.

— Онези типове хванаха Гари — завърши момчето.

Малоун дръпна торбичката от ръцете му.

— Къде е флашката, която искаха от теб? — попита той.

Иън не отговори. Отдавна бе разбрал, че може да оцелее на улицата само ако си държи езика зад зъбите.

— Чуй какво мисля да направя — мрачно добави Малоун. — Оставям полицията да се разправя с теб и тръгвам да търся Гари. — Пръстите му се стегнаха около лявата китка на момчето. — Гарантирам ти, че ще съжаляваш в мига, в който опитах някой от твоите номера!

И наистина беше готов да го направи. Защото не беше просто ядосан, а направо бесен. На себе си и на това гаменче. Но в гнева му прозираха объркване и страх. За малко не го застреляха заради хлапето, което стоеше пред него, а сега и синът му беше в опасност. Напрегна всичките си сили, за да се успокои.

— Какво мислиш да правиш сега? — обади се Иън.

— Поверили са те на мен.

— Аз не съм твоя собственост.

— И слава богу. Ако беше, ние с теб щяхме да имаме много „позадушевен“ разговор.

Веднага усети, че момчето разбира какво има предвид.

— Ще ти дам един последен шанс — процеди той. — Защо те преследват тези хора?

— Защото бях там, когато онзи мъж умря — тихо отвърна Иън. — Преди месец, на метростанция „Оксфорд Съркьс“.

Изправен под осветената информационна табела в дъното, Иън наблюдаваше оживлението на перона. С цел да открие следващия обект.

Отначало се спря на жена на средна възраст, облечена със сиво палто от туид, която се придвижваше тромаво като сакато куче. Тя държеше чантичката си под мишница, с отворена закопчалка, а капакът ѝ подскачаше в такт с тромавите крачки. Поканата беше толкова откровена, че той заподозря постановка. Понякога полицията залагаше подобни капани из различните станции на метрото.

След няколко секунди внимателно наблюдение Иън стигна до заключението, че тук става въпрос за реална жертва, и започна да си пробива път сред тълпата забързани пътници.

„Оксфорд Съркъс“ беше любимото му „работно“ място, тъй като тук се пресичаха трите линии на метрото — „Бейкърлу“, „Сентръл“ и „Виктория“. Сутрин и вечер станцията се задръстваше от хиляди хора, повечето от тях тръгнали към модните бутици и молове, разположени на трийсет метра над тях, по известните Оксфорд и Бонд стрийт. Някои като достолепната дама, която той наблюдаваше, бяха натоварени с маркови торбички и представляваха лесна мишена за онова, което той беше усъвършенствал през последните пет години от своя петнайсетгодишен живот.

Работата му се улесняваше от факта, че никой не го възприемаше като заплаха. Беше висок едва метър и петдесет, с гъста руса коса, която редовно подрязваше със задигната от „Хародс“ ножица. Оказа се толкова добър в оформянето на прическите, че сериозно се замисляше за бъдеща кариера в този бранш. Някой ден, когато животът на улицата щеше да остане зад гърба му. Засега тези умения му помагаша да създава благоприятно впечатление у непознатите хора. За щастие, в този град имаше достатъчно магазини за дрехи втора употреба почти без пари. Той

предпочиташе кадифени панталони и широки ризи, които му придаваха безгрижния външен вид на Оливър Туист, любимия му герой от книгите. Беше твърдо убеден, че това е идеалният външен вид за всеки находчив джебчия.

Шотландската му майка го беше кръстила Иън и това беше единственото, което беше направила за него, след като му беше дала живот. Беше изчезнала само три месеца след раждането му и грижите за него беше поела английската му леля, на която дължеше фамилието име Дън. За последен път я видя преди три години, малко преди да скочи от прозореца на втория етаж и да потъне в лабиринта на лондонските улици, където оцеляваше благодарение на умели комбинации между благотворителност и престъпност.

Беше добър познайник на полицията, която го беше арестувала няколко пъти в различни метростанции и веднъж на Трафалгар Скуеър. Но нито веднъж не беше останал в ареста. Три пъти го бяха осиновявали. Хората правеха каквото могат, за да го вкарат в правия път, но той бе избягал и от трите места. Възрастта беше на негова страна, също като разкаянието. Състраданието като емоция беше много удобно за манипулиране.

Приближи се към възрастната жена, като използва прикритието на тълпата. Методологията му беше рожба на продължителни тренировки. Едно едва забележимо побутване и толкова.

— Извинете — продума той с очарователна усмивка.

Жената моментално реагира, както той очакваше.

— Няма нищо, младежо — отвърна с усмивка тя.

Трите секунди, необходими за побутването и реакцията ѝ, бяха достатъчни. Ръката му се плъзна в чантата, сграбчи каквото може и светкавично излезе обратно, умело прикрита от разкопчаното яке. Миг след като изчезна в тълпата, Иън се обърна. Жената не беше усетила нищо. Той се измъкна от блъсканицата, разтвори дланта си и погледна онова, което стискаше в нея.

Малък кафяв цилиндър с черно пластмасово капаче.

Надяваше се да е запалка или нещо друго, което може да заложим или продаде. Но се оказа, че е откраднал флакон с лютив спрей. И преди беше попадал на такива. Поклати глава и с отвращение прибра флакона в джоба си.

После откри втора възможност. Петдесетгодишен мъж с вълнено сако. Капачето на десния джоб беше пъхнато вътре и предлагаше добър шанс. Добре облечените мъже винаги представляваха най-богатата плячка. Този беше висок, с гърбав нос. Беше обърнат с лице към релсите и непрекъснато поглеждаше часовника си, а после вдигаше глава към електронното табло, на което пишеше, че влакът ще се появи след една минута.

От черната дупка на тунела излетя облак топъл въздух, последван от бързо нарастващ грохот. Хората се струпаха на края на перона, готови да атакуват вагоните в мига, в който вратите се отвореха, а металният глас започнеше да ги предупреждава за процепа между вратите и перона.

Втората му мишена се присъедини към тълпата и успя да заеме челно място. Това беше моментът на максималното отвличане на вниманието. Всички бяха уморени и бързаха да се приберат у дома. Обичайната предпазливост ги беше напуснала.

Първата жертва не донесе нищо. Той се надяваше, че сега ще има по-голям успех.

Приближи се към добре облечения мъж и без колебание мушна дясната си ръка в джоба на сакоето му. Блъскащите се наоколо хора предлагаха максимално удобно прикритие. Пръстите му сграбчиха правоъгълно парче пластмаса и изскочиха навън в мига, в който влакът се показа от тунела.

После чифт ръце блъснаха добре облечения мъж на пътя на връхлитацията влак. Разнесоха се викове на ужас. Острото скърцане на спирачките се превърна в оглушителен грохот. Хидравликата издаваше пронизително съскане. Гласовете се сляха в уплашен вой.

Иън внезапно осъзна, че е съвсем сам на перона, стиснал в длан предмета, който беше откраднал от джоба на мъртвеца. Изведнъж се почувства гол. Никой обаче нему обръщаше внимание. С изключение на висок мъж с къдрава пепелява коса и мустаци в същия цвят.

После му просветна. Ръцете, които блъснаха човека пред влака, със сигурност принадлежаха на тоя изверг. Очите им се срещнаха. Къдравия протегна ръка, но по неизвестни причини Иън отказа да постави в нея онова, което беше откраднал. Вместо това той се обърна и хукна към изхода, разблъсквайки тълпата. Две ръце моментално го обгърнаха изотзад. Той вдигна крак и с всички сили

стовари обувката си върху тънката, добре обработена кожа. Къдравия извика от болка и разхлаби хватката си.

Иън се понесе напред. Никой не направи опит да го спре. Вниманието на тълпата беше насочено към влака и към мъжа, който беше паднал на релсите. В следващия миг вратите се отвориха и пропуснаха нова група пристигащи пътници.

Иън продължаваше да се промъква към изхода. Не знаеше дали Къдравия го следва. Единственото му желание беше час по-скоро да се измъкне от лудницата, в която се беше превърнала метростанцията „Оксфорд Съркъс“.

Той се добра до изхода и затича нагоре по облицования с плочки коридор. Тук имаше малко хора, защото основната част от тълпата беше останала долу на перона. Чу пронизителни полицейски свирки и отскочи към стената, за да пропусне двете ченгета, които тичаха надолу към перона. Все още не знаеше какво беше измъкнал от джоба на мъжа, който полетя към релсите, и извади правоъгълния предмет. Оказа се компютърна флашка.

Безполезна вещ, разочаровано поклати глава той. Довечера май щеше да се наложи да хапне в някоя от благотворителните мисии. А се беше надявал на хубаво парче пица.

Пъхна флашката в джоба си и забърза към ескалаторите. Горе преодоля въртележката с помощта на карта за градския транспорт, която по-рано беше откраднал в „Челси“. Бутна опушените стъклени врати и се озова на мокрия от дъжда тротоар.

Студеният вятър го принуди да вдигне ципа на якето и да пъхне ръце дълбоко в джобовете си. Преди два дни бе изгубил ръкавиците си в района на Ийст Енд. Забърза по оживения тротоар и свърна зад ъгъла, на който имаше сергия за вестници и будки за продажба на цигари, свел поглед към мокрите плочи.

— Ето те и теб — прозвуча приятелски глас. — Отдавна те чакам.

Вдигна глава към Къдравия, който го прегърна през раменете и го побутна към някаква кола, спряла до тротоара. Острието на ножа се плъзна под якето и се притисна към меката плът на бедрото му.

— Кротко, иначе ще видим цвета на кръвта ти — тихо го предупреди мъжът.

Три крачки бяха достатъчни, за да стигнат пред отворената задна врата на тъмно бентли. Къдравия го блъсна вътре и се настани на допълнителната седалка, която гледаше назад. Вратата се затръшна и колата потегли.

Иън седеше с изправен гръб и ръце в джобовете. Вниманието му се насочи към мъжа, който седеше до Къдравия. Беше възрастен, облечен в тъмносив костюм с жилетка. Седеше изправен, заковал поглед в лицето му. Зеленикавите му очи с кафяви точки бяха очи на човек, свикнал да му се подчиняват. Гъстата му бяла коса падаше над прорязаното с бръчки чело.

— Имаш нещо, което искам — гърлено обяви непознатият.

Думите бяха изречени бавно и отчетливо.

— Не правя бизнес с непознати — отсече Иън.

Втренченият поглед на по-възрастния мъж омекна, на лицето му изплува насмешлива усмивка.

— Аз също не правя бизнес с улични безделници — обяви той. — Дай ми флашката.

— Какво ѝ е толкова важното на тази флашка?

— Забравих да ти кажа, че не давам обяснения.

По гърба на Иън се плъзна студена капка пот. Нещо в израженията на двамата мъже подсказваше, че положението му е отчаяно. И това не му хареса.

— Хвърлих я — излъга той.

— Дребните крадци като теб не изхвърлят нищо.

— Нямам навик да събирам боклуци.

— Убий го — процеди по-възрастният мъж и се облегна назад.

Къдравия се наведе напред с нож в ръка.

— Добре, добре — бързо отвърна Иън. — У мен е.

Непознатият вдигна дясната си ръка и спря атаката.

Попаднало в оживен трафик, бентлитото започна да намалява скоростта си. Колите наоколо направиха същото. Явно приближаваха светофар. Час пик в Лондон. Никой не може да кара бързо. Бързият преглед на шансовете показва, че те са доста ограничени. Къдравия продължаваше да го наблюдава с нож в ръка. Другият също не го изпускаше от очи, а ограниченото пространство в купето не предлагаше кой знае какви възможности за маневри.

— Това ли искате? — попита той и измъкна флашката от левия си джоб.

— Добро момче — кимна по-възрастният мъж.

Дясната ръка на Иън помръдна, издавайки следващия му ход. На лицето му се появи подобие на усмивка. Пръстите му се увиха около флакона с лютив спрей. Доскоро го смяташе за нещо абсолютно безполезно. Е, сега се оказа безценно.

Белокосият протегна длан за флашката. Иън извади спрея и го натисна.

Двамата насреща му нададоха колективен вой, притиснали ръце към парещите си очи.

— Убий го! — изкрещя непознатият. — Веднага!

Все още със затворени очи, Къдравия пусна ножа, бръкна под палтото си и измъкна пистолет.

Иън отново натисна флакона. Къдравия изрева. Иън спокойно щракна копчето, което блокираше вратата, натисна ръчката и стъпи на мокрия асфалт. Преди да затръшне вратата, той се наведе и грабна ножа, който се търкаляше на пода.

Жената от съседната кола му хвърли подозрителен поглед. Но той не ѝ обърна внимание и тръгна на зигзаг между колите. Миг покъсно стигна до тротоара и изчезна в сгъстяващия се мрак.

Малоун изслуша разказа на момчето, без да го прекъсва.

— Значи си бил там, за да крадеш — отбеляза той.

— Задигнах някои неща. После измъкнах флашката от джоба на онзи мъж миг преди един гадняр да го блъсне на релсите.

— А ти го видя, така ли?

Иън кимна.

— Не очаквах подобно нещо и побягнах. Но горе ме спипа онзи, който блъсна мъжа, и ме напъха в някакво бентли.

Малоун вдигна найлоновата торбичка и леко я разклати.

— Къде е флашката?

— Прибрах я, а после избягах от колата. Реших, че може да струва нещо.

— А крадците като теб не изхвърлят вещи, които може да струват нещо, нали?

— Аз не съм крадец.

Търпението на Малоун започна да се изчерпва.

— Къде е проклетата флашка? — изсъска той.

— На специално място, където си пазя нещата.

Телефонът на Малоун иззвъня и той трепна от изненада.

После осъзна, че това може да е Гари, и блъсна Иън навътре. В очите му се четеше предупреждение. Намери телефона си и го включи.

— Гари?

— Държим сина ти — обяви познатият глас на Дивийн. — Знаеш какво искаме.

Онова, което искаха, беше на крачка от него.

— Аз пък държа Дън.

— Значи можем да направим размяна.

Малоун въздъхна, усетил, че всичко му идва малко в повече.

— Кога и къде? — попита той.

Антрим вдигна яката на палтото си, за да се защити поне отчасти от ледения дъжд. Мъжът, когото следеше в тази отвратителна нощ, току-що беше убил агент на американското разузнаване. А той искаше да разбере кой стои зад този акт и защо бе извършен.

Защото много неща зависеха от него. Може би всичко.

Темпото на забързаните по тротоара минувачи беше в синхрон с автомобилите, които задръстваха уличното платно. Винаги ставаше така в час пик, може би защото в Лондон живееха повече от осем милиона души. Той знаеше, че във всички посоки под краката му пътуват влакове на метрото, към които са се устремили тълпи от хора, привлечени от познатото лого — червен кръг със синя черта, маркиращо входовете на метростанциите. Всичко това му беше твърде близко, тъй като именно в този град бяха минали първите четиринайсет години от живота му. Баща му беше дипломат от кариерата, прекарал повече от трийсет години на различни позиции в американските посолства в чужбина като служител на Държавния департамент. Докато бяха в Лондон, родителите му живееха под наем в „Челси“, който самият той познаваше като петте си пръста.

Ако можеше да се вярва на думите на баща му, той лично беше трасирал пътя към прекратяването на Студената война. Но действителността беше по-различна. Баща му беше дребен чиновник, заемащ незначителна длъжност в огромната машина на американската дипломация. Беше починал в Щатите преди петнайсет години, издържайки се с половината от държавната си пенсия. Другата половина получи майка му след трийсет и шест години брак. Никой от двамата не си направи труда да му обясни защо бяха стигнали до решението да се разделят и да разбият семейството си. Семейство, състоящо се от трима души, абсолютно отчуждени един от друг във всяко едно отношение.

Животът на майка му беше преминал в усилия да угоди на съпруга си. Страхуваше се от външния свят, беше несигурна и колеблива. Затова търпеше крясъците, обидите и плесниците на баща

му. Нещо, което се отразяваше не само на нея, но и на психиката на подрастващото момче.

И до ден-днешен Антрим не понасяше да докосват лицето му.

Причината за това бяха плесниците, които баща му раздаваше без причина. Нещо, срещу което майка му изобщо не роптаеше. А и защо да го прави? Тя не мислеше за себе си, а още по-малко за сина си.

Много пъти се беше разхождал по Флийт стрийт. За пръв път го направи преди близо четирийсет години, едва на дванайсет, в опит да избяга от родителите си. Кръстена на една от призрачните подземни реки, които течаха под огромния град, тази улица си беше спечелила репутацията на седалище на лондонската преса. Но през 80-те години на миналия век вестниците се преместиха в предградията. Съдилищата и адвокатските кантори обаче останаха и сега заемаха по-голямата част от масивните сгради и затворени комплекси от двете страни на уличното платно.

Преди време той имаше желанието да следва право, но в крайна сметка предпочете кариерата на държавен служител. За разлика от баща си обърна гръб на Държавния департамент и предпочете офертата на ЦРУ. Баща му живя достатъчно дълго, за да стане свидетел на този избор, но нито веднъж не намери добри думи за него. А майка му отдавна беше изгубила представа за действителността и се рееше в някаква своя мъгла. Веднъж отиде да я посети в старческия дом, но това се оказа толкова потискащо, че изобщо не повтори. Продължаваше да е убеден, че дължи страховете си на нея, а дързостта — на баща си. Имаше моменти обаче, в които си мислеше точно обратното.

Обектът крачеше равномерно на трийсетина метра пред него. А той беше в паника. Някой най-после беше дал ход на операция „Измамата на краля“.

Той се огледа. Темза течеше на стотина метра вляво от него, а сградите на Инс ъф Корт бяха на една пряка. Това беше Сити, автономен район в сърцето на града, който от XIII в. насам се подчиняваше на свои собствени закони. Някои го наричаха „Квадратната миля“, заселена от римляните още през I в. Тук се бяха родили великите средновековни занаятчийски гилдии, които постепенно се бяха превърнали в световни търговски компании. Лондонското Сити продължаваше да има важно значение за

икономиката и финансите на Великобритания, а той се запита дали неговият обект има нещо общо с това.

Мъжът пред него зави наляво. Антрим ускори крачка с мокро от дъжда лице. В резултат успя да види как нападателят се насочва към масивния каменен портал на Инс ъф Корт.

Мястото му беше добре познато. То бе дом на рицарите тамплиери до началото на XIV в., а двеста години по-късно Хенри VIII бе прогонил от там наследилите ги религиозни секти и бе позволил в него да се настанят адвокати и да създадат комплекса, известен и до днес като Инс ъф Корт. По-късно Джеймс I се бе погрижил да узакони присъствието им там със специален кралски указ. Като момче Антрим беше бродил на воля из лабиринта от каменни сгради и вътрешни дворчета. Все още помнеше величествените чинари, слънчевите часовници и зелените морави, спускащи се към укрепения речен бряг. Уличките и алеите на комплекса като Кингс Бенч Уок и Мидъл Темпъл Лейн се бяха превърнали в легенда благодарение на книгите и филмите, които ги описваха с най-големи подробности.

Антрим напрегна поглед и успя да засече своя човек, който бързаше надолу по тясна павирана уличка. После тръгна след него, използвайки за прикритие група от четирима мъже, които забързано влязоха през портала. Светлината идваше от няколко прозореца и включените над входовете лампи.

Неговият човек отново зави наляво. Антрим ускори крачка, задмина групата и хлътна под малка колонада, от която се влизаше във вътрешен двор. Видя неговия човек да влиза в Темпъл Чърч и се закова на място.

Познаваше добре вътрешността на църквата. В сравнително тясното пространство нямаше скрити места. Защо мъжът влезе точно там? Имаше само един начин да разбере.

Антрим се върна обратно, излезе под дъжда и пое към страничната врата на църквата. Изправи се на прага, присви очи и огледа мрачното пространство. Дълбоката тишина започна да му действа на нервите. Под извития свод лежаха каменни кръстоносци в пълно бойно снаряжение. Той огледа мраморните колони с арки между тях и орнаменти, изсечени от ръката на опитен каменоделец. Кръглият храм разполагаше с шест прозореца. Слабо осветеният олтар се виждаше отвъд правоъгълната платформа на църковния хор, пред

която се издигаха още три масивни колони. Обектът не се виждаше. Всъщност църквата изглеждаше абсолютно безлюдна. Но нещо не беше наред.

Той се обърна с намерението да се върне обратно.

— Почакайте малко, господин Антрим.

Гласът беше кух и уморен, като на възрастен човек. Той рязко се обърна.

От непрогледния мрак покрай стените се отделиха шест тъмни фигури, които бавно се насочиха към ротондата с мраморните рицари. Лицата не се виждаха, само силуетите. Бяха облечени в костюми. С ръце отстрани на тялото. Приличаха на лешояди.

— Трябва да поговорим — добави същият глас.

Вляво, на около три метра от него, се появи още един мъж. И неговото лице беше в сянка, но оръжието в ръката му се виждаше съвсем ясно.

— Моля, елате в ротондата — заповяда старецът.

Той нямаше друг избор, освен да се подчини. Насочи се към мраморните статуи. Шестимата мъже светкавично го заобиколиха.

— Нима убихте моя човек само за да ме доведете тук? — попита той.

— Убихме го, за да привлечем вниманието ви.

Брадичката на говорещия изглеждаше твърда като желязна броня.

Какво беше казал Даймънд? *Това не трябваше да се случи.*

— Как разбрахте, че ще се появя в „Сейнт Пол“?

— Оцеляването ни винаги се предхожда от безупречно разузнаване. От доста месеци наблюдаваме действията ви на територията на страната.

— Кой сте вие? — попита с искрено любопитство Антрим.

— Нашият основател ни нарече Ордена на Дедал. Познавате ли историята на Дедал?

— Никога не съм се интересувал от митология.

— Вие, търсачът на тайни?! — небрежно подхвърли мъжът. — За човек като вас митологията би трябвало да е много важна.

Антрим не хареса снизходителния му тон, но премълча.

— Дедал означава „лукав човек“ — добави възрастният мъж.

— А какво представлявате вие? Може би някакъв клуб?

Останалите петима мълчаха, без да помръдват.

— Ние сме пазачи на тайни. Закрилници на крале и кралици. Бог ми е свидетел, че те се нуждаят от закрила, най-вече от самите себе си. Ордена ни е създаден през хиляда шестстотин и пета година. Специално за тайната, която търсите.

Започваше да става интересно.

— Нима твърдите, че тя наистина съществува?

— А вие защо я търсите? — обади се един от петимата. Гласът му също беше дрезгав като на по-възрастен човек.

— Отговорете! — заповяда трети. — Защо се бъркате в нашите дела?

— Това разпит ли е?

— Нищо подобно — засмя се първият мъж. — Но все пак ни е любопитно защо един агент на американското разузнаване се рови в древната история на нашата страна, търсейки нещо, за което знаят само малцина в света. В „Сейнт Пол“ попитахте своя човек какво се е случило с Фароу Къри. Ние го убихме. С надеждата, че ще прекратите търсенето. Но това не стана. Тази вечер убихме още един от вашите хора. Трябва ли да убием и трети?

Той знаеше кого имаха предвид, но въпреки това тръсна глава.

— Длъжен съм да си свърша работата.

— Ние също — обади се друг глас.

— Няма да постигнете нищо — добави втори.

— Защото ние ще ви попречим — отсече трети.

Първият вдигна ръка и хората му се смълчаха.

— Досега нямате особени успехи, господин Антрим — каза той. — А аз имам чувството, че след окончателния ви провал вашите шефове ще прекратят операцията завинаги. За нас остава да направим всичко възможно това наистина да се случи.

— Защо си криете лицата?

— Секретността е наш съюзник — отвърна възрастният мъж. — Действаме извън закона и трябва да останем невидими. Защото ние решаваме кое и какво е най-доброто за нас. — Замълча за момент, после добави: — И изобщо не се интересуваме от политика.

Антрим преглътна буцата в гърлото си.

— А ние няма да позволим освобождаването на либийския убиец — твърдо рече той. — Не и без последствия и възмездие.

— Вече споменах, че ние не се интересуваме от политика, господин Антрим. Но все пак сме любопитни да чуем от вас наистина ли вярвате, че можете да промените нещата чрез онова, което търсите?

Неприятно бе обзелото го чувство на безсилие.

— Вие убихте агент на американското разузнаване! — процеди той. — Това няма да ви се размине.

— Трябва ли да сме уплашени? — подигравателно изсумтя старецът. — Мога да ви уверя, че сме получавали по-сериозни заплахи от по-опасни врагове! Кромуюел и неговите пуритани обезглавиха Чарлс Първи въпреки нашите усилия да ги спрем. Но в замяна на това организирахме свалянето на Кромуюел и завръщането на Чарлс Втори на престола. Бяхме там, когато Уилям и Мери трябваше да укрепят кралската власт. Успяхме да обуздаем лудостта на Джордж Трети и да предотвратим назряващия бунт. Твърде много бяха провалените крале и кралици — всеки по-деструктивен от предишния. Но ние останахме на мястото си докрай, с единствената цел да запазим държавата. Не изпитваме страх от Съединените американски щати. Ние с вас добре знаем, че ако се стигне до публичност на разследването ви, никой отвъд Атлантика няма да поеме отговорност. Ще ви зарежат на произвола на съдбата.

Антрим замълча, защото старият негодник имаше право. Това бе изричното условие за провеждането на операцията. Прицелваш се, стреляш, а после продължаваш напред. Но ако те хванат — сам си. Няколко пъти беше работил при подобни условия, но за щастие, не бяха успели да го хванат.

— Какво искате? — попита той.

— Можем да ви убием, но това ще предизвика нов интерес и ще привлече още агенти. Затова ви молим сам да се откажете.

— И защо трябва да го направя?

— Защото се страхувате. Виждам го по лицето ви, в очите ви. Страхът има парализираща сила, нали?

— Стигнах до тук, преследвайки вашия човек — изтъкна Антрим.

— Това е вярно — кимна старецът. — Но нека бъдем честни. Във вашето минало липсва героизъм. В служебното ви досие е отбелязано, че сте предпазлив и разсъдлив човек. Научихме много неща за вас, господин Антрим. За съжаление, нищо не ни впечатли.

— Не се обиждам от оценките ви.

— Ще ви платим — обади се една от сенките. — Готови сме да депозираме пет милиона паунда в сметка по ваш избор. А на шефовете си ще кажете, че не сте открили нищо.

Той машинално преизчисли сумата. Седем милиона долара. Лично негови. Трябваше само да се обърне и да си тръгне.

— Бяхме убедени, че офертата ни ще ви заинтригува — рече възрастният мъж. — Защото не притежавате почти нищо и нямате спестявания. На даден етап ще престанете да бъдете полезен за вашите работодатели — ако това вече не се е случило... Какво ще правите тогава?

Изправен в кръга слаба светлина сред мраморните рицари, Антрим се почувства победен. Дали това не беше целта на тази необикновена среща?

Навън дъждът продължаваше да вали.

Тези хора действаха по добре обмислен сценарий. А той беше принуден да признае, че офертата им е много съблазнителна. Вече беше на петдесет и две и все по-често се замисляше какво ще прави с остатъка от живота си. Обикновено оперативните агенти се пенсионираха на петдесет и пет, но той все още не можеше да си представи как ще живее с мизерната пенсия на държавен служител.

Седем милиона долара. Адски привлекателна сума.

Проблемът беше там, че мъжете насреща му отлично познаваха слабостите му.

— Помислете си, господин Антрим — подхвърли старецът. — Добре си помислете.

— Не можете да избиете всички агенти на американското правителство — почувства се длъжен да отвърне Антрим.

— Наистина е така. Но като платим на вас, ние ще си гарантираме провала на операцията, а това означава спиране на потока американски агенти, пристигащи на британска земя. Вие ще докладвате, че сте се издънили, и ще поемете цялата вина. Убедени сме, че това е много по-добър метод от принудата. За наше щастие, си имаме работа с човек като вас, който е податлив на преговори.

Още една обида, която Антрим се принуди да остави без последствия.

— Ние искаме това да приключи. И с ваша помощ ще го постигнем.

Дясната ръка на сянката се вдигна нагоре, после рязко се спусна. Въоръженият мъж се стрелна напред.

Тялото на Антрим се парализира, неспособно да реагира. Той дочу тихо пропукване. Нещо прониза гърдите му. Остра и пареща болка. Краката му омекнаха. Той рухна на плочите сред мъртвите рицари.

Катлийн паркира колата си на Тюдор стрийт, съвсем близо до портала. Върху картата, с която я беше снабдил шефът ѝ, беше изписано МИДЪЛ ТЕМПЪЛ ХОЛ, част от Инс ъф Корт, обитаван от лондонските адвокати от 400 години. Две от големите адвокатски колегии, Мидъл Темпъл и Инър Темпъл, се помещаваха тук още от времето на Хенри VIII. Самият Дикенс бил член на Мидъл Темпъл и Катлийн много харесваше написаното от него за живота в Инс ъф Корт.

„Който пристъпи зад тези стени, оставя шума зад гърба си.“

Все още беше развълнувана от гледката с костите на Хенри. Никога не беше допускала, че ще види подобно нещо. Кой си бе позволил да оскверни гробницата? Със сигурност бяха проявили невероятна дързост, тъй като замъкът „Уиндзор“ се охраняваше строго. Какво са очаквали да открият там? Тези въпроси я измъчваха през цялото пътуване обратно към Лондон. Нямаше търпение да разбере какво я очаква в Мидъл Темпъл.

Дъждът продължаваше да връхлита на талази. Наскоро изсъхналата ѝ къса кестенява коса бързо се намокри. На портала нямаше охрана, а паркингът зад него беше празен. Беше петък, седем и половина вечерта. Работният ден в Инс ъф Корт отдавна беше приключил.

По всичко личеше, че нейният едва започваше.

Прекося прочутата Кингс Бенч Уок и навлезе в лабиринт от тухлени сгради с тъмни прозорци, който свършваше пред известната Темпъл Чърч. Тя продължи нататък и се озова пред Мидъл Хол. Подмина табелата с надпис ЗАТВОРЕНО ЗА ПОСЕТИТЕЛИ и отвори вратата.

Осветеното пространство вътре беше дълго трийсетина метра и широко около петнайсет, разположено под покрив, чиито подпорни греди от солиден дъб бяха на повече от 900 години. Високите прозорци от двете страни бяха украсени с рицарски брони и хералдически символи на някогашните членове на Мидъл Темпъл. Сред тях освен Дикенс фигурираха имена като сър Уолтър Рали, Уилям Блекстоун,

Едмънд Бърк и Джон Марстън. Помещението беше запълнено от четири реда масивни дъбови маси със столове. Върху издигнатия подиум в дъното, над който бяха окачени пет големи маслени платна, се виждаше масата, предназначена за осемте най-старши членове на адвокатската колегия, които се хранеха тук от XVI в. насам. Портретите зад тях не бяха сменяни двеста години. Чарлс I, Джеймс II, Уилям III, Чарлс II, кралица Ана и, полускрита в далечния край, Елизабет I.

Именно от там се появи непознат мъж.

Нисък, около шейсетгодишен, с обветрено лице, кръгло като месечина. Посребрената му коса беше сресана толкова безупречно, че човек почти изпитваше желанието да я разроши.

Когато се приближи, Катлийн получи възможност да се увери, че масивните очила със стоманени рамки не само криеха очите му, но и нарушаваха естествената симетрия на безизразните му черти. Беше облечен в стилиен тъмен костюм с жилетка, от джобчето на която висеше сребърен ланец. Куцаше силно с десния крак и се подпираше на бастун.

Катлийн веднага разбра кой е той, въпреки че го виждаше за пръв път.

Сър Томас Матюс. Директор на Сикрет Интелиджънс Сървис.

Едва шестнайсет човека бяха оглавявали агенцията, отговаряща за всички въпроси на външното разузнаване от началото на XX в. насам. Американците предпочитаха да я наричат МИ6 — име, което бе станало популярно по време на Втората световна война.

Катлийн замръзна на място. Не знаеше какво да каже и как да се държи.

— Доколкото съм осведомен, вие сте член на адвокатската колегия на Мидъл Темпъл — каза мъжът с тих, но гърлен глас.

Катлийн кимна, безпогрешно доловила присъствието на лондонския диалект в гласните.

— Завърших право в Оксфорд и ми предложиха членство — отвърна тя. — Изяла съм доста храна в тази зала.

— След което решихте, че прилагането на закона е по-интересно от неговото тълкуване, така ли?

— Нещо такова — кимна тя. — Обичам си работата.

Мъжът насочи показалец в гърдите ѝ и обяви:

— Осведомен съм за това, което направихте преди две години с онази риба!

Тя си спомни за партидите тропическа риба, внесени от Колумбия и Коста Рика за продажба като храна за домашни любимци. Контрабандисти бяха разтворили кокаин в прозрачни пликчета, а после ги бяха скрили между рибите. Но тя успя да разкрие измамата.

— Проявили сте голяма находчивост — похвали я мъжът. — Жалко, че кариерата ви в момента е застрашена.

Тя замълча.

— Ако трябва да бъда откровен, аз разбирам началниците ви много добре — добави той. — Агенти, които отказват да проявят здрав разум, обикновено свършват с куршум в главата, но често стават причина и за смъртта на други хора.

— Извинете, но обидите за тази вечер ми стигат — твърдо отвърна тя.

— Винаги ли сте толкова пряма?

— Сам споменахте, че най-вероятно ще изгубя работата си. Каква полза да увъртам?

— Може би моята подкрепа ще спаси кариерата ви.

Това беше неочаквано изявление.

— В такъв случай кажете какво искате — заяви тя.

Матюс размаха бастуна си.

— Кога за последен път бяхте тук? — пожела да узнае той.

Катлийн се замисли. Беше преди почти една година. Градинско парти на приятел, който беше избран за старши член — един от малцината, които управляваха колегията.

— Доста отдавна — отвърна на глас тя.

— Аз с удоволствие идвам тук — добави Матюс. — Тази сграда е свидетел на толкова много събития в нашата история. Само си представете: стените и таваните са същите от времето на Елизабет Първа. Тя лично е идвала тук. На това място се е състояла премиерата на Шекспировата „Дванайсета нощ“. Всичко това ме впечатлява. А вас?

— Зависи дали ще запазя работата си, или не.

— Случва се нещо необичайно, госпожице Ричардс — усмихна се Матюс.

Тя запази безизразното изражение на лицето си.

— Ще разрешите ли да ви разкажа една история?

Принц Хенри се насочи към кралските покои в двореца „Ричмънд“. Беше пристигнал тук по изричното настояване на своя баща крал Хенри VII.

В това искане нямаше нищо необичайно, предвид особените отношения помежду им след смъртта на брат му Артър — събитие, което го направи пряк наследник на престола. Разбира се, той вече беше свикнал на честите повиквания от страна на баща си, чиято цел най-често беше да му втълпи някои уроци и да го накара да извлече поуки от тях. Правеше го, защото отчаяно искаше да разбере дали вторият му син щеше да бъде в състояние да запази стабилността на кралството.

Кралят лежеше върху алено-златисти завивки, подпрян с възглавници. Край високия балдахин на леглото му се бяха струпали монаси с бръснати глави, лекари и куртизанки. Принцът се вцепени от изненада. Той добре знаеше за предишните болести на баща си — първо възпаление на гърлото, после ревматична треска, хроническа умора, загуба на апетит и пристъпи на депресия. Но никой не го беше информирал за новото неразположение, което изглеждаше доста сериозно.

Изправил се в долния край на ложето, изповедникът изпълняваше своя последен ритуал, мажейки голите глезени на краля със светено масло. Баща му целуна разпятието, поднесено пред устата му, после стаята се изпълни от дрезгавия му глас, с който го беше хокал толкова много пъти:

— Призовавам всемогъщия Бог да ме дари с милостива смърт.

Принцът беше заковал поглед в лицето на този хитър и пресметлив мъж, който беше управлявал Англия в продължение на двайсет и три години. Хенри VII не беше наследил короната, а я беше извоювал на бойното поле, разбивайки армията на омразния Ричард III на Босуърт Фийлд. Така той бе сложил край на династиите Йорк и Ланкастър, за да изгради нова. Династията на Тюдорите.

Кралят му направи знак да се приближи.

— Смъртта е противник, който не може да бъде купен или надхитрен — каза той. — На нея не ѝ влияят нито парите, нито

предателството. И тя най-сетне ми се представи.

Хенри не знаеше какво да отговори. От опит знаеше, че най-добрата тактика е мълчанието. Той все пак беше Йоркският херцог, вторият син на краля, и никога не беше мислил, че може да наследи престола. Тази чест се падна на по-големия му брат Артър, получил романтичното име с единствената цел да легитимира още повече претенциите на династията Тюдор към английския престол. Артър беше получил всякакви привилегии, включително брак с бляскавата принцеса Катерина Арагонска като част от договора с Испания, утвърждаващ солидните позиции на Англия в Европа. Но Артър умря само пет месеца след този брак, едва шестнайсетгодишен. През следващите седем години много неща се промениха.

Почина папа Александър, представител на династията на Борджиите. Наследеният го Пий III се задържа на Светия престол едва два месеца и шест дни. Мястото му беше заето от Юлий II, който години наред се хвалеше, че държи под контрол Свещената кардиналска колегия. В качеството си на Божии заместник, този човек беше проявил достатъчно здрав разум да се вслуша в молбата на Хенри VII. Още на първия ден след Коледа на 1503 г. той бе издал декрет за анулиране на брака на Катерина Арагонска с покойния Артър и разрешение да сключи брак с по-малкия му брат.

Така Катерина се оказа сгодена. Но брак не последва. Умиращият крал беше използвал състоянието си като примамка за Испания и Свещената Римска империя, опитвайки се да получи повече.

— Трябва да поговорим — промълви баща му. При всяка дума от гърлото му излитаха мъчителни хрипове. Очевидно не можеше да си поеме дъх. — Майка ти, с която скоро ще се видя, много те ценеше.

Хенри обожаваше Елизабет Йоркска. Като втори син, той беше оставен изцяло на нейните грижи. Тя го научи да чете и пише, тя го учеше да разсъждава. Красивата и нежна кралица беше починала преди шест години, само няколко месеца след смъртта на първородния ѝ син Артър. А той често се питаше дали съществува друга толкова свършена жена.

— Аз обичах майка ти повече от всичко на света — задъхано промълви баща му. — Мнозина не биха повярвали, но това е истината.

Ушите на Хенри винаги бяха нащрек. Чуваше всичко, което се говореше за баща му — твърд, строг, упорит, коравосърдечен крал, който не се радваше на народната обич. Той приемаше Англия като своя собственост, защото я беше извоювал на бойното поле. Нацията трябваше да му е задължена. С това убеждение беше започнал да трупа огромното си богатство от новопридобити имения, повечето от тях конфискувани от враговете му. Той знаеше цената на изнудването и ползата от великодушието, проявено към онези, които можеха да платят за своите привилегии — благодарение на него.

— Ние сме християни, синко. Затова трябва да имаме съвест, по-чиста дори от съвестта на Светия отец. Трябва да запомниш това.

Поредният урок? Той беше вече на осемнайсет — висок, здрав, с широки гърди и силни крайници. Мъж във всяко едно отношение. Мъж, на когото му беше дошло до гуша от нравоучения. Освен това беше учен, поет и музикант. Умееше да подбира и използва способните хора и се беше заобиколил с най-интелигентните сред тях. Не странеше от удоволствията, но никога не пренебрегваше дълга си. И изобщо не се страхуваше от провал.

Преди време мечтаеше да стане свещеник. А сега щеше да стане крал.

Още на влизане беше усетил особеното гузно напрежение в двореца. Смъртта винаги е време за кралско покаяние. Предстоеше помилване на затворници, раздаване на милостиня и отслужване на траурни литургии. Канцеларията на Уестминстър щеше да се изпълни с хора, желаещи да платят за окончателно помилване. Настъпваше време за опрощение в буквалния и в преносния смисъл на тази дума.

— Ти си един коравосърдечен негодник! — процеди баща му. — Чуваш ли какво ти говоря?

По навик принцът трепна от гневния му глас и насочи вниманието си към леглото.

— Чувам.

— Всички да се махат! — гневно изкомандва баща му.

Хората около леглото побързаха да напуснат. Баща и син останаха сами.

— Искам да споделя с теб една тайна, за която никога не съм ти говорил — рече кралят.

Лицето му придоби особено изражение.

— Ще наследиш от мен богато и процъфтяващо кралство. Аз отдавна се научих да не вярвам на другите. И ти трябва да бъдеш такъв. Нека си въобразяват, че имат твоего доверие, но вярвай само на себе си. Аз успях да натрупам голямо богатство, което по право принадлежи на Тюдорите.

Нима?

— Скрил съм го добре, на едно място, което някога е принадлежало на тамплиерите.

Хенри от доста време не беше чувал името на този орден. Вече двеста години членовете му ги нямаше никъде. Останали бяха само техните храмове и имения, пръснати из всички краища на страната, някои от които той беше посещавал лично. Кое от тях криеше тайната на краля?

Трябваше да разбере това. Затова реши за последен път да влезе в ролята на покорен син. И се постара това покорство да проличи в погледа, който отправи към баща си.

— Твой дълг е да пазиш съкровището и да го предадеш на първородния си син. Аз се сражавах да поставя семейството ни на престола, а твоята мисия е с Божията помощ да продължиш моето дело.

По този въпрос нямаха различия.

— А мястото ще ти хареса — добави кралят. — Ще ти служи добре, както служеше на мен.

— Истина ли е това? — прошепна Катлийн, заковала очи в лицето на Матюс.

— Доколкото ни е известно, да — кимна той. — Тази история се съхранява в архиви, недостъпни за широката публика.

— Но тук става въпрос за информация на петстотин години!

— Най-смайващото е, че въпреки това все още е актуална. Именно затова ние сме тук.

Как е възможно това, запита се тя, но запази мълчание.

— Сър Томас Райътсли грижливо е записал всичко, случило се на двацети април хиляда петстотин и девета година. Хенри Седми умрял на следващия ден. За съжаление, в записките на Райътсли не се споменава нищо за онова, което кралят споделил със сина си. Знаем само, че Хенри Осми споделил тайната с шестата си съпруга Катрин Пар. Това станало малко преди смъртта му през хиляда петстотин четирийсет и седма година. Знаем също, че богатството на Хенри Седми преди смъртта му възлизало на четири милиона и половина паунда. Тази сума не може да се преизчисли в днешни пари, защото по-голямата част от него са скъпоценни метали с неизвестно качество и количество. Но при всички случаи става въпрос за милиарди лири стерлинги.

После той ѝ разказа какво се бе случило край смъртното ложе на Хенри Осми през януари 1547 г. Разговорът между съпруг и съпруга твърде много приличаше на онзи, който баща и син бяха провели трийсет и осем години по-рано.

— С жените Хенри Осми се държал като глупак — въздъхна Матюс. — Доверил се на Катрин Пар, която го мразела. А тя за нищо на света не би предала информацията на Едуард Шести. — Повъзрастният мъж замълча за момент, после попита: — Познавате ли живота на Катрин Пар?

Тя поклати глава.

Матюс обясни, че Пар била дете на една от куртизанките на Хенри VIII и била кръстена на първата му съпруга Катерина Арагонска. Била високообразована. Говорела френски, испански и италиански. Хенри се оженил за нея през 1543 г. Когато умрял през 1547 г., тя била почти на трийсет и шест.

Забременяла малко след четвъртия си брак с Томас Сиймур и отишла да живее в замък „Съдли“ в Глостършър, където през август 1548 г. родила дъщеря, но шест дни по-късно умряла. Самият Сиймур живял до март 1549 г., когато го екзекутирали за измяна. След това Катрин Пар, Томас Сиймур и дъщеря им Мери потънали в забрава.

— Днес обаче нещата не стоят точно така — добави Матюс.

Случва се нещо много сериозно, беше казал шефът ѝ в „Уиндзор“. Разговорите за края на кариерата ѝ в АБТОП и завръщането ѝ в Мидъл Темпъл пробудиха спомените ѝ за времето, когато се беше хранила на дългите маси в компанията на студенти и колеги адвокати — едно от

периодичните задължения на всички членове на колегията. Някога, преди векове, ги бяха призовавали на вечеря с помощта на рог, надуван от специален човек на стълбите пред трапезарията. Но неговите звуци не стигали до хората, които ловували зайци на отсрещния бряг на Темза, и затова рогът постепенно излязъл от употреба и бил прибран в хранилището.

Катлийн често се опитваше да си представи обстановката преди стотици години, когато хората живеели постоянно тук и учили правото. Може би скоро самата тя щеше да дойде тук като бивш агент.

Беше крайно време да се върне в настоящето.

— Защо съм тук? — попита тя.

Поискаха теб, беше казал шефът ѝ.

— Блейк Антрим.

Много дълго време не беше чувала това име. А произнасянето му тук, в Мидъл Хол, само усили изненадата ѝ.

— Предполагам, знаете, че преди време аз бях близка с Антрим — овладя се тя.

— Надявахме се, че някой от нашите агенти ще го познава. Компютърното ни проучване установи, че Антрим е написал блестяща препоръка за назначението ви в АБТОП.

— Не съм го виждала и чувала от десет години — поклати глава тя.

И не искаше да го чува.

— Вашият баща е бил член на Мидъл Темпъл — отвърна Матюс. — Също като дядо ви и працядо ви. Всичките са били адвокати, а працядо ви е бил дори член на управата. Би трябвало и вие да вървите по стъпките им, но вместо това решавате да станете инспектор. Но сте запазили членството си в колегията и до ден-днешен, без да бягате от отговорностите, свързани с него. Въпросът е защо?

Бяха я проучили както трябва. Тези подробности ги нямаше в служебното ѝ досие.

— Няма значение защо съм предпочела да не практикувам право — отвърна тя.

— Не съм съгласен — поклати глава Матюс. — Фактически отговорът на този въпрос може да има ключово значение и затова не бива да го пренебрегваме.

Тя замълча, а той моментално усети колебанието ѝ.

Махагоновият му бастун описа полукръг по посока на залата. Едва сега Катлийн забеляза глобуса от слонова кост, който изпълняваше ролята на ръкохватка. Континентите бяха оцветени в черно и контрастираха много добре с полираната му повърхност.

— Тази сграда е на петстотин години и на практика представлява една от последните реликви на династията на Тюдорите. Предполага се, че Войната на розите е започнала в градината на няколко крачки от тук. Участниците в нея се различавали по цветето, което избрали — ланкастърците червена роза, а привържениците на Йорк бяла. Гражданската война продължила петдесет и пет години. — Матюс направи кратка пауза и добави: — Този комплекс е бил свидетел на голяма част от нашата история.

Все още не беше отговорил на първия ѝ въпрос.

— Защо ме повикахте тук?

— Елате, ще ви покажа.

Малоун започна да събира нахвърляните наоколо дрехи и да ги тъпче в саковете. Направи му впечатление, че Гари беше сгънал своите така, както той го беше учил. Главата продължаваше да го боли от удара в паважа и всичко се мерзелееше пред очите му.

Иън му помагаше, без да прави опити да избяга. Но за всеки случай Малоун беше заел позиция между него и задната стена.

В един момент той спря и седна на земята, за да събере мислите си. Дъждът навън беше преминал в ситен ръмеж. Въздухът беше леден и той бе доволен, че бе облякъл коженото си яке.

— Добре ли си? — подхвърли Иън.

— Не съвсем. Цепи ме главата.

Той вдигна ръка и разтри скалпа си, като внимаваше да не докосва болезнената цицина.

— Не исках да зарежа сина ти — обади се Иън. — Казах му да скача.

— Той не е като теб.

— По време на полета ми каза, че не си истинският му баща.

— Напротив — обиди се Малоун. — Не съм биологичният му баща, но съм *истинският*!

— Той иска да знае кой е биологичният.

— Така ли каза?

Иън кимна.

Сега не беше време да обсъждат този въпрос.

— В какви други неприятности си се забъркал?

— Не се безпокой, ще се оправя.

— Попитах те друго и искам отговор.

Иън замълча. Но Малоун се нуждаеше от отговори. Късчета от мозайката липсваха. Доскоро това нямаше значение, но след изчезването на Гари нещата се промениха.

— Как стигна от Лондон до Джорджия?

— Когато избягах от колата с компютърната флашка, онези типове започнаха да ме търсят. Посетиха дори мис Мери, но тя не им

каза нищо.

— Коя е мис Мери?

— Държи една книжарница на „Пикадили“. Онези ме търсили навсякъде и стигнали до нея. После срещнах един мъж, който ми предложи пътуване до Щатите, и аз приех.

От Стефани Малоун знаеше, че Иън е бил задържан от митническите власти в Маями, докато се опитвал да влезе в страната с фалшив паспорт. Арестували и спътника му — ирландец с няколко заповеди за международно издирване. Така и не станало ясно какви са били плановите му по отношение на Иън. Но безплатните пътувания никога не са безплатни.

— Знаел си, че онзи мъж е престъпник, нали?

Иън кимна.

— Смятах да му избягам още на летището. Мога да се грижа за себе си.

Малоун постави под съмнение последното. Момчето явно е било уплашено до смърт, за да побегне. Стефани му каза, че ЦРУ го издирва от средата на октомври. След залавянето му в Маями (издало го името му) незабавно го прехвърлили в Атланта.

След това им трябвало да му намерят придружител по обратния път за Англия. А именно — него.

— Защо побягна от мен на летището в Атланта?

— Защото не исках да се връщам тук.

— Нямах ли семейство?

— Не ми трябва семейство.

— Ходил ли си изобщо на училище?

— Не съм чак толкова тъп. Мога да чета. Би било глупаво да ходя на училище всеки ден.

Очевидно въпросът му беше докоснал чувствителна струна.

— Колко пъти си бил в затвора? — продължи разпита Малоун.

— Няколко. Най-вече след едни неприятности, които имах.

Докога ли ще се прави на герой, запита се Малоун. Още в Джорджия беше забелязал страха в очите му при новината, че ще пътуват обратно за Лондон. А също и объркването, изписало се върху лицето на собствения му син.

Допреди две седмици животът на Гари беше спокоен и сигурен. Имаше си майка и баща, семейство, макар и пръснато на два

континента. Но днес вече знаеше, че има и биологичен баща. И съвсем естествено искаше да узнае кой е той. Отказът на Пам беше грешка. Гари със сигурност се беше уплашил, че вече не е Малоун. Желанието му да научи произхода си беше най-естественото нещо на света.

— Гари ми каза, че някога си бил таен агент на правителството — обади се Иън. — Като Джеймс Бонд.

— Нещо такова, ама наистина — кимна Малоун. — Ти знаеш ли кой е баща ти?

— Никога не съм го виждал — поклати глава момчето.

— А питал ли си се някога как изглежда?

— Не съм мислил за това. Него просто го нямаше. Майка ми също. Никога не съм изпитвал нужда от родители. Имах достатъчно мозък и навреме разбрах, че мога да разчитам само на себе си.

Това не можеше да е вярно. Децата имат нужда от майка и баща. Поне Малоун мислеше така.

— Трудно е да живееш на улицата, без покрив над главата — заяви той.

— Имам си покрив над главата. Имам и приятели.

— Например?

— Мис Мери, жената с книгите — отвърна Иън и посочи найлоновата торбичка. — Тя ми даде тези книги. Понякога ми позволява да пренощувам в книжарницата, особено когато навън е студено. Тогава мога да чета каквото си пожелаая.

— И аз обичам да чета. Имам книжарница.

— Гари ми каза.

— Вие с него доста сте си поговорили.

— Полетът беше дълъг, а и не ни се спеше.

Малоун съвсем не беше изненадан, че момчетата бяха разговаряли помежду си. С кого друг би могъл да си поговори Гари? Със сигурност не с майка си, която не му предлагаше нищо. Нито пък с баща си, който беше научил истината съвсем наскоро също като него.

— Какво каза на Гари за биологичния му баща? — пожела да узнае той.

— Да не се държи като малко дете. Че всичко е окей, докато не сгази лука.

Малоун озадачено го погледна.

— Ние с него сме деца. И току вземем, че сгазим лука. Тогава идва ченгето и става лошо. И ни нареждат какво да правим.

Замълчаха.

— Казах му да направи нещо — обади се след известно време Иън. — С твоя помощ.

Малоун осъзна, че момчето по свой начин се опитва да му направи комплимент.

— Така и не ми отговори защо побягна на летището в Атланта — поклати глава той.

— Ако не беше Гари да ме спре, със сигурност щях да изчезна.

В помътеното му съзнание изплуваха физиономиите на Норс и Дивийн.

— Очакваш, че тук ще ти се случи нещо лошо, нали?

Не получи отговор. Иън гледаше някъде надалече в мрака.

Това беше отговорът, от който се страхуваше Малоун.

Антрим отвори очи. Лежеше на каменния под на ротондата редом със статуите на тамплиерите. Ужасната болка в мускулите обясняваше какво се беше случило. Петдесет хиляди волта бяха пронизали гръдния му кош. И в резултат на това беше изгубил съзнание. Бяха го парализирали с тейзър. Беше за предпочитане пред куршума, но все пак си беше гадно.

Орденът на Дедал. Какво, по дяволите, означаваше това?

Той изпита непреодолимо желание да ги приеме за шайка откачалки и да ги забрави. Но тези старци бяха ликвидирали Фароу Къри и неговия човек в „Сейнт Пол“. А на всичко отгоре знаеха почти всичко, което вършеше той самият. Следователно представляваха сила, с която беше длъжен да се съобразява. Очевидно беше попаднал на следа. В продължение на доста време неговите хора събираха исторически артефакти и ръкописи от хранилища, разпръснати из цяла Англия. Бяха успели да заснемат съответните текстове в Британската библиотека, а после дори да проникнат в гробницата на Хенри VIII. Без никакви признаци, че някой е забелязал действията им.

И все пак членовете на Ордена на Дедал знаеха, че тази вечер той ще посети катедралата „Сейнт Пол“. Дали не знаеха и най-важното, запита се той. Не бяха споменали нито дума за Иън Дън, за компютърната флашка или за информацията, записана в нея. Това му даваше надежда.

Последните три години бяха низ от провали. Най-сериозният от тях бе в Полша, където имаше и последици. А Лангли ненавиждаше *последниците*. Особено онези, които произтичаха от действията на Отдела за специални контраоперации. Задачата на Антрим бе да оправя нещата, а не да ги влошава. Вашингтон търсеше начин да попречи на шотландците да освободят един масов убиец и да го предадат на Либия. Великобритания бе съюзник на Америка. По тази причина инструкциите му бяха ясни още от самото начало.

Направи го. Но гледай да не те хванат.

Той разтри гърдите си, които продължаваха да го болят, а после започна да масажира слепоочията си.

Събитията в „Сейнт Пол“, а после и тук определено не се покриваха със заповедта да не го хванат. Може би наистина бе време да сложи точка на всичко това.

Пет милиона паунда.

Той бавно се изправи. Тишината се нарушаваше единствено от шумоленето на мокрото му палто. Кръглият неф и мястото на църковния хор изглеждаха все така безлюдни на слабата светлина. Все още не беше в състояние да мисли логично, но вече си даваше сметка, че които и да бяха тези хора, те бяха свързани с Мидъл или с Инър Темпъл. Нямаше друг начин да си осигурят такова уединение.

Разтри главата си, която го болеше от падането. Някога имаше гъста кестенява коса, но сега темето му беше полуголо, с прошарени кичури отстрани. И баща му беше оплешивял след четирийсет. Защо да не наследи и това, след като беше наследил всичко останало?

Той извади телефона си и провери за съобщения. Нямаше никакви. Какво ставаше с Котън Малоун и Иън Дън? Трябваше да разбере.

Погледът му попадна върху нещо, което се белееше между статуите. Визитна картичка. Наведе се да я вземе.

Беше една от неговите. Белгийска. Част от камуфлажа на Държавния департамент с адреса и телефоните на посолството, над които се мъдреше официалната му позиция: **ПОМОЩНИК-АТАШЕ ЗА ВРЪЗКИ С ОБЩЕСТВЕННОСТТА.**

Посланието на гърба ѝ беше изписано със синьо мастило и съдържаше само една дума:

КАРЦЕРЪТ.

Той знаеше за какво става въпрос: малка килия над стълбището, в която някога са затваряли рицарите тамплиери, нарушили правилата на Ордена. Беше я виждал с очите си още като дете.

Погледна към мястото на църковния хор. Какво ли имаше там?

Той прекоси зле осветеното пространство и се насочи към стълбите. От отдавна липсващата врата бяха останали само пантите и резето. Влезе в килията. Светлината проникваше през два тесни процепа — единият към олтара, а другият към кръглият неф. Площта беше малка — с дължина метър и двайсет и ширина не повече от

шейсет сантиметра. Което не позволяваше човек да легне дори с минимална доза удобство. Точно такава е била идеята, помисли си той.

Трупът на мъжа с работен псевдоним Гейъс Даймънд беше с опрян гръб на стената. Сгърченото в тясното пространство тяло беше странно извито, с увиснала на една страна глава.

Защо го бяха докарали тук?

Разбира се. За да му покажат на какво са способни.

Ръцете на мъртвеца притискаха някаква книга към гърдите. „Митология на древния свят“.

Той се наведе и я издърпа. Друга негова визитка отбелязваше страница някъде към средата. Би трябвало да пребърка Даймънд, за да се увери, че няма лични документи, но после си даде сметка, че тялото му никога няма да бъде намерено.

Той се обърна и тръгна обратно по стълбите с книгата в ръка. Стигнал долу, той се огледа за миг, а после пристъпи към един от канделабрите, осветяващи мястото на църковния хор. Отвори на отбелязаната страница и веднага видя оградения с кръгче пасаж:

В своите „Метаморфози“ (VIII: 183–235) Овидий разказва как Дедал и синът му Икар били затворени в една кула на остров Крит. Бягството от нея по суша или море било невъзможно поради строгата охрана. Дедал решил да опита по въздуха и измайсторил криле за себе си и за момчето. Те били направени от слепени с восък пера, извити като птичи криле. Когато приключил, той научил сина си как да ги използва, отправяйки му две предупреждения: да не се издига прекалено високо, защото слънцето ще разтопи восъка, и да не се спуска твърде ниско, защото морските вълни ще намокрят перата. После те избягали, прелитайки над Самос, Делос и Левинтос. Икар бил толкова развълнуван, че забравил предупрежденията на баща си и се стрелнал нагоре към слънцето. Восъкът се разтопил, крилето се разпаднали и младежът се удавил в морето.

В долния край на страницата, непосредствено под оградения текст, имаше ново послание, изписано със син химикал:

СЛЕДВАЙ СЪВЕТА НА ДЕДАЛ И ИЗБЯГВАЙ
СИНА.

Веднага забеляза промяната в изписването. Сина, а не слънцето^[1].

Най-отдолу имаше още един, последен ред:

ОБАДИ СЕ, КОГАТО СИ ГОТОВ ЗА СДЕЛКА.

Плюс английски телефонен номер.

Бяха абсолютно сигурни в себе си. Не *ако* искаш сделка, а когато си *готов* за нея.

Той вдиша и издиша дълбоко няколко пъти, за да се успокои. Беше на ръба на паниката, но комбинацията между страха и желанието за спешни действия накара мускулите му да възвърнат част от силата си.

Може би бяха прави. Нещата излизаха от контрол, и то с бързина, с която не беше свикнал.

Той откъсна страницата и я пъкна в джоба си.

[1] На англ. *son* вместо *sun*. — Б.пр. ↑

Катлийн последва Матюс. Двамата прекосиха Мидъл Темпъл Лейн, завиха наляво и влязоха в една от многобройните офис сгради, чиито прозорци гледаха към Пъмп Корт. Малкият вътрешен двор беше получил наименованието си от някогашните противопожарни помпи. Захранваният от подпочвени води резервоар беше монтиран в дъното на плочника. Древният кладенец си беше на мястото, но помпите отдавна ги нямаше. В северния край се виждаха тъмните контури на слънчевия часовник, станал известен с надписа си: *Ние сме сенки и като сенки се разделяме.*

Всички врати на кабинетите в сградата бяха затворени, в коридорите цареше тишина. Матюс пое нагоре към четвъртия етаж, като почукваше с бастун по дървените стъпала. Инс ъф Корт беше получил името си, поради факта че някога членовете му бяха учили и живели в тези сгради. Някога те били независими юридически колежи със самостоятелно управление, а завършилите получавали правомощия за адвокатска практика.

Всичко ставало съгласно строги правила.

По традиция клиентите се консултирали със своите адвокати не в кабинетите, а на верандата на Темпъл Чърч или в Уестминстър Хол, където съдът заседавал чак до края на XIX в. От тези стари традиции не беше останало нищо. Голяма част от учебните зали в сградите около Мидъл и Инър Темпъл бяха превърнати в работни кабинети. Като жилища се използваша само помещенията на последните етажи.

Катлийн се изкачи по стълбите заедно с Матюс, който отвори вратата на един от апартаментите. Вътре не светеше, но в тъмнината ясно се очертаваха контурите на масивно канапе, столове и библиотека със стъклени вратички. Тук-там по стените се забелязваха куки, на които би трябвало да са окачени картини. Миришеше на прясна боя.

— Ремонтират — отбеляза Матюс, затвори вратата и я поведе към големия прозорец в дъното. През него се виждаха мокрите плочи на вътрешния двор и Темпъл Чърч, полускрита сред останалите сгради.

— Там долу също се е създавала част от нашата история — отбеляза Матюс. — В една или друга форма тази църква съществува вече хиляда години.

Тя знаеше, че едно от условията за дарението на тази земя на юридическата гилдия от страна на Джеймс I било църковният храм да остане място за богослужение. Самата църква излъчваше някаква романтична тайнственост, източник на невероятни легенди, но въпреки това Катлийн продължаваше да я възприема единствено като параклис на Инс ъф Корт.

— Ние, британците, винаги сме се гордели с върховенството на закона — продължи Матюс. — А Инс ъф Корт е мястото, където практикуващите право са усъвършенствали своите умения. Помните ли как някога са наричали това място? *Най-благородната люпилня на свободата и хуманността в кралството.* Едно изключително уместно определение.

Тя беше съгласна с това.

— Магна Харта постави началото на нашата вяра в закона — добави Матюс. — Тя е един монументален акт. Бароните изискват и получават от своя суверен цели трийсет и седем отстъпки, свързани с кралската власт.

— Повечето от които никога не са се прилагали и постепенно са били премахнати — почувства се длъжна да каже тя.

— Абсолютно вярно. Фактически само три от тях все още действат. Но Магна Харта е дала началото на един общовалиден принцип: никой свободен човек не може да бъде наказван по друг начин освен чрез законите на страната. А тази концепция промени съдбата на цялата нация.

Дъждът намаля, превръщайки се в монотонен ръмеж. От страничната врата на църквата се появи мъж, който закопча палтото си и пое към Кингс Бенч Уок и портала на входа на комплекса.

— Това е Блейк Антрим — обади се Матюс. — Водещ агент на операция на ЦРУ, известна като „Измамата на краля“, която се провежда в момента в страната ни.

Тя остана да гледа след Антрим, който прекоси жълтеникавата светлина на фенерите от ковано желязо и изчезна в мрака.

— Колко близка бяхте с него? — обърна се да я погледне Матюс.

— Бяхме заедно само една година. Аз следвах право в Оксфорд, а после подадох молба за членство в Мидъл Темпъл.

— Но Антрим промени намеренията ви, така ли?

— Не директно — сви рамене тя. — Докато бяхме заедно, предпочитанията ми бяха на страната на правоохранителните органи, а когато се разделихме, подадох заявление за работа в АБТОП.

— Не ми приличате на жена, която ще позволи на някой мъж да се намесва толкова пряко в живота ѝ. Всичко, което съм слушал или чел за вас, сочи, че вие сте твърда, умна и независима.

— Той беше... как да кажа... труден.

— Шефовете ви твърдят същото за вас.

— Опитвам се да не бъда такава.

— Забелязах, че нямате почти никакъв акцент, но дикцията и синтаксисът ви не са британски.

— Баща ми беше англичанин, но почина, когато бях на осем. Майка ми е американка. Не се омъжи втори път. И си остана американка, въпреки че живеехме тук.

— Познавате ли американец на име Котън Малоун?

Тя поклати глава.

— Бивш агент на американското разузнаване — поясни Матюс. — С висока репутация и компетентност. Коренна противоположност на Антрим. По всяка вероятност Антрим го познава и е улеснил пребиваването му тук, в Лондон. Преди няколко часа в страната се е завърнал и младеж на име Иън Дън, който е пътувал заедно с Малоун. В момента Антрим го издирва навсякъде.

— А вие знаете ли, че ние с Блейк не се разделихме кой знае колко приятелски? — принуди се да попита тя.

— Но въпреки това той ви е дал отлични препоръки за кандидатстване в АБТОП — възрази Матюс.

— Това беше, преди да се разделим.

— Спрях се на вас заради някогашната ви връзка с Антрим, госпожице Ричардс. Ако тази връзка е била повърхностна или несъществуваща, нямам никаква полза от вас. А както добре знаете, вече не сте много полезна за АБТОП.

— А вие ще оправите нещата, така ли?

— Само ако ми помогнете да разреши този проблем — кимна той.

— Аз мога да спечеля благоразположението на Блейк — твърдо отвърна тя.

— Това исках да чуя. Той не трябва да заподозре нищо. При никакви обстоятелства не бива да разбере, че имате контакти с нас.

Катлийн кимна.

После се възползва от нахлуващата през прозореца бледа светлина, за да разгледа топ шпионина на Англия. Една истинска легенда от времето на Студената война. Беше чувала какви ли не истории за него, които за момент я бяха накарали да мечтае за СИС. Но отново да се сближи с Блейк и да разговаря с него? Това без съмнение щеше да ѝ струва много.

— Аз съм от Инър Темпъл — добави Матюс. — Членувам в него от петдесет и пет години, а ей там четях лекции по право... — Той посочи широкия купол на храма, който се виждаше през прозореца.

— Но после и вие сте избрали правоохранителните органи — подхвърли тя.

— Точно така. Както виждате, с вас имаме нещо общо.

— Все още не сте ми казали за какво изобщо става дума.

Матюс пристъпи към близкото бюро, измъкна един стол и с жест я покани да седне.

Тя се подчини. Едва тогава забеляза тъмния правоъгълник на лаптопа пред себе си. Той го включи и натисна един бутон на клавиатурата. Екранът оживя и я заля с ярката си светлина. Тя сведе клепачи, позволявайки на очите си да се адаптират.

— Прочетете това, а после изпълнете инструкциите — нареди Матюс и тръгна към вратата.

— А как ще намеря Антрим? — спря го с въпрос тя.

— Не се безпокойте. Когато му дойде времето, ще получите съответната информация.

— А как ще ме намерите вие?

Матюс спря.

— Не задавайте глупави въпроси, госпожице Ричардс — хладно я изгледа той.

После продължи към вратата.

Малоун поведе Иън обратно към Малката Венеция, където имаше много таксита. Дивийн все още не се беше обадил. Сърцето му се свиваше при мисълта, че Гари е в опасност.

Как допусна да се случи това? То беше в разрез с всичко, което се опитваше да направи, след като напусна Министерството на правосъдието.

— *Напускам работата си — събщи той на Гари.*

— *Мислех, че обичаш онова, което вършиш — отговори момчето.*

— *Рисковете стават прекалено големи — поклати глава той.*

Това се случи в Мексико Сити. Той беше там като участник в съдебния процес срещу трима души, обвинени в убийството на агент на ДЕА. По време на обедната почивка попадна на престрелка в един от градските паркове, която се превърна в кървава баня. Седем убити, девет ранени. В крайна сметка той успя да ликвидира стрелците, но с цената на куршум в лявото рамо. Процесът на възстановяването му продължи месец, осигурявайки му достатъчно време да помисли какво ще прави оттук нататък.

— *Ти си на тринайсет — каза той на Гари. — Може би ще ти е трудно да разбереш, но понякога се налага човек да промени живота си.*

Вече беше връчил оставката си на Стефани Нел, слагайки точка на 12-годишната си кариера в отряд „Магелан“ и малко повече във флота. През това време беше стигнал до длъжността старши помощник, с възможности да стане и капитан, но нищо повече.

— *Ще се преместиш да живееш в чужбина, така ли? — попита Гари.*

— *Да, но това не означава, че се разделяме.*

На практика обаче стана точно така.

Когато реши да напусне, двамата с Пам бяха разделени вече пет години. Един ден, прибирайки се след поредната мисия, той откри, че тя просто се беше изнесла. Кратка бележка на масата го информираше,

че с брака им е свършено. Лаконична, студена. Точно в неин стил. Отдолу беше изписала някакъв адрес на другия край на града, където двамата с Гари се бяха преместили, вземайки само най-необходимото. Не бързаха с развода, макар че си говореха само когато трябваше да направят нещо за Гари.

Бяха живели заедно твърде дълго време. Той напусна флота, за да стане адвокат, а после и агент за Министерството на правосъдието. Тя също стана юрист. Той обикаляше света, а тя — съдебните зали на Атланта. Виждаха се през седмица, отделяйки цялото си свободно време на Гари, който растеше много по-бързо, отколкото те предполагаха. Останалото време прекарваха с приятели, които всъщност не познаваха. Това трудно можеше да се нарече живот. Беше по-скоро съществуване. Онзи куршум в Мексико Сити най-после го накара да се запита това ли е животът, който искаше да води. Нито той, нито Пам бяха щастливи. Поне в това бяха сигурни. Но Пам беше онази, която направи малката крачка от нещастieto към гнева.

— *Кога най-после ще бъдеш доволен? — попита го веднъж тя. — Флотът, школата за пилоти, Юридическият факултет, Военната прокуратура, специалният отряд. А сега и неочакваната ти оставка. Какво още можем да очакваме?*

— *Отивам да живея в Дания.*

Изразението ѝ бе непроницаемо. Спокойно би могъл да ѝ каже, че се мести на Луната.

— *Какво ще правиш там?*

— *Писна ми да стрелят по мен.*

— *Откога? Нали беше влюбен в специалния отряд?*

— *Време е да порасна.*

— *И това чудо ще стане, като се преместиш в Дания?*

Той нямаше намерение да навлиза в подробности. На нея всъщност не ѝ пукаше. Нито пък той искаше да бъде обратното.

— *Най-напред трябва да поговоря с Гари. Искам да съм сигурен, че няма да има нищо против.*

— *Откога те е грижа какво ще си помисли той?*

— *Напуснах заради него. С идеята баща му да е някъде наблизко.*

— *Това са глупости, Котън. Напусна заради себе си. Не бива да се оправдаваш с момчето. Ти кроиш планове не за него, а за себе си.*

— *Не е нужно да ми обясняваш какво мисля.*

— А кой друг да го направи? Бяхме женени твърде дълго време. Нима мислиш, че ми е било лесно да чакам да се прибереш бог знае откъде? И да се питам дали това няма да стане в чувал за трупове? Аз платих тази цена, Котън. Гари също. Но момчето те обича. Всъщност не, обожава те. И двамата знаем какво ще каже. Имали сме много провали заедно, но Гари е безспорен успех и за двама ни.

Беше права.

— Чуй какво ще ти кажа, Котън. Твоя работа е защо си решил да се преместиш отвъд океана. Ако това ще ти донесе щастие, направи го. Но не се извинявай с Гари. Последното нещо, от което той се нуждае, са опитите на един разочарован родител да компенсира собственото си тъжно детство.

— Харесва ти да ме обиждаш, а?

— Прекрасно знаеш, че истината трябва да бъде изречена.

Истината? Едва ли. Тя пропускаше най-важната част. Ти не си биологичният баща на Гари. Типично за Пам. Един набор правила за нея, друг за всички останали. Но сега и двамата имаха сериозен проблем.

Иън мълчаливо крачеше до него. Странно как инстинктите помагаха на оцеляването дори когато ставаше въпрос за тийнейджър. Той много му се беше ядосал в онази преустроена конюшня, но същевременно съзнаваше, че момчето мълчаливо признава вината си за бъркотията около Гари. Твърдо реши това да не се повтаря повече. Хлапето до него се нуждаеше от състрадание, а не от враждебност.

А от какво се нуждаеше Гари? Да разбере кой бе истинският му баща? Какво добро би му донесло това след петнайсет години неведение? За съжаление, Пам не беше помислила за последствията. Защо ли?

Отговорът беше очевиден. Изобщо не беше мислила. Тя просто действаше.

Жените не бяха силната му страна. Не ги разбираше, не знаеше как да се оправя с тях. И затова ги избягваше. Просто и ясно. С цената на самотата. Гари беше единственото нещо на света, което никой не можеше да му отнеме. Но дали наистина бе така?

Внезапно той осъзна защо бе толкова неспокоен, откакто научи истината. Защото бащинството му беше поставено под въпрос. Когато човек участва в създаването на дете, то е завинаги. Включително и

когато съдът ти отнема всякакви родителски права, включително и когато допускаш грешки (а той ги беше допускал с тонове) ти завинаги си оставаш баща.

Нещо, което сега биха могли да му отнемат. Поне частично. Гари би могъл да се запознае с биологичния си баща. Той от своя страна би могъл да се окаже страхотен човек. Шокиран от новината, че има син. Биха могли да се сблизат. И обичта на Гари да бъде раздвоена. За самия него това означаваше да сподели с някой друг чувства, които до този момент са били само негови. А може би и да ги изгуби напълно.

Възможност, която възприемаше болезнено.

Катлийн прегледа информацията в лаптопа. Историите на сър Томас за случилото се преди смъртта на Хенри VII и Хенри VIII бяха интригуващи, но екранът предлагаше нови подробности.

Хенри VII, първият крал от династията на Тюдорите, успял да натрупа значително състояние, което по-късно преминало в ръцете на сина му, Хенри VIII. През последните пет години от своите трийсет и осем на престола Хенри VIII държал фамилното богатство в железни сандъци в Уестминстър и в други свои замъци. Усвоил много добре методите на баща си, той успял да увеличи многократно състоянието си чрез глоби, данъци, продажба на кралски имоти и събиране на значителни задължения от французите. Още пари дошли от затварянето на манастирите. При възкачването му на престола през 1509 г. техният брой бил 850. През 1540 г. останали едва 50, а богатството на останалите било конфискувано. Според приблизителни изчисления ставало въпрос за десетки милиони паунда (днес милиарди). Същевременно липсват точни данни за състоянието на Хенри VIII. Известно е, че малка част от това богатство стигнала до сина му Едуард VI, наследил престола през януари 1547 г.

Когато баща му умрял, Едуард бил едва 10-годишен. Това наложило създаването на регентски съвет, който управлявал от името на малолетния крал. През март 1547 г. Едуард Сиймур — брат на покойната кралица Джейн Сиймур и вуйчо на краля, бил назначен за протектор на Едуард до навършване на пълнолетието му. Първата му работа била да сложи ръка на петте стаи със съкровища, които Хенри завещал на сина си. В края на 1547 г. регентският съвет създал комисия, която извършила ревизия на остатъците от богатството на Хенри. Тя установила наличието на 11435 лири под формата на златни монети, главно суверени и испански реали.

Съдбата на останалите съкровища била неизвестна.

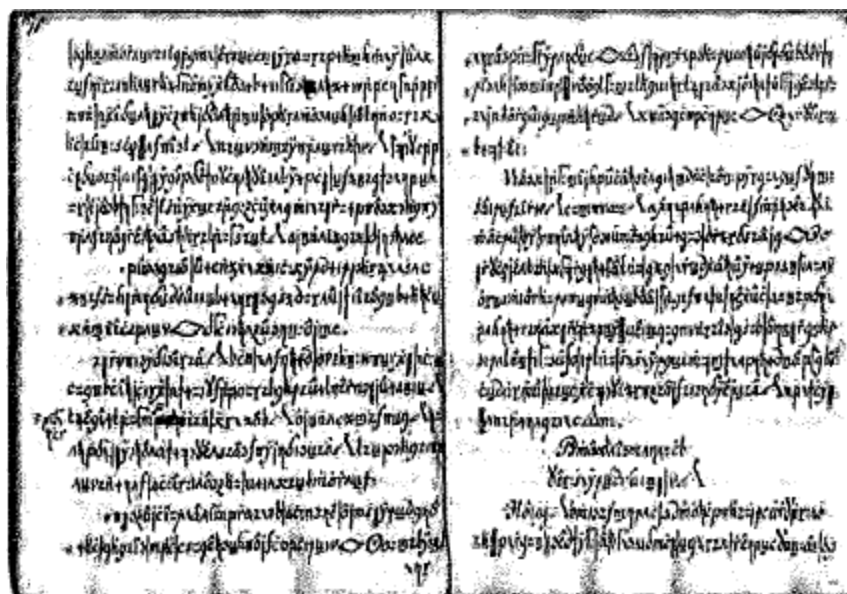
Съдбата на фамилията Сиймур обаче била кристално ясна.

Хенри VIII изпитвал изключително топли чувства към Джейн Сиймур. Далеч по-топли от чувствата към останалите си пет съпруги. Тя му родила така желания наследник, но умряла неочаквано няколко дни по-късно. Докато Хенри VIII бил жив, фамилията Сиймур се ползвала от всички възможни привилегии. Но след смъртта му всичко се променило. През 1549 г. Едуард Сиймур бил свален от престола, а три години по-късно — през 1552 г., бил екзекутиран за държавна измяна. По-малкият му брат Томас имал същата съдба. През април 1547 г. той се оженил за Катрин Пар, последната кралица на Хенри VIII. Но две години по-късно, през 1549 г., той също бил екзекутиран за държавна измяна. Това станало малко преди брат му да падне от власт.

Едуард VI умрял през 1553 г., без да стигне до пълнолетие.

Отдавна е известно, че Хенри VIII предал на Катрин Пар информация за скривалището на съкровището, което трябвало да бъде поето от сина му. Но тази информация не е нищо повече от бележка под линия. Без почти никакво значение.

Напоследък обаче агенти на американското разузнаване насочват вниманието си точно към тази неяснота. Те търсят скривалището из цялата страна. Вашите шефове вероятно вече са ви информирали за серията кражби, а вие сте видели с очите си поругаването на гробницата на Хенри VIII. Ключът към откриването на въпросното скривалище лежи в съдържанието на един стар зашифрован дневник. По-долу предлагаме една страница от него.

Въпросният шифър най-вероятно е бил разбит от човек на име Фароу Къри, който служи на американците. За нещастие, преди няколко седмици той стана жертва на инцидент в лондонското метро. Според последната информация има шанс неговото проучване да е оцеляло. В тази връзка се нуждаем от вашата помощ. В издирването вече се е включил Блейк Антрим. Предстои среща, на която ще бъдете запозната с детайлите. Моля незабавно да се придвижите към Джизъс Колидж в Оксфорд, където ще се запознаете с въпросната информация.

Това беше целият текст.

Катлийн остана неподвижна в мрака, заковала очи в монитора. В съзнанието ѝ нахлуха спомените за Блейк Антрим. Дватама излизаха цяла година. Тя беше студентка по право, а той ѝ се представи като служител на Държавния департамент, но в крайна сметка ѝ разкри истината за себе си.

— Работа за ЦРУ — обяви Антрим.

Тя се изненада, защото това изобщо не ѝ беше минавало през ума.

— С какво по-точно се занимаваш?

— С оперативни анализи, но скоро ще бъда ръководител на екип.

По принцип работя в областта на контраразузнаването.

— Трябваше ли да ми кажеш това?

— Не мисля, че си шпионка — сви рамене той.

— Не ставам за такава работа, така ли? — обиди се тя.

— По-скоро нямаш интерес към такива неща.

Срещнаха се за пръв път в един лондонски пъб, запозна ги общ приятел. Краят настъпи много бързо, защото той я хвана с друг мъж. Но не и преди да се отегчи от него. Най-вече от гневните му пристъпи, които настъпваха неочаквано, без предупреждение. Той мразеше работата си, мразеше и началниците си. Нямаше нито една добра дума за тях. Постепенно тя осъзна каква е истинската му същност. Тъжен и слаб човек, надарен с мъжка привлекателност, но напълно неспособен да бъде искрен.

В съзнанието ѝ изплува денят на раздялата.

— *Курва!* — извика Антрим с блеснали от гняв очи.

Никога не го беше виждала толкова ядосан. Появи се в жилището ѝ рано сутринта без предупреждение. Мъжът, с когото беше прекарала нощта, току-що си беше тръгнал. Когато на вратата се почука, тя си помисли, че това е новият ѝ любовник, пожелал още една, последна целувка. Но вместо него на прага стоеше Антрим.

— *Между нас всичко приключи!* — обяви тя.

Той обаче се втурна вътре и затръшна вратата след себе си.

— *Така ли го правиш? С друг мъж? Тук? Където с теб сме прекарвали толкова време заедно?*

— *Аз живея тук.*

Тя просто искаше той да си тръгне. При вида му буквално ѝ се повдигаше. Не помнеше кога точно престана да го харесва и започна да го ненавижда. И когато се появи другият, който беше пълната противоположност на дребнавия, пресметлив мъж, с когото беше живяла цяла година, изкушението беше твърде силно, за да му устои.

На практика беше решила да му позвъни по-късно през деня и да обяви решението си.

— *Всичко свърши — повтори тя. — А сега си върви.*

Той се нахвърли отгоре ѝ. Внезапно, с огромна ярост.

Пръстите му се стегнаха около шията ѝ, гърбът ѝ залепна за масата. Халатът ѝ се отвори, разкривайки голото ѝ тяло. Краката ѝ безпомощно увиснаха във въздуха.

Никога досега не беше ставала обект на физическо нападение.

Той се наведе над лицето ѝ. Беше ѝ трудно да диша. Понечи да се съпротивлява, но после си спомни, че той е страхливец. Скоро щеше да спре. Или поне се надяваше, че ще го направи.

— Дано гниеш в ада! — процеди той.

После я събори на пода и излезе.

Отдавна не си беше спомняла този ден. Синините по бедрата я боляха цяла седмица след това. Разбира се, Антрим започна да ѝ звъни по телефона и да ѝ изпраща извинения с есемеси, но тя не им обърна внимание. Месец преди последната им среща той ѝ беше написал блестяща препоръка към заявлението за постъпване на работа в АБТОП. Направи го по своя инициатива, споделяйки, че статутът му в ЦРУ няма как да ѝ навреди, а само може да ѝ помогне. А тя сериозно се замисли дали да обърне гръб на правото, за да се присъедини към правозащитните органи. После дойде и бурната им раздяла.

Никога повече нямаше да позволи подобно отношение към себе си. От никого. И така тя се научи да се защитава, да носи значка, да стреля с оръжие. Освен това разви свой особен дух на бунтарство и нередко се питаше дали това се дължеше на Антрим, или се бе появило въпреки него.

Хората като Блейк Антрим живееха с убеждението, че са над всички останали. Те *вярваха*, че мястото им е на върха. А когато фантазиите им неизбежно ставаха жертва на грубата действителност, те реагираха с насилие.

У него имаше нещо сковано, което му пречеше да направи крачка назад. Просто не беше в състояние да го извърши. Защото не само изгаряше мостовете след себе си, а ги превръщаше в обект на радиоактивна зараза. За да станат неизползваеми. Единствената посока, която му оставаше, беше напред.

Затова тя не беше сигурна дали Матюс не бърка. Сближаването ѝ с Антрим след десетгодишна раздяла със сигурност щеше да бъде далеч по-трудно, отколкото си представяха някои хора.

ВТОРА ЧАСТ

8:30 ч. вечерта

Катлийн обичаше да се връща в Оксфорд. Четири години беше учила там. Затова с удоволствие прие инструкциите от лаптопа, според които трябваше да пропътува стотте километра в северозападна посока.

Градът бе основан през X в. Първият замък бе построен от норманите. През XIII в. бе основан и първият колеж. Сега в готическите постройки в меден цвят се помещаваха 39 самостоятелни и яростно конкуриращи се институции с имена като „Корпус Кристи“, „Хертфорд“, „Крисчън Чърч“, „Модлин“ и „Тринити“. Всички те бяха обединени в най-старата Федерация на Англия, известна като Оксфордски университет.

На това място се сливаха реките Темза и Черуел. Катлийн беше прекарала много приятни следобеди в гребане по спокойните води, усвоила бе много добре управлението на плоскодънните лодки. Тук беше умрял крал Харолд. Тук се беше родил Ричард Лъвското сърце. Тук беше получил образованието си Хенри V, а Елизабет I се беше забавлявала сред високите кули, манастирите и затворените комплекси на градчето. Това място беше център на историята, теологията и академичния живот, където се бяха обучавали велики политици, духовници, поети, философи и учени. Някъде беше чела, че Хитлер умишлено не бе бомбардирал Оксфорд, възнамерявайки да го превърне в своя английска столица.

А поетът Матю Арнолд го бе нарекъл „Града на мечтаещите кули“.

Докато шофираше, тя отново се замисли за Антрим. Изпитваше отвращение при мисълта, че трябва да го види отново. Той беше човек, който никога не изпускаше нищо. Егото му бе твърде крехко, за да поиска прошка. С колко жени бе имал връзка след нея? Беше ли се оженил, станал ли бе баща?

По време на втората им среща Матюс не й предложи никакви подробности в тази посока. Просто й нареди да отиде директно в Джизъс Колидж, който беше разположен в самия център на града,

между магазини и пъбове. Основан от уелсец и с осигурена издръжка от Елизабет I, той оставаше единственият колеж в Оксфорд, създаден по време на нейното управление. Бе малък, с не повече от 600 студенти, включително докторанти и преподаватели. Катлийн винаги беше харесвала типичната елизабетинска атмосфера, която цареше там. Добре познаваше централната зала, която беше почти идентична с тази на Мидъл Темпъл. Същата правоъгълна форма, същите паравани от резбовано дърво, картуши и маслени портрети, сред които доминираше този на самата Елизабет, окачен на северната стена над високата маса. Единствената разлика беше липсата на типичния за стила „Тюдор“ таван с носещи греди. Таванът в Джизъс Колидж беше покрит с гладка мазилка.

Катлийн се безпокоеше дали ще може да влезе в колежа, тъй като беше петък вечер. Но порталът на ъгъла между Търл и Шип стрийт беше отворен, а в осветената зала я чакаше дребна жена на средна възраст с прибрана в кок посивяла коса. Беше със старомоден тъмносин костюм и обувки с нисък ток. Представи се като доктор Ева Пазан, преподавател по история в Линкълн Колидж, друг престижен колеж в Оксфорд.

— Всъщност съм учила в „Ексетър“ — уточни Пазан. — А доколкото съм осведомена, вие сте били в „Сейнт Ан“.

И двата колежа бяха неразделна част от престижната група на 39-те учебни заведения в Оксфорд. По традиция „Сейнт Ан“ приемаше повече студенти, завършили средното си образование в държавни училища, а не в частни. И до ден-дневен приемането ѝ в колежа си оставаше едно от най-важните събития в живота на Катлийн. Неволно се запита на колко години трябва да е доктор Пазан, тъй като до 1979 г. „Ексетър“ бе само за мъже.

— Може би сте били една от първите жени там? — подхвърли тя.

— Точно така — кимна сивокосата дама. — Ние променихме историята.

Тя отново се запита защо е тук, а Пазан бързо усети притеснението ѝ.

— Сър Томас ме помоли да ви запозная с някои детайли, които не са ви предоставили в Лондон. Това е информация, която по понятни причини не съществува в писмена форма, а той реши, че аз съм най-подходящият човек да ви запозная с нея. Моята специалност е епохата

на династията на Тюдорите в Англия. Именно това преподавам в „Линкълн“, а от време на време помагам и на нашите разузнавателни централи.

— Сър Томас ли избра мястото на нашата среща? — попита Катлийн.

— Да — кимна Ева. — Той го предложи, а аз го приех. — Тя посочи стената в дъното. — Това там е портретът на Елизабет Първа, който епископът на Кентърбъри дарил на колежа през хиляда шестстотин осемдесет и шеста година. Той ще играе съществена роля в нашия разговор.

Катлийн извърна глава към образа на кралицата, облечена в дълга до земята рокля с геометрични мотиви на ръкавите и полата, а подгъвът бе поръбен с дребни перли. Двойка херувими държаха венец над главата ѝ.

— Портретът е рисуван през хиляда петстотин и деветдесета година, когато кралицата е била петдесет и седем годишна.

Но лицето беше на далеч по-млада жена.

— Това се случило по времето, когато всички неподходящи портрети на Елизабет били конфискувани и изгорени. Не останал нито един, който можел да загатва, че и тя е смъртна. Този тук е рисуван от Никълъс Хилиард, който наложил модел на лицето за всички художници, решили да рисуват кралицата. „Маската на младостта“, както я наричат в двора. Благодарение на нея Елизабет трябвало да изглежда вечно млада.

— Никога не съм предполагала, че е била толкова чувствителна по отношение на възрастта си — отбеляза Катлийн.

— Елизабет е била истинска загадка. С много изразителни черти на лицето, едновременно високомерни и изпълнени с достойнство. Иначе е ругаела като мъж, изразявала се е грубо, но едновременно с това била умна, хитра и лукава — достойна дъщеря на родителите си.

Катлийн се усмихна, припомняйки си историите за Хенри VIII и Ан Болейн.

— Какво знаете за Елизабет? — попита Ева.

— Нищо повече от онова, което е описано в книгите и филмите. Управлявала страната много дълго време. Никога не се омъжила. Последният монарх от династията на Тюдорите.

Ева кимна.

— Изключителна личност. Нейно дело е учредяването на този колеж като първата протестантска институция на Оксфорд. По време на нейното управление били езекутирани трийсет местни свещеници и членове на колежа, които проповядвали католицизма или не я признавали за глава на Църквата.

Катлийн отново се загледа в портрета, който изведнъж ѝ се стори повече карикатура, отколкото реалистично изображение на жена, починала преди повече от 400 години.

— Подобно на баща си, Елизабет се заобикаляла с компетентни и амбициозни хора — продължи Ева. — Но за разлика от него тя ги подкрепяла през целия си живот. Вие вече сте получили кратки сведения за един от тях.

В очите на Катлийн се появи недоумение.

— Казаха ми, че сте разгледали една-две страници от шифрвания дневник — поясни Ева.

— Но никъде не се споменава кой е създателят му.

— Този дневник е дело на Робърт Сесил.

Беше чувала за фамилията Сесил, една от известните в Англия.

— За да разбере какъв е бил Робърт, човек трябва да познава баща му Уилям.

Разказът на Ева беше кратък, но съдържателен.

Уилям Сесил бил роден в Уелс. Членовете на семейството му се сражавали на страната на Хенри VII, първия крал от династията на Тюдорите. Малкият Сесил израснал в двора на Хенри VIII, където се запознал с изкуството на управлението. След смъртта на Хенри VIII през 1547 г. настъпил десетгодишен период на политически хаос. Най-напред на престола се възкачил малолетният Едуард I, който обаче умрял още на петнайсетгодишна възраст. Мястото му заела неговата полусестра Мери, дъщеря на Хенри от първата му съпруга. Но тя бързо си спечелила прозвището „Кървавата Мери“ поради охотата, с която изгаряла протестантите на клада. По време на петгодишното управление на Мери Сесил се грижил в дома си, далече от кралския двор, за младата принцеса Елизабет, дъщеря на Ан Болейн, втората съпруга на краля.

През 1588 г., когато Елизабет най-после се възкачила на престола, тя моментално назначила Уилям Сесил за свой главен секретар, който по-късно получил титлата държавен секретар. Тази

позиция го превърнала в главен съветник на кралицата и най-близкия ѝ човек. Той се ползвал с безрезервното ѝ доверие: *Никой европейски владетел не притежава съветник, какъвто имам аз.* В продължение на повече от четирийсет години Сесил бил главният архитект на управлението на Елизабет. *Спечелих повече от умереност и въздържание, отколкото от умствените си качества.* Един от тогавашните наблюдатели отбелязва, че „Сесил няма близки приятели, с които обичайно се обкръжават влиятелните мъже. Никой не знае тайните му — факт, който някои хора смятат за грешка, но други са на мнение, че това е още едно потвърждение за изключителната му мъдрост. Защото, когато не споделяш тайните си с никого, те ще си останат тайни завинаги“.

Томас, първородният син на Сесил, се оказал по-подходящ за армията, отколкото за управлението. Но самият Уилям нямал особено добро отношение към армията. *От една година мир държавата печели повече, отколкото от десет години война,* казвал той. На по-късен етап станал главен ковчезник, получил благородническо звание и се превърнал в лорд Бъргли. Служил на кралицата до самата си смърт през 1598 г. След него длъжността главен съветник поел вторият му син Робърт, който наследил и благородническата му титла лорд Бъргли.

— Уилям Сесил бил великолепен администратор — каза в заключение Ева. — Един от най-добрите в историята на страната. Елизабет дължи успехите си единствено на него. Той е основател на баронската фамилия Сесил, дала на Англия двама министър-председатели. Тя съществува и до днес.

— Но доколкото ми е известно, те всички са завършили Кеймбридж — подхвърли с усмивка Катлийн.

— Не можем да ги виним за това — поклати глава Ева, направи кратка пауза и продължи: — Робърт Сесил много приличал на баща си, но бил по-потаен и прикрит. Умрял млад, на четирийсет и осем години, през хиляда шестстотин и дванайсета година. Той служил на Елизабет през последните пет години от управлението ѝ, а после още девет при Джеймс Първи. През цялото това време бил държавен секретар. При Джеймс поел управлението на шпионажа. Това станало малко след като разкрил Барутния заговор и спасил живота на краля. Негов учител бил великият Франсис Уолсингам.

Името ѝ беше познато. Бащата на британското разузнаване.

— Уолсингам бил особняк — продължи Ева. — Обличал се само в черно и правел всичко възможно да не привлича вниманието. Бил груб и жесток човек, но кралицата ценяла съветите му и уважавала компетентността му. Затова толерирала и неговата ексцентричност. Именно Уолсингам открил доказателства за предателството, които принудили Елизабет да екзекутира братовчедка си Мери, кралица на Шотландия. Уолсингам също подготвил плановете за разбиването на Испанската армада. В крайна сметка кралицата го удостоила с рицарско звание. Разказвам ви всичко това, за да разберете какви хора са обучавали Робърт Сесил. За съжаление, подобно на баща си, Робърт също не оставил почти никакви писмени следи. Затова е трудно да се каже какво е знаел или не е знаел и какво всъщност е постигнал. Но ние все пак разполагаме с един доказан исторически факт.

Ева направи кратка пауза, а Катлийн мълчеше.

— Именно Робърт Сесил осигурил престола на Джеймс Първи след смъртта на Елизабет.

Катлийн кимна, но все още не разбираше какво общо има това с Блейк Антрим. Явно имаше. В противен случай Матюс нямаше да я изпрати тук.

Затова тя мълчеше и слушаше.

— Елизабет не се омъжила и нямала деца — продължи Ева. — Тя била последната от петимата монарси от династията на Тюдорите и управлявала страната в продължение на четирийсет и пет години. В края на нейното управление всички били изнервени. Кой щял да я наследява? Кандидатите били много и това било предпоставка за гражданска война. Но Робърт Сесил се погрижил на трона да седне Джеймс, крал на Шотландия, син на екзекутираната братовчедка на Елизабет Мери, кралица на Шотландия. Запазена е част от кореспонденцията между Робърт и Джеймс, в която се съдържат подробности за плана за осъществяването на тази цел. Писмата датират между хиляда шестстотин и първа и хиляда шестстотин и трета година, когато умряла Елизабет. Въпросният план бил наречен „Обединение на короните“. Англия и Шотландия се обединили и поставили основите на Великобритания. Джеймс поел престола и страната започнала да се променя. Необратимо и завинаги.

— Наистина ли Робърт Сесил организирал всичко това?

— Разбира се. Лично Елизабет го потвърдила.

Робърт Сесил и лорд-адмиралът пристъпиха към леглото. Робърт остана пред долния му край, а адмиралът и още неколцина лордове заеха място от двете му страни.

— Длъжни сме да ви зададем един важен въпрос, Ваше Величество — каза лорд-адмиралът. — Кого желаете за свой наследник?

Елизабет отвори очи. Вчера те изглеждаха празни и сякаш примирени с приближаващата смърт, но днес Робърт забеляза как в тях проблясват твърдите искрици, които бяха обичайни за възрастната жена, преди да легне на смъртното си ложе.

— Ето какво ще ви кажа — проговори с тих, но ясен глас тя. — Моят престол винаги е бил предназначен за крале, а не за разбойници. Кой друг освен крал би могъл да го наследи?

Въпросът беше зададен почти шепнешком, но присъстващите го чуха съвсем ясно. Част от лордовете бяха видимо озадачени от краткия отговор, но Сесил отлично знаеше какво трябва да направи.

— Трябва ни име, Ваше Величество — натъртено каза той.

— Кой друг освен нашия шотландски братовчед?

Усилието, изглежда, отне последните сили на умиращата кралица.

— Моля да не ме безпокоите повече — прошепна тя.

След като се оттеглиха, лордовете се впуснаха в оживена дискусия. Повечето от тях бяха разколебани, точно според прогнозите на Сесил. На следващия ден се появи отново край ложето на Елизабет, този път в значително по-разширен състав. За съжаление, състоянието на кралицата бързо се влошаваше и тя вече не беше в състояние да говори.

— Ваше Величество — приведе се над нея Сесил. — Тези благородници искат допълнителни уверения, че изборът ви е именно крал Джеймс Шотландски. Умолявам ви да им дадете недвусмислен знак, че именно това е вашето желание.

Елизабет премигна с очи в знак, че разбира думите му, а хората около леглото притихнаха. Тя бавно вдигна ръце към главата си. Съедини пръстите си в кръг във формата на корона. Посланието беше повече от ясно.

Няколко часа по-късно ревностната защитница на вярата и кралица на Англия, Франция и Ирландия Елизабет I предаде Богу дух.

— Сесил веднага свикал съвета и го информирал за избора на кралицата — продължи разказа си Ева. — Присъствалите край ложето потвърдили новината. Още на следващата сутрин от двореца „Уайтхол“ под тържествения акомпанимент на тромпетите Сесил прочел лично прокламацията, обявяваща шотландския крал Джеймс Шести за крал на Англия под името Джеймс Първи. Същия ден прокламацията била прочетена из цялата страна. Няколко противници на това решение. С бързи и решителни действия Робърт Сесил успял да осигури наследник на престола мирно и без кръвопролития. Това било голям успех, нали? Особено при положение че властвалата четирийсет и пет години кралица нямала преки наследници.

— Ще трябва да ми обясните каква е връзката между всичко това и задачата, която сър Томас желае да изпълня — решително отвърна Катлийн.

— Знам и ще го направя — кимна по-възрастната жена. — Да излезем навън. Струва ми се, че дъждът най-сетне спря.

Напуснаха просторното помещение и се озоваха в квадратния вътрешен двор, покрит с безукорно подстригана трева. От всички страни ги заобиколяха сгради в готически стил с нарядко осветени прозорци. Едва забележими арки тъмнееха над входните врати. Дъждът наистина беше спрял, нощното небе се беше изчистило.

Бяха съвсем сами.

— Ние все пак имаме достъп до един артефакт от този период, въпреки че и двамата Сесил били изключително предпазливи и не са оставили никакви лични архиви — добави Ева. — Доколкото съм осведомена, вие вече сте имали възможност да видите заснетото му изображение.

Катлийн си спомни страницата, запълнена с лишени от смисъл думи.

— Шифрованата тетрадка на Робърт била запазена в Хатфийлд Хаус, където той живял до смъртта си през хиляда шестстотин и дванайсета година. За съжаление, оригиналът беше откраднат преди почти година.

Една от кражбите, за които беше споменал шефът на Катлийн.

— Казаха ми, че човек на име Фароу Къри е успял да разбие шифъра — подхвърли тя.

— Може би. Именно затова е абсолютно наложително да се доберете до всички данни, събрани от Къри.

— Страницата, която видях, беше абсолютно неразбираема — поклати глава Катлийн.

— Защото Сесил е искал да бъде такава. Шифърът е издържал през всичките тези години, но ние имаме известни идеи как да го разбием. Искате ли да разгледате още изображения от въпросния дневник?

Катлийн кимна.

— Те са тук, в сградата. Изчакайте ме, ще отида да ги взема.

Тя се обърна и тръгна обратно към осветената зала.

Катлийн чу тих пукот, сякаш някой беше плеснал с ръце. После още един.

Тя се обърна.

Върху дясното рамо на сакото на Ева се появи назъбена дупка. Възрастната жена изпъшка.

Още един изстрел. Бликна кръв. Ева рухна по очи на каменните плочи.

Катлийн светкавично се обърна и успя да зърне фигурата на стрелеца върху отсрещния покрив, отстоящ на трийсетина метра.

Дулото на пушката му бавно се завъртя към нея.

Антрим се приближаваше към Тауър, древната цитадела на река Темза, и живописния Тауър Бридж наблизо. На мястото на дълбокия ров, ограждал някога крепостта, днес зеленееше морава, осветена от редица лампи. От реката полъхваше хладен нощен ветреца, който беше прогонил бурята.

Той познаваше това място още от детството си. Все още помнеше струпаните наоколо магазинчета за платове и дрехи и индийски ресторанти. Някога Ийст Енд беше сметището на града, около което се заселваха най-вече имигранти. Следващият ден беше събота, пазарен ден. Това означаваше, че околните улички и алеи щяха да бъдат пълни със сергии, предлагащи плодове и дрехи втора употреба. Като хлапе беше бродил между тях, жаден да опознае живота. Беше се сблизил с много от търговците.

Обектът пред него забави крачка пред плаката, рекламиращ някакво кабаретно шоу, после прекоси улицата.

Вдясно се издигаше грамадата на многоетажен паркинг, но тъмнокосият мъж го подмина с умерена крачка. Високо над Тауър плющеше националният флаг, облян от светлината на прожектори. По това време на денонощието крепостта беше затворена за посетители. Будките за входни билети бяха тъмни и празни. По брега на Темза отвъд тях се виждаха хора, които разглеждаха осветения Тауър Бридж в далечината, оборудван с действащи дори в този късен час светофари.

Тъмнокосият се насочи към брега на реката и седна на една пейка. Антрим се приближи и седна до него.

Студенината на камъка бързо проникна през панталона му. Сякаш за да напомни за приближаващата се зима. Слава богу, че носеше ръкавици и подплатено палто.

— Надявам се да е важно — обади се другият мъж. — Имах планове за тази вечер.

— Току-що убиха един от хората ми.

Мъжът продължаваше да гледа водата.

Антрим му разказа какво се беше случило в „Сейнт Пол“. Мъжът, който беше вторият човек в посолството на САЩ, бавно се обърна и закова поглед в лицето му.

— Англичаните знаят ли какво правим? — попита той.

Срещата беше уредена от Лангли веднага след като той докладва за инцидента, умишлено пропускайки някои подробности. Най-вече самоличността на убиеца и случилото се в Темпъл Чърч.

— Не знам — отвърна той. — Но нещата са под контрол.

— Нима? — попита с недоверие мъжът. — Наистина ли са под контрол, Антрим?

Намираха се на обществено място и бяха длъжни да спазват благоприличие.

— Разбираш ли какъв е залогът, Антрим? — добави мъжът.

Естествено, че той разбираше. Но сметна, че най-добре бе да използва димната завеса на добронамереността.

— Защо не ме просветите? — подхвърли той.

— Правителството на Шотландия е взело решение да освободи Ал Меграхи. Пълно безумие. На борда на онзи самолет загинаха четирийсет и трима граждани на Обединеното кралство, на земята умряха единайсет шотландци. Но по всичко личи, че тези хора имат къса памет.

— В полет сто и три на „Пан Ам“ изгуби живота си и един резидент на ЦРУ. Нещастieto не подмина и Военното разузнаване, и Службата за охрана на дипломатическия корпус. Четирима агенти на тези ведомства бяха на борда, пътувайки за дома. Затова много добре разбирам какъв е залогът.

— Получихме уверения, че ти разполагаш с начин да спреш тази глупост. Но това, разбира се, беше преди година. И ето ни тук, неспособни да спрем каквото и да било. Освобождаването на онзи затворник ще покаже на целия свят колко сме слаби. Представяш ли си какво ще се случи след това? Кадафи ще ни се изсмее в лицето, а после ще покаже Ал Меграхи пред всяка камера, която е готова да го заснеме. С кристално ясното послание: Съединените щати не могат да убедят дори най-близкия си съюзник да не освобождава масов убиец, сред жертвите на който са и граждани на Великобритания. Това повдига един прост въпрос, на който трябва да получи отговор. Можеш ли да спреш това, Антрим?

Той все още чакаше потвърждение, че онази бъркотия с Котън Малоун и Иън Дън е приключила успешно. И вече започваше да се тревожи, че въпросното потвърждение се бави.

— Единственият начин да го спрем, е да притиснем англичаните — отговори на въпроса той. — Шотландците не правят нищо без съгласието на Лондон. Те нямат собствена политика. И двамата знаем, че шотландското правителство действа с мълчаливото съгласие на англичаните. Една дума от Лондон би отменила сделката с либийците.

— На мен ли го казваш — мрачно поклати глава събеседникът му.

— В момента работя върху нещо, което ще принуди англичаните да действат.

— За което ние нямаме никаква информация.

— Ще я получите, но когато му дойде времето. Единственото, което мога да кажа, е, че сме близо. Много близо.

— За съжаление, времето ти изтича. По последни сведения трансферът ще се реализира през следващите няколко дни.

Това беше ново за него. Поредният пропуск на Лангли. Който означаваше, че тревогата най-вероятно щеше да бъде отменена. Особено след смъртта на агента, който участваше в операцията. Дали пък не го бяха подхлъзнали умишлено, запита се той. Такива неща се бяха случвали и преди. Никой от висшите ешелони, тоест от директор нагоре, нямаше да поеме вината за грешките, допуснати от подчинените му.

Ти си дребно човече, което не струва нищо.

Още се чувстваше жегнат от думите на Дениз, изречени в Брюксел.

— Жалкият либийски мръсник трябваше да бъде обесен или разстрелян, но тъпите шотландци нямат смъртно наказание — процеди дипломатът. — Според тях това е прогресивно. Според мен обаче е пълна глупост!

По неизвестни причини англичаните демонстрираха желание да пренебрегнат мнението на най-близкия си съюзник по този въпрос. Ако ЦРУ не беше научило за тайните преговори, никой нямаше да разбере нищо преди окончателното сключване на сделката. За късмет, въпросните преговори се бяха затлачили на по-ниско ниво. Но вече бяха на път да се финализират.

— Ти си на ход — добави мъжът до него. — Ние не можем да принудим Лондон да направи каквото и да било. Опитвахме всичко — убеждение, оферти, компенсации. Дори и молби. Но Даунинг стрийт отсече, че няма да се намесва. Остава единствено вашата операция. Можеш ли да я осъществиш?

Антрим беше работил за Централното разузнавателно управление достатъчно дълго, за да знае, че когато един объркан политик на властови позиции те пита можеш ли да направиш нещо, правилният отговор е само един.

Същевременно обаче си даваше сметка, че той ще бъде лъжа. На практика не беше по-близо до решаването на проблема в сравнение с времето преди месец, а и преди година. Повторната поява на Иън Дън му даваше известни надежди, но те бяха много далече от спасението.

По тази причина каза единственото, което можеше да каже.

— Не знам.

Дипломатът отново извърна глава към реката. По течението ѝ плаваха последните за деня туристически корабчета, насочили се на запад към Гринич.

— Поне си честен — тихо рече той. — Нещо, което не може да се каже за други хора.

— Имам един въпрос — вдигна глава Антрим. — Защо англичаните не желаят да се намесят? Това не е типично за тях. Какво ще спечелят от освобождаването на този престъпник?

— Отговорът е сложен и не те засяга — изправи се дипломатът. — Просто си свърши работата. Или поне онова, което е останало от нея.

След тези думи той му обърна гръб и се отдалечи.

Оксфорд

Катлийн се шмугна зад мократа каменна пейка миг преди стрелецът да се прицели в нея. Приклекна и стегна мускули, готова за действие. От устата ѝ излитаха малки облачета бяла пара.

Очите ѝ бяха приковани във фигурата, която използваше за прикритие назъбения покрив на отсрещната сграда. Преди това тя бе успяла да зърне издутината на цевта на пушката — доказателство, че стрелецът използва заглушител.

Самата тя обаче не носеше оръжие. Агентите на АБТОП рядко носеха пистолети. Когато се нуждаеха от огнева мощ, те по правило се обръщаха към местната полиция. Няколкото каменни пейки по алеите бяха единственото прикритие в квадратния вътрешен двор, осветен от шест лампи. Тя извърна глава към Ева Пазан, която лежеше неподвижно на стъпалата към арката.

— Госпожо Пазан! — извика Катлийн.

Нищо.

— Госпожо!

Тя видя стрелеца да изчезва от покрива. Възползва се от това и се стрелна наляво към покритата веранда, в дъното на която се виждаше масивна махагонова врата с чукче от излъскан бронз.

Беше заключено. Катлийн започна да удря с чукчето, надявайки се някой да я чуе. Никакъв отговор.

В момента се намираше под каменния свод, извън обхвата на стрелеца. Но заключената врата и липсата на помощ означаваха, че си оставаше в капан. На десетина метра от нея се отвори друга врата — с по-богата резба с палми и херувими. Светлината отвътре позволяваше да се видят очертанията на ажурни прозорци. Тясна ивица зеленина разделяше каменната пътечка от външните стени на сградата. По най-близката от тях пълзеше внушителна глициния, стигаща чак до покрива. Можеше да се справи, стига да действа бързо и да се движи близо до нея. За да я хване на мушката си, стрелецът би трябвало да се надвеси от самия край на стряхата. А с пушка в ръце това със

сигурност щеше да му отнеме известно време. Може би достатъчно, за да се спаси.

Залепила гръб на заключената врата, Катлийн напрегнато оглеждаше вътрешния двор. В съзнанието ѝ бавно изплуваха откъслечни спомени от времето на първоначалното ѝ обучение, когато инструкторите обясняваха най-добрите начини за измъкване от подобни ситуации. Единият от тях беше да се придържа плътно до стените, за да не се превърне в лесна мишена.

Умът ѝ препускаше. Кой искаше да убие нея и професорката? Кой знаеше за появата ѝ тук?

Тя си пое дълбоко дъх, за да се овладее. И друг път беше попадала в опасни ситуации, но винаги с подкрепления около себе си. Кое то нямаше нищо общо със случващото се в момента. Но тя щеше да се справи.

Протегна шия и внимателно се отлепи от вратата. Не видя нищо.

Едно. Две.

Събрала достатъчно адреналин, тя изскочи навън и светкавично преодоля десетте метра до следващата каменна арка.

Не последваха изстрели. Дали стрелецът бе избягал? Или просто се спускаше на земята?

До нея имаше врата от масивен бук. Беше затворена, но със свалено резе. Зад нея се намираше колежанският параклис — дълго и тясно помещение с два реда резбовани пейки под ажурните прозорци. Умалено копие на параклиса в „Сейнт Джордж“.

Подът беше покрит с красиво подредени мраморни плочи, които опираха чак до олтара в далечния край, над който се издигаше прозорец с витражи. Помещението се осветяваше от оранжевото сияние на три големи свещника.

Макар че вече беше вътре, далече от мушката на стрелеца, Катлийн бързо се огледа. Оказа се, че вратата зад гръба ѝ е единственият вход и изход на параклиса. На стената зад нея се издигаше внушителен орган, чиито тръби опираха чак в извития таван. Тясно стълбище водеше към мястото на органиста.

Зад органа се появи фигурата на мъж. На около три метра над главата ѝ. Беше облечен с тъмно яке, а лицето му беше скрито под качулка.

Мъжът вдигна оръжието си, прицели се и натисна спусъка.

* * *

Иън влезе в таксито заедно с Котън Малоун. Към гърдите си притискаше найлоновата торбичка с личните си вещи, които най-последно беше получил обратно. Отвори торбичката и измъкна книгите.

„Айвънхоу“ и „Смъртта на Артур“.

— Моите книги също носят печат с името ми — обади се Малоун и посочи титулните страници.

— А откъде това име Котън?

— То е съкращение на пълното ми име — Харолд Ърл Малоун.

— Но защо Котън?

— Дълга история.

— Ти също не обичаш да отговаряш на въпроси, нали?

— Предпочитам *ти* да го правиш — натъртено отвърна Малоун и отново погледна книгите. — Имаш добър вкус. „Айвънхоу“ е сред любимите ми заглавия, а крал Артур си е недостижим връх.

— Харесвам Камелот, рицарите на Кръглата маса, Свещения граал. Мис Мери ми даде още една-две истории за Мерлин и Гуиневиър.

— Аз също обичам книгите.

— Никога не съм казал, че ги обичам — тръсна глава момчето.

— Не е нужно. Начинът, по който ги държиш, те издава.

Хлапакът не беше предполагал, че книгите могат да се държат по специален начин.

— Обгръщаш я с длан — поясни Малоун. — Това означава, че цениш тази книга, въпреки че е доста употребявана.

— Книга като книга — сви рамене Иън, но гласът му не прозвуча убедително.

— Винаги съм си представял книгите като идеи, регистрирани завинаги — добави Малоун и посочи едното от изданията с меки корици в ръцете на Иън. — Малори пише последната част от „Крал Артур“ през петнайсети век. Кое то означава, че четеш мислите му отпреди петстотин години. Никога няма да познаваме Малори, но вече познаваме въображението му.

— Мислиш, че Артур изобщо не е съществувал ли? — подхвърли момчето.

— А ти как мислиш? Живял ли е в действителност, или е плод на въображението на Малори?

— Разбира се, че е живял в действителност! — обяви Иън, а после се сви, усетил, че се разкрива много пред един непознат.

— Говориш като истински англичанин — засмя се Малоун. — Не съм и очаквал друго.

— Аз не съм англичанин, а шотландец.

— Наистина ли? Доколкото си спомням, англичаните и шотландците са равноправни граждани на Великобритания от седемнайсети век насам.

— Може и да си прав, но за мен тези саксончета прекалено много си вирят носа!

— Отдавна не бях чувал някой да нарича англичаните „саксончета“ — засмя се Малоун. — А ти говориш като истински жок...

— Откъде знаеш, че на шотландците им викат жокеи? — озадачено го погледна Иън.

— Аз също чета — простичко отвърна Малоун.

Момчето най-после започна да проумява, че за разлика от повечето хора, които познаваше, този до него наистина мислеше и не пропускаше нищо. Освен това не приличаше на човек, който позволява да му извиват ръцете. В бившата конюшня се беше държал спокойно и хладнокръвно, сякаш държеше положението под контрол. Въпреки пицовите на фалшивите ченгета. И приличаше на състезателен кон, който всеки момент ще бутне бариерата и ще полети с пълна скорост по трасето. Късо подстриганата му кестенява коса излъчваше блясъка на полирана от ветровете скала. Беше висок и мускулест, но не прекалено. Лицето му бе красиво. Не се усмихваше често, но в момента едва ли имаше причини да го прави. Гари бе казал, че баща му е адвокат — като онези, които самият той беше виждал да влизат и излизат от лондонските съдилища, парадирани със своите перуки и дълги роби. С тази разлика, че Малоун изобщо не изглеждаше надут като тях.

Всъщност приличаше на човек, на когото можеше да се вярва.

Но през краткия си живот Иън беше вярвал на много малко хора.

* * *

Катлийн нямаше време да реагира. Мъжът натисна спусъка и към нея полетя нещо като стрела. Трябваше ѝ само един безкрайно дълъг миг, за да осъзнае, че оръжието в ръцете му не е пушка, а електрошоков пистолет „Тейзър“.

Електродите пронизаха рамото ѝ. Тялото ѝ се скова от мощния заряд, коленете ѝ се подгънаха. После електрошокът прекрати действието си.

В ушите ѝ се появи пронизително пиццено. Всяко мускулче по тялото ѝ остана сгърчено в продължение на няколко непоносимо дълги секунди. След това дойде ред на конвулсиите. Силни и абсолютно неконтролируеми. Никога не беше изпитвала подобно нещо.

Лежеше по гръб върху шахматно подредените мраморни плочи, опитвайки се да възстанови контрола върху тялото си. Очите ѝ бяха затворени. Внезапно почувства натиск върху дясната си буза. Подметка.

— Вероятно разбираш, че нарочно те подмамах тук — прозвуча мъжки глас.

Това наистина беше така.

— Следващия път ще използвам куршуми, госпожице Ричардс.

Изпита гняв, но беше безсилна да направи каквото и да било. Мускулите ѝ продължаваха да се тресат от конвулсии.

Подметката се отмести от бузата ѝ.

— Не мърдай и слушай! — заповяда мъжът, очевидно на крачка зад нея. — Ако си обърнеш главата, ще получиш още една доза електрически ток.

Тя остана неподвижна. Единственото ѝ желание беше мускулите ѝ да реагират на командите на мозъка.

— Ние предупредихме Антрим, а сега предупреждаваме и теб. Забрави тази история!

Тя се опита да анализира хладния и лаконичен глас. Принадлежеше на млад човек. В интонацията му имаше нещо от гласа на Матюс, но с по-малко официалност.

— Ние сме защитниците на тайните — добави мъжът.

Какво означаваше това, по дяволите?

— Пазан е мъртва, защото знаеше прекалено много. В момента ти знаеш малко. Моят съвет е да оставиш нещата така, защото обратното ще бъде фатално за теб.

Тялото ѝ започна да се отпуска, болката изчезна, способността да разсъждава се завръщаше. Но тя остана с глава, притисната към пода, защото мъжът продължаваше да стои зад нея.

— *Domine, salvam fac Regnam.*

Познанията ѝ по латински от гимназията бяха достатъчни, за да разбере какво казва мъжът. „Боже, пази кралицата.“

— Това е нашият дълг — добави той. — *Et exaudi nos in die qua invocaerimes te.*

„Чуй ни в деня, в който се обърнем към Теб.“

— Единствената награда за всичко, което правим. Живеем единствено за нея. Не забравяй тези думи. Отправляме ти първо и последно предупреждение. Забрави тази история.

Тя трябваше да го погледне. Дали изобщо той беше мъжът, който използва тейзъра? Или тук имаше и някой друг?

Облечена в ръкавица ръка измъкна електродите. Тя чу как вратата на параклиса се отваря.

— Не мърдай. Изчакай известно време, преди да станеш.

Вратата се затвори. Тя веднага направи опит да се изправи. Цялото тяло я сърбеше. Чувстваше се замаяна, но краката ѝ все пак се подчиниха на волята. За момент остана права. Залитна, но успя да възстанови равновесие. Пристъпи към вратата на параклиса, вдигна резето и надникна към осветения квадрат навън.

Нищо. Дворът беше пуст. Излезе навън. Хладният нощен въздух бързо прочисти главата ѝ. Как успя да изчезне толкова бързо този човек?

Погледна надясно, към вратата на десетина метра по-нататък, където беше потърсила убежище. Най-близкият изход. Приблужи се към нея и натисна бравата. Все още беше заключена. Очите ѝ се спряха на стъпалата, водещи към трапезарията.

Тялото на Ева Пазан беше изчезнало.

Седнал на пейката, Антрим гледаше към тъмните води на Темза. Арогантният негодник от Държавния департамент си беше отишъл. Ветеран с двайсетгодишна служба зад гърба, Антрим не понасяше да го командват като някакъв дребен наемник. На всичкото отгоре трябваше да отговаря пред Лангли за смъртта на един оперативен агент, а в такива случаи началниците му изобщо не се шегуваха.

А сега и този неясен срок. *Няколко дни.* Никой не си направи труда да бъде по-конкретен.

Дали *наистина* му бяха направили постановка? В много случаи това си беше част от бизнеса. Добър си точно толкова, колкото и последният ти ход. А неговите последни ходове никак не бяха впечатляващи. Беше се надявал, че тази операция ще му донесе спасение.

Идеята му хрумна за пръв път, когато попадна на доклад на ЦРУ от 70-те години на миналия век. Малка и почти неизвестна ирландска политическа партия беше предложила радикален начин за прекратяване на британското присъствие в Северна Ирландия. Напълно в рамките на закона, без употреба на насилие. Не бяха открити никакви доказателства, че идеята е получила подкрепа от когото и да било, въпреки че в доклада бяха описани цял куп конкретни факти. Когато той предложи тази концепция, къртиците в британското разузнаване — вероятно същите очи и уши, които алармираха Лангли за предстоящия трансфер на либийския затворник, моментално изровиха допълнителна информация от отдавна погребани досиета на МИБ. Тя беше достатъчна за одобрението на „Измамата на краля“ и възлагането ѝ на контраразузнаването. Но след година къртовски труд се оказа, че не разполагат с абсолютно нищо. С изключение на информацията, умряла заедно с Фароу Къри.

А и Ордена на Дедал. Два факта, които потвърждаваха подозренията му, че има какво да се открие.

Съзнанието му бе изтерзано от месеците на тревога, планиране и мечти.

Пет милиона паунда. Толкова му предлагаша хората от Ордена на Дедал. Само за да се оттегли. Дали пък да не ги вземе? И бездруго нещата вървяха към провал. Защо да не спечели и нещо за себе си? Особено след току-що получения есемес.

Държим едното момче, но Дън изчезна.

Идиоти. Как бе възможно да изпуснат едно 15-годишно хлапе? Заповедта беше проста и ясна: Прибирате Малоун, сина му и Дън от „Хийтроу“ и ги откарвате в къща, близо до Малката Венеция. Там обезвреждате Малоун и прехвърляте Дън и сина му на друго място. Всичко това вероятно се беше случило, но с изключение на най-важното. Да държат Иън Дън.

Последва второ текстово съобщение:

Интересен видеозапис от бившата конюшня. Гледай.

Къщата близо до Малката Венеция беше оборудвана с апаратура за аудио- и видеонаблюдение. Той влезе в софтуера и откри скритата камера. На екрана на смартфона му се появи записът. Котън Малоун събираше пръснатите по пода дрехи и ги слагаше обратно в голям пътнически сак. Иън Дън стоеше до него и го наблюдаваше.

Антрим приближи дисплея към очите си.

Какъв удар! Малоун и Дън си тръгнаха заедно.

Вчера той си беше изработил план. Безспорно находчив и най-вече изпълним. Но сега в главата му се появи друга идея. Която може би щеше да оправдае премията от пет милиона. Но преди това трябваше да си изясни нещо. Вдигна телефона си и изпрати есемес до своите хора:

Готов ли е телефонът?

Беше ги предупредил да проверят дали работи джипиесът на телефона на Малоун и да открият номера му. Отговорът дойде почти веднага:

Готово.

* * *

Малоун и Иън слязоха от таксито. За късмет, шофьорът се съгласи да приеме американски долари и Малоун го възнагради с една допълнителна двайсетачка.

Специалното скривалище на Иън се намираще в лондонския квартал „Холбърн“. Пресечката гледаше към парк, заобиколен от тясна уличка с едно платно и многоетажни тухлени сгради с разноцветни фасади. Малоун обърна внимание на табелите покрай вратите, указващи, че зад тях има действащи адвокатски кантори. Но той отдавна знаеше, че тази част на Лондон е окупирана от адвокати. Характерно за този квартал бе богатата смесица от колонади, вътрешни дворове и пасажи. Какво бе казал Ричард III в пиесата на Шекспир? *Когато бях за последен път в Холбърн, аз обърнах специално внимание на прекрасните ягоди във вашата градина, милорд...*

Лехите с ягоди отдавна ги нямаше, а старият пазар се беше превърнал в диамантена борса. За Средновековието напомняше единствено осветеният парк зад алеята — едно безупречно аранжирано пространство, осеяно с чинари.

Наближаваше девет вечерта, но тротоарите продължаваха да са оживени. Една майка подканяше момченцето си да не се размотава и изведнъж му напомни за Пам. Тя винаги преценяваше нещата и си мереше думите, обикновено лишени от емоции. Още го беше яд на нея за начина, по който прехвърли върху него проблемите с Гари. Естествено, поради бремето на вината, която ѝ тежеше от доста време. Но нима не беше проумяла, че не бива да отваря вратите, зад които има само скелети? Преди шест месеца, когато му бе съобщила, че не е истинският баща на Гари, тя беше казала, че иска да бъде *честна*. Откога, по дяволите? Беше пазила тайната си толкова дълго време. Защо не я беше запазила винаги? Ако си беше мълчала, нито той, нито Гари щяха да заподозрат каквото и да било.

Какво беше пробудило внезапния ѝ стремеж към истината?

Преди много време, като млад и глупав лейтенант във флота, той беше наранил чувствата ѝ. След това ходиха на брачни консултации, изгладиха отношенията си и той беше повярвал, че искрената му молба за прошка е била чута. Едва десет години по-късно, когато тя го напусна, той си даде сметка, че бракът им не е имал никакви шансове.

Изгубеното доверие никога не се връща.

Беше го чел някъде. И знаеше, че наистина е така. В същото време продължаваше да се пита какво изпитва човек, който е свидетел на все по-здравата връзка между баща и син, но прекрасно знае, че тази връзка, поне частично, е само една илюзия.

Той опипа джиесема в джоба си, очаквайки да звънне всеки момент. Не беше предал на Иън подробности от предишния си разговор. Разбира се, нямаше никакво намерение да разменя момчето. Нуждаеше се от компютърната флашка.

Преметнал двата сака през рамо, той последва Иън по тъмната уличка, която водеше към вътрешен двор, ограден от всички страни от тухлените стени на околните къщи. Светлината от няколко нарядко разположени прозореца беше достатъчна, за да види някаква малка каменна конструкция в далечния край на двора. Веднага разбра какво представлява тя — един от многобройните стари кладенци, пръснати из цял Лондон. Повечето градски квартали носеха имената на водоизточниците, които бяха използвали техните жители: Кембъруел, Кларкс, Сейнт Клемънтс, Садлърс. Съществуваха и свещените кладенци. Повечето от лековитите извори, известни още от времето на келтите, бяха отдавна изчезнали, но не и забравени.

Малоун се приближи и надникна през високата до кръста каменна стена.

— Там няма нищо — обади се Иън. — Запечатан е с бетонна плоча на около метър под отвора.

— Къде е специалното ти скривалище?

— Ей там.

Иън пристъпи към метална решетка в една от тухлените стени.

— Вентилационна шахта, която води към мазето — поясни той. — Никога не е била прикрепена стабилно.

Малоун наблюдаваше как момчето повдига решетката и започва да опипва вътрешността на тръбата. Миг по-късно той направи крачка

назад. В ръката му се поклащаше още една найлонова торбичка от „Селфриджис“.

— Над решетката има нещо като лавица — поясни Иън. — Открив я случайно.

Малоун се възхити на изобретателността на хлапето.

— Да се върнем на улицата — предложи той. — Там е по-светло.

Напуснаха вътрешния двор и седнаха на някаква пейка под близкия уличен стълб. Малоун взе торбичката, изсипа съдържанието ѝ и започна да го изследва. Две джобни ножчета, някакви накити, три ръчни часовника, банкнота от двайсет паунда и компютърна флашка с 32 гигабайта памет. Достатъчна за съхранението на огромно количество информация.

— Това ли е тя? — попита той.

Иън кимна.

— На пипане ми заприлича на запалка или на диктофон...

Малоун вдигна флашката и я огледа.

— Какво ще правим сега? — попита Иън.

Очевидно се нуждаеше от застраховка.

— Ще потърсим компютър, за да видим какво има вътре — отвърна Малоун.

* * *

Гари лежеше на канапето. На крачка от него седеше мъжът, който смучеше билков бонбон. По приблизителните му пресмятания от пристигането им тук беше изтекъл още половин час. Завързаните на гърба ръце го боляха, лицето му се потеше под вълнената шапка, ризата му също беше мокра. Успокояваше нарастващото напрежение в душата си с мисълта, че ако тези мъже искаха да му причинят нещо лошо, отдавна биха го направили. Но по всичко личеше, че го искат жив и здрав. Докога ли?

До слуха му долетя силно блъскане, последвано от остър пукот.

— Какво, по дяволите... — започна мъжът до него.

— Хвърли го! — изкрещя друг глас. — Веднага!

Нещо тежко тупна до канапето.

— На пода! Да ти виждам ръцете!

— Хванахме и другия — обади се някакъв глас от доста подалечно разстояние.

Разнесоха се стъпки, после:

— Лягай! Редом с приятелчето ти!

Нито следа от британски акцент. Тези хора бяха американци.

Дръпнаха вълнената шапка от лицето му и срязаха въжето, което стягаше ръцете му на гърба. Той разтри китки и премигна на ярката светлина, идваща от запалените лампи. Миг по-късно вече виждаше ясно. Подът беше покрит с протъркан златист килим, стените бяха боядисани в кафяво. Пред канапето имаше два еднакви стола. Изкъртената входна врата висеше на пантите си. Дивийн и Норс лежах по очи на пода. В стаята имаше още трима мъже, всичките въоръжени. Двама от тях бяха насочили оръжията си към пленниците, а третият седеше на канапето до него.

Гари усети как го залива вълна на облекчение.

— Добре ли си? — попита мъжът.

Той кимна.

Мъжът беше по-възрастен, може би на годините на баща му. Но с по-малко коса и повече килограми в талията. Беше облечен с тъмно палто, закопчана риза с колосана яка и тъмен панталон. Бледосивите му очи гледаха загрижено.

— Добре съм — рече Гари. — Благодаря, че ме открихте.

Нещо в този мъж му беше познато. Беше виждал това лице и преди.

— Срецнахме се в Атланта — досети се той.

— Точно така — усмихна се мъжът. — Майка ти ни запозна. Миналото лято, когато бях в Атланта по работа.

Гари си спомни онзи ден в мола, близо до щандовете с храна. Бяха там, за да купят някакви дрехи. Мъжът бе подвижнал, после се бе приближил и бе започнал да разговаря с майка му, докато Гари продължаваше да рови изложените дрехи. Когато си тръгнаха, майка му бе обяснила, че този човек е стар приятел, когото отдавна не бе виждала.

А ето го сега тук.

Гари направи опит да си спомни някакво име, но мъжът го изпревари и се представи:

— Блейк Антрим.

Оксфорд

В главата на Катлийн се въртяха объркани мисли. Беше се изправяла срещу дъжд от куршуми, изстреляни от калашниците и узитата на наркотрафиканти. Един педофил стреля срещу нея почти от упор при опита ѝ да го арестува в хотела му в Тенерифе, за да го върне обратно в Англия. Беше падала с кола в дълбока река, изтласкана от някакъв мост. Но никога през живота си не беше преживявала онова, което ѝ се случи през последните пет минути. Снайперист уби жена пред очите ѝ, а после самата тя стана жертва на електрошок. Накрая над главата ѝ се бе изправил някакъв мъж, който ѝ се представи като пазител на кралски тайни, заплаши я с убийство, а после изчезна като призрак.

Тя стоеше в тъмния квадрат на вътрешния двор. Съвсем сама. Телефонът в джоба на палтото ѝ завибрира.

— Приключихте ли с професор Пазан? — попита Томас Матюс.

— Пазан е мъртва — задавено отговори тя.

— Обяснете!

Тя се подчини.

— Аз съм тук, в Оксфорд. Искан да поговорим след вашата среща. Тръгнете веднага към Куинс Колидж.

Катлийн измина няколко пресечки, следвайки извивките на елегантната главна улица, която се спускаше от центъра на града към бреговете на река Черуел. От двете ѝ страни се намираха голяма част от оксфордските колежи. Минаваше девет вечерта, но наоколо цареше трескаво оживление. Платното беше задръстено от коли и препълнени автобуси, пълзящи и в двете посоки сред облаци отровни газове. Уикендът беше в разгара си. Катлийн правеше отчаяни опити да отпусне опънатите си нерви. Ако не беше тук, най-вероятно щеше да си седи у дома и да чака новината за уволнението си.

Лицето ѝ смъдеше от подметката, която беше протъркала кожата ѝ. Това ли беше идеята? Да я поставят на място? Погрешен ход. Онзи тип със сигурност щеше да си плати за унижението, ако някога се срещнат отново.

Основан през XIV в., Куинс Колидж беше един от най-старите в града. Бе създаден с идеята да попадне под патронажа на бъдещите кралици, по подобие на вече съществуващия Кингс Колидж. Оригиналния комплекс от средновековни сгради отдавна го нямаше, заличен от времето и липсата на средства за поддръжка. Останала беше само една сграда — шедьовър в бароков стил, която изглеждаше малко не на място сред готическото великолепие наоколо. Под централния купол доминираше статуята на кралица Керълайн, съпругата на Джордж II. Много хора бяха убедени, че колежът е кръстен на нея, но той фактически дължеше името си на благодетелка, живяла доста по-рано — кралица Филипа, съпругата на Едуард III.

Катлийн подмина каменния портал с овален купол, след което се озова в покрит с трева вътрешен двор. От двете му страни се простираха осветените колони, облицовани със стари, позеленели от времето плочи, които придаваха на сградата вид на планински манастир.

Тя забеляза Матюс вдясно от себе си и тръгна към него. С добре изгладен костюм и бастун в ръка, той продължаваше да изглежда като стар и опитен дипломат. На светлината на лампите тя забеляза нещо, което ѝ беше убягнало преди — блед, леко хлътнал белег, който минаваше успоредно на масивната брадичка.

— Приятно ми е, че отново съм тук — промълви възрастният мъж. — Куинс Колидж е много внушителен, но аз винаги съм бил убеден, че най-красивите и надарени хора излизат от „Пемброук“.

Лекото разтегляне на тънките му устни би трябвало да означава, че това е шега. Или самоирония. Нещо ѝ подсказваше, че това се случва много рядко.

— Би трябвало да се досетя, че сте випускник на „Пемброук“ — отвърна на глас тя.

— От времето, когато се дипломирах, изминаха четирийсет и две години — кимна Матюс. — Но тук всичко си е все същото. Това му е хубавото на този град. Винаги е един и същ.

Тя искаше да научи повече за Ева Пазан.

— Обезпокоен съм от инцидента, за който ми съобщихте — въздъхна Матюс. — Явно съм недооценил мащабите на случващото се. Ние вече имахме конфликт с групата, в която членува онзи, който ви е притиснал в параклиса. Същите хора нападناха и Блейк Антрим в Темпъл Чърч.

— А вие очевидно сте знаели това още преди да ме изпратите тук.

— Да, знаех. Но нямахме представа, че те знаят и за вашето участие. Идеята беше ние двамата да осъществим скрито наблюдение над Антрим. Провалът ни показва, че имам проблем със сигурността.

— Каква е тази група?

— Много отдавна не бяхме имали проблеми с нея. За последен път са проявили подобна дързост преди гражданската война, довела до абдикацията на Едуард Осми.

Всеки англичанин познаваше сагата на краля, който се беше влюбил в една разведена американка.

— Каква е тази група? — повтори Катлийн.

— Наричат себе си Орден на Дедал. Доколкото ни е известно, орденът е бил създаден в началото на седемнайсети век лично от Робърт Сесил.

— Пазан ми спомена нещо в тази връзка. Този човек е бил изключително близък както с Елизабет, така и с Джеймс Първи.

— Благодарение на него Джеймс станал крал — разбира се, с помощта на Елизабет — кимна възрастният мъж. — Шотландецът със сигурност дължи престола си на Робърт Сесил.

— Няма ли да потърсим професор Пазан? — попита тя.

— Не. Не бива да я търсим *ние*. Има хора, които ще свършат тази работа. Вече съм се разпоредил. А ние с вас трябва да продължим напред. Защото никой от нас не може да свърши работата самостоятелно.

Последните думи бяха изречени със стоманена твърдост. И с известна доза предизвикателство.

— Какво очаквате от мен?

— Нещата се усложняват от присъствието на Ордена на Дедал. От вас искам да се грижите за себе си с максимална съсредоточеност.

Твоето първо и последно предупреждение.

Забрави тази история.

— Мисля, че имам нужда от огнестрелно оръжие.

Матюс бръкна под палтото си, измъкна автоматичен пистолет и й го подаде.

— Ето, вземете моето.

Катлийн издърпа затвора и провери пълнителя. Пистолетът беше напълно зареден.

— Не ми ли вярвате? — изгледа я той.

— В този момент не знам какво да мисля, сър Томас — откровено отвърна тя.

— Бих казал, че вълнението, което сте преживели, е нищо в сравнение с онова, което е отбелязано в досието ви.

Погрешен подход.

— Върша каквото трябва и когато трябва — хладно отвърна тя.

— Ръководил съм и други агенти с подобно отношение — сбърчи вежди Матюс. — Повечето от тях или са мъртви, или вече не служат при мен.

— Не съм молила да бъде включена в тази операция.

— Точно така. Аз ви избрах. Предполага се, че съм знаел какво ще получа, нали?

— Нещо такова.

— Признавам, че отношението ви е правилно — кимна той.

Тя замълча в очакване на онова, което щеше да последва.

— Ако си спомняте, по време на разговора ни в Инс ъф Корт, аз ви споменах за голямата тайна на Хенри и Катрин Пар. Предполага се, че става въпрос за светилище или крипта, в която е скрита голяма част от богатството на Тюдорите.

— Значи всичко това е заради някакво скрито съкровище?

Тя усети раздражението му.

— Само отчасти, госпожице Ричардс. А вие защо сте толкова учудена? В една крипта може да се съхранява богата информация. Ние знаем за съществуването на тайни проходи, които свързват различните правителствени сгради и „Уайтхол“. Предполагам, ви е известно, че част от тях се използват и до днес.

Наистина й беше известно. С допълнението, че днес достъпът до тях бе ограничен с помощта на стоманени врати, снабдени с електронни ключалки. Веднъж й се беше случило да използва такъв подземен тунел.

— Хенри Осми е използвал тези проходи, за да стига до своя тенискорт и алеята за боулинг в двореца „Уайтхол“. Според нас е имало и проходи с различно предназначение, които е построил баща му или просто ги е открил. И те остават скрити в продължение на цели петстотин години.

Това беше твърде вероятно, тъй като Лондон лежеше върху истински лабиринт от тунели, строени в различни исторически епохи. Археолозите непрекъснато попадаха на тях.

— Катрин Пар е била длъжна да предаде тайната на Едуард, помалкия син на Хенри. Но доказателства, че го е направила, липсват. Самата тя умира двайсет и един месеца след Хенри. А ние имаме основания да подозираме, че тя все пак е предала тайната. Но не на Едуард, а на някой друг.

— На кого? На някой от двамата Сесил?

— Невъзможно. Хенри Осми умира петнайсет години *преди* Уилям Сесил да се домогне до властта заедно с Елизабет, и трийсет преди Робърт Сесил да наследи баща си. Това означава, че Катрин Пар е споделила тайната не с тях, а със съвсем друг човек.

— Откъде знаете всичко това?

— Просто приемерте, че го знам. Помолихме професор Пазан да ви инструктира за различните варианти, свързани с тетрадката на Робърт Сесил. Дешифрирането на тази тетрадка е ключът към всичко. Богатството на Тюдорите никога не е било открито или преброено. Но в днешни пари със сигурност струва милиарди.

— А американците искат нашето съкровище, така ли?

— Винаги ли сте толкова подозрителна? Нима не разбирате, че тук става дума за въпроси, които са пряко свързани с националната сигурност? Отговорите им може би нямат отношение към онова, което се очаква от вас. Но аз имам конкретни задачи, които трябва да ви възложат. Не можете ли просто да ги изпълните?

— Любопитна съм за едно нещо — отвърна тя. — СИС отговоря за заплахите срещу британски граждани в чужбина, нали така? Защо тогава МИ5 не провеждат това разследване? Нали именно те отговарят за *вътрешните* заплахи?

— Защото такава е заповедта на министър-председателя.

— Не знаех, че министър-председателят има право да нарушава закона.

— Ама вие наистина сте нетърпима!

— Преди малко беше убита една жена, сър Томас. Аз искам да знам защо. Вие очевидно не сте впечатлен от това престъпление.

Този път лицето на възрастния мъж наистина се разкриви от гняв. Явно не беше свикнал да го предизвикват.

— Ако не се нуждаех от услугите ви, със сигурност щях да подкрепя намеренията на преките ви началници да ви уволнят! — процеди той.

— Значи имам късмет, че изведнъж се оказвам толкова ценна за вас.

— Имате късмет и защото ситуацията се промени. Антрим е замесил Котън Малоун — онзи бивш американски агент, за когото ви споменах. Направил е всичко възможно да го вкара в играта. От вас искам да разберете защо. Вече ви казах, че ключът към успеха на операцията е разшифрирането на дневника на Робърт Сесил. В рамките на следващите няколко часа Антрим може би ще успее да го направи. Как мислите, способен ли е този човек да извлече материална полза от късмета си?

— Той не е малоумен, ако това ме питате. Но не е и гений. Бих казала, че е по-скоро неискрен и обича да лъже.

— Такава е и моята преценка — кимна Матюс. — Притеснен е, защото не му върви работата, а шефовете го притискат. В случая това е добре, защото времето е малко и няма да успее да се добере до онова, което му трябва.

Матюс погледна часовника си и извърна глава към вътрешния двор. Хора се суетяха напред-назад от улицата към колежа.

— Искам да заминете за Лондон — обяви той. — Още сега!

— Професор Пазан не ми каза онова, което исках да знам. Когато я простреляха, беше тръгнала обратно с намерението да ми покаже още няколко шифровани страници.

— В трапезарията не открихме нищо — поклати глава Матюс.

Това изобщо не я изненада.

— Май всичко тук е необяснимо — отбеляза тя. — Не съм свикнала да работя в такива условия.

— В колко разузнавателни операции сте участвали? — пожела да узнае Матюс.

Поредното ужилване.

— Извършила съм хиляди разследвания — принуди се да отговори тя. — Вярно е, че нито едно от тях не беше свързано с националната сигурност, но всички засягаха човешки живот, частна собственост и обществената сигурност. С това искам да кажа, че мога да оценявам сериозността на всяка ситуация.

Матюс се облегна на бастуна си, а тя отново беше привлечена от необичайната му дръжка.

— Подарък, който си направих преди няколко години — забеляза той и вдигна бастуна. — Солиден къс слонова кост, превърнат в глобус от безспорно талантлив майстор. Не се разделям с него, защото този глобус ми напомня за важността на онова, което върша в полза на целия свят.

Тя схвана посланието.

Това са важни неща. Трябва да работиш с мен.

— Добре, сър Томас. Край на въпросите. Веднага тръгвам за Лондон.

— А аз ще ви уредя още една среща — кимна той. — Междувременно се пазете и бъдете нащрек.

Малоун откри едно интернет кафене близо до „Холбърн“, влезе и бързо огледа посетителите. Повечето бяха непретенциозни хора на средна възраст. Най-вероятно адвокати, тъй като се намираха недалече от Инс ъф Корт. Плати за един десктоп в ъгъла и веднага влезе в мрежата. Иън застана до него. Изглежда, проявяваше интерес и не мислеше да бяга. Телефонът на Малоун все още мълчеше и тревогата му нарастваше. Беше свикнал да работи под натиск, но когато нещата са свързани с близък човек, те винаги изглеждат различно. Фактът, че Гари бе единственият коз на похитителите му и че те отлично го знаеха, беше слаба утеха.

Той вкара флашката. На екрана се появиха три файла. Той провери изписаните под тях килобайти и установи, че единият е малък, а останалите два — доста големи.

Най-напред отвори малкия. Пред очите му се появи гъсто изписан текст.

Елизабет I била на четиринайсет, когато умрял баща ѝ Хенри VIII и престолът преминал в ръцете на нейния полубрат Едуард VI. Вдовицата на баща ѝ Катрин Пар бързо разбрала какво означава да е бивша кралица, когато ѝ забранили всякакви контакти с доведения ѝ син. Според последната воля на Хенри VIII властта преминавала в ръцете на регентски съвет. Вуйчото на краля Едуард Сиймур успял да си уреди поста лорд-протектор. За успокоение на Пар младата Елизабет била преместена в имението на Пар в „Челси“ — просторна къща с тухлени стени на брега на Темза, в която Елизабет останала малко повече от година.

През 1547 г. на сцената се появил стар обожател на Катрин Пар. Това е Томас Сиймур, брат на регента и втори вуйчо на Едуард VI, когото Катрин пренебрегнала, за да приеме предложението на Хенри VIII да стане шестата му

съпруга. Едно почти съвременно описание на Томас го представя като „изключително смел мъж с безупречни обноски, величествена осанка, великолепен глас, но някак лишен от емоции“.

Но освен това той бил безумно амбициозен, безскрупулен и самовлюбен човек. В наши дни биха го нарекли „доверено лице“ — тоест човек, който благодарение на своята хитрост и чар умее да убеждава жертвите си да извършат немислими при други обстоятелства неща.

И както подобава на вуйчо на новия крал, Томас станал херцог на Съмърсет и получил титлата лорд-адмирал. Това би трябвало да му е достатъчно, но той не можел да се примири с факта, че брат му станал регент. И решил да действа. Фактът, че бил ерген, му осигурявал големи възможности, защото един изгоден брак би довел до драматична промяна на ситуацията. В завещанието на Хенри VIII изрично било записано, че дъщерите му Мери и Елизабет не можели да се омъжават без съгласието на регентския съвет. Томас се опитал да получи разрешение за брак с едната или другата, но молбата му била отхвърлена. Затова той насочил вниманието си към вдовстващата кралица.

През 1547 г. Катрин Пар била на трийсет и четири години, все още голяма красавица. Някога тя и Сиймур били любовници и когато той се появил в „Челси“ и започнал да я ухажда, резултатът бил незабавен. Двамата сключили таен брак в ранната пролет, но младият крал им дал благословията си едва няколко месеца по-късно.

След това започнали да се случват любопитни неща. Сиймур, Пар и Елизабет живели заедно в „Челси“ в градчето Хануърт или в Сиймур Плейс — лондонската резиденция на Томас. Отношенията им били прекрасни. Томас започнал да посещава покоите на Елизабет рано сутринта, пожелавал ѝ добро утро и понякога я потупвал по задника — нещо, което си позволявал и с други млади жени в имението. Ако Елизабет била още в леглото, той

дръпвал завесите на балдахина и се опитвал да легне при нея. Според свидетели уплашеното момиче правело отчаяни опити да се скрие под завивките. Една сутрин той дори направил опит да я целуне, но бил прогонен от Кейт Ашли, личната икономка и камериерка на Елизабет. Постепенно момичето свикнало да става рано, за да посреща облечено визитите на Сиймур. В един момент лейди Ашли открито се конфронтирала с него, но посещенията му в спалнята на Елизабет продължили. Отначало Пар била убедена, че това са невинни закачки, но много скоро променила мнението си. Флиртът на съпруга ѝ с принцесата я разгневил, тъй като тя си дала сметка, че той поискал ръката ѝ само защото регентският съвет му отказал разрешение да се ожени за Мери или Елизабет. Така тя всъщност била третият му избор. А сега изведнъж започнал да флиртува почти открито с Елизабет.

Защо?

През януари 1548 г. Пар била бременна с първото си дете от Сиймур. Била на трийсет и пет, а в онези времена раждането на дете на тази възраст било доста опасно. През февруари 1548 г. тя заварила принцесата в прегръдките на съпруга си. По този повод между нея и лейди Ашли се провел разговор, за чието съдържание досега липсват исторически данни.

Гневът на вдовстващата кралица бил насочен изцяло към лейди Ашли. Тя обвинила икономката в упражняването на недостатъчен контрол над младата принцеса. Но лейди Ашли се оправдала, че лорд-адмирал Сиймур бил наредил тя да се оттегли.

— Нима не си усетила за какво става въпрос? — попитала вдовстващата кралица. — Ти най-добре си знаела какво се случва в дома ми.

Настъпилата пауза продължила достатъчно дълго, за да замести положителния отговор. Естествено, лейди Ашли разбирала всичко. Кралицата неведнъж се била питала какво знае тази дисциплинирана жена. Сега вече имала отговор.

Този абзац е предаден максимално точно — във вида, в който присъстваше в дневника на Робърт Сесил (разбира се, с някои дребни поправки, придаващи му съвременно звучене). Аз успях да разбия шифъра до степен, която позволява свободния прочит на дневника. Цитираният абзац потвърди нашите подозрения. Катрин Пар не само знаела тайната на съпруга си Хенри VIII, споделена с нея на смъртното му ложе, а и всичко случило се преди това. Включително неща, които не били известни на краля.

През април 1548 г. в отговор на любовните опити на Сиймур тя заповядала на Елизабет да напусне дома им. Двете не се срещнали никога повече, защото пет месеца по-късно кралицата умряла. Томас Сиймур дори не присъствал на погребението на жена си, тъй като незабавно подновил опитите да се ожени за принцеса Елизабет. Но никога не успял да го постигне.

Малоун престана да чете.

Изправен до него, Иън не отделяше очи от текста.

— Какво означава всичко това? — попита той.

— Добър въпрос. По всичко личи, че Фароу Къри е провел доста интересно историческо проучване.

— Онзи, който умря на „Оксфорд Съркъс“?

— Именно — кимна Малоун. — Това са бележките му по доклада, който очевидно е подготвял.

Очите му отново се насочиха към текста.

От дневника на Робърт Сесил научаваме, че Катрин Пар е оставила писмо на Елизабет, което ѝ е било предадено по Коледа на 1548 г., четири месеца след смъртта ѝ. По всичко личи, че е било писано, преди Пар да роди дъщеря си през септември 1548 г., и, разглеждано в подходящия контекст, предлага изключително ценна информация и дава отговор на много въпроси. Аз си направих труда да го дешифрирам и да му оправя словореда в съответствие със съвременната граматика.

Нямах друг избор, освен да те отпратя. Моля да ми простиш, дете мое. Ние с теб нямаме обща кръв, но аз винаги съм те смятала за свое дете. Връзката помежду ни е твоят баща. Сегашният ми съпруг е безхарактерен човек, който мисли само за себе си. Ти очевидно отдавна си разбрала това и си усетила опасността, която той представлява. Той не знае към какво се стреми и не заслужава да му разкриваш истината за себе си. Бог те е дарил със забележителни качества, които трябва да обогатяваш и развиваш. Вярвам, че съдбата те е избрала за бъдеща кралица на Англия.

Това е цитат от дневника на Сесил. В него има и други подобни сведения, звучащи напълно убедително. Всяко от тях потвърждава, че легендата отговаря на истината.

Разказът продължаваше със стенографски бележки. Сякаш Къри всеки момент щеше да се върне, за да довърши работата си. В няколко от тях се споменаваха за Хатфийлд Хаус, имението на Робърт Сесил на север от Лондон. А също и за Портрета с дъгата на Елизабет I, който висеше там. Нито дума повече за легендата, каквато и да беше тя. Но бележката най-отдолу гласеше: *Има само един начин да разберем за какво става въпрос — да го видим с очите си.*

Вторият и най-голям файл съдържаха снимки на написания на ръка дневник — зеленикаво-златисти страници, запълнени със стегнат почерк. Заглавието му беше **ОРИГИНАЛЪТ НА ДНЕВНИКА НА СЕСИЛ**. Очевидно тук бяха текстовете, които Къри беше успял да дешифрира. Обяснения липсваха.

Последният файл се оказа защитен с парола и Малоун не успя да го отвори.

Вероятно най-важният.

— Откъде ще вземеш паролата? — попита Иън.

— Има специалисти, които ще се справят с нея.

Телефонът му иззвъня и той побърза да измъкне флашката.

— Ние спасихме Гари, господин Малоун — обяви непознат глас.

Какво?! Добре ли беше чул?

— Всеки момент ще бъдем при вас — добави гласът.

Очите му се извърнаха към витрината. Една кола спря до тротоара.

— Стой тук! — прошепна Малоун и се стрелна към изхода.

От задната врата на колата излезе Гари.

Благодаря ти, Господи!

— Добре ли си? — задъхано попита той.

— Добре съм — кимна момчето.

След него от колата се появи висок мъж с широки рамене и оредяла коса. Някъде около петдесет. Разкопчано тъмносино палто до коленете. Мъжът заобиколи багажника и му протегна ръка.

— Блейк Антрим.

— Това е човекът, който ме намери — обади се Гари.

От колата слязоха още двама мъже, облечени в тъмни палта. Позната униформа, помисли си Малоун.

— От ЦРУ ли сте? — попита той.

— По-късно ще говорим. С вас ли е Иън Дън?

— Да.

— Доведете го.

Малоун се обърна към кафенето, но момчето не се виждаше никъде. Втурна се вътре и побърза да провери компютъра. Флашката беше изчезнала. Иън също.

Малоун огледа заведението и впи очи във вратата към кухнята. Втурна се към нея и я отвори. В малкото помещение имаше две жени, които приготвяха сандвичи.

— Излезе отзад — отвърна на въпроса му едната от тях и посочи вратата в дъното.

Малоун я бутна и се озова на тъмна и безлюдна уличка, която извиваше надясно на петнайсетина метра по-нататък.

Не се виждаше жива душа.

Антрим влезе в кафенето, следван от Гари.

— Избягал е! — мрачно съобщи Малоун, появил се от задната врата.

— Той наистина ни трябва! — сбърчи вежди Антрим.

— Разбирам ви, но...

— Добре ли беше Иън? — попита Гари.

Малоун не отговори.

Повечето посетители на заведението ги наблюдаваха. Антрим се обърна към изхода и им направи знак да го последват. Спря на крачка от колата с двамата агенти, пристъпи към Малоун и тихо обяви:

— Това е операция на ЦРУ.

— Която привлича доста внимание — отбеляза Малоун.

— Трябваше да спасим сина ви.

— Вие ли я ръководите?

— Вече повече от година — кимна Антрим.

— На летище „Хийтроу“ трябваше да предам Иън Дън на местната полиция — хладно го изгледа Малоун. — Но вместо това се озовах в безсъзнание в някаква къща, а синът ми беше изчезнал.

— Единственото, което мога да ви кажа, е, че възникнаха известни проблеми. Но задачата да открия Иън Дън си остава.

— Защо ви е той?

— Това е поверителна информация.

— Изобщо не ми пука. Как ме открихте?

— Благодарение на Гари. Проследихме телефона ви с надеждата, че все още е у вас.

— А как открихте Гари?

— Да речем, че едно птиче ни каза, и да спрем дотук.

— И това ли е поверителна информация?

— Нещо такова — отвърна Антрим, доловил иронията в гласа му.

Гари стоеше до баща си и слушаше.

— Какво е толкова важно? — настоя Малоун. — Какво правите тук, в Лондон?

— А вие обсъждахте ли задачите си с непознати, когато бяхте един от нас? — засече го Антрим.

Никога, въздъхна наум Малоун.

— Ние си тръгваме — обяви на глас той. — Благодаря, че намерихте сина ми. — Той се обърна към Гари и добави: — Саковете ни са вътре. Прибираме ги и отиваме да си намерим хотел.

Антрим оглеждаше бившия агент на отряд „Магелан“. Според сведенията в личното му досие Малоун би трябвало да е четирийсет и седем годишен, но изглеждаше по-млад. В гъстата му светлокестенява коса проблясваха съвсем малко сребърни нишки. Двамата бяха приблизително еднакви на ръст и дори си приличаха. Малоун изглеждаше в добра форма за човек, който е извън играта вече повече от година. Но най-интересни бяха очите му. Според досието му в Министерството на правосъдието цветът им беше светлозелен.

Дотук беше играл както трябва. Сега предстоеше финалът.

— Почакайте!

Малоун беше доволен от верността на догадките си. Блейк Антрим имаше проблеми. Той го усети в мига, в който агентът разбра, че Иън отново е изчезнал. Нещата явно не се развиваха според плановете му.

Той спря и се обърна.

— Имаме сериозен проблем — пристъпи към него Антрим. — Проблем, който засяга националната сигурност. Иън Дън притежава нещо, от което отчаяно се нуждаем, за да го разрешим.

— Компютърна флашка?

— Точно така. Видяхте ли я?

— У Иън е — кимна Малоун. — Прибра я, преди да избяга.

— Прегледахте ли съдържанието ѝ?

— Само част от него.

— Ще ми разкажете ли?

— Не си спомням.

— Наистина ли? Какво стана с фотографската ви памет?

— А ти май си ме проверявал, а? — заряза официалностите Малоун.

— Направих си този труд, но едва след като научих, че си тук в компанията на Иън Дън, а синът ти има проблеми.

Паметта на Малоун не беше фотографска, а по-скоро насочена към детайлите. Имаше я по рождение и това му помагаше да си спомня дори най-незначителни подробности. Което понякога си беше истинско проклятие, но в повечето случаи помагаше. Той си пое дъх и сбито разказа на Антрим какво беше прочел на монитора. Не пропусна да отбележи, че единият от файловете на Фароу Къри е защитен с парола.

— Имаш ли представа къде може да е отишъл Дън? — попита Антрим.

— Познавам го едва от вчера. А поведението му не беше особено дружелюбно.

— А ти, Гари? — извърна се към момчето Антрим. — Споделил ли е нещо с теб?

— Много малко — поклати глава синът му. — Живее на улицата. Но в самолета спомена за някаква книжарница, в която от време на време преспивал. Мис Мери, съдържателката, била много мила с него.

— Каза ли ти къде е тази книжарница?

— На „Пикадили Съркъс“.

— Това може да се окаже добро начало — кимна агентът.

— Особено предвид факта, че е единственото, с което разполагаш — не се стърпя Малоун.

— По-добре ли се чувстваш от това? — изгледа го Антрим. — Казах ти, че съм в беда, признах, че имам проблем. Какво повече искаш?

— Да се обадиш в Лангли.

— А ти обаждаше ли се на Стефани Нел, когато се сблъскаше с проблеми?

Не го беше правил никога. Нито веднъж.

— И аз така си помислих — сам си отговори Антрим. — Справял си се без чужда помощ. Какво ще кажеш за една услуга? Да отскочиш до тази книжарница и да провериш дали Дън ще се появи. По всичко личи, че между вас двамата все пак се е създала някаква връзка.

— Кой бяха онези на летището? — пожела да узнае Малоун. — Фалшивите ченгета, които ме нападнаха и отвлякоха Гари?

— Работят за сенчеста групировка, наричаща себе си Ордена на Дедал. Проявяват интерес към операцията от известно време насам.

Мислех си, че ги държим под контрол, но явно съм сбъркал.

— Иън беше допуснат в страната без паспорт — отбеляза Малоун.

— Това е моя работа. Уредих нещата с британските власти в момента, в който го засякохме в Щатите. На летището ви чакаха мои хора, но онези двамата ни изпревариха. Просто едно от нещата, които се объркаха.

Малоун усети, че е настъпил болното място. И изпита съчувствие към този човек, защото много добре знаеше какво е да усетиш, че въпреки всички усилия операцията ти отива по дяволите.

— Мога да ти кажа само едно — въздъхна Антрим. — Тази операция е изключително важна, а времето изтича. Трябва ни флашката.

— Същото си мислеха и онези двамата, които ме нападнаха.

— Вече ти казах. Ордена на Дедал иска онова, което искаме и ние.

— Иди и го намери! — внезапно се обади Гари.

— Защо? — изненадано го погледна Малоун. — Нас това не ни засяга. Просто си отиваме у дома.

— Какво са няколко часа повече? — сви рамене Гари. — Вече е късно вечерта, а и разполагаме с достатъчно време. Иди и го намери. Ако искаш, ще дойда с теб.

— Изключено! Майка ти ще ме убие, ако научи в какво съм те забъркал! И ще бъде права.

— Аз ще го наглеждам вместо теб — обади се Антрим.

— Изобщо не те познавам — поклати глава Малоун.

— Ами завърти телефоните и ме провери. Ще откриеш, че всичко, което ти казах, е истина. Гари може да остане с нас още няколко часа. Разполагам с достатъчно агенти, но и лично ще се грижа за него.

Малоун се колебаеше.

— Няколко часа, за да потърсиш Дън. Това е всичко, за което те моля.

— Направи го — обади се Гари.

— Но преди това ще завъртя телефоните, както предлагаш — отвърна Малоун.

— Отлично те разбирам — кимна Антрим. — И аз бих постъпил така. Но все пак не забравяй, че аз намерих сина ти.

Открито и ясно. Както очакваше. Но Малоун не беше забравил страховете на Иън.

— Ако тръгна да търся Дън, ще го правя сам — отсече той. — Не искам никой от хората ти наблизо.

— Съгласен съм.

— Наистина ли искаш да го направя? — извърна се към Гари той.

— Да — кимна синът му. — *Трябва* да го направиш!

* * *

Иън не хареса физиономиите на мъжете, които слязоха от колата. Прекалено служебни. Прекалено решителни. Зарадва се, като видя, че Гари се връща при баща си. Но онези фалшиви ченгета на летището го бяха стреснали достатъчно, за да реши, че е време да си плюе на петите.

Прибра флашката по две причини. Първо, защото искаше да я покаже на мис Мери. Тя беше най-умната личност, която познаваше, и му беше любопитно да чуе нейното мнение. Второ, защото имаше голяма вероятност Котън Малоун да тръгне да я търси. А ако го направеше, щеше да знае къде да отиде.

Той се отправи към „Пикадили Съркъс“.

Оксфорд

Катлийн беше бясна.

Беше ѝ много трудно да понася отношението на Матюс, който се държеше с нея като с някакъв новак. Отбягваше да отговаря на въпросите ѝ, а на всичкото отгоре най-безцеремонно ѝ заповяда да се върне в Лондон.

Но в Джизъс Колидж беше убита жена, чието тяло тайнствено изчезна. Кой я уби? Защо? Не можеше да повярва, че други ще разследват това престъпление. Нещо решително се беше объркало.

Може би Матюс беше очаквал от нея да прояви усърдие и да му бъде благодарна, без да задава въпроси. Или просто бе човек, свикнал околните да му се подчиняват. Тя наистина се радваше, че все още е на работа. И въпреки че понякога създаваше проблеми на шефовете си, съвсем не беше човек, който можеше да провали кариерата си поради лекомислие или небрежност. Всичко това я накара да тръгне обратно към Джизъс Колидж, вместо да поеме за Лондон. Вътрешният двор беше все така безлюден и спокоен въпреки грохота на дизелови мотори, долитащ от съседните улици. Тя се насочи към каменната скамейка, зад която беше потърсила убежище от изстрелите. Мина покрай стълбището за трапезарията, наведе се и потърка с длан грапавия камък. Върху него нямаше никакви следи от кръв, въпреки че тялото на Пазан беше лежало именно тук. Вдигна поглед към покрива и към парапетите, зад които се бе скрил стрелецът. От там имаше ясна видимост и нищо не би могло да попречи на точния му изстрел.

Дъбовата врата с месинговата брава продължаваше да е заключена.

Катлийн влезе в параклиса, пое нагоре по стръмните стълби към органа и видя къде се бе крил нападателят ѝ — близо до клавиатурата, зад тръбите между инструмента и стената. Което означаваше, че бе чакал там дълго време преди тя да се появи.

С тейзър?

Вероятно вече си даваш сметка, че беше подмамена тук.

Това бяха думите му. Следователно са знаели, че тя ще се появи в Оксфорд и ще се срещне с Пазан именно тук, в Джизъс Колидж. И са имали достатъчно време, за да се подготвят. После застреляха Пазан, но не и нея.

Защо? Защото са искали да предадат някакво послание? Но при наличието на толкова много по-прости решения, това изглеждаше малко вероятно. И какво се бе случило с тялото на Пазан?

В крайна сметка тя реши да компенсира неподчинението си с повишена доза старание. Макар че представляваше обединение от трийсет и девет самостоятелни колежа, Оксфордският университет поддържаше централизирана администрация, която отговаряше за патрулите, обикалящи улиците, парковете и самите сгради. От студентските си години тя все още помнеше сградата, в която се помещаваше тя — в непосредствена близост до полицейското управление на Оксфорд. Служебната карта на АБТОП свърши своето и дежурните служители проявиха очевидна готовност да отговорят на въпросите ѝ.

— Разполагате ли със списък на университетските служители?
— беше първият от тях.

— Още на първия ден от назначението си всеки от тях получава бадж и служебна карта — усмихна се младата жена на гишето. — И са длъжни да ги носят по време на дежурствата си.

В това имаше логика.

— А фигурира ли сред тях служителка на Линкълн Колидж на име Ева Пазан?

Жената набра името на клавиатурата, а после се втренчи в монитора.

— Не виждам такова име — отвърна тя.

— Опитайте поотделно, на Ева, а след това на Пазан...

Пауза, после служителката поклати глава.

— Няма.

— В други колежи?

Ново почукване по клавиатурата. Нищо. Защо ли не беше изненадана?

Обърна се и напусна административната сграда.

Може би Пазан просто я беше излъгала. Но защо? Специално беше подчертала, че преподава история в „Линкълн“, а е завършила

Ексетър Колидж. И че я изпраща Матюс. Което беше потвърдено от шефа на шпионите.

А после я застреляха. Дали бе умряла? Или просто си бе тръгнала? Което обясняваше липсата на следи от кръв. А сега се оказа, че жена с това име изобщо не съществува.

Развоят на събитията изобщо не ѝ харесваше. Само няколко часа по-рано я бяха изпратили в Инс ъф Корт, и то точно когато и Блейк Антрим се намираше там. Всичко беше координирано прецизно. Което не беше чак толкова изненадващо. В края на краищата си имаше работа със Сикрет Интелиджънс Сървис.

В Мидъл Хол си беше представяла, че е кон или топ на шахматната дъска. Но сега се чувстваше като обикновена пешка. Което я правеше подозрителна.

Към всичко.

* * *

Малоун слушаше Стефани Нел.

Бе ѝ се обадил преди двайсетина минути с молба да му достави сведенията, от които се нуждаеше. А тя му звънна преди малко.

— Антрим е служител на ЦРУ, в Отдела за специални контраоперации. Там обикновено се занимават с неща извън правилника — тайни операции, оправдавани със застрашена национална сигурност. Той служи там от двайсет години и действително е един от ръководителите на операцията, която се провежда при вас под името „Измамата на краля“, но Лангли отказа да ме запознае с подробности.

— Какво стана с обещанието за тясно сътрудничество, дадено след Единайсети септември?

— Бе забравено още на дванайсети.

Което му беше известно.

— Някакви проблеми с Антрим?

— Нямах достатъчно време за подобна проверка, но моят източник щеше да ме предупреди, ако ставаше въпрос за непредсказуем играч. По всяка вероятност той е типичен агент от кариерата.

Всичко съвпаднаше. Контраоперациите изискваха търпение, а не героизъм. А самият Антрим приличаше на човек, който е по-скоро колеблив, отколкото решителен самотен рейнджър.

— Наред ли е всичко при теб? — попита Стефани.

— Вече да. Но доскоро бях на ръба.

Той я запозна с подробностите и добави:

— Трябваше да летя с икономична класа.

— Знаеш, че винаги можеш да си тръгнеш.

— Така е — кимна той. — Но преди двамата с Гари да си легнем, мисля да направя един последен опит с Иън Дън.

Защото искаше да разбере защо момчето избяга и защо отнесе и флашката със себе си.

— На твое място не бих се задълбавала толкова — предупреди го Стефани.

— Нямам такива намерения. Но записаното на онази флашка пробуди любопитството ми. Какво ли са намислили всички тук?

— Никой не знае. Но щях да се прибера у дома и да ги оставя да се оправят сами.

Добър съвет.

Напуснаха кафенето и потеглиха към някаква къща отвъд Портман Скуеър. Малоун познаваше тази част на Лондон, близо до оживената Оксфорд стрийт. Винаги беше отсядал в хотел „Чърчил“ в западния край на площада. Гари, Антрим и двамата агенти влязоха в къщата, а той остана отвън, за да довърши разговора си.

— Тук става късно. Не можем да заминем преди утре сутринта. Освен това съм задължен на Антрим, защото откри Гари.

— Съжалявам за бъркотията — въздъхна Стефани. — Мислех, че става въпрос за елементарна услуга.

— Вината не е твоя. По-скоро аз си търся белята както винаги.

С това разговорът приключи.

Входната врата се отвори и Гари тръгна по тротоара към него.

— Какво мислиш да правиш? — попита той.

— Ще отскоча да потърся Иън. Антрим действително е агент на ЦРУ. Ще бъдеш в безопасност с него.

— Изглежда свестен. Предложи ми да видя част от нещата, по които работи.

— Няма да се бавя. Час-два, не повече. После ще си потърсим хотел, а сутринта потегляме.

Наистина мислеше това, което сподели със Стефани. Фароу Къри беше попаднал на нещо необикновено — особено предвид факта, че ставаше въпрос за контраразузнавателна операция на територията на най-близкия съюзник на Съединените щати.

— Нали знаеш защо исках да прекарам с теб Деня на благодарността?

— Мама ми каза за истинския ми... Искам да кажа, за *родния* ми баща.

— Всичко е наред, синко. Знам, че ти е трудно.

— Но тя отказа да ми каже кой е той. Аз обаче искам да знам. Наистина ли и на теб никога не ти е казала нищо?

— Допреди няколко месеца изобщо не подозирах за подобно нещо — въздъхна Малоун. — И на мен не спомена име. Ако беше, щях да ти кажа.

Изобщо не се опитваше да злепостави Пам, но нямаше как да сподели само половината от една толкова необикновена история.

— Като си тръгнем от тук, искам да ми разкажеш всичко, което се е случило преди раждането ми. Всичко, чуваш ли?

Това едва ли беше любимата му тема. Кой обича да говори за грешките си? Но Пам го беше лишила от избор.

— Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш — кимна той.

— Бих искал и мама да направи същото — мрачно добави Гари.

— Не я съди прекалено строго. Сигурен съм, че тя вече съжалява.

От двете страни на улицата бяха паркирани коли. Откъм оживения булевард на трийсетина метра по-нататък долиташе монотонният грохот на трафика.

— Мислиш ли, че Иън е в беда? — попита Гари.

В гласа му имаше загриженост, която Малоун напълно споделяше.

— Страхувам се, че е така — отвърна той.

Антрим беше доволен. Успя да се свърже с Малоун и да го убеди да потърси Иън Дън, а артистичните му качества се оказаха достатъчни за внушението, че цялата операция е под заплаха. Всъщност това не беше чак толкова трудно, защото наистина беше така. При нормални обстоятелства никога не би споделил проблемите си с непознат човек. Но му трябваше малко допълнително време.

Защото беше извършил тези маневри по привличането на Малоун в Лондон единствено заради Гари.

— Ти ме излъга! — извика той.

Седнала зад бюрото си на 12-ия етаж на офис сградата в центъра на Атланта, Пам Малоун спокойно издържаше погледа му. Два дни по-рано се бяха срещнали случайно в някакъв мол. Не се бяха виждали и разговаряли цели шестнайсет години. По онова време той беше оперативен агент на ЦРУ във Висбаден, Германия, а съпругът на Пам — дипломиран юрист, с чин старши лейтенант, служеше в контингента на Съединените щати в НАТО. Двамата се запознаха, имаха една кратка връзка, а после тя просто я прекрати.

— Никога не лъжа — отвърна тя. — Просто не казвам цялата истина.

— Това дете е мое!

Той го разбра в мига, в който зърна Гари Малоун. Момчето му беше одрало кожата. Сякаш виждаше себе си на младини.

— Има моите сиви очи — добави той.

— Очите на бившия ми съпруг също са сиви.

— Пак лъжеш! Аз добре помня името на бившия ти съпруг. След като бяхме заедно, го чувам много често. Действително е бил отличен агент. Вчера обаче си направих труда да изтегля досието му и мога да твърдя, че очите му са зелени. Докато твоите са сини.

— Нещо си се объркал.

— Затова ли трепериш?

Беше я открил след една бърза справка в щатската адвокатура на Джорджия. По време на случайната си среща в мола и двамата се държаха непринудено. В един момент тя спомена, че е адвокат, а останалото беше лесно. Той се появи в кантората без предупреждение, за да я изненада. Отначало тя отказа да го приеме, обяснявайки чрез секретарката, че е много заета. Въведоха го в кабинета ѝ едва след като помолит момичето да ѝ предаде, че ще я посети вкъщи.

— Ти си един жалък и безполезен негодник, който обича да се държи зле с жените! — посрещна го на нож тя.

Раздялата им не мина без последствия. Тя го заряза без предупреждение и без никакви видими причини. И му причини болка, защото той я харесваше. Дори нещо повече. Винаги беше предпочитал омъжените и нещастни жени. Защото бяха всеотдайни и в повечето случаи благодарни. Достатъчно беше да им засвидетелства някакви чувства. Пам не беше изключение. Убедена, че съпругът ѝ я мамил, тя търсеше взаимност и с готовност му се отдаде.

— Допуснах голяма грешка с теб — призна тя. — И предпочитам да я забравя.

— Но не можеш, защото резултатът е пред очите ти всеки ден.

Той усети, че ударът му попадна в целта.

— Това е единственото нещо, което ненавиждам в сина си — прошепна тя. — Прости ми, Господи!

— Няма смисъл да се чувстваш по този начин. И не забравяй, че той е нашият син.

Очите ѝ блеснаха гневно.

— Да не си посмял! Забранявам ти да говориш така! Той не е наш син, а мой!

— А какво ще кажеш за бившия си съпруг? Сигурен съм, че не подозира нищо.

Мълчание.

— Може би трябва аз да му кажа...

Отново мълчание.

— Очевидно имаш проблеми по този въпрос — засмя се той. — Много добре те разбирам. Неочакваната ни среща в мола трябва да е

била голям шок за теб.

— Надявах се да си умрял.

— Стига, Пам. Не бях чак толкова лош.

— Ти ми счупи ребрата!

— А ти ми разби сърцето. Просто ми посочи вратата и каза, че вече не искаш да имаш нищо общо с мен. След всичките сладки мигове, които преживяхме заедно! Едва ли си се надявала, че ще си тръгна просто ей така.

— Напусни кабинета ми!

— Кога разбра, че си бременна?

— Какво значение има?

— Знаеше ли го, когато скъса с мен?

Тя не отговори.

— Може би... Може би трябваше веднага да прекъсна тази бременност.

— Не го мислиш. Да абортираш собственото си дете? Не, това не е в стила ти.

— Какво знаеш за стила ми, нещастник такъв? Нима не разбираш? До ден-днешен гледам детето, което обожавам, и виждам теб! Бях на крачка от решението да абортирам. На една мъничка крачка! Но вместо това запазих детето и излъгах съпруга си, че е негово. Имаш ли представа как се живее с подобна лъжа?

— Трябваше да ми кажеш — сви рамене той.

— Махай се!

— Окей, тръгвам си. Но на твоето място бих казал истината не само на бившия си съпруг, но и на момчето. Имай предвид, че вече знам всичко и едва ли ме виждаш за последен път.

И той наистина мислеше така.

Почти веднага нае частни детективи да следят както Пам, така и Гари Малоун. Това му струваше две хиляди долара месечно, но парите нямаха значение. Искаше да знае къде ходят и с кого се срещат, искаше да е наясно с техните потребности и желания. Така разбра, че Котън Малоун е научил неприятната новина и вече знае, че не е биологичният баща на Гари. Двамата с Пам бяха провели доста разгорещен разговор. Според нея Гари бил много разстроен и затова

пожелал да прекара ваканцията по случай Деня на благодарността в Дания, при него. А фактът, че момчето и Малоун изобщо не познаваха Антрим, се оказа предимство за него.

Браво на момичето.

Той така и не изпълни заканата си да установи контакт с Гари или с Малоун. Защото усещаше, че не бива да поема по този път. Вместо това се въоръжи с търпение и започна да събира информацията, която в даден момент щеше да му свърши работа. Като всеки добър разузнавач. Първоначалните му планове бяха да установи контакт с Гари в Копенхаген някъде през следващата седмица.

Но неочакваната поява на Иън Дън промени нещата. Контактът тук, в Лондон, се оказа далеч по-добро решение. После направи необходимото: заповяда Дън да бъде прехвърлен от Флорида в Джорджия и информира Лангли, че Котън Малоун се намира в Атланта, но всеки момент ще отлети за Европа. Защо да не поискат услуга от сродна агенция? Бившият агент от отряд „Магелан“ помага на ЦРУ по съвсем елементарен начин — като поеме ролята на бавачка. *Така ще бъдем сигурни, че прехвърлянето на Дън ще стане по най-безопасния начин.*

И нещата се получиха. Благодарение на всеобщата тревога, предизвикана от намеренията на шотландското правителство.

След като спаси Гари, той получи възможност да го наблюдава на воля. Леко сплесканият нос, издължената брадичка, гъстите вежди и най-вече сивите очи. Най-после момчето беше изцяло негово. Пам Малоун не се виждаше никъде наблизо, а Котън Малоун очевидно беше сляп за приликата. Пред онова кафене беше подхвърлил, че няма никакви намерения да се свързва с бившата си съпруга. Сега не му оставаше нищо друго, освен да не позволи на Гари да се обади в Джорджия. Което щеше да стане лесно.

Следващите няколко часа бяха от решаващо значение. Напомни си да действа внимателно. Не би трябвало да има проблеми.

Все пак беше професионалист.

11:02 ч. вечерта

Малоун винаги беше харесвал пулсиращия ритъм на „Пикадили Съркъс“. Стремителен, жив и необуздан, предизвикващ неизбежни сравнения с Таймс Скуеър. С една съществена разлика — това шумно и оживено място беше възникнало векове преди американския си аналог. На кръглия площад с емблематичната за Лондон статуя на Ерос се събираха пет централни улици. На няколко пресечки от него се издигаше дворецът „Сейнт Джеймс“ — една от последните резиденции на династията на Тюдорите. Всичко, което съвсем скоро беше прочел за Катрин Пар и Елизабет I, беше успяло да го настрои на вълната на Тюдорите, които бяха управлявали страната от 1485 до 1603 г. По принцип беше чел доста книги за тях, а когато усети, че много хора проявяват интерес към тази част от историята на Англия, не се поколеба да създаде специален раздел за династията на Тюдорите в своята книжарница в Копенхаген. Но сега за пръв път в живота си беше попаднал на нещо, за което не се споменаваше в никоя от тези книги.

На една тайна.

Достатъчно важна, за да привлече вниманието на ЦРУ.

Той се промъкваше между колите, които задръстваха пресечките, потъвайки все по-дълбоко в района за забавления, който започваше веднага след Пикадили. В кината, театрите, ресторантите и кръчмите, разположени в старинните каменни сгради, кипеше петъчно оживление. Древните фронтони и витрините с полупрозрачни стъкла го връщаха в една по-стара епоха. Но това не пречеше на целеустремеността, с която си пробиваше път към адреса, който беше открил в айфона си.

Книжарницата със сполучливото според него име „Всякакви стари книги“ заемаше площ горе-долу колкото неговата в каменна сграда от началото на миналия век, притисната между един типичен лондонски пъб от едната страна и галантериен магазин от другата. Входната врата от масивен бук беше частично остъклена, с поизтрита

месингова топка на бравата. Вътрешното разположение също приличаше на неговото — успоредни редици дървени лавици, високи чак до тавана и претъпкани с употребявани книги. Типичната миризма на прах, стара хартия и дърво също напомняше за книжарницата му в Копенхаген. Веднага забеляза и опитите за внасяне на някакъв ред в хаоса — в този случай под формата на прикрепени към лавиците табели, предлагащи информация за съответните раздели. Организацията бе нещо, към което се стремяха всички преуспели собственици на книжарници.

Жената зад щанда беше дребна и слаба, с късо подстригана посребрена коса. Бръчиците по финото ѝ лице бяха почти невидими, като някаква тънка мрежа на възрастта. Говореше тихо, с приятен глас и приветлива усмивка. При това съвсем истинска. Работеше внимателно с касата, прибираще пари, връщаше ресто и благодареше на клиентите.

— Вие ли сте мис Мери? — попита Малоун, търпеливо изчакал да му дойде редът.

— Така ме наричат — кимна жената.

— А това е вашият магазин?

— Да, притежавам го от доста време.

Малоун обърна внимание на купчината книги, която явно беше закупила току-що. И той правеше същото всеки ден. „Купуваш за пенита, продаваш за евро.“ Надяваше се, че двамата му служители в Копенхаген проявяват достатъчно грижи за бизнеса. На другия ден трябваше да бъде обратно на работа.

— Държите отворено до късно — отбеляза той.

— Петък и събота вечер имам доста клиенти. Хората ходят на театър или на концерт, а после искат да вечерят или да пийнат нещо. Много отдавна разбрах, че обичат да купуват и книги.

— Аз също имам книжарница, но в Копенхаген.

— Значи се казвате Котън Малоун — сърдечно му се усмихна тя.

Гари гледаше как Антрим разпределя задачите на подчинените си агенти. Никога досега не беше срещал човек, който работи за ЦРУ. Познаваше ги само от филмите и книгите. Но да контактува лично с някой от тях? Това със сигурност беше рядък шанс. Баща му се оказа

бивш агент на Министерството на правосъдието, но той съвсем наскоро разбра какво означава това.

— Ценим помощта на баща ти — подхвърли Антрим. — Дойде точно навреме.

— Какво става тук? — любопитно попита Гари.

— Издирваме някои изключително ценни неща. Занимаваме се с това вече цяла година.

Преди малко се бяха прехвърлили в някакъв склад на брега на Темза, който Антрим нарече команден център. В момента се намираха в малък офис с оскъдно обзавеждане, който се намираше непосредствено до вратата. Тесен правоъгълник с прозорче, което гледаше към вътрешността на склада.

— Какво има там? — попита Гари.

— Разни неща, които сме събрали — отвърна Антрим. — Късчета от един огромен пъзел.

— Звучи страхотно! — усмихна се момчето.

— Искаш ли да им хвърлиш едно око?

— Разбирам, че Иън е вече тук — усмихна се Малоун.

— Той ме предупреди, че ще дойдете. Описа ви абсолютно точно.

— Трябва да го намеря, и то бързо.

— Много хора започнаха да го търсят след смъртта на онзи мъж в метрото.

— И това ли ви каза?

— Да — кимна тя. — С него доста се сближихме, след като един ден дойде в книжарницата.

— И се оказа, че може да чете...

— Абсолютно — усмихна се тя. — Прояви огромен интерес към толкова много книги, струпани на едно място. А аз го насърчих.

Малоун не се остави да бъде заблуден.

— Вероятно за да го накарате да спи тук вместо на улицата, нали? — подхвърли той.

— Не знам дали Иън отгатна истинските ми мотиви, защото не каза нищо, когато му предложих да стане нещо като нощен пазач, за да наглежда книгите ми.

Малоун веднага хареса мис Мери — практична жена с добро сърце.

— Нямах щастието да имам свои деца и вече е късно да мисля за това — добави тя. — Затова приех появата на Иън като божи дар. Прекарваме много време заедно.

— В момента има неприятности.

— Знам. Но е извадил късмет.

— Как така? — любопитно я погледна той.

Жената спокойно издържа на погледа му и отсече:

— Защото за втори път в краткия си живот е открил човек, на когото може да вярва.

— Дори не знаех, че сме станали приятели — сви рамене Малоун. — Фактически отношенията помежду ни не бяха съвсем гладки.

— Но веднага сте разбрали, че той е прибрал флашката с надеждата, че ще тръгнете да я търсите. Това е неговият начин да покаже, че държи на приятелството ви. А сега виждам, че е направил добър избор. Вие наистина приличате на човек, на когото може да се вярва.

— Аз съм просто човек, който не може да откаже, когато му поискат услуга.

— От него разбрах, че сте били таен агент.

— Само един скромен слуга на американското правителство — ухили се той. — Но в момента продавам книги, също като вас.

Изречени на глас, тези думи му харесаха.

— Той и това ми каза. Защото, както вече споменах, вие сте човекът, успял да спечели доверието му.

— Наистина ли го търсят и други хора?

— Преди месец в района се появиха някакви мъже и започнаха да разпитват за него из околните магазини. Част от съдържателите знаеха за Иън и ги насочиха към мен. Но аз ги излъгах, че отдавна не съм го виждала. За нещастие, Иън изчезна само седмица по-късно и не се върна повече. До днес. През цялото време се молех да е добре.

— Вече споменах, че е в беда. Въпросните мъже го търсят, защото се интересуват от нещо, което той притежава.

— Флашката.

Той веднага долови особената нотка в гласа ѝ.

- Прочели сте записаното върху нея, нали?
- Само двата файла, които сте прочели и вие.
- И? — подхвърли той, забелязал нещо в очите ѝ.

Антрим се прехвърли в склада, следван от Гари. Просторното помещение беше осветено от ярки луминесцентни тръби. Двете големи маси бяха отрупани с книги, някои от тях прибрани в найлонови пликове. На трета, по-малка маса бяха разположени три настолни компютъра „Ай Мак“, свързани с рутер и принтер. Това беше работното място на Фароу Къри, който се беше опитал да осмисли абсурдните драсканици в дневника на Робърт Сесил — една на пръв поглед невъзможна задача.

Но събитията през последните двайсет и четири часа бяха обнадеели Антрим. Оказа се, че задачата не само е възможна, но и се появили хора, готови да му платят пет милиона паунда, за да ѝ обърне гръб.

— Какво е това? — попита Гари, забелязал каменния къс на пода.

— Открихме го на едно много интересно място. Наричат го „Нонсъч“ и се намира недалече от тук.

— Някой голям замък?

— По-скоро дворец, който отдавна не съществува. Останала е само земята, върху която е бил построен. Някога е бил най-величествената резиденция на Хенри Осми. Наистина магическо място. Той го нарекъл „Нонсъч“, защото бил уникален^[1]. Ние имаме някаква представа за него само от три акварела, които са стигнали до нас.

— Какво се е случило с него?

— Векове по-късно Чарлс Втори го подарил на любовницата си, а тя го разпродала камък по камък, за да изплати дълговете си от хазарт. Постепенно от двореца не останало нищо освен земята. Открихме този камък в една от близките ферми, където векове наред е подпирал някакъв мост.

Гари се наведе да разгледа камъка отблизо. За неговото съществуване се споменава още през 70-те години на миналия век в един доклад на ЦРУ.

Върху повърхността на камъка бяха издълбани няколко символа.

— Това са главно абстрактни символи, но между тях има букви от старогръцката и римската азбука — поясни Антрим, след като застана до момчето.

Той виждаше, че момчето проявява интерес, и това беше хубаво. Защото искаше да го впечатли.

— Като изгубено съкровище?

— Нещо такова. Но ние се надяваме да открием много по-важни неща.

— Какво означават тези символи?

— Ключ към шифър, измислен преди столетия от човек на име Робърт Сесил.

През седемдесетте години на миналия век, когато група ирландски адвокати за пръв път бяха обърнали внимание на загадката, компютрите все още бяха примитивни, а програмите за декодиране — абсолютно елементарни. Модерните технологии обаче коренно бяха променили нещата.

Момчето проследи с пръст издълбаните в камъка символи.

— Искаш ли да видиш най-важното, което сме открили досега?
— подхвърли Антрим.

Гари кимна.

— Ела, ще ти го покажа.

Малоун тръгна между лавиците в компанията на мис Мери. Книжарницата ѝ беше по-малка от неговата, но от пръв поглед личеше, че и тя споделя неговите предпочитания към твърдите корици. Липсата на много екземпляри от едно и също заглавие показваше внимателен подход към покупките. Опасността от изчерпване на запасите изобщо не съществуваше просто защото хората обичаха да търгуват с книги. Това беше хубавото на този бизнес. Постоянен поток от евтина стока, който идва бързо и бързо си отива.

Мис Мери спря пред историческия раздел и започна да оглежда заглавията.

— Страхувам се, че трябва да ви помоля за помощ — подхвърли тя и посочи най-горната лавица.

Нормална молба, тъй като беше с трийсетина сантиметра по-ниска от неговите метър и осемдесет.

— С удоволствие — кимна той.

— Онази там, четвъртата отляво.

Той посегна към една книга с червени корици, която беше висока около двацет и пет сантиметра, широка десет и дебела два. В много добро състояние. Отпечатана бе в края на XIX в.

„Великите измамници“.

После прочете името на автора. Брам Стокър.

[1] None such (англ.) — в случая „неповторим“. — Б.пр. ↑

Катлийн спря колата и изключи двигателя. По време на пътуването от Оксфорд стигна до заключението, че ѝ бяха направили постановка. Нямаше никаква Ева Пазан. Поне в Линкълн Колидж не работеше преподавател с това име. Вероятно я бяха инструктирали да лъже. Но нали уж всички бяха в един екип? Матюс я беше изпратил в Оксфорд специално да се срещне с нея. Какъв смисъл имаше подобна измама? Тя излезе наяве, когато Катлийн реши да провери още веднъж в Джизъс Колидж. А сега се върна в Темпъл Чърч. Безпокоеше я и случилото се тук.

Тя отново паркира до външната стена и влезе в Инс ъф Корт през неохраняемия портал за автомобили. Кингс Бенч Уок бе мокра и абсолютно безлюдна в късния нощен час.

Понякога Катлийн съжаляваше, че така и не се зае да практикува право. Когато избра АБТОП, баща ѝ и дядовците ѝ вече бяха покойници. Почти не помнеше баща си, който беше починал рано, но майка ѝ пазеше спомените за него живи. Благодарение на този факт тя в крайна сметка реши, че и нейната кариера ще бъде свързана с правото.

Завръщането в Инс ъф Корт и пътуването до Оксфорд пробудиха забравени чувства в душата ѝ. На трийсет и шест не би трябвало да има проблеми с пренастройката, която би ѝ помогнала да кандидатства за работа в адвокатурата. Това нямаше да е лесно, разбира се. Но съвсем скоро можеше да се окаже единственият ѝ избор. По всичко личеше, че е кариерата ѝ в АБТОП беше свършено, а краткият ѝ сблъсък с разузнаването вероятно щеше да приключи всеки момент.

В живота ѝ цареше пълна бъркотия. Но време за самосъжаление нямаше.

Тя знаеше, че на следващия ден, в събота, тук щеше да гъмжи от народ. Хората щяха да се разхождат между сградите на Инс ъф Корт, а мнозина от тях щяха да посетят прочутата Темпъл Чърч. Въпреки че от оригиналната древна постройка не беше останало почти нищо. Още преди векове адвокатите протестанти, обзети от огромното желание да

заличат всички католически символи, бяха боядисали вътрешността с бяла боя, а изящната колонада се беше сдобила с дебел слой мазилка. Един пуритански акт, който беше унищожил цялата красота на древния храм. Голяма част от онова, което виждаха днешните посетители, беше резултат от мащабната реставрация в средата на ХХ в., непосредствено след нацистките бомбардировки по време на Втората световна война.

В този късен час църквата беше затворена и заключена. Наближаваше полунощ. Но прозорците на съседната сграда все още светеха. Там живееше уредникът, който отговаряше за двата храма.

Без да се колебае нито за миг, Катлийн пристъпи към вратата и почука. Отвори ѝ тъмнокос мъж над четирийсет. Разчела правилно объркването в очите му, тя показа служебната си карта от АБТОП и попита:

— В колко часа затваряте църквата?

— Идвате посред нощ, за да задавате такива въпроси?

— Не би трябвало да се учудвате предвид случилото се неотдавна тук — реши да блъфира тя.

И веднага видя, че номерът мина.

— Различно — отговори на въпроса уредникът. — Обикновено към четири следобед, а понякога и доста по-рано — още около един. Зависи дали имаме служба или друго планирано мероприятие.

— Както по време на последните събития?

— Да — кимна той. — Затворихме в четири според уговорката.

— И никой не влезе в храма след този час?

Мъжът ѝ хвърли любопитен поглед.

— Лично заключих портала.

— А кога го отключихте отново?

— Имате предвид специалното събитие?

— Точно това имам предвид. По план ли мина всичко?

Той кимна.

— Порталът беше отворен в шест следобед и затворен в десет. През този отрязък от време в храма нямаше никакви наши служители. Такава беше уговорката.

Импровизирай. Мисли. Не изпускай шанса.

— Имаме известни, как да кажа... вътрешни проблеми. Вие нямате нищо общо с тях. Опитваме се да възстановим хода на определени събития.

— Господи! Предупредиха ме, че всичко трябва да бъде точно!

— Кой ви предупреди? Шефът ви?

— Не. Самият ковчежник.

Инс ъф Корт се управляваше от високопоставени членове на адвокатската колегия, обикновено съдии. Високопоставен член бе и ковчежникът.

— На Мидъл или на Инър Темпъл? — попита тя.

Църквата се издигаше точно на границата между земите на двете сгради на Инс ъф Корт, чиито представители се грижеха за поддръжката ѝ. Пейките в южната част бяха грижа на Инър Темпъл, а тези в северната — на Мидъл Темпъл.

— Инър Темпъл. Ковчежникът беше много настоятелен. Мъжът с него — също.

— Точно затова съм тук — кимна Катлийн. — Кой беше този човек?

— Един достолепен възрастен джентълмен с бастун. Сър Томас Матюс.

Малоун остави книгата на плота. В книжарницата се появиха клиенти, които се пръснаха между лавиците.

— Тези най-вероятно идват от театрите, нали? — подхвърли той.

— Именно те са причината да държа отворено до късно през уикендите — кимна мис Мери. — Оказа се, че си струва. На всичкото отгоре и аз съм нощна птица.

Той не беше сигурен дали самият той е нощна птица, или не. По-скоро умееше да включва ума си на работни обороти, когато това се налагаше. В момента обаче биологичният му часовник бе все още настроен на часовото време в Джорджия и всичко беше наред. Все пак ставаше въпрос за пет часа по-рано.

Мис Мери посочи книгата, която той държеше в ръце.

— Публикувана е през хиляда деветстотин и десета година. Брам Стокър е работил за сър Хенри Ървинг, един от най-великите викториански актьори. Освен че бил негов личен секретар, Стокър управлявал и театър „Лисеум“ близо до Странд, който бил собственост на Ървинг. Именно като негов служител Стокър написал най-добрите

си книги, включително „Дракула“. Боготворял Ървинг и мнозина са на мнение, че именно той е прототипът на граф Дракула.

— Това не го бях чувал.

— Истина е — увери го тя. — През хиляда деветстотин и трета година Стокър решил да закупи земи от името на сър Хенри и така попаднал на една много интригуваща легенда. Това станало в Котсуолд, близо до Глостършър и селцето Бизли.

Тя разтвори червената книга на страницата със съдържанието и продължи:

— Стокър изпитвал силно влечение към всякакви измами и мошеничества. Ето какво пише той на едно място: „Самозванците и измамниците със сигурност ще процъфтяват под една или друга форма, докато човешката природа е такава, каквато е, а обществото с готовност приема да бъде мамено“. Така той стигнал до идеята за тази книга, в която описва някои прочути измамници, а и други, не чак толкова прочути.

Малоун сведе очи към съдържанието. Повече от трийсет имена, изпълващи почти 300 страници. Скитникът евреин. Вещици. Жени, представящи се за мъже. Фалшивият дофин. Доктор Ди.

— Освен романи и разкази Стокър е написал и четири документални книги — добави мис Мери. — При това без никога да отсъства от работното си място. Останал да служи на великия актьор чак до смъртта му през хиляда деветстотин и пета година. Самият той умрял през хиляда деветстотин и дванайсета година, а тази книга излязла две години преди смъртта му. Спомних си за нея веднага след като прочетох материалите във флашката.

Показалецът ѝ докосна последната част в съдържанието, започваща на страница 283-та. Момчето от Бизли.

Малоун внимателно прелисти книгата и започна да чете. Но само след няколко реда вдигна глава и смаяно промълви:

— Не може да бъде!

— Защо да не може, господин Малоун?

Катлийн се сбогува с уредника и напусна Инс ъф Корт. Беше ясно, че не само тя, но и Антрим е бил изигран. А след това нея я изпратиха в Оксфорд.

Аз съм в управата на Инър Темпъл. Член съм от петдесет години.

Това бяха думите на Матюс.

После, вече в Оксфорд, по въпроса за Ордена на Дедал:

Човекът, който е разговарял с вас в параклиса, принадлежи към група, с която вече сме се сблъскали. Именно нейни членове са причакали преди това Блейк Антрим в Инър Темпъл.

Но именно Матюс бе уредил чрез ковчезника на Инър Темпъл да бъде използвана църквата. А не някакъв Орден на Дедал.

Какво ставаше тук? Подозренията ѝ се превърнаха в тотално недоверие.

Телефонът ѝ завибрира. Тя го измъкна от джоба си и погледна номера, изписан на дисплея. Матюс.

— Върнахте ли се в Лондон? — попита той.

— Както заповядахте.

— В такъв случай тръгвайте към книжарницата, която се намира на Риджънт стрийт и Пикадили Скуеър. Името ѝ е „Всякакви стари книги“. В момента там се намира онзи американски агент Котън Малоун, а с него може би е и Иън Дън — момчето, което търсим. Вероятно и флашката.

— Ами Антрим?

— Ситуацията се промени. Изглежда, именно Антрим е изпратил Малоун да открие Иън Дън и флашката. Ясно е, че тя не е у Антрим, затова искам да установите контакт с Малоун и да я приберете. Използвайте всички средства, но действайте бързо.

Тя се запита защо.

— Господин Малоун ще открие, че има причини да се тревожи.

Гари последва Антрим към друга маса, върху която лежеше някаква книга, скрита под стъклен капак — като онези, които използваше майка му за торти и сладкиши.

Антрим вдигна капака.

— Тази я пазим много внимателно, защото цялата е във възък — поясни той.

— Господин Антрим, защо...

— Наричай ме Блейк.

— Родителите ми твърдят, че винаги трябва да се отнасям с уважение към по-възрастните.

— Добър съвет, но само ако възрастният е съгласен.

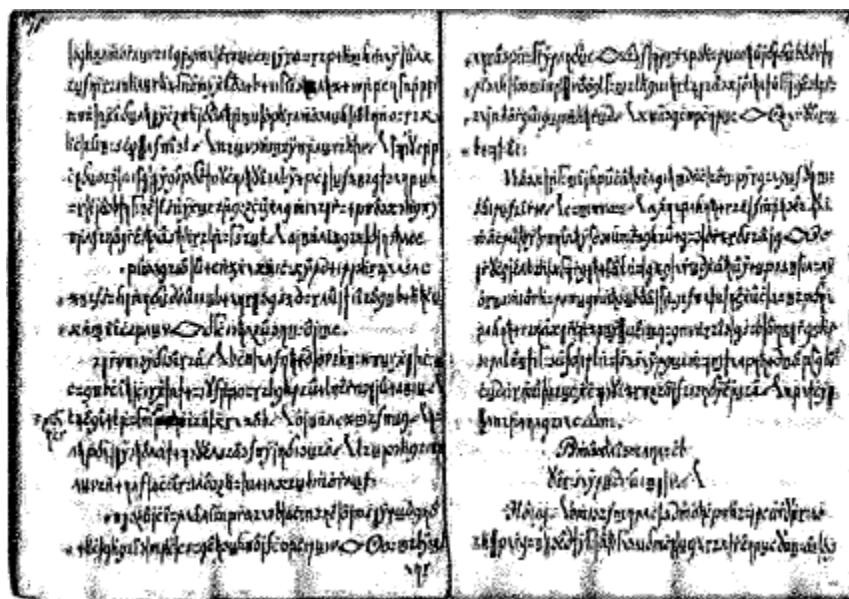
— Предполагам, че всичко е наред — усмихна се той.

— Абсолютно.

На Гари не му беше удобно да превключи на малки имена, но замълча и насочи вниманието си към книгата.

— Това е дневникът на Робърт Сесил, най-важният човек в Англия между хиляда петстотин деветдесет и осма и хиляда шестстотин и дванайсета година. Той бил пръв министър по време на управлението на Елизабет Първа и Джеймс Първи. Хайде, разгърни я.

Трошливите като чипс златистозелени страници с накъдрени краища бяха плътно запълнени с ръкописен текст, съдържащ букви и символи.

— Седемдесет и пет хиляди знака, разположени на сто и пет страници — поясни Антрим. — Всичките закодирани с шифър, неразгадаем за специалистите от хиляда шестстотин и дванайсета година до днес. Но ние успяхме да го разбием.

— Какво пише вътре?

— Неца, които могат да променят историята.

Антрим изглеждаше горд от това постижение.

— Трудно ли беше да го разбиете?

— Получихме голяма помощ от съвременните компютри, помогна ни и онзи камък, който ти показах преди малко. Символите върху него съвпадат с използваните в тази книга. Слава богу, че Сесил го е запазил като ключ.

— А аз мисля, че самото използване на шифър е губене на време — отсече Гари.

— И ние мислехме така — усмихна се Антрим. — Но това беше, преди да проучим що за човек е бил Робърт Сесил. Баща ти вече спомена някои неща, които е прочел във флашката. Всичко изглеждаше съвсем на място, когато опознахме Сесил... — Той посочи компютрите. — За щастие, тези машинки са способни да разбият далеч по-сложни кодове от неговия.

Гари разглеждаше страниците.

— Тази книга е на четиристотин години, а? — подхвърли той.

— До последната страница.

Момчето набра кураж и зададе въпроса, който го измъчваше от доста време насам:

— Помня онзи летен ден, когато се срещнахме в мола. Откъде познаваш майка ми?

— Преди години бяхме приятели. Тогава тя живееше в Германия, където работеше баща ти.

Той не знаеше почти нищо за времето, когато баща му бе служил във флота. Имаше само бегла представа за миналото. Боен пилот, служил в различни части на света, преди да стане военен адвокат.

В мазето им все още имаше голям пластмасов контейнер, пълен с униформи, кепета и снимки. Веднъж вече се беше ровил в него, но май беше дошло времето да повтори упражнението.

— А онази среща в мола беше първата между вас след всичките тези години, така ли? — попита той.

— Шестнайсет — кимна Антрим. — После ме преместиха на друго място, тях — също.

Момчето сведе поглед към шифрованите страници в ръцете си.

— Майка ти никога ли не ти е разказвала за престоя им в Германия? — попита Антрим.

Гари вече беше направил своите изчисления. Преди шестнайсет години той дори не е бил роден. Дали пък Блейк Антрим не е познавал мъжа, с когото майка му бе имала връзка?

— Веднъж тя спомена, че по онова време отношенията им с татко били доста обтегнати. И двамата имали свой живот. Случайно да знаеш с кого се е срещала мама?

Антрим помълча известно време, забил изпитателен поглед в лицето му. После промълви:

— Всъщност знам.

Последният монарх от династията на Тюдорите, кралица Елизабет I, умряла неомъжена. След смъртта ѝ през 1603 г. Англия се раздирала от бунтове и безредици, жертва на които станали и благородници с кралска кръв в жилите. Синът на Джеймс I бил обезглавен, а по време на Републиката синът на Чарлс II — Уилям II, бил принуден да отстъпи престола на Уилям III. След смъртта на Уилям, който не оставил наследници, на престола се възкачила Ана, дъщерята на Джеймс II, която управлявала дванайсет години. Мястото ѝ заел Джордж I, наследник по майчина линия на Джеймс I. Неговите наследници все още седят на английския престол.

Съществуват конкретни доказателства, че на млади години кралица Елизабет била посветена в някаква тайна, която ревниво пазила до края на дните си. За нея периодично споменават историци и така тя стига до наши дни.

Ето какво пише сър Робърт Тируит в писмо до лорд Съмърсет през 1549 г., когато принцеса Елизабет е едва 15-годишна:

Имам основания да вярвам, че е съществувало тайно споразумение между госпожа Ашли и Ковчезника (сър Томас Пари) „да не я споделят с никого и да я пазят чак до смъртта си. Изключение може да се направи единствено за Негово Величество краля или за Ваша Милост“.

Мястото, известно на широката публика като Бизли, било много различно от онова, което представлява днес. То се намира в Съри в съседство с голямо гробище — доста подходящ избор предвид факта, че там се провеждали състезания по стрелба. Най-интересна в областта е къщата „Овъркорт“, която някога е била център на имението „Бизли“. Тя се издига на крачка от църковното гробище, от което я дели само един плет. Запазен е нотариалният акт на къщата, която понастоящем е собственост на фамилията Гордън. В

него изрично е подчертано, че тя е част от зестрата на кралица Елизабет. Но с течение на времето прилежащото ѝ имение преминавало от едни ръце в други и накрая останала само къщата. По естествени причини младата принцеса прекарала част от живота си в нея. Запазена е дори стаята, която е обитавала.

Тук е мястото да отбележим и друг важен факт по отношение на Бизли през първата половина на XVI в. — достъпът от Лондон бил сравнително лесен за всички, които биха желали да отидат там. Ако се тегли права линия по картата, ще се види, че наблизо са Оксфорд и Сайрънсестър. Те били утвърдени областни центрове главно заради хубавите пътища, по които се стигало до тях.

По традиция малката принцеса Елизабет в компанията на гувернантката си посещавала Бизли всяко лято най-вече заради прекрасния въздух в района на Котсуолд Хилс. Здравословният климат бил добре известен на баща ѝ и останалите хора около нея. При поредното си пребиваване в „Овъркорт“ гувернантката ѝ Кейт Ашли получила съобщение, че кралят възнамерява да пристигне тук, за да види малката си дъщеря. Но малко преди оповестения час на пристигането му се случила истинска катастрофа. Детето, което по принцип си било болнаво, изведнъж развило силна треска и умряло още преди да му се окаже медицинска помощ. Лейди Ашли се страхувала да каже на баща ѝ, защото Хенри VIII бил известен с раздражителния си нрав, от който страдали най-близките около него. Изплашена до смърт и обзета от отчаяние, лейди Ашли скрила тялото и отишла в селото да търси момиченце на същата възраст, което да замести принцесата, за да се отложи моментът на разкриване на тъжния факт до след заминаването на Негово Величество. Но в селцето живеели малко хора и нямало нито едно момиченце.

Времето минавало и отчаяната лейди Ашли стигнала до опасното решение да замести мъртвата принцеса с някое момче на нейната възраст — разбира се, ако откриела такова. И се заловила за работа, без да мисли за последиците. Сетила се за едно момче, което познавала и което идеално отговаряло на условията. На всичкото отгоре било хубаво и живеело наблизо. Гувернантката му облякла роклята на принцесата, която му ставала, тъй като двете деца били

горе-долу с еднакъв ръст. Когато се появил конният авангард на краля, бедната жена вече можела да диша по-спокойно.

Визитата преминала успешно. Хенри не разбрал нищо. Всичко се случило много бързо и неизбежната мъгла била изпреварена. Елизабет изпитвала истински ужас от баща си и по време на редките му визити се държала изключително затворено. Така се случило и този път. Кратката им среща не предполагала безсмислени догадки от страна на краля.

Последвало естественото възмездие на такава измама. Тъй като никой не може да съживи мъртвите, а властният монарх, който не търпял никакво неподчинение, смятал, че може да разчита на малката си дъщеря като пионка в сложния политически шахмат, в който бил затънал до гуша, посветените в тайната не смеели дори да помислят да я споделят с някого. За щастие, те били много малко. Ако тази история изобщо е вярна, за нея знаели трима души — разбира се, с изключение на малкия самозванец. Те били: 1. Кейт Ашли; 2. Томас Пари и 3. родителят на момчето, заменило мъртвата принцеса. Аз имам достатъчно валидни основания да направя заключението, че критичният период за разкриване на измамата в Бизли била годината до юли 1546-а. Времето преди и след тази дата просто не отговаря на условията.

— Никога не съм чувал тази история — вдигна глава Малоун.

— Защото тя си остава в Бизли чак до времето, когато Брам Стокър попада на нея. Може би е само една легенда, но векове след смъртта на Елизабет Първа жителите на Бизли празнували Първи май като обличали някое момче с елизабетински костюм. Не мислите ли, че това е доста странно, ако в него няма някаква истина?

Малоун не знаеше какво да каже.

— Не се правете на толкова шокиран — подкани го мис Мери. — Просто си представете, че това е чиста истина.

Той правеше именно това, опитвайки се да прозре дали този факт ще му прозвучи достатъчно смислено цели четири века по-късно, за да трябва ЦРУ да организира сложна операция за неговото изясняване.

— Придобива известен смисъл само в контекста на онова, което е известно за първата Елизабет — добави мис Мери.

А той вече се опитваше да си спомни всичко, което знаеше за последната кралица на Тюдорите.

— Тя живяла до дълбока старост, но никога не се отдала на мъж — продължи мис Мери. — Същевременно обаче съзнавала дълга си да осигури наследник от мъжки пол и знаела през какви мъки е минал баща ѝ, за да се сдобие със син. В нейния случай и дъщеря би била достатъчна, но тя съзнателно се отказала да има дете и многократно го заявявала публично.

В съзнанието му изплуваха забележителните думи на кралицата, казани по този повод: *Аз няма да се омъжа дори да ми доведат сина на испанския крал или който и да е друг велик принц.*

— Трябва да поговорим повече за това.

Тя бръкна в джоба си и му подаде сгънато листче.

— Сестра ми е експерт по всичко елизабетинско и може да ви помогне далеч повече от мен. Вече говорих с нея. Тя се смая от онова, което ѝ казах, и с удоволствие ще чака да се свържете с нея още утре.

Малоун с готовност прие.

— Тя живее в Източен Молси — добави мис Мери.

Трябва да предам информацията на Антрим, помисли си той, а на глас каза:

— В момента най-важното е да открия Иън и компютърната флашка.

— Той ви чака горе — усмихна се мис Мери. — Беше сигурен, че ще се появите още преди края на деня. — Тя посочи към дъното на помещението. — Зад лавиците и надясно.

Няколко клиенти излязоха през входната врата, а още няколко влязоха в книжарницата.

— Нали може? — попита Малоун и взе книгата на Стокър. Погледът му се спря върху листчето с цената, показващо се между страниците. — Двеста паунда. Скъпичко...

— Получих я в резултат на сделка. Виждала съм да я продават и за повече.

— Приемате ли „Американ Експрес“?

Тя поклати глава.

— Подарявам ви я, като на колега. Ще ви я запазя под щанда.

Той благодари и пое към втория етаж.

И неговата книжарница в Копенхаген беше многоетажна. Магазинът се помещаваше на приземния етаж, а вторият и третият служеха за склад на огромните му запаси от книги. На последния се намираше апартаментът, който от година насам наричаше свой дом. Това място беше с почти същото разположение, но само на три етажа. Когато стигна горе, завари Иън в един доста просторен апартамент.

— Защо избяга? — попита го той.

— Трябва да видиш това — каза момчето, изправено до прозореца.

Малоун пристъпи към него и погледна навън. На отсрещния тротоар стояха двама мъже.

— Пристигнаха преди минута, остави ги някаква кола.

Мъжете не помръдваха от мястото си въпреки потоците от хора, които сновяха около тях.

— Изглеждат ми подозрителни — заяви Иън.

И Малоун мислеше така.

Двамата мъже прекосиха платното и се насочиха право към входа на книжарницата.

Антрим дълго беше чакал този момент. Разбираше, че трябва да действа внимателно, но разполагаше с кратък срок. Единствената му надежда беше Гари Малоун да поиска повече време. Благодарение на скритото наблюдение и подслушване в Джорджия той беше придобил приблизителна представа за случилото се между майка и син. Директният интерес на момчето към миналото на майка му сочеше, че между двамата се бяха състояли и други, по-откровени разговори очи в очи.

— С кого се е срещала майка ми? — попита го Гари. — Не ми каза нищо по този въпрос.

— Нима е толкова важно? — отвърна той, надявайки се момчето да разбере, че за да получи, трябва и да даде.

— Става въпрос за баща ми — отвърна Гари. — Всъщност за друг баща. Истинския, родния, или както там ги наричат. Майка ми е имала връзка, от която съм се родил.

— И как се чувстваш от това?

— Не знам какво да мисля. Но ме е лъгала дълго време. Също и баща ми.

Той чакаше този момент още от първата им среща в мола. Беше имал връзки с много жени, но доколкото знаеше, нито една от тях не беше забременявала. Вече беше започнал да мисли, че времето да бъде баща е безвъзвратно отминало, но признанието на Пам Малоун промени всичко. И сега най-после беше получил шанса, който тя никога не би му предложила. Макар че и яростното отричане в началото беше достатъчен повод да го заинтригува. За каква се мислеше тая жена, по дяволите?

Той направи усилие да скрие усмивката си. *Тази* операция нямаше как да претърпи провал. Нещата се бяха развили по най-добрия начин.

— Ела с мен — обърна се към Гари той.

Насочиха се обратно към офиса. Собственикът на склада беше убеден, че става въпрос за предварителна подготовка на нов бизнес от

страна на наемателя — някакво производствено предприятие, а Антрим е част от екипа. До този момент никой не беше задавал въпроси, никой не се беше мяркал. Може би защото наемът беше платен предварително. До вратата на офиса имаше още една, на тоалетната. Той я отвори, включи осветлението и направи знак на Гари да се приближи.

— Погледни очите си — махна към огледалото Антрим. — Какъв цвят са?

— Сиви. Винаги са били такива.

— Но очите на майка ти са сини, а тези на баща ти — зелени. А сега виж моите...

Гари бавно вдигна глава и се втренчи в ирисите му.

— Сиви са — установи той.

Антрим не каза нищо, оставяйки мълчанието да свърши своето. И това се случи.

— Майка ми се е срещала с теб?!

Той кимна.

— Но и на теб не е казала нищо, нали? — Гари бе шокиран.

Антрим поклати глава.

— Не и до онзи момент в мола, в който те зърнах с очите си. След това отидох в службата ѝ и я притиснах. Така разбрах истината.

— Нищо не ми каза за това — каза Гари.

— Страхувам се, че не е искала ние с теб да разберем каквото и да било.

— А ти как успя да откриеш мен и баща ми? — попита момчето. — Как изобщо се озовахме тук?

Нямаше начин да му каже истината. Че беше наблюдавал него и майка му, че беше уредил Малоун да придружи Иън Дън до Лондон.

— Едно от онези щастливи съвпадения, които се случват в живота — отбеляза той.

Разбира се, нямаше как да му каже, че Норс и Дивийн работят за него, а „отвлечането“ на Гари беше фалшиво, организирано не само за да се срещнат баща и син, но и за да накарат Малоун и Гари да изпитат чувство на благодарност. Естествено, хората му трябваше да хванат и Иън Дън. След бягството на хлапака му се наложи да нанесе известни корекции в плана си. Насочени главно към поддържане интереса на Малоун.

— Аз съм родният ти баща — обяви той.

Гари не знаеше какво да каже. От известно време насам се опитваше да преглътне факта, че друг мъж е причината за появата му на този свят. Искаше да знае кой е той, но майка му упорито отказваше да каже истината.

А сега този мъж стоеше пред него. Дали обаче е истинският?

Явно съмнението се беше изписало на лицето му, защото Антрим сложи ръка на рамото му и каза:

— Има един сигурен начин да се уверим дали е така. ДНК тест.

— Може би наистина трябва да го направим.

— Предвидих този отговор — кимна Антрим. — В офиса имам тампони. Леко потъркване в устата ще бъде достатъчно. А в града има една лаборатория, която ще свърши останалото.

— Но ние и двамата знаем какви ще бъдат резултатите, нали?

— Разбира се — кимна Антрим. — Лицето ти, очите, фигурата... Те са моите. А и майка ти си призна. Но аз искам да отстраним и най-малките съмнения.

Гари не беше подготвен за това. Може би защото вече беше стигнал до заключението, че никога няма да срещне истинския си баща.

— Какво ще правим сега? — попита той.

— Ще се опознаваме. Досега не сме имали този шанс.

— А татко?

— Ще му кажем, когато се върне.

По някаква причина момчето се притесняваше от един такъв разговор. Чувстваше се странно. Двама бащи. Всеки от тях различен.

Антрим отново усети безпокойството му.

— Не се тревожи. Котън изглежда свестен човек. Може би и той ще изпита облекчение.

Може би.

Антрим направи всичко възможно да разсее тревогата на момчето, но на практика нямаше намерение да споделя нищо с Малоун. Досега не беше мислил как да постъпи, след като разкрие истината пред Гари. Искаше да види реакцията му. А тя се оказа добра.

Съмняваше се, че в живота на момчето има място за двама бащи. Със сигурност щеше да се чувства странно. Но този въпрос вече не стоеше на дневен ред. Защото това беше *неговото* момче. Във вените му не течеше нито капка кръв от Котън Малоун.

Един баща бе напълно достатъчен. *Истинският*.

Решението беше взето. Операция „Измамата на краля“ щеше да приключи. Той щеше да получи пет милиона паунда от Ордена на Дедал.

Но му трябваше и още нещо. Смъртта на Котън Малоун.

Малоун се стрелна към вратата, после изведнъж се закова в горния край на стълбището. Подобно на къщата му в Копенхаген, и тук стълбите се извиваха надясно, но площадките бяха с една по-малко. Иън беше зад него.

— Стой тук! — шепнешком му заповяда Малоун.

— Мога да се грижа за себе си.

— Сигурен съм, че можеш. Но мис Мери може би е в опасност, а аз не мога да ви покривам и двамата.

— Окей — моментално схвана момчето. — Иди да й помогнеш.

Малоун насочи показалец в гърдите му.

— Искам те тук, ясно?

От двете страни на стълбището имаше дървен парапет. Малоун се хвана за тях, повдигна се и се хлъзна към първата площадка. По същия начин преодоля и втората, след което спря и напрегна поглед към вътрешността на магазина, от който го делиха последните стъпала. Те бяха петнайсет на брой, а всяко от тях можеше да издаде присъствието му с типичното за дървото скърцане.

Преди да вземе решение обаче, той зърна някаква сянка между лавиците на книжарницата. А след нея и мъж, който тръгна към стълбището.

Малоун бързо се оттегли назад, спря на втория етаж и надникна през парапета. Единият от мъжете от улицата крачеше право към него. Изчака го да стигне до средата на стъпалата, после отново използва парапета. Вдигна се на ръце, залюля се и заби подметките си в лицето му.

После пусна парапета и затрополи надолу по масивните букови стъпала след непознатия, който се търкаляше пред него. Там той направи опит да се изправи, но юмрукът на Малоун отново го запрати на пода. Последва бързо претърсване, в резултат на което пръстите му стиснаха ръкохватката на 9-милиметров автоматичен пистолет.

Пое предпазливо напред. Три редици с книги го делиха от щанда.

— Насам — обади се мъжки глас. — Чакаме те.

Малоун отмести поглед към входната врата, която беше затворена. Зад стъклото се мяркаха неясните фигури на минувачите. Един от тях спря, натисна бравата, после си тръгна.

Малоун стисна пистолета и предпазливо тръгна напред. Стигна до третия ред лавици и надникна.

Вторият мъж беше хванал мис Мери отзад и бе опрял дулото на оръжието си в слепоочието ѝ.

— Бавно и внимателно! — предупреди го той.

Малоун насочи пистолета си към него.

— Какво искате?

— Флашката.

Кой е този тип? И как го беше открил чак тук?

— Флашката не е у мен — спокойно обяви той, продължавайки да държи непознатия на мушка. Беше готов да гръмне негодника при първата появила се възможност.

— Тя е у момчето — заяви мъжът. — Къде е то?

— Откъде знаеш, че е у него?

— Искам я и толкова.

— Дай му я — неочаквано се обади мис Мери.

В гласа ѝ нямаше страх.

— У теб ли е? — учудено попита Малоун.

— В металната кутия под щанда.

Това беше новина за него. Но в очите на жената видя увереност, която го успокои. Беше ясно, че тя иска той да го направи.

Промъкна се към щанда. Мъжът и жертвата му стояха в далечния му край, от външната страна. Малоун мина зад щанда, наведе се и напипа металния контейнер. Отвори капака с лявата ръка, докато дясната с пистолета продължаваше да държи мъжа на мушка. В кутията имаше банкноти и монети, между които беше сгушена и компютърна флашка със същата форма и размери като онази, която вече познаваше.

Той я извади.

— Хвърли ми я! — заповяда мъжът.

Малоун се подчини.

Иън се спусна от горния етаж по начина, по който го беше направил Малоун — с крака във въздуха и ръце, вкопчени в парапета. Стигна до долния край на стълбите и успя да зърне някакъв мъж, опрял пистолет в слепоочието на мис Мери.

Уплаши се за нея. Тя беше единственият човек на света, който се бе държал мило с него. Без да иска каквото и да било, без да очаква нищо. Просто беше загрижена за него. Предложението ѝ да спи в книжарницата и да пази книгите беше начин да се увери, че той няма да мръзне по улиците. И двамата знаеха, че е така, но не го обсъждаха.

Преди да тръгне насам, той се беше отбил в онази къща да прибере торбичката с книгите, които го свързваха с нея. Достатъчно беше да ги зърне, за да си представи книжарницата, мекия ѝ глас и внимателното ѝ отношение. Ако някога станеше така, че да има майка, много би искал тя да прилича на мис Мери.

До него долетяха гласовете на Малоун и мис Мери, които говореха за флашката в металната кутия. Той се усмихна. Тази жена наистина си я биваше.

После чу как непознатият заповядва на Малоун да му я хвърли и моментално се възползва от мига на хващането, за да измъкне някаква книга от близката лавица.

Успее ли да го изненада, Малоун щеше да има време да действа.

Вдигна книгата над главата си и извика:

— Хей, педал!

Малоун чу подвикването на Иън и видя книгата, която летеше във въздуха. Мъжът вдигна ръка да се предпази и той веднага се възползва, насочвайки пистолета в главата му. Но преди да натисне спусъка, мъжът направи рязък скок вляво.

— Залегни! — изкрещя Малоун.

Мис Мери се хвърли на пода. Малоун стреля към лавиците, зад които беше изчезнал непознатият, внимавайки с прицела.

Къде бе Иън?

Успя да се добере до първия ред лавици и погледна към дъното на помещението.

Зърна някаква сянка и хукна по пътеката между последната лавица и прозорците, като използваше за прикритие дебелия дъски.

— Залегнете, и двамата! — отново изкрещя той на мис Мери и Иън.

Поне бе осигурил входната врата.

Но после си спомни нещо друго. Стълбището.

Сякаш в отговор на мислите му от там долетя тропот на крака и той хукна към вратата, която водеше към горните етажи. Пое предпазливо нагоре по стъпалата, като се придържаше към стената. Бърз поглед му позволи да зърне фигурата на непознатия на горната площадка.

Два куршума бръмнаха във въздуха и звъннаха в циментовия под на трийсетина сантиметра от краката му. Зад гърба му мис Мери и Иън потърсиха укритие зад щанда. Уверил се, че те са добре, Малоун изстреля два патрона за разчистване на пътя и се втурна нагоре по стълбите.

Стигна до площадката на горния етаж и се залепи за стената. Вратата пред него водеше към помещенията на втория етаж. Стаята зад нея беше празна, но той забеляза отворения прозорец в дъното. Втурна се нататък и надникна. Непознатият се спускаше по противопожарната стълба. Миг по-късно се стопи в мрака.

Разнесоха се нови изстрели от долу, в книжарницата. Шум от счупени стъкла. После още изстрели.

* * *

Катлийн надникна през витрината на „Всякакви стари книги“ и видя някаква жена и младо момче, изправени зад щанда. Край една от лавиците вдясно се надигаше мъж, който дръпна крачолата на панталоните си и измъкна пистолет, прикрепен с тиксо към глезена му. Тя бръкна под палтото си за оръжието, което беше получила от Матюс, и се опита да завърти топката на вратата.

Оказа се, че е заключено. Тя ритна долната част, която беше от дърво, но вратата издържа.

Мъжът тръгна към края на редицата книги с пистолет в ръка. Жената и момчето не забелязваха нищо.

Катлийн отстъпи крачка назад и вдигна пистолета. Мъжът я видя и се просна на пода. Миг преди куршумът от оръжието на Катлийн да пръсне стъклото в горната част на вратата.

Навсякъде се разлетяха ситни късчета стъкло. Хората по тротоара се разбягаха. Някаква жена изпищя.

Катлийн огледа вътрешността на книжарницата, но мъжът беше изчезнал. Миг по-късно се появи между лавиците, вдясно от нея. Подалече от жената и момчето, но самата тя се оказа в обсега на оръжието му. Измести се наляво и отново стреля, този път през дупката в счупеното стъкло.

Противникът ѝ се скри зад близката лавица, която изглеждаше направена от солидно дърво. От дулото на пистолета му излетяха пламъчета.

— Всички долу! — изкрещя Катлийн и се просна по очи на тротоара.

Повечето минувачи се бяха разбягали, част от тях тичаха по уличното платно.

Няколко души лежаха на студения асфалт. Три куршума свирнаха в тяхна посока. Зад гърба ѝ се появиха още хора, които бяха забелязали бъркотията, но не знаеха какво става. Някой със сигурност щеше да пострада.

Катлийн отново насочи вниманието си към книжарницата. Точно навреме, за да зърне как мъжът изскача от входа и се смесва с тълпата. Тя се надигна и се прицели.

Но нямаше как да стреля, защото на тротоара имаше твърде много хора.

* * *

Малоун се спусна надолу по стълбите.

— Иън! Мис Мери!

Шумът от улицата нахлуваше през счупеното стъкло на входната врата.

— Тук сме! — обади се мис Мери.

Той се втурна към щанда и с облекчение установи, че и двамата са живи и здрави. После забеляза новото лице на три метра от тях.

Жена. Над трийсет, с къса кестенява коса, слаба и привлекателна, облечена в бежово палто. В дясната си ръка държеше пистолет, насочен във вратата.

— Коя си ти, по дяволите? — попита той.

— Катлийн Ричардс, агент от АБТОП. Тук съм по служба.

Като агент на Министерството на правосъдието му се беше случвало да работи с Агенцията за борба с тежката организирана престъпност.

— Защо си тук?

— Надявам се вие да отговорите на същия въпрос, господин Малоун.

ТРЕТА ЧАСТ

Гари все още беше смаян от разкритията на Блейк Антрим. Съмненията, които го измъчваха, откакто чу истината от устата на майка си, бяха заменени от някакво особено напрежение. Реалността го беше връхлетяла неочаквано, без да му даде време за подготовка.

Двамата с Антрим се върнаха в офиса.

— Искаш ли да се подложим на ДНК тест? — попита Антрим.

— Мисля, че да.

— Само така ще получим твърд отговор.

Антрим извади вакуумиран найлонов плик, в който имаше два стерилни тампона в две шишенца. Разкъса плика, измъкна единия от тях и го пъхна в устата си, след което го върна обрано.

— Отвори — кратко заповяда той.

Гари покорно отвори уста и му позволи да повтори операцията.

— Утре ще имаме резултат.

— Утре няма да сме тук — поклати глава момчето.

Което му напомни, че предстои още една притеснителна стъпка — да съобщи на баща си. Или на Котън Малоун. Беше му все едно как ще го нарича оттук нататък. Внезапно осъзна, че появата на истинския му баща повдига въпроса какво ще стане с човека, който го беше гледал цял живот.

В офиса влезе непознат мъж. Антрим му подаде плика с пробите и продиктува адреса, на който трябваше да бъдат занесени. Мъжът кимна и излезе.

— Все още нямаме новини от баща ти — обади се Антрим. — Да се надяваме, че е намерил Иън Дън.

— Какво е откраднал Иън?

— Загиналият в метрото Фароу Къри беше мой служител. Той дешифрира книгата, която ти показах оттатък. За съжаление, беше качил резултатите от работата си на външно устройство, което според нас е попаднало в ръцете на Иън. Сега просто трябва да си го приберем обратно.

— Какво пише в тази книга? — попита Гари.

— Не знам — сви рамене Антрим. — В деня на смъртта си Къри се обади с новината, че е успял да разбие шифъра. Поиска среща с някой от хората ми на „Пикадили Съркъс“, но той се появил там точно в момента, в който Къри паднал на релсите. Успял да види как Иън измъква флашката от джоба му, но после го изгубил в тълпата.

— Как се запозна с майка ми?

Този въпрос продължаваше да го измъчва.

— Вече ти казах. Стана по времето, когато тя и баща ти живееха в Германия, аз също. Не беше щастлива, защото баща ти ѝ изневеряваше. Беше засегната и гневна. Един ден я срещнах на пазара във Висбаден. Заговорихме се. Това доведе до нови срещи и разговори, а после и до други неща.

— Ти беше ли женен?

— Никога не съм се женил — поклати глава Антрим.

— Но тя е била.

— Знам. Не постъпих добре. Но тогава бях много млад, тя също. На млади години човек върши неща, за които после съжалява. Убеден съм, че и тя се чувства по същия начин.

— Да, спомена нещо подобно — кимна Гари.

— Майка ти беше самотна, Гари. Чувстваше се предадена. Нямам представа какво се беше случило между нея и... баща ти. Единственото ми желание беше да я накарам да се почувства по-добре. Поне за малко.

— Не ми изглежда много правилно.

— Разбирам те. Но постави се на моето място. Връзката ѝ с мен беше начин да се справи с болката, която изпитваше. Правилно ли беше? Не, разбира се. Но се случи и резултатът си ти. Как може тогава да е лошо?

— А тя защо не ми каза нищо за теб?

— Може би защото това би породило още въпроси — сви рамене Антим. — А тя със сигурност не е искала да мислиш лоши неща за нея. За съжаление, в нито един момент не е помислила за твоите чувства. За моите — също.

Наистина беше така.

— Не мисля, че нашата среща ще ѝ хареса.

— Вероятно не. Даде ми да го разбера, когато я притиснах в службата ѝ. Не искаше ние с теб да се видим. Каза ми да се махам и

никога повече да не я безпокоя.

— С което не съм съгласен.

— Нито пък аз.

Антрим си напомни да подбира думите си много внимателно. От това зависеше дали ще спечели момчето на своя страна, или ще го загуби завинаги. Нямаше съмнение, че Гари го приема за истинския си баща. Съпадението на ДНК пробите щеше да бъде от полза и за двамата, но Пам вече беше дала ясно да се разбере какъв щеше да бъде резултатът. Сега оставаше той да накара петнайсетгодишното момче да зададе въпроса *кой* всъщност е неговият баща. Онзи, който го е отгледал? Или другият, който му е дал своите гени? Антрим нямаше вина, че не е бил част от живота му, а Гари очевидно си даваше сметка за това.

Виновна беше майка му.

Но той все още не искаше от него да я подлага на разпит. Това щеше да стане по-късно. Когато узнаеше за случилото се тук, Пам без съмнение щеше да побеснее. Доколкото я познаваше, тя щеше да надрънка какви ли не глупости по негов адрес. Но ако той разиграеше картите си както трябва, те нямаше да имат значение. Защото подозренията на момчето щяха да са насочени много повече към нея, отколкото към него. В крайна сметка тя беше онази, която го е излъгала. Защо момчето трябваше да ѝ вярва?

Въпросът с Котън Малоун продължаваше да е на дневен ред. Той беше наблизил и би могъл да заздравя позициите си още преди момчето да възприеме новата ситуация.

Това не биваше да става.

Антрим се надяваше, че след този разговор Гари ще започне да си задава въпроси. А неговата задача беше да му внуши, че и баща му носи известна отговорност за случилото се. Обработено както трябва, момчето можеше да насочи гнева си към Котън Малоун. А това щеше да улесни възприемането на онова, което Антрим беше планирал.

— Трябва да се обадя по телефона — рече на глас той. — Чакай ме тук, ще се върна след няколко минути.

Гари остана сам. През прозореца се виждаха масите, отрупани с книги и компютри. Нямаше представа за какво е всичко, но усещаше, че е важно. Какво ли прави баща ми, запита се той. Надяваше се, че проблемите на Иън не са много сериозни.

Майка му беше категорична, че не желае истинският му баща да се превръща в част от живота им. Но без да посочи причини.

Коего го объркваше още повече. Блейк Антрим му се струваше свестен човек. Който доскоро не беше подозирал истината, като всички останали. И който се беше задействал веднага след като бе узнал всичко. А това означаваше много.

Но какво трябваше да направи самият той? Беше получил неочакван шанс. Защото имаше куп въпроси към Антрим и баща си. Кои бяха най-важните? Щеше ли майка му да се обвърже с друг мъж, ако баща му не бе имал връзки с други жени? Антрим е бил там. Бил е непосредствен свидетел на случилото се. И беше категоричен, че майка му е страдала много.

Трябваше да поговори с някого. Но с кого? Не можеше да се обади на майка си. Би било голяма грешка. А баща му беше тръгнал да търси Иън.

Нямаше кой да разбере чувствата на гняв и объркване, които бушуваха в душата му.

С изключение на Блейк Антрим.

Малоун видя как Катлийн Ричардс сваля пистолета, но без да отделя очи от лицето му. Той също държеше оръжието си в ръка.

— Какво стана? — попита той, обръщайки се към мис Мери.

— Мъжът, който се изтърколи по стълбите, направи опит да избяга, но тази жена беше отвън и стреля през стъклото.

— Имаше пистолет, прикрепен към глезена му — добави Ричардс. — Насочи го към мен, а аз реших, че няма смисъл да чакам, за да видя какво ще се случи.

— Онзи мъж откри огън и хората изпаднаха в паника — рече Иън и посочи Ричардс. — Тя залегна на тротоара, а това му даде възможност да изчезне.

— Не успях да го хвана на прицел, защото наоколо имаше много хора — оправда се Ричардс.

— Никой не е ранен, така ли?

— Никой — кимна тя.

В далечината се разнесе вой на сирени, който бързо се приближаваше.

— Оставете на мен да се разправам с полицията — подхвърли Ричардс, обръщайки се към Малоун.

— С удоволствие, защото ние си тръгваме.

— Ще ви помоля да не го правите, господин Малоун. Трябва да поговоря с вас. Изчакайте да се оправя с полицията. Ще ви отнема само няколко минути.

След кратък размисъл той кимна. Защо не? Освен това имаше въпроси към нея.

— Качете се горе в апартамента — предложи мис Мери. — Изчакайте там, докато си тръгнат. Аз ще помогна на младата дама да се справи. Ще кажа, че е имало опит за грабеж, но нейната намеса е прогонила крадците.

Той нямаше нищо против.

— Добре. Ние с Иън ще бъдем горе.

Катлийн успя да направи бърза оценка на Котън Малоун. Напрегнат, фокусиран, смел. Конфронтира се с нея спокойно, без никакво колебание.

Тя нямаше друг избор, освен да стреля по нападателя. Той отвърна на огъня и това я принуди да помисли за невинните хора наоколо. Но непознатият или беше най-слабият стрелец на света, или нарочно се беше целил високо, за да предпази минавачите. Онова, което беше научила през последните няколко часа, я караше да си мисли, че по-скоро е второто. И само усили объркването ѝ.

Воят на сирените стана оглушителен. Миг по-късно пред магазина заковаха две патрулни коли с включени аварийни светлини. От тях изскочиха четирима униформени полицаи, които бързо се насочиха към магазина. Тя вече беше извадила служебните си документи от АБТОП, но водещото ченге не им обърна никакво внимание.

— Предайте оръжието си — заповяда той.

Правилно ли беше чула?!

— Защо?

— Някакъв мъж с пистолет се опита да ограби книжарницата — намеси се по-възрастната жена. — А тази дама му попречи.

Двама полицаи останаха да охраняват вратата, а другите двама не изглеждаха впечатлени от показанията на собственичката.

— Оръжието! — повтори първият.

Катлийн му го подаде.

— Арестувай я!

Другият полицай хвана ръцете ѝ и се опита да ги извие назад. Катлийн се завъртя, блокира хватката и заби коляно в слабините му. Онзи изпъшка и се преви на две. А тя се обърна към другия, готова да се разправи и с него.

— Лягай долу! — заповяда ченгето и насочи пистолета в гърдите ѝ.

Тя не помръдна.

— Защо правите това?

— Долу!

Останалите двама униформени напуснаха позицията си до вратата и се изправиха от двете ѝ страни. Тя за миг се поколеба, но

после отстъпи. Шансовете ѝ срещу трима въоръжени мъже бяха равни на нула.

— Вдигни ръце и лягай на пода!

Катлийн се подчини. Ръцете ѝ отново бяха извити назад и блокирани с пластмасови белезници, които болезнено се впиха в кожата ѝ.

Изправиха я на крака и я поведоха навън.

Малоун се завъртя и закова очи в лицето на Иън.

— Къде е флашката?

— Не се хвана на номерата на мис Мери, нали? — усмихна се момчето.

Тя наистина прояви прекалено старание да го насочи към металната кутия. А и цветът на флашката вътре беше друг.

Иън бръкна в джоба си, извади флашката и му я подхвърли.

— Мис Мери е адски умна, нали? — гордо подхвърли той.

Такава беше. Освен това и смела. Не е лесно да разиграеш такъв блъф с опрян в главата пистолет.

— Мисля, че онези хора доста ще се ядосат, когато разберат измамата — добави Иън.

— О, със сигурност. Ще се погрижиш ли за мис Мери?

— Можеш да разчиташ на мен.

Малоун гледаше флашката, припомняйки си записаното в нея. Явно щеше да се окаже, че джакпотът се крие в последния, защитен с парола файл.

— Защо избяга от кафенето? — обърна се към Иън той.

Вече беше задал този въпрос, но не бе получил отговор.

— Защото не обичам непознатите — отвърна момчето. — Особено онези, които приличат на ченгета.

— Аз също съм непознат.

— Ти си различен.

— Какво те уплаши в онази кола, след като открадна флашката?

Лицето на Иън се сбърчи в напрегнат размисъл.

— Кой казва, че съм се уплашил?

— Ти.

— Онези двамата щяха да ме убият. Видях го изписано върху лицето на по-стария, преди да го напръскам със спрея. Щеше да прибере флашката и да ме убие. Никога не се бях сблъсквал с подобно нещо. — Момчето замълча, после с въздишка добави: — Прав си. Наистина бях уплашен.

Малоун си даде сметка какво му струва това признание. Особено след като беше обявил, че не вярва на никого и на нищо.

— Затова избягах от кафенето. Видях същото изражение в очите на онези с палтата. И то никак не ми хареса. За пръв в живота си усетих какво е някой да те иска мъртъв.

— Това ли беше причината да заминеш за Съединените щати?

— Един ден попаднах на онзи мъж, който ми предложи пътуване до Щатите като най-доброто място за мен. Знаех, че работата не е чиста. Но там щеше да ми бъде по-добре, отколкото тук. Просто исках да се махна.

На долния етаж цареше тишина.

Малоун измъкна телефона си и набра предварително вкарания номер.

— Държа Иън и флашката — докладва на Антрим той. — Но възникна един проблем...

Разказа му за инцидента преди малко, включително и за появата на агент на АБТОП, чието име не му беше известно.

— Не ми харесва намесата на властите — процеди Антрим. — Можеш ли да се измъкнеш?

— Мисля по въпроса. Как е Гари?

— Справя се добре. Тук всичко е спокойно.

— А къде е това тук?

— Говорим по открита линия. Звънни ми, когато си готов да тръгнеш, и аз ще ти кажа къде ще се срещнем. И побързай, Малоун.

— Ще се постарая.

Той изключи и се запита какво става долу. После отиде до прозореца и надникна навън.

Изведоха окованата с белезници Катлийн и спряха минувачите, за да я преведат до чакащите полицейски коли. Тя се намръщи на начина, по който я гледаха. Очевидно се питаха коя е и какво е

извършила. Какъв смисъл имаше да я арестуват? И да я унижават? Тя беше агент на АБТОП и не беше извършила никакво нарушение.

Прекосяха платното и се насочиха към една от патрулките с отворена задна врата. Напъхаха я вътре и затръшнаха вратата. Уличният шум се стопи. Хората продължаваха да сноват наоколо. През затъмненото стъкло се виждаше книжарницата, пред която стоеше собственичката. Никой от четиримата полицаи не си направи труда да разговаря с нея. Това правеше нещата още по-подозрителни.

Какво ставаше?

Малоун видя как поведоха Ричардс към една от полицейските коли. Ръцете ѝ бяха на гърба, оковани с белезници.

— Защо я прибраха? — попита Иън.

— Може би изобщо не е агент на АБТОП.

— Истинска е — поклати глава момчето.

Малоун беше на същото мнение. Всичко около тази жена беше реално.

Трафикът по тясната улица се възобнови с пълна сила. Колите се движеха плътно една след друга. Патрулките бяха спрели до отсрещния тротоар с включени сигнални светлини. Как трябваше да действа той оттук нататък? Очевидно разговорът с нея нямаше да се състои. Дали не трябваше да предаде флашката на Антрим, а после да си тръгнат за дома?

Нещо не беше наред. Как онези мъже бяха разбрали, че трябва да дойдат именно в тази книжарница? И откъде знаеше името му агентката на АБТОП?

Освен това въпросът за сигурността на Иън продължаваше да стои открит.

На улицата спря черен седан, от който слезе възрастен мъж с посребрена коса, облечен в костюм с жилетка. Подпирайки се на бастуна си, той прекося платното към полицейските автомобили, заобиколи онзи, в който бяха напъхали жената, а после отвори вратата и се настани до нея.

Иън се взираше във възрастния мъж така, сякаш не можеше да повярва на очите си. Никога нямаше да забрави това лице.

— Този беше в колата на Оксфорд стрийт и искаше флашката —
прошепна той. — Именно той заповяда на другия да ме убие! Сигурен
съм, че беше той!

Катлийн би трябвало да се досети.

Сър Томас Матюс.

Той се настани на седалката до нея.

— Никога ли няма да поумнеееш? — процеди той, забравил всякакви любезности. — Как може да стреляш в магазин?! Не помисли ли, че ще пострадат невинни хора?

— Но не пострадаха, нали? — рязко отвърна тя. — Това не ви ли се струва странно?

— За какво намекваш?

— Вие ми кажете!

— Вече разбирам защо твоите началници ме предупредиха да не те забърквам в тази работа. *Не си струва*, казаха те.

— Онзи мъж беше въоръжен. А в магазина имаше жена и дете. Постъпих така, както трябва.

— А къде са Малоун и Иън Дън?

— Нима полицията не ги е открила?

На лицето на Матюс се появи усмивка. Мрачна и раздражителна.

— Все си мислех, че на даден етап ще започнеш да си извличаш поука от грешките.

Всъщност тя вече го правеше.

— Къде е Ева Пазан?

— Предполагам, че е мъртва — сви рамене Матюс. — Самата ти докладва за инцидента.

— И двамата знаем, че не е така. Тази жена не съществува. Не и в Оксфорд.

Матюс седеше с изправен гръб, положил длани върху глобуса от слонова кост на бастуна си. Гледаше право пред себе си.

— Подценил съм те — обяви след дълга пауза той.

— Това означава ли, че не съм толкова тъпа, колкото очаквахте?

Той извърна глава и закова очи в нейните.

— Означава точно онова, което казах — подценил съм те.

— Какво всъщност вършите?

— Защиатавам тази държава. В момента тя е изправена пред сериозна заплаха, последиците от която ще бъдат изключително тежки. Всъщност тази история е доста забележителна. Не съм вярвал, че нещо, случило се преди петстотин години, ще ни създаде толкова проблеми днес.

— Предполагам, че няма да споделите какво е то.

— Едва ли. Но искам да бъде ясен: то представлява реална заплаха, която не може да бъде пренебрегната и срещу която твоят Блейк Антрим най-накрая ни принуди да се изправим.

* * *

— Сигурен ли си, че това е той? — попита Малоун, без да откъсва очи от лицето на момчето.

— Имаше същия бастун. С бяла топка отгоре, върху която са издълбани някакви знаци. Носеше същия костюм, с който е облечен и сега. Той е!

Твърденията на Иън изглеждаха още по-невероятни, имайки предвид самоличността на възрастния мъж.

Томас Матюс. Дългогодишният директор на Сикрет Интелиджънс Сървис.

Като агент на Министерството на правосъдието, Малоун беше работил няколко пъти с МИБ, два от тях директно с Матюс. Един проникателен, умен и предпазлив човек. Най-вече предпазлив. Именно поради тази предпазливост присъствието му преди месец на „Оксфорд Съркъс“, където загина Фароу Къри, повдигаше купища въпроси.

Един от които се нуждаеше от спешен отговор.

— Ти каза, че Къри е бил блъснат на релсите от мъжа, който после те е напъхал в онази кола. Още ли твърдиш, че е така?

— Същият е — кимна Иън.

Малоун си даваше сметка, че отнемането на живот е неразделна част от работата на разузнаването. Но брутално убийство? Тук, на английска земя, осъществено от английски агенти? И жертвата е служител на близък съюзник? С прякото участие на ръководителя на службите? Този факт повишаваше залозите неимоверно.

Антрим се беше забъркал в нещо много голямо.

— Вече доста време седи в колата при нея — загрижено отбеляза

Иън.

Притеснението му бе напълно основателно.

— Мислиш ли, че е в беда? — добави момчето.

О, да. И още как.

* * *

Катлийн ясно разбираше положението си. Беше изцяло във властта на Матюс.

— Госпожице Ричардс, тук става въпрос за изключително важна операция, от която се интересува лично министър-председателят. Както ти правилно отбеляза в Куинс Колидж, законите са заобиколени, а може би и директно нарушени. Но да не забравяме, че става въпрос за националната сигурност.

Тя веднага усети неизказаното, което се криеше зад тези думи: *Защо продължаваш да създаваш проблеми?*

— Вие ме повикахте — изрече на глас тя.

— Така е. Но вече разбирам, че съм допуснал грешка.

— Не ми дадохте шанс да направя каквото и да било.

— Тук грешиш. Дадох ти всички шансове. Но ти реши да действаш по свой начин. — Матюс се поколеба за миг, после добави: — Информирани съм за въпросите, които си задала на хората от охраната в Оксфорд, знам и за срещата ти в Инс ъф Корт. Трябваше да послушаш съветите, които ти дадох в Куинс Колидж.

— А вие трябваше да сте по-искрен с мен.

Той се засмя.

— За съжаление, това е лукс, който не мога да си позволя.

Тя не беше съгласна.

— А сега какво? — попита.

— Рано или късно непослушни като теб стигат до края на пътя си.

— Значи съм безработна, така ли?

— Де да беше толкова лесно. Интересите на националната сигурност, за които споменах преди малко, изискват извънредни мерки.

Лично аз рядко прибягвам до тях, особено вътре в страната. Но тук нямам избор.

Думите му решително не й харесаха.

— Не можем да позволим на неспокоен дух като теб да си отвори устата — заключи Матюс и посегна към ръчката на вратата.

— Ще ме убие ли?

Той отвори вратата, измъкна се навън и я затръшна след себе си.

Обзе я паника.

Двама мъже моментално заеха предните седалки.

Тя се изви като дъга и нанесе силен ритник на вратата до себе си. После съобрази, че е по-добре да счупи стъклото, и отново вдигна крак. Единият от мъжете се обърна и заби дулото на пистолета си в корема ѝ. Очите им се срещнаха.

— Стой мирно или ще те гръмна на място! — изсъска той.

* * *

Малоун видя как Томас Матюс излезе от колата, а на предните седалки седнаха двама мъже. После главата на Ричардс изчезна, заменена от подметките ѝ, които заблъскаха по задното стъкло.

— Тя е в беда! — уплашено рече Иън.

Улицата отново беше блокирана от трафика. Колата нямаше как да потегли бързо.

— Да ѝ помогнем! — подхвърли момчето.

— Имаш ли някаква идея?

— Мисля, че да. Досега винаги ми е помагала.

* * *

За пръв път в живота си Катлийн разбра какво означава да се вцепениш от ужас. И друг път беше попадала в заплетени ситуации, но винаги беше успявала да избегне най-лошото. Разбира се, с цената на мърене и други наказания от страна на шефовете ѝ поради поетите рискове. Но те винаги идваха по-късно, когато опасността вече беше отминала.

Сега обаче беше различно. Мъжете отпред щяха да я убият.

Съмняваше се, че това щеше да стане в полицейската кола. Което не беше изключено, ако продължаваше да се съпротивлява. Затова тя обърна нужното внимание на забития в корема ѝ пистолет и престана да рита.

— Седни нормално — заповяда мъжът и се отпусна обратно на предната седалка, но пистолетът му остана насочен в нея.

Патрулката се отлепи от тротоара и се включи в двупосочния трафик. Колите покрай тях пълзяха едва-едва, като непрекъснато спираха и потегляха.

Търпение, каза си тя. Запази спокойствие. Изчакай подходящия момент.

Но кога? Къде? Как?

Перспективите съвсем не изглеждаха розови.

Антрим се отдалечи на петдесетина метра от склада и спря на място, където можеше да говори спокойно и едновременно с това да наблюдава вратата, зад която се намираше Гари Малоун. Набра номера от листчето в Темпъл Чърч.

Насреща вдигнаха на третото позвъняване. Същият гробовен глас.

— Готов съм да сключим сделката — съобщи му той.

— А защо ми съобщавате за решението си в този късен час? — попита гласът. — Може би нещата около вас продължават да се усложняват?

Същият снизходителен тон, който отново го ядоса.

— Точно обратното — рязко отвърна той. — Нещата около мен се развиват отлично. Същото обаче не може да се каже за нещата около вас.

— Ще ми обясните ли защо? Все пак ще ви платя цели пет милиона паунда.

— Получих помощ от един бивш агент на име Котън Малоун, който доброволно ми предложи услугите си. Той беше един от най-добрите, с които сме разполагали. И откри онова, което търсех.

— Иън Дън?

Той трепна. Не беше предполагал, че мъжът насреща знае това име.

— Точно така. Заедно с флашката. Предполагам, че след като сте информирани за Дън, знаете и за нея.

— Правилно заключение. Надявахме се, че ще стигнем до нея и до момчето преди вас, но това вече няма значение. Нашите хора се провалиха в онази книжарница.

— Значи знаете как се чувствам аз.

— Заслужих си го — разсмя се по-възрастният мъж. — В крайна сметка ние си направихме труда да ви напомним, че в действията ви липсва напредък. Но след като флашката е намерена, изглежда, че късметът се усмихна и на двама ни.

Това беше вярно.

— Сега, след като вече решихте да сключим сделка, трябва да намерим отговор на още два въпроса — добави старецът.

Антрим замълча в очакване.

— Искаме да получим всички материали, които държите в онзи склад.

— Знаете и за тях?

— В църквата вече ви споменах, че следим нещата отблизо. Дори ви позволихме да оскверните замъка „Уиндзор“ и гроба на Хенри.

— Вероятно защото и вие сте били любопитни какво има там — подхвърли Антрим.

— Бяхме любопитни докъде сте готови да стигнете, нищо повече.

— Докрай — отсече той, надявайки се да покаже, че не се страхува от нищо.

В мембраната се разнесе смях.

— Много добре, господин Антрим. Ще работим с презумпцията, че наистина сте готов да *стигнете докрай*. — Настъпи кратка пауза. — Ние разполагаме с точен списък на всичко, което държите в склада. Молим да направите необходимото нищо от него да не изчезне.

— Другият въпрос?

— Харддискете.

По дяволите! Тези хора знаеха всичко за работата му.

— Знаем, че сте подменили харддискете на трите компютъра, използвани от Фароу Къри. Идеята ви е била да свалите кодираната информация, която се съдържа в тях. Искаме и тях.

— Толкова ли е важна тя?

— Вие търсите истина, която е била скрита в продължение на векове. А ние искаме тази истина да си остане скрита. Всъщност възнамеряваме да унищожим всичко, което сте открили досега. Само така ще сме сигурни, че този проблем ще бъде решен веднъж завинаги.

Това изобщо не го интересуваше. Единственото му желание беше да се измъкне.

— Аз също имам един проблем — рече на глас той.

— Може би пет милиона паунда не са ви достатъчни?

— Тази сума покрива прекратяването на операцията. Без странични ефекти и без по-нататъшна намеса от страна на Вашингтон.

Просто отива в небитието, без шансове да бъде подновена. Такива бяха вашите условия. Ще ги изпълня и ще поема цялата вина за провала на онова, което сме започнали.

— Пет милиона паунда означават и едно много комфортно излизане в пенсия.

— Така си мислех и аз. Но сега вие искате физическите доказателства, записани на въпросните харддискове. Окей, разбирам ви. Но остава проблемът с флашката. Котън Малоун трябва да бъде отстранен.

— Ние не сме убийци.

— Но спокойно елиминирате хора — отвърна той, защото добре помнеше съдбата на Фароу Къри и на неговия човек в „Сейнт Пол“. — Малоун е прочел съдържанието на флашката.

— Сигурен ли сте?

— Той сам ми каза. Ако искате операцията да бъде прекратена завинаги, Малоун трябва да бъде отстранен. Той притежава фотографска памет и няма да забрави нито един детайл.

Мълчанието насреща означаваше, че Орденът на Дедал няма достатъчно аргументи, за да откаже.

— Мнението ви ще бъде взето под внимание — обади се най-сетне старецът. — Флашката у него ли е?

— Да.

— Как да го открием?

— Ще ви съобщя допълнително къде и кога.

Линията прекъсна.

* * *

Малоун скочи от противопожарната стълба и се присъедини към Иън, който вече беше на земята. Бяха използвали същия прозорец и същата стълба, през която беше избягал стрелецът.

Тъмната уличка беше безлюдна, без следа от полицейско присъствие.

Те се отдалечиха от книжарницата и потънаха в мрака.

Иън му беше обяснил какво има предвид. И той се съгласи, защото нямаше кой знае колко други опции. Освен това идеята имаше

всички шансове да успее.

В края на уличката се сляха с любителите на късни вечерни разходки, които изпълваха тротоара. Поеха към близката пряка. Книжарницата остана на петдесет-шейсет метра вдясно от тях. До тротоара срещу нея продължаваше да стои едната полицейска кола. Другата беше заседнала в трафика на петнайсет метра по-нататък и чакаше светофарът да светне зелено. Именно в нея бяха напъхали агентката на АБТОП. Малоун се надяваше тя да е единствената в колата, която познава него и Иън.

Томас Матюс не се виждаше никъде.

Малоун вдигна ръка и Иън потъна в тълпата пред ярко осветените кръчми и магазинчета. След миг той се появи отново, вече много по-близо до полицейската кола. Насочи се към отсрещния тротоар, а после тръгна заедно с бавния трафик, раздвижил се, след като светофарът светна зелено.

Иън беше доволен, че Малоун прие предложението му. Защото наистина искаше да му помогне.

Старецът с бастуна беше опасен. Усети го в мига, в който го зърна. Жената от АБТОП успя да прогони другия мъж от книжарницата. И със сигурност беше спасила живота му и този на мис Мери. Сега беше негов ред да ѝ помогне.

Няколко пъти беше прибягвал до номера, който предстоеше да изпълни в момента. По принцип за него се изискваха двама, а дори трима участници — особено когато плячката беше обещаваща.

Но рискът беше голям. Два пъти беше ставал свидетел на пълен провал.

Надяваше се, че тази нощ нямаше да бъде третият.

Малоун видя как Иън изскочи пред полицейския автомобил. Изскърцаха спирачки и колата закова на място, Иън се строполи на асфалта, хвана се за краката и нададе неистов рев.

Малоун се усмихна. Хлапето наистина си го биваше.

Униформеният шофьор изскочи навън, оставяйки вратата отворена.

Малоун се промъкна между две спрели коли, сграбчи шофьора за раменете и рязко го завъртя. Дясното му кроше потъна два пръста под гръдния кош. Мъжът политна и се блъсна в колата.

В същия момент Малоун сграбчи презраменния му кобур и светкавично издърпа пистолета от него. Ченгето започна да се надига, но той не му даде никакъв шанс. Ръкохватката на пистолета го улучи в слепоочието и тялото му рухна на земята. Светкавично завъртане и пистолетът се насочи в челното стъкло на патрулката.

Дясната врата рязко се отвори. Но Иън вече беше на крака и със силен ритник я затръшна обратно. През това време Малоун седна зад волана, насочи пистолета в главата на второто ченге и без проблеми прибра оръжието му.

— Готова ли си? — подхвърли на Ричардс той, без да изпуска от очи мъжа на съседната седалка.

Задната врата се отвори. Иън ѝ помогна да слезе.

— Не мърдай от тук — изсъска на смаяното ченге Малоун, после изскочи от колата и прекоси платното в обратна посока.

Иън и все още окованата в белезници Ричардс се присъединиха към него.

— Предлагам да изчезваме — спокойно обяви той.

При нормални обстоятелства Антрим би се разтревожил за обема на информацията за секретната операция, с която разполагаше Ордена на Дедал. Към него бяха прикрепени двама агенти и двама анализатори, а специално за цирковото шоу с Котън Малоун беше потърсил услугите на още двама, но на свободна практика. Двама от шестимата вече бяха мъртви.

Как се стигна до това? Дали проблемът не беше неговият човек в „Сейнт Пол“? Какви бяха последните му думи? *Това не трябваше да се случи.* Едва сега започваше да разбира какво бе имал предвид. Но объркването му продължаваше да расте. Какво е *трябвало* да се случи в „Сейнт Пол“?

Подозренията му, че изтичането на информация бе свързано именно с убития в „Сейнт Пол“ агент, имаха своите основания. Но и останалите четирима не бяха извън подозрение. Най-вече онези на свободна практика. За тях той не знаеше почти нищо, освен че имат право да участват в операции на това ниво.

Всъщност изобщо не го беше грижа. Вече не. Той щеше да си подаде оставката. Благодарение на смъртта на Фароу Къри беше успял да разиграе картите си както трябва. Операция „Измамата на краля“ просто щеше да приключи. В крайна сметка Лангли щеше да хвърли вината върху него, а той щеше да си направи харакири, подавайки си оставката. Която със сигурност ще бъде приета. Така всички замесени щяха да се оттеглят безпроблемно.

Проблемът с убития в „Сейнт Пол“ нямаше как да бъде подминат, но докъде щеше да стигне евентуалното разследване? Вашингтон за нищо на света не би искал да привлече вниманието, особено това на англичаните. Далеч по-удобно беше причините за стрелбата да останат необяснени, а мъртвото тяло просто неоткрито.

Само той знаеше кой е виновен за това, но фактите нямаше как да бъдат свързани с Ордена на Дедал. Единствената улика беше джиесемът му — апарат за еднократна употреба, закупен на чуждо име

в Брюксел, който много скоро щеше да бъде разбит на парчета, а след това изгорен.

Оставаха трите хард диска.

Затова той остави Гари в склада под наблюдението на един от агентите си и подкара към лондонския Ийст Енд. Там живееше един холандец, компютърен специалист, когото бяха използвали и при други операции. Солов играч, който прекрасно разбираше, че му се плащат луди пари не толкова за професионалните му услуги, колкото заради това, че умееше да си държи езика зад зъбите. Антрим не се обърна към специалистите криптографи на ЦРУ, по простата причина че бяха твърде далече. А при подобна операция изобщо не бе задължително да се използват само вътрешни хора. По-скоро беше обратното, защото смисълът на тези операции беше да се провеждат извън системата.

— Искам онези три хард диска — обяви той в момента, в който вратата на апартамента се затвори след него. Беше проявил съобразителността да звънне предварително, прекъсвайки дълбокия сън на домакина.

— Приключи ли екшънът? — попита холандецът.

— Дръпнаха щепсела — отвърна Антрим. — Край на всичко.

Мъжът разрови отрупаната си работна маса и му подаде дисковете, без да задава повече въпроси. Но любопитството на Антрим надделя.

— Откри ли нещо? — попита той.

— Открих около шейсет файла и работех върху защитите на паролата.

— Прочете ли нещо?

— Знам си работата — поклати глава анализаторът. — Предпочитам да не знам.

— Утре ще имам грижата да ти бъде преведен остатъкът от хонорара — кимна Антрим.

— Жалко, бях на път да отворя и защитените файлове.

Антрим моментално наостри уши.

— Направил си пробив?

— Още не — прозя се човекът. — Но съм близо. Пробих една от паролите на Къри, чрез която мога да стигна до останалите. Това не беше чак толкова трудно, защото все пак играем в един отбор.

За да задоволи изискванията на Ордена на Дедал, той трябваше да им предаде всичко, събрано в склада, плюс хард дисковете. Но един допълнителен подарък нямаше да е излишен, особено когато си имаше работа с напълно непознати хора, каквито бяха членовете на въпросния орден. Освен това беше любопитен да разбере докъде бе стигнал след цяла година работа.

А в телефонното си обаждане във фаталния ден Къри звучеше наистина развълнувано. По всичко личеше, че е направил голямо откритие.

— Копира ли съдържанието на дисковете?

— Разбира се — кимна анализаторът. — Просто за всеки случай. Ще вземеш и копията, нали?

Човекът се надигна и започна да рови по разхвърляната маса.

— Не. Продължавай да работиш с тях. Искам да разбера какво съдържат кодираните файлове. Обади ми се веднага след като приключиш.

* * *

Никога през живота си Катлийн не беше изпитвала радостта, която я обзе при вида на момчето, което изскочи пред колата. Надяваше се Иън Дън да не е сам и изпусна дълбока въздишка на облекчение при появата на Котън Малоун. В момента се намираха на няколко пресечки от мястото на инцидента, пред затворен магазин за сувенири. Иън измъкна джобно ножче и преряза пластмасовите белезници.

— Защо го направи? — попита тя, обръщайки се към Малоун.

— Защото приличаше на човек, който се нуждае от помощ. Какво искаше Томас Матюс?

— Охо, значи познаваш този доблестен рицар.

— Срецали сме се. В миналото.

— Той спомена, че си бивш агент. ЦРУ?

— Не — поклати глава Малоун. — Министерството на правосъдието. Екип за международни разследвания, в продължение на дванайсет години.

— Сега си в пенсия.

— Непрекъснато си повтарям, че съм в пенсия, на май не се чувам. Какви са интересите на Матюс в тази операция?

— Иска ме мъртва.

— Мен също — обади се Иън.

— Така ли? — внимателно го изглежда тя.

— Той уби един човек на „Оксфорд Съркъс“, а после искаше да убие и мен.

Тя се обърна към Малоун.

— Казва истината — кимна той.

— Ти пое голям риск, като изскочи пред колата — каза на момчето тя. — Задължена съм ти.

— Правил съм го и преди — сви рамене Иън.

— Наистина ли? Да не ти е навик?

— Един от номерата на уличните професионалисти — поясни с усмивка Малоун. — Първият спира колата, преструвайки се, че е блъснат, а вторият отмъква от нея всичко, което успее да докопа. Та какво казваш за Матюс? Защо иска смъртта ти?

— Явно вече няма полза от мен.

— Дали не е било блъф?

— Възможно е. Но аз не бях в настроение да проверявам дали е така.

— Какво ще кажете да обменим информацията, с която разполага всеки от нас тримата? Може би само така ще започнем да проумяваме какво се случва.

Направиха го.

Тя разказа на Малоун всичко, което се беше случило от предишния ден насам в замъка „Уиндзор“ и Оксфорд. Не пропусна и подозренията си, свързани с Ева Пазан, завършвайки с това, което Матюс ѝ беше казал в колата. Малоун направи кратка рекапитулация на своите двайсет и четири часа, които изглеждаха не по-малко хаотични от нейните. А Иън Дън добави подробно описание на случилото се преди месец на „Оксфорд Съркъс“.

Катлийн пропусна само три неща. Текущото си положение в АБТОП, някогашната си връзка с Блейк Антрим и факта, че я бяха насочили към Инс ъф Корт специално за да се види с Антрим. Прецени, че няма смисъл да разкрива тези детайли.

Поне засега.

- А как ни откри в книжарницата? — попита Малоун.
- Матюс ме изпрати. Той знаеше, че сте там.
- Така ли ти каза?
- Не — поклати глава тя. — Той не е от най-разговорливите.
- Каква работа има един агент на АБТОП с МИБ? — усмихна се

Малоун.

- Получих специално назначение.
- Кое то беше вярно. Но само донякъде.

Малоун не беше съвсем удовлетворен от обясненията на Катлийн Ричардс. Но те изобщо не се познаваха и той не можеше да очаква от нея да бъде напълно откровена с него. Казаното от нея обаче му беше достатъчно, за да стигне до някои конкретни решения. Първото от тях беше свързано с Иън. Момчето трябваше да бъде изтеглено от фронтната линия и да бъде изпратено при Антрим и Гари. Нещо, на което то със сигурност щеше да се противопостави.

- Тревожа се за мис Мери.

Той обясни на Ричардс, че става въпрос за възрастната жена в книжарницата, а после добави:

- Оставихме я сама, но онези мъже може да се върнат.

— Полицията няма да свърши работа, защото изпълнява заповедите на Матюс — поклати глава Катлийн.

Малоун се обърна към Иън.

- Искам да се погрижиш за нея.

— Но нали каза, че ти ще го направиш? — възрази момчето.

— И ще го направя, като изпратя и двама ви там, където се намира Гари.

- Искам да дойда с теб.

— Кой казва, че отивам някъде?

— Ти.

Момчето беше умно, но това съвсем не означаваше, че ще постигне своето.

— Мис Мери се грижи за теб, когато си в нужда. Сега е твой ред да направиш нещо за нея.

— И ще го направя — кимна Иън.

— Аз ще се свържа с Антрим с молба да прибере и двама ви.

— А ти къде отиваш? — намеси се Катлийн.

— Да получа някои отговори.

Листчето с телефонния номер, който му беше дала мис Мери, все още беше в джоба му. *Сестра ми. Преди малко говорих с нея. Очаква да ѝ се обадиш утре сутринта.*

— Може ли да дойда и аз?

— Предполагам, че няма да приемеш отказ.

— Вероятно — кимна тя. — Но значката на АБТОП все пак може да свърши някаква работа.

Това беше вярно. Особено когато се вадеха пистолети.

— Сега ще се обадя на Антрим, а после мисля да подремна час-два.

— Бих ти предложила апартамента си, но това е първото място, на което ще ме потърсят.

Беше права.

— По-добре да отида на хотел — кимна той.

Събота, 22 ноември

8:00 ч. сутринта

Малоун довърши закуската, състояща се овесени ядки и плодове. Двамата с Катлийн прекараха остатъка от нощта в хотел „Чърчил“ — той на разтегателното канапе в хола, а тя в спалнята. Апартаментът беше единственото, което хотелът можеше да им предложи в късните часове на нощта. Часовата разлика след полета най-после взе своето и той заспа в мига, в който се отпусна на канапето. Но преди това не пропусна да се свърже с Антрим и да се увери, че Иън и мис Мери са прибрани на безопасно място в компанията на Гари. А Ричардс го помоли да не разкрива самоличността ѝ, преди да поговорят. Той се съгласи.

— Матюс ме включи в операцията именно заради Антрим — каза тя, настанила се на масата срещу него.

Ресторантът на „Чърчил“ беше разделен от фойето с помощта на голяма остъклена стена, през която се виждаше оживеното движение по Портман Скуеър.

— Някога имахме връзка — добави тя. — Преди повече от десет години. Матюс настоя да използвам този факт, за да осъществя контакт с него.

— Проблем ли е Антрим?

Беше длъжен да зададе този въпрос, тъй като беше поверил момчето си на него.

— Не и в смисъла, който имаш предвид — отвърна тя. — С него синът ти е в безопасност. Но за момиче, което е скъсало с него, нещата стоят малко по-различно. — Замълча за момент, после добави: — Това обаче е друга история.

Той моментално усети неизказаното.

— Бурна раздяла?

— Нещо такова. По-скоро запомняща се.

— Но въпреки това ти се съгласи да установиш контакт?

— Антрим е замесен в нещо, което застрашава националната ни сигурност.

Това моментално прикова вниманието му.

— За съжаление, Матюс не каза по какъв начин — побърза да уточни тя.

— А снощи те е изпратил в книжарницата, за да се свържеш с мен и Иън. Нека отгатна: той иска флашката, нали?

— Точно така — кимна тя. — Предполагам, че няма да споделиш какво си прочел в нея.

Всъщност защо не? Какво общо имаше той с всичко това? Тази битка не беше негова. Освен това на флашката нямаше чак толкова важни неща.

— Може да ти прозвучи невероятно, но Антрим се опитва да докаже, че кралица Елизабет Първа всъщност е била мъж.

Изненадата ѝ беше видима.

— Сигурно си се побъркал! Нима Матюс искаше да ме убие заради подобни глупости?

— Става и по-лошо — сви рамене той. — Матюс е бил там, когато Фароу Къри е бил блъснат под колелата на връхлитащия влак. Иън е свидетел, че това е дело на един от неговите хора.

— Сега разбирам защо иска да залови Иън Дън.

— Иън е свидетел на убийство, извършено на английска територия — кимна Малоун. — Всички улики сочат директно към МИБ. Слава богу, че в момента момчето е на възможно най-сигурното място — при Антрим, чиито интереси са коренно противоположни на интересите на Матюс.

— А самият Антрим наясно ли е с това?

— Снощи му обясних по телефона — кимна Малоун. — Той обеща да държи Иън под око.

Което обясняваше защо самият той все още е тук. Ако не беше проблемът с Иън, двамата с Гари трябваше да излетят още тази сутрин. Но нямаше как просто да обърне гръб на всичко и да си тръгне. Искаше да остане още малко и да се опита да отърве момчето, веднъж и завинаги.

— Матюс ми каза, че операцията е свързана с издирването на тайно скривалище, в което Тюдорите държали личното си богатство — подхвърли Катлийн.

— Снощи пропусна да споделиш тази информация — отбеляза Малоун.

— Сигурна съм, че и ти пропусна някои неща — кимна тя.

После му разказа какво се беше случило след смъртта на Хенри VII и Хенри VIII.

— Останах с впечатлението, че информацията на въпросната флашка може би ще ни насочи към това скривалище — заключи тя.

Но Малоун не си спомняше нищо, което да сочи в тази посока.

— Докато довършиш закуската си, аз ще направя някои разпечатки — надигна се от масата той.

— От флашката?

— Не е зле да разполагаме с копия — кимна той.

— Отиваме ли някъде?

— Да, в Хемптън Корт. Трябва да поговорим с един човек там.

Катлийн огледа ресторанта, но не забеляза нищо особено. Двамата с Малоун си размениха джиесемите, тъй като той я беше предупредил, че Антрим го следи чрез джипиеса в неговия. Тя беше запозната с тази технология и знаеше, че само изключеният телефон е безопасен.

После се запита защо отиват в Хемптън Корт. С кого щяха да се видят? И какво значение имаше това за нея? В рамките на последните дванайсет часа беше загубила не едно, а две работни места. Малко неща ѝ останаха след тази битка. Може би трябваше да сложи край на загубите си и да се оттегли. Но дали това щеше да спре Томас Матюс? Едва ли. Тя беше длъжна да изясни нещата между тях. Дали намеренията му да я ликвидира бяха сериозни? Все още беше трудно да се каже, но мъжът от полицията заплаши да я застреля, ако не престане да се съпротивлява.

Тя приключи със закуската и зачака Малоун, вслушвайки се разсеяно в тихите гласове, долитащи от околните маси. Сервитьорът ѝ доля кафе в чашата и се зае да разчисти съдовете. Тя не пушеше, пиеше съвсем малко, не играеше хазарт и не употребяваше наркотици. Нейният порок беше кафето. Обичаше го всякак — горещо, студено, сладко, горчиво. Достатъчно беше да съдържа кофеин.

— Това е за вас.

Тя вдигна глава. Сервитьорът се беше завърнал с плик в ръце.
— Някаква жена го е оставила за вас на рецепцията.

Тя пое плика. Устата ѝ пресъхна. Всичките ѝ сетива се изостриха. Кой би могъл да знае, че е тук?

Разтвори плика и извади единичен лист хартия, изписан с черно мастило.

Поздравления, госпожице Ричардс. Намираш се в уникално положение. В момента никой освен теб не е толкова близо до Котън Малоун. Възползвай се максимално от това и се опитай да разбереш всичко, което знае Малоун.

Ако постигнеш това, давам ти дума, че ще бъдеш възнаградена с отлична позиция в ръководената от мен организация. Страната ни е в опасност и ние сме длъжни да я защитим. Да, знам, че си подозрителна спрямо мен. Но те моля да помислиш върху нещо съвсем просто — цяла нощ съм наясно къде точно се намираш, но въпреки това не предприех нищо. А фактът, че четеш тази бележка, е доказателство за възможностите ми. Искам да знаеш и нещо друго — Орденът на Дедал все още има пълна свобода на действие, а неговите възможности не са по-малки от моите. Това е последният ти шанс за опрощение. Бъди полезна. Кимни с глава, ако си съгласна с моето предложение. Когато се сдобиеш с флашката, просто ми звъни на номера, който ти е добре известен.

Т. М.

Катлийн не можеше да повярва на очите си. Томас Матюс я наблюдаваше.

Наложи си да запази спокойствие. Изпълнението на това, което искаше Матюс, означаваше предателство спрямо Котън Малоун. Но той беше един непознат, чиито действия нямаха отношение към нея. Вярно, че беше прекарала нощта в една стая с него, вярно, че изглеждаше достоен човек. Но тук ставаше въпрос за националната сигурност. За собствената ѝ кариера. Може би не като агент на АБТОП,

а като редовен служител на Сикрет Интелиджънс Сървис. Там не приемаха молби за работа. Там просто набираха хора с доказани качества. Както се случваше в момента.

Разбира се, ако думата на Томас Матюс — *рицарската му дума*, изобщо означаваше нещо.

Тя си пое дълбоко въздух и направи опит да се успокои. После бавно кимна.

8:30 ч. сутринта

Антрим плати входния билет за Уестминстърското абатство и започна да си пробива път към масивната църква. Мина покрай плочата от черен мрамор на гроба на Незнайния воин и продължи към мястото на църковния хор с прочутите дървени скамейки. В светилището отвъд перилата на олтара бяха коронясвани британските крале и кралици. Очите му се спряха на табелата, обозначаваща гробницата на Ана Киевска, четвъртата съпруга на Хенри VIII и единствената, проявила достатъчно здрав разум да го напусне. През последната година Антрим беше прочел много неща за Хенри, съпругите и децата му най-вече за третото от тях, Елизабет. Доскоро беше убеден, че няма по-ненормално семейство от неговото, но Тюдорите доказваха, че винаги има и нещо по-лошо.

Посетителите бяха много, в което нямаше нищо чудно, тъй като това беше една от задължителните забележителности в Лондон с прочутия Ъгъл на поетите, разкошните параклиси и праха на толкова много монарси. В Америка нямаше нищо подобно. Тази църква беше на хиляда години и бе свидетел на почти всичко, свързано с Англия от нападението на норманите насам.

Той пое по вътрешната галерия към полираното мраморно стълбище, което водеше до параклиса на Хенри VII.

Построен от първия крал на Тюдорите като семейна гробница, по-късно той бе приел името *orbis miraculum* — чудо на света, и то съвсем заслужено. Масивните входни врати бяха изработени от бронз, в дъбова рамка, украсени с рози, стилизирани лилии и символи на династията на Тюдорите. Залата зад тях беше разделена на три централни пътеки, четири ниши и пет вътрешни параклиса. Между тях бяха подредени редиците дървени пейки, над които висяха знамена, саби, шлемове и шарфове на Рицарите на банята.

Още един дъвен орден. Създаден от Джордж I и възстановен от Джордж V, днес той беше смятан за четвърти по значение в английската история.

За разлика от Ордена на Дедал, който, изглежда, съществуваше само на сянка.

Богато резбовани ниши, във всяка от които бе изложена статуя, опасваха цялата вътрешна част на църквата под крехките на вид централни прозорци. Но безспорно таванът беше най-забележителната част от този храм. Поддържан от плетеница радиално разположени носещи греди, украсени с ажурни и висулки, резбованият покрив приличаше повече на крехка паяжина, отколкото на издялан камък.

Гробницата на Хенри VII се намираше в дъното. Забележителност, белязана от противоречия. Бе по-скоро римска, отколкото готическа. Кое то беше разбираемо, защото бе изградена от италиански майстор. В момента най-малко седемдесет и пет посетители се наслаждаваха на вътрешността на храма. Той беше провел телефонния разговор още снощи, веднага след като напусна апартамента на анализатора. Казаха му да се появи тук при отварянето на храма и да носи хард дисковете, които в момента лежах в найлоновата торбичка в ръката му. Многобройните посетители бяха по-голяма гаранция за личната му сигурност, но не кой знае каква. Защото насреща си имаше хора, които бяха храбри и решителни, с широки връзки навсякъде.

Затова той си напомни да бъде нащрек.

— Господин Антрим.

Обърна се. Зад него стоеше жена, приближаваща шейсет, дребна, с прошарена руса коса, стегната на кок. Беше облечена с тъмносин костюм с панталон и късо сако.

— Тук съм, за да ви посрещна — добави тя.

— Как се казвате?

— Наричайте ме Ева.

Гари се зарадва на появата на Иън и веднага хареса жената на средна възраст с него, представила се като мис Мери. Тя приличаше на майката на баща му, която живееше в центъра на щата Джорджия, на няколко часа път от Атланта. През лятото той прекарваше поне по една седмица при нея, тъй като майка му беше запазила добри отношения с бившата си свекърва. Но по принцип беше много трудно някой да не

харесва баба Джийн — спокойна, с благ характер, имаща добра дума за всекиго.

Бяха прекарвали нощта в къщата, в която той и баща му бяха отведени предишния ден. Иън му бе разказал за случилото се в книжарницата, а също и за събитията, след като бяха освободили агентката на АБТОП. Гари се разтревожи от действията на баща си, но едновременно с това изпита гордост от онова, което беше направил. Антрим не остана при тях, но се обади да съобщи, че с баща му всичко е наред.

— На сутринта има да свърши още някои неща, а аз го уверих, че ти си добре.

— Спомена ли му за теб и мен?

— Това ще го направим заедно, лице в лице. Най-вероятно утре, след като си свърши работата.

Гари се съгласи.

В момента отново се намираха в офиса на склада. Двамата агенти бяха навън, а Антрим не се виждаше никъде.

— Знаете ли къде е отишъл баща ми? — попита той, обръщайки се към Иън и мис Мери.

— Не ни каза — поклати глава Иън.

Още вчера Гари имаше желание да поговори отново с Антрим, но това се бе оказало невъзможно. А сега реши да сподели какво се беше случило миналата вечер.

— Сигурен ли си, че всичко това е истина? — попита мис Мери, след като той свърши.

— Направихме си ДНК тест, който ще го докаже — кимна Гари.

— Трябва да е било голям шок за теб — поклати глава тя. — Да откриеш истинския си баща точно тук.

— Все пак е добре, че вече знаеш — добави Иън. — Майка ти би трябвало да ти каже много по-рано.

— Може би е имала причини да запази името му в тайна — защити я мис Мери.

— Доволен съм, че разбрах всичко — отсече Гари.

— И какво ще правиш с тази информация? — изгледа го мис Мери.

— Още не знам.

— Къде е Антрим?

— Всеки момент ще се появи. Той е агент на ЦРУ и изпълнява оперативна задача. Баща ми му помага.

Но безпокойството му остана. Спомни си развода на родителите си. Майка му обясни, че годините на тревоги са си взели своето. Тогава той не разбра какво означава това, но вече знаеше. Несигурността за съдбата на любим човек е нещо изключително гадно. Той я изпитваше едва от няколко часа, но майка му беше живяла с нея години. При развода им се ядоса страшно много, може би защото не разбираше какво означава декларацията *по-добре разделени*, която бяха обявили в един глас. По-късно стана свидетел на огорчението между тях. Примирието беше сключено едва преди месец след всичко, което се беше случило в Австрия и Синай. Но той не забеляза особена промяна в поведението на майка си. Беше все така неспокойна, напрегната, избухлива.

Разбра защо е така едва след като тя реши да му каже истината. Но не направи нищо, за да я облекчи. Категорично пожела да научи името на истинския си баща. А когато тя отказа, я заплаши, че ще отиде да живее в Дания.

Конфликтът се задълбочи. Много повече, отколкото и двамата бяха предполагали.

Сега изпитваше нужда да поговори с нея. И щеше да го направи, но след появата на Антрим или на баща му.

Антрим реши да ѝ отпусне времето, от което тя се нуждаеше.

— Защо сме тук? — попита той.

— Елате с мен — отвърна Ева и го поведе към гробницата на Хенри VII. — Това е може би най-прекрасният единичен параклис в цяла Англия — започна с тих глас тя. — Тук лежи Хенри със своята кралица. Елизабет Йоркска. Под тях се намира гробницата на Тюдорите, където са положени тленните останки на Джеймс Първи и на момчето Едуард Шести, а наоколо са гробниците на Мери Шотландска, на Чарлс Втори, Уилям Трети, Мери Втора, Джордж Втори и кралица Ана. Тук са дори двамата принцове в Тауър — синовете на Едуард Четвърти, убити от чичо си Ричард Трети. — Тя се обърна и спря пред една от арките, отворена към странична ниша. — А накрая и това...

Той огледа паметника от черно-бял мрамор, ограден от колони с позлатени капители. Издялана от камък женска фигура в кралски одежди.

— Последният дом на Елизабет Първа — добави Ева. — Тя умряла на двайсет и четвърти март хиляда шестстотин и трета година и отначало била погребана отсреща, в гробницата на баща си. Покъсно посоченият от нея за наследник на престола Джеймс Първи издигнал този паметник и тленните ѝ останки били преместени тук. Това станало през хиляда шестстотин и шеста.

Приближиха се към гробницата заедно с малка група посетители.
— Обърнете внимание на лицето ѝ — прошепна Ева.

Той направи крачка напред и напрегна поглед. Лице на старица.

— През последните години на управлението ѝ „Маската на младостта“ била наложена със закон. Той забранявал на художниците да я изобразяват по друг начин освен като млада жена. Но забраната не се отнасяла за скулптурното творение на гроба ѝ, което щяло да остане тук завинаги.

Статуята беше с корона на главата и висока яка, прикриваща шията. В едната си ръка държеше скиптър, а в другата глобус.

— Отдолу лежат две тела — добави Ева. — На Елизабет и на нейната полусестра Мери, която царувала преди нея. Но костите им отдавна са се смесили. Погледнете това тук — каза тя и посочи надписа на постамента. — Можете ли да го разчетете?

Той поклати глава.

— „Партньори на престола ѝ в гроба, ние спим тук. Елизабет и Мери, две сестри, очакващи Възкресението.“ Странно, не мислите ли? Да ги погребат заедно.

Той се съгласи.

— И двете са били кралици. Всяка от тях е имала право на собствена гробница. Но вместо това почиват на едно място. Смесването на костите им бил поредният мъдър ход на Робърт Сесил. Никой нямало да знае кои са на Мери и кои на Елизабет. Разбира се, Сесил не е имал никаква представа за сравнителната анатомия и за ДНК тестовете. По негово време общото погребение е било напълно достатъчно.

— Надничал ли е някой долу?

— Не — поклати глава Ева. — Тази гробница не е отваряна никога. Дори по времето на Кромуел и Гражданската война.

— Защо съм тук? — повтори въпроса си той.

Туристите се прехвърлиха на следващата ниша.

— Лордовете прецениха, че ще е най-добре да видите как търсената от вас тайна се пази на едно от най-публичните места в Лондон.

— Лордовете?

— Вече се срещнахте с тях в църквата. Те управляват Ордена. Всеки един получава поста си по наследство — още от хиляда шестстотин и десета година насам, когато организацията била създадена от Робърт Сесил. Естествено, вие знаете за тясната му връзка с Елизабет...

Той наистина знаеше. Сесил беше служил като държавен секретар на кралицата чак до смъртта ѝ.

— Но Сесил е умрял през хиляда шестстотин и дванайсета — отбеляза той.

— Точно така — кимна Ана. — По принцип бил доста болнав. Ордена на Дедал е част от неговото наследство. Той е знаел голямата тайна, от която допреди няколко десетилетия никой не се е интересувал. Тук е мястото да ви похваля за усилията. Никой преди вас не е навлизал толкова надълбоко в тези неща.

Но тази жена не знае цялата истина, помисли си той. Успехът му се дължеше на онзи стар доклад на ЦРУ, който съдържаше много подробности за усилията на малка група дръзки ирландски адвокати, опитали се да разплетат възела още преди четирийсет години.

Ева посочи гробницата.

— Тази статуя на Елизабет е последният паметник в Уестминстър, издигнат върху гробницата на английски владетел. Не ви ли прави впечатление, че той изобразява само Елизабет, въпреки че под него са погребани две кралици? И я представя като старица въпреки изричното ѝ предсмъртно желание?

Антрим мълчеше и слушаше.

— Робърт Сесил контролирал всичко, свързано с погребението на Елизабет и полагането ѝ в гробница. След нея той продължил да служи като държавен секретар при приемника ѝ Джеймс Първи. Именно това му позволило да надзирава изграждането на паметника.

Отново ще кажа, че вие сте единственият човек, който разбира значението на този факт.

Така беше. Къри го беше информирал подробно за двамата Сесил, най-вече за Робърт — нисък, прегърбен и с криви крака, които били причина за доста странната му походка. Пронизителният поглед на черните му очи не пречел на репутацията му на любезен, скромен и благ човек.

Съзнавайки физическата си непривлекателност, той майсторски си изградил двойствен образ. Единият на държавен служител — благоразумен, рационален, вдъхващ доверие. Другият на гражданин и джентълмен — екстравагантен, страстен комарджия и ценител на женската красота, което му причинявало продължителни пристъпи на дълбока депресия. Популярността му сред обикновените хора намалявала пропорционално на службата му в кралския двор. Враговете му се умножавали. Влиянието му постепенно се стопявало, способностите да постига резултати — също. Когато настъпил смъртния му час, той бил мразен от всички. Наричали го „Лисицата“, в лошия смисъл на тази дума. В съзнанието му изплува едно стихче, което според Къри било доста популярно по онова време.

*Със ум злокобен и коварен —
капан за враг и мрежа за другаря,
във Хатфийлд днес лежи Лисицата омразна,
що приживе воня и пукна от зараза.*

Фактът, че Сесил бе водил шифрован дневник, влизаше в противоречие с потайната му натура. Но както беше споделил Къри, има ли по-добър начин да спечели доверието на поколенията, освен като им остави конкретно доказателство за съществуването на тайната? Свързаните с нея хора отдавна ще са мъртви.

Който контролира информацията, той контролира и резултатите. А единственият човек, който печели от това, е Робърт Сесил.

Ева го побутна към страничната част на паметника и посочи друг надпис на латински, който без усилие му преведе.

Във вечна памет на Елизабет, кралица на Англия, Франция и Ирландия, дъщеря на крал Хенри VIII, внучка на крал Хенри VII и правнучка на крал Едуард IV. Закрилница майка на своята родина, покровителка на религията и либералните изкуства, владееща няколко езика, надарена от Бога с красив ум и красива външност, обладаваща царствени добродетели, далеч надвишаващи присъщите на пола ѝ такива. Този паметник е издигнат от Джеймс, крал на Великобритания, Франция и Ирландия в знак на почит и благодарност към нейните добродетели, благодарение на които наследява споменатите кралства.

Антрим моментално обърна внимание на ключовите думи.

Обладаваща царствени добродетели, далеч надвишаващи присъщите на пола ѝ такива.

На пръв поглед абсолютно безсмислени и незначителни думи, ако човек не знае, че Елизабет Първа не е била такава, каквато е изглеждала.

— Умно, нали?

Той кимна.

— В тази категория попадат голяма част от качествата на Робърт Сесил. Като ренесансов човек с възвишен дух, той несъмнено е имал желание да остави нещо след себе си. Няма никакво съмнение, че е бил именно такъв въпреки всичките си недостатъци.

Къри беше използвал почти същите думи.

— През хиляда шестстотин и шеста година, когато паметникът бил поставен тук, Робърт Сесил бил единственият жив човек, който знаел истината. Следователно само той е бил в състояние да остави тези следи.

Тя кимна към торбичката в ръцете му и той ѝ подаде дисковете.

— В рамките на следващите трийсет минути в сметката, която предварително посочихте, ще бъдат преведени два милиона и половина паунда. Остатъкът ще бъде изплатен след официалното прекратяване на операцията. Което трябва да стане в рамките на следващите четирийсет и осем часа.

— А другият ми проблем?

— Къде е Котън Малоун?

Той вече имаше отговор на този въпрос благодарение на самия Малоун, който му звънна снощи с молбата да поеме грижите за Иън Дън и собственичката на книжарницата. Не му стана много приятно, но въпреки това изпрати един от агентите си да ги прибере. Това беше единственият начин да задържи Малоун там, където го искаше.

— В момента пътува към Хемптън Корт — каза на глас той.

9:10 ч. сутринта

Малоун обичаше Хемптън Корт. Огромният и доста помпозен дворец от червени тухли стоеше вече петстотин години на северния бряг на Темза. Някога разположен върху земя на тамплиерите, той преминал в ръцете на Ордена на рицарите хоспиталиери, а после, през 1514 г., бе станал собственост на Томас Уолси малко преди да стане архиепископ на Йорк, а след това кардинал и председател на Камарата на лордовете. Но само след шест години този могъщ човек изпаднал в немилост, защото не успял да удовлетвори желанието на Хенри VIII да се разведе с Катерина Арагонска. В опит да умилостиви краля Уолси му подарил Хемптън Корт.

Малоун много харесваше тази история. Особено частта ѝ за положението след проваления развод, когато Уолси станал жертва на същата жестокост, с която се отнасял към по-нискостоящите от него. От обезглавяването го бе спасила единствено смъртта, която го бе споходила точно навреме. Хенри обаче харесал подаръка и побързал да преустрои двореца по начин, който да отговаря на кралските му изисквания.

Векове по-късно Оливър Кромвел бил на път да го продаде за старо желязо, но навреме осъзнал, че може да го използва като убежище от лондонската мъгла, и се преместил да живее там. Великият архитект Кристофър Рен възнамерявал да събори двореца и да построи нов на негово място, но плановете му останали неосъществени заради липсата на пари и смъртта на Мери II. Той все пак успял да построи едно солидно разширение в бароков стил, изглеждащо крайно неуместно.

Тук, в огромния дворец с хиляда стаи, кацнал на завоя на спокойното течение на Темза, все още можеше да се усети присъствието на Хенри VIII. Каменните кули, обраслите със синкав мъх тухлени стени, парапетите, множеството комини — всичко това бяха лесно различимите символи на архитектурата от епохата на Тюдорите. Тук Хенри построил своята Голяма зала и добавил

астрономически часовник, пищно украсени портали и тенискорт — един от първите в Англия. Знатни гости от чужбина се забавлявали сред лукса на коренно преустроените спални и кухни, а и съпругите на краля били свързани с Хемптън Корт. Именно тук било взето решението за изпращането на Катерина Арагонска в манастир, тук изпаднала в немилост Ан Болейн, Джейн Сиймур родила кралския наследник, а после умряла, Катрин Хауърд била арестувана, а Катрин Пар сключила брак.

Ако в Англия имаше едно *типично* място за Тюдорите, то без съмнение се наричаше Хемптън Корт.

Той и Катлийн Ричардс изминаха с влак трийсетте километра от центъра на Лондон. Решиха да използват този вид транспорт след основателните подозрения на Катлийн, че колата ѝ, останала паркирана пред книжарницата, почти сигурно е под наблюдение или оборудвана с електроника за проследяване. Влакът им предложи анонимността на стотиците пътници и ги стовари на гара, която се намираше наблизо до двореца. Той вече се беше обадил на сестрата на мис Мери, която работеше в Хемптън Корт. Тя предложи да се срещнат на място веднага след отварянето.

Малоун беше объркан и същевременно заинтригуван. Все още не можеше да възприеме идеята, че Елизабет I, кралица на Англия в продължение на 45 години, всъщност е била мъж. Отначало я възприе като нелепа, но после си напомни, че както ЦРУ, така и британското разузнаване бяха проявили огромен интерес към нея.

Защо?

Катлийн Ричардс също имаше повече въпроси, отколкото отговори. Желанието на Томас Матюс да я види мъртва беше обезпокоително по много причини. Той се съгласи с мнението ѝ, че има нещо гнило с „мъртвата“ професорка в Джизъс Колидж, а и в странния факт, че стрелецът в книжарницата не беше улучил никого при безразборната си стрелба. Театър? Може би. Докато работеше за Министерството на правосъдието Малоун бе виждал всякакви номера.

Но с каква цел?

Поеха след шумната тълпа туристи, които се блъскаха по широката, застлана с каменни плочи алея. Влязоха през главния вход и се озоваха във вътрешен двор, в дъното на който имаше още един портал.

След като сключил брак с Ан Болейн, Хенри заповядал нейният семеен герб, изобразяващ качулат сокол, да бъде обединен с инициалите им в любовен възел, който да бъде гравирен по таваните на всички помещения. Но малко след като Ан била обезглавена, кралят заповядал соколът да бъде махнат, а буквата „А“ да бъде заменена с първата буква от името на новата му съпруга Джейн Сиймур. Но в бързината майсторите пропускали едно „А“, което все още можеше да се види на арката над главата му.

Малоун отиде в следващия вътрешен двор и вдигна глава към астрономическия часовник. Едно гениално съоръжение с планетата Земя в центъра, около която се върти Слънцето. Освен точния час големите му циферблати показваха различните фази на Луната и изтеклите след Новата година дни. Още по-забележителна беше способността му да показва височината на прилива под Лондонския мост — информация от важно значение за програмата на Хенри VIII, свързана с пътуването до двореца и обратно.

— Описахте се забележително точно, господин Малоун.

Той се обърна с лице към жената, която се приближаваше. В първия момент реши, че това е мис Мери. Същата дребна фигура, същата посребрена коса и сърдечна усмивка. Чертите ѝ почти не се различаваха от тези на сестра ѝ, но бяха подчертани с лек грим и едва забележими следи от червило.

— Сестра ми май е пропуснала да ви каже, че сме близначки — забеляза объркването му тя.

— Очевидно — кимна той.

Приликата между сестрите беше наистина съвършена, включваща дори маниерите им. Жената се представи като Таня Карлтън, а после добави, че може да се обръща към нея на малко име.

— Живея насреща, отвъд Темза — обясни тя. — Но работя тук, в магазина за сувенири в Двора с часовника.

Дори гласовете им бяха идентични.

— Бас държа, че сте си правили доста шеги на млади години — подхвърли Малоун.

Тя моментално схвана какво има предвид.

— И все още го правим. Хората трудно ни различават.

— Знаете ли защо сме тук? — обади се Ричардс.

— Мери ми обясни. Тя прекрасно знае за интереса ми към всичко, свързано с династията Тюдор и най-вече с Елизабет.

— Истина ли е онова, което се говори? — директно попита Малоун.

— Напълно възможно е — отвърна жената.

Катлийн се стараеше да скрие интереса си. Беше почти сигурна, че Матюс е някъде наблизо и я наблюдава. След като даде мълчаливото си съгласие на предложението му в хотела, тя остана на масата и търпеливо зачака Малоун, който скоро се появи от бизнес центъра на „Чърчил“ с три листа хартия в ръка.

— Всичко това е свалено от флашката — заяви той, но не уточни къде се намира самата флашка. Вероятно беше у него, но нямаше как да го попита.

Оставаше ѝ да бъде търпелива. И да чака своя шанс.

Антрим не беше особено щастлив от присъствието на Иън Дън и собственичката на книжарницата. Те му отнемаха от времето, което искаше да прекара с Гари. Разполагаше с броени часове, за да нанесе удара си, и не желаше да го прекъсват. Но нямаше как да откаже на Малоун. Защото искаше смъртта на бившия агент, а това можеше да се случи само ако той се намирал там, където това щеше да бъде възможно. И беше принуден да се примири с присъствието на още двама гости. Възнамеряваше да ги държи тук максимално кратко. Щеше да ги изпрати в сигурната квартира веднага след като се върнеше в склада.

Той напусна Уестминстър и се отби да хапне в близкия пъб. Едновременно проведе един телефонен разговор с банката си в Люксембург и научи приятната новина, че половината от уговорената сума вече е преведена по сметката му. Което означаваше, че е станал по-богат с цели три и половина милиона долара. Чувството беше много приятно.

Реши да си поръча обилен обяд, въпреки че нямаше още десет сутринта. Избра бъргър с пържени картофи и се настани в едно от празните сепарета. Телевизорът зад бара предаваше новините по Би Би

Си. Звукът беше изключен, но нещо на екрана привлече вниманието му. Образът на мъж, под който течеше лентата с последните новини.

АБДЕЛБАСЕТ АЛ МЕГРАХИ ЩЕ БЪДЕ ОСВОБОДЕН ОТ ШОТЛАНДСКИТЕ ВЛАСТИ.

Зърна дистанционното на барплота и скочи да усилва звука.

... шотландските власти официално обявиха, че либийският терорист Абделбасет ал Меграхи, осъден през 1988 г. за бомбения атентат на борда на полет 103 на авиокомпанията „Пан Ам“, ще бъде освободен и ще се върне обратно в Либия. Причините за това решение са чисто хуманитарни, тъй като затворникът има потвърдена диагноза за рак в терминална фаза, а освобождаването ще му позволи да изживее последните си дни в своята родина. Четирийсет и трима британски граждани загубиха живота си при бомбения атентат на 21 декември 1988 г., включително единайсет на земята в Шотландия. Техните роднини са силно шокирани от новината за освобождаването на Ал Меграхи. Все още няма реакция от Даунинг стрийт. Източници от водените с Либия преговори твърдят, че освобождаването ще се осъществи през следващите няколко дни. Официално потвърждение на тази новина липсва, но няма и опровержение. Ние ще продължаваме да следим отблизо развоя на събитията и своевременно ще ви информираме...

Антрим изключи звука и се върна в сепарето.

Прекрасно разбираше възприетата тактика. Малко изтичане на информация, предназначено за изпробване на публичната реакция. Това щеше да продължи няколко дни, после щеше да изтече още информация. Ако всичко се контролираше правилно, шокиращото съдържание на новината щеше да бъде значително смекчено. Ако не се

появеше солидна опозиция, подкрепена от безмилостния огън на медиите, имаше всички шансове историята да бъде забравена и светът да насочи вниманието си към по-свежи новини.

Но изтичането на информация означаваше и още нещо. Връщане назад нямаше да има. Всички бяха твърди по въпроса. Идеята бе да се направи веднага, преди нещо да попречи. Но какво получаваха англичаните срещу мълчанието си? Защо позволяваха да се случи всичко това? Той искаше да знае отговорите на тези въпроси, но освен това живо се интересуваше от още един.

Какво ставаше в Хемптън Корт?

Катлийн крачеше редом с Котън Малоун и Таня Карлтън. След като платиха входната такса, те влязоха в замъка заедно с тълпата посетители. Само преди два дни тя се беше затворила в апартамента си и се питаше какво да прави с остатъка от живота си. А сега се вихреше като оперативен агент под прикритие, получил задачата да надхитри бивш американски агент и да отмъкне компютърната флашка, която най-вероятно беше в джоба му. И всичко това по поръчение на човека, който се беше опитал да я убие.

Тя не се чувстваше особено комфортно, но друг избор нямаше. Патриотичният призив на Матюс свърши работа. Въпреки че майка ѝ беше американка, Катлийн винаги се беше чувствала англичанка. Затова беше избрала кариера, свързана с правоохранителните органи. А след като страната ѝ имаше нужда от нея, пътят ѝ беше ясен.

Влязоха в Голямата зала с типичния таван в стил „Тюдор“. По високите стени висяха великолепни гоблени. Екскурзоводът на групата наблизко обясняваше, че те са били поръчани лично от Хенри VIII.

— Действително Хенри построил тази зала главно за забавления — обади се Таня. — По негово време голите греди на тавана били боядисани в синьо, червено и златно. Гледката със сигурност е била забележителна...

Прекошиха помещението, наречено „Голямата стая за наблюдение“, използвано от охраната за проверка на всички, пожелали достъп до кралските апартаменти. По тесен коридор се стигаше до галерия с кремави стени с релефен кант и с протъркан килим върху дъсчения под. Една от стените беше заета от дълги прозорци, а на другата висяха три картини между три затворени врати. Таня спря пред централното правоъгълно платно, на което беше изобразен Хенри в компанията на четирима души.

— Тази е най-известната — каза тя. — Нарича се „Семейството на Хенри Осми“. Кралят е седнал, а от едрата осанка и подпухналото лице личи, че портретът е рисуван към края на живота му. Жената вляво от него е третата му съпруга Джейн Сиймур. Вдясно е синът ѝ,

престолонаследникът Едуард, а още по-вдясно — първородната дъщеря на краля Мери. Последната вляво е втората му дъщеря Елизабет.

— Всичко това е плод на въображението — отбеляза Малоун. — Известно е, че Джейн Сиймур е умряла при раждането и не е доживяла да види Едуард толкова голям. Тук той изглежда поне седем-осемгодишен.

— И двете ви забележки са правилни — кимна Таня. — Според експертите картината е рисувана някъде около хиляда петстотин четирийсет и пета година — две години преди смъртта на Хенри. Но тя е убедителен пример за душевната нагласа на Тюдорите, защото ясно показва династичната същност на наследството на Хенри. Той е прегърнал с една ръка сина си, изправен до него. Законния му наследник. Отдавна мъртвата му трета съпруга е част от неговите спомени. Останалите му две наследници са далече настрани. Обърнете внимание на облеклото на Елизабет и Мери, на бижутата, които носят. На прическите им, а дори и на лицата им. Почти идентични. Сякаш художникът е знаел, че те имат второстепенно значение. Важен бил синът, който заема централно място редом с краля.

— Това е Галерията на призраците — отбеляза Малоун, оглеждайки се наоколо.

— Познавате ли я?

— Входът към параклиса е ето там, до кралските столове. Според легендата, когато идват да арестуват Катрин Хауърд за държавна измяна, тя избягала през него и се озовала в параклиса, където Хенри общувал с Бог. Тя го молила за пощада, но той останал глух за молбите ѝ. В крайна сметка била заловена от стражата и покъсно била обезглавена. Говори се, че скоро след това в коридора започнал да се появява нейният призрак, облечен в бяло.

Таня се усмихна.

— На по-практичен език това е мястото, където придворните чакат да бъдат забелязани от краля по пътя му към параклиса — поясни тя: — Но екскурзоводите много обичат тази история с призраците. Специално на мен най-много ми харесва добавянето на бялата рокля, въпреки че според историята кралица Катрин е била всичко друго, но не и чиста.

— Искаме да си поговорим за това, което е споделила с вас мис Мери.

— Признавам, че бях много впечатлена. Елизабет била много различна от останалите деца на Хенри. Никое от тях не е живяло дълго. Първата му съпруга Катерина Арагонска пометнала няколко пъти, преди да роди Мери. Ан Болейн също, преди да даде живот на Елизабет. Умрял едва петнайсетгодишен и Едуард, синът на краля от Джейн Сиймур. Хенри създал още няколко незаконни деца, но никое от тях не доживяло до дваайсет.

— Но първородната му дъщеря Мери доживяла до... колко беше, май до четирийсет?

— Четирийсет и две. Но през целия си живот била болнава. За разлика от нея Елизабет живяла до седемдесет и била здрава до смъртта си. Оцеляла дори след като се заразила от едра шарка тук, в Хемптън Корт, девет месеца след възкачването ѝ на престола.

В Галерията на призраците се появиха още хора и Таня им направи знак да се приближат към прозорците, за да ги пропуснат.

— Вълнувам се, като гледам колко много хора проявяват любопитство към тези неща. Доскоро почти никой не се интересуваше от тях.

— Може би защото са им изглеждали доста, хम्म... чудновати — обади се Малоун.

— По-скоро чисти глупости — поправи го Катлийн.

Таня се засмя.

— Разкажете ни какво знаете — помоли я Малоун.

— Мери ме предупреди, че едва ли ще проявите много търпение.

— Снощи отново сте разговаряли със сестра си, така ли? — вдигна вежди той.

— О, да. Тя се обади да ми разкаже какво се е случило и спомена, че вие сте я изпратили на сигурно място. Между другото, много съм ви благодарна за това.

Покрай тях мина нова група туристи.

— Мери е по-стеснителната от нас двете. Управлява си книжарницата и това е всичко. И двете не сме се омъжвали никога, макар че, забележете, сме имали доста предложения.

— И вие ли сте пристрастена към книгите? — попита Малоун.

— Аз притежавам половината книжарница — усмихна се тя.

— А любимата ви тема за проучване е животът на Елизабет Първа?

— До последния детайл — кимна Таня. — Имам чувството, че ми е най-добрата приятелка. Жалко, че всички писмени документи, достигнали до нас, я описват не като женствена кралица, а като сурова мъжкарана. Знаете ли, че тя често е говорила за себе си като за мъж и се е обличала като баща си и тогавашните благородници, а не като жена? А веднъж изпратила за свой заместник мъж, а не жена на кръщенето на някаква френска принцеса — нещо нечувано дотогава. След смъртта ѝ не са правили аутопсия на тялото ѝ, а приживе никога не позволявала на лекарите да я прегледат. Била слаба, некрасива и самотна, но за разлика от останалите си роднини притежавала неизчерпаема енергия.

Катлийн посочи картината на стената.

— Но там прилича на красива млада жена — посочи тя.

— Това е плод на въображението — поклати глава Таня. — Никой не е позирал за тази картина. Приликата с Хенри е от известния портрет на Холбайн, който по онова време бил изложен в двореца „Уайтхол“. Както правилно отбеляза господин Малоун, Джейн Сиймур починала далеч преди създаването на портрета, а трите деца почти никога не били заедно на едно място. Художникът ги рисувал по памет, използвал скици или просто ги копирал от други портрети. Преди да се възкачи на престола, Елизабет почти не е била рисувана и затова ние нямаме никаква представа как е изглеждала преди двайсет и пет годишната си възраст.

Катлийн си спомни думите на Ева Пазан за „Маската на младостта“.

— Как е изглеждала след тази възраст, също е под въпрос — отбеляза тя.

— Абсолютно вярно. През хиляда петстотин и деветдесета година тя обявила с декрет, че ще бъде вечно млада. Всичките ѝ други портрети били унищожени. Оцелели само няколко.

— Значи е възможно да е умряла много по-млада, както пише Брам Стокър — подхвърли Малоун.

— Това е напълно логично — кимна Таня. — Така са си отишли всичките ѝ роднини, с изключение на една. Възможно е Елизабет наистина да е починала на дванайсет-тринайсетгодишна възраст.

Катлийн беше любопитна да разбере какво точно бе писал Брам Стокър, тъй като Малоун беше пропуснал да я запознае с този детайл. Но името ѝ беше познато. Авторът на „Дракула“. Тя си отбеляза да запознае и Матюс с този факт.

Таня им направи знак да я последват към изхода на Галерията на призраците. Отвъд нея започваше бароковата част на двореца, в която дълго време се разпореждали Уилям и Мери.

Тук атмосферата беше различна. Типичната за династията на Тюдорите пищност беше заменена от безличния стил, преобладавал през XVII век. Озоваха се в помещение, известно като апартамента „Къмбърленд“, обзаведено с изящни кадифени кресла, огледала с позлатени рамки, свещници и масички.

— По времето на Джордж Втори това са били покоите на втория му син Уилям, херцог на Къмбърленд — обясни Таня. — Винаги съм харесвала това място, толкова е наситено с цветове и жизненост.

Срещу двойката прозорци на външната стена имаше ниша с малко легло, покрито с червена коприна. От двете му страни висяха барокови картини.

— Мери каза, че сте прочели откъса на Брам Стокър за момчето от Бизли — подхвърли Таня. — Всъщност Стокър бил първият, който е писал за тази легенда. Но незнайно защо, наблюденията му били напълно пренебрегнати.

Катлийн си отбеляза да напомни на Матюс и за тази книга, която явно беше важна.

— Донесох ви нещо от собствената си библиотека, което бих искала да видите — добави Таня, после извади смартфон и го подаде на Малоун. — Това е снимка на страницата, която направих тази сутрин. На нея са описани последните часове на Елизабет.

— Виждам, че сте усвоили модерните технологии — отбеляза Малоун.

— О, тези машинки са страхотни — усмихна се тя. — И двете с Мери ги използваме.

Той увеличи изображението и започна да чете.

Елизабет сподели отчаяното си положение с лорд Чарлс Хауърд.

— Милорд — дрезгаво прошепна тя. — Желязна верига стяга гърлото ми. Не мога да помръдна, всичко около мен се промени.

Кралицата лежеше изпъната в цял ръст. Безмълвна, наподобяваща труп. Живец се забелязваше единствено в издължената и все още хубава ръка, висяща от леглото. И тя я използваше, за да изрази желанията си. Край постелята ѝ стоеше епископът на Кентърбъри, повикан да се моли за умиращата. И той го правеше екзалтирано и с ентузиазъм. Гласът му вероятно беше последното нещо, което стигна до съзнанието на кралицата. Няколко часа по-късно тя изпусна последния си дъх. Обявиха я за мъртва точно в три часа сутринта на 24 март 1603 г. Придворните дами подготвиха тялото ѝ за погребение. Не се извърши нито аутопсия, нито задължителното за кралските особи балсамиране. Оловната маска и восъчната отливка бяха готови, но ръката на мъж така и не докосна вкочаненото тяло на Елизабет.

Тя беше спусната в гроба заедно със своята тайна.

Катлийн и Малоун вдигнаха очи от дисплея и смаяно се спогледаха.

— Точно така — забеляза това Таня. — Последното изречение е напълно безсмислено, ако човек не подозира нещо.

— Кога е писан този текст? — попита Малоун.

— През хиляда деветстотин двавет и девета година. Част от биографията на Елизабет, която винаги съм харесвала.

Какво ли означава това? *Заедно със своята тайна.*

— Мери категорично настоя да ви го покажа — продължи Таня. — Много сме разговаряли по тази тема. Тя винаги твърдеше, че е глупаво да се ровим в нея, но сега разбирам, че вие двамата разполагате с нова информация за тази огромна загадка.

Малоун извади листовите с разпечатката, която беше направил от флашката в „Чърчил“.

— Разгледайте ги — предложи той и ги подаде на Таня. После се извърна към Катлийн и шепнешком добави: — Остани с нея, а аз ще

изляза да се обадя на Антрим.

Тя кимна, а той напусна апартамента „Къмбърленд“ и тръгна обратно към оживената галерия. Катлийн го изчака да се отдалечи и попита:

— Нима твърдите, че Елизабет е била просто самозванка?

— Нямам никаква представа. Но знам, че легендата за момчето от Бизли е просъществувала дълги години. Според мен много хора, включително авторът на онова, което току-що прочетохте, са подозирали нещо, но са се страхували да го произнесат на глас. С изключение на Брам Стокър, който го е направил открито. Разбира се, твърденията му се посрещнали с подигравки. Пресата го осмяла. В рецензията на книгата в „Ню Йорк Таймс“ те били наречени *дивотии*.

— Но са верни, така ли?

— От бележките, които току-що получих от господин Малоун, става ясно, че вече доста хора са на това мнение.

Катлийн научи всичко, което ѝ беше необходимо. Беше време за действие.

— Дайте ми това — каза тя и издърпа листовите от ръката на Таня. — От вас искам да останете тук до завръщането на Малоун.

— А вие къде отивате?

Тя вече беше забелязала, че изходът от тук е само един — през вратата, която беше използвал Малоун. А посетителите бяха достатъчно много, за да потъне сред тях.

— Да изпълня част от задачите, които са ми възложени от АБТОП. За съжаление, не мога да говоря за тях, защото са секретни.

— Мери ми спомена, че сте доста импулсивна — подхвърли Таня.

— Но мога да бъда и строга — отвърна Катлийн. — Затова останете тук и не вдигайте шум.

Антрим проведе разговора от телефонната кабина в пъба. Реши да действа веднага след като погълна бъргъра и пържените картофки. Часовникът му показваше 10:40 ч., което означаваше 5:40 ч. във Вирджиния. Разбира се, Оперативният център на ЦРУ никога не спеше и обаждането му беше прехвърлено към шефа на контраоперациите — единствения му пряк началник освен самия директор на ЦРУ.

— Свърши се, Блейк — рече с въздишка шефът му. — Направихме всичко възможно да спрем шотландците, но те се оказаха костелив орех. Сделката вече е факт. В момента изпипват детайлите и подготвят общественото мнение.

— Този убиец трябва да изгние в затвора! — мрачно процеди Антрим.

— Всички сме на това мнение — въздъхна шефът му. — Но за съжаление, той не е наш затворник.

— Аз ще приключа нещата тук.

— Направи го, и то бързо.

— А какво ще правим с нашата жертва?

— Не виждам как можем да проведем следствие, без да алармираме неподходящите хора. Според мен са англичаните, но може да бъде и всеки друг. Това вече е без значение. Тази смърт ще остане необяснена.

Което означаваше, че на близките щеше да бъде съобщено, че агентът е загинал при изпълнение на служебния си дълг и толкова. Нито къде, нито кога, нито как. Просто се бе случило. Една звезда повече на мемориалната стена в Лангли. Доколкото си спомняше, на нея имаше повече от сто звезди. Но в Книгата на честта в основата на стената едва ли беше вписано нечие име. Там фигурираха само агентите, които са били разкрити след смъртта им. Не че това го интересуваше. На практика избледняването на спомените за човешките съдби го устройваше много добре.

— Слагам край на операцията още довечера — обяви той.

— Тя си беше лудост още от самото начало — отново въздъхна шефът му. — Но далечните цели понякога дават резултат.

— Направих всичко възможно.

— Никой не те обвинява. Въпреки че някои хора тук със сигурност ще се опитат. Ти работи с въображение и щеше да бъде гениално, ако нещата се бяха получили.

— Май е време да тръгвам — заяви Антрим, вече започнал да планира бъдещите си действия.

— Не бързай толкова. Мисли. Не се укорявай прекалено много.

Това не беше реакцията, която беше очаквал.

— Мразя да губя — процеди той. — Особено в този случай.

— Всички сме така. След това прехвърляне всички ще се чувстваме като идиоти. Но ще трябва да го преглътнем.

Антрим прекъсна връзката.

Операция „Измамата на краля“ отиде в небитието. Най-напред щеше да освободи двамата агенти под негово разпореждане, а после щеше да опразни склада, предавайки всичко в ръцете на Ордена на Дедал. После щеше да получи и остатъка от парите си. Надяваше се, че тогава Котън Малоун вече щеше да е мъртъв поради трагична случайност. Нищо нямаше да сочи към него, а това означаваше, че Гари съвсем естествено щеше да потърси близостта му.

Щяха да се сближат. Да станат приятели. Баща и син. Най-послед.

За миг си помисли за Пам Малоун.

Майната ти.

Малоун чакаше телефонът му да се зареди. Беше го изключил умишлено, за да избегне евентуалното проследяване. Отлично знаеше, че през следващите няколко минути ще бъде беззащитен, но трябваше да говори със Стефани Нел. Сутринта, когато стана от масата за закуска в „Чърчил“, той не само се отби в хотелския бизнес център, но и набра телефона ѝ в Атланта и я вдигна от леглото. Отдавна вече не беше един от дванайсетте агенти на ръководения от нея отряд „Магелан“, но вършеше услуга на американското правителство и тя още снощи го увери, че може да я търси по всяко време.

Телефонът се активира и той видя, че Стефани вече го беше търсила — преди около двајсетина минути. Побърза да я набере.

— Къде си? — попита тя.

— Чакам да разбера дали съм глупак или гений.

— Не ми се ще да питам какво означава това.

— Какво научи за Катлийн Ричардс?

— Действително работи за АБТОП. От десет години. Добър следовател, но непредвидима. Върши нещата по свой начин. Кариерата ѝ е белязана от купища гафове и щети. Веднага си помислих, че вие двамата би трябвало да си паснете идеално.

— Сега повече ме интересува какво прави тук, докато е с мен.

— Добър въпрос, защото в момента тя е отстранена от работа заради някакъв инцидент, случил се преди месец. Казаха ми, че най-вероятно я чака уволнение.

— Научи ли нещо за евентуални нейни контакти с МИ6?

Беше се оттеглил в ъгъла на шумната галерия и говореше с лице към стената, но непрекъснато се озърташе.

— Не. По този въпрос трябваше да действам много внимателно.

В галерията се появи нова група туристи, насочили се към вътрешната част на двореца.

— Не ми каза дали си глупак или гений — напомни му Стефани.

— Още не знам.

— Тук имаме усложнения.

Мразеше тази дума. *Усложнения*. Кодът на Стефани за пълна бъркотия и предстоящи наказания.

— Преди малко получих обратно обаждане от ЦРУ.

Той мълчаливо изслуша обясненията ѝ за някаква операция, провеждана в Лондон и ръководена от Блейк Антрим. После и за решението на шотландските власти да освободят Абделбасет ал Меграхи, осъден за взривяването на полет 103 на „Пан Ам“ над Локърби през 1988 г., и да го предадат на Либия, където да изкара последните дни от живота си, защото бил болен от рак в терминална фаза.

— Това решение беше обявено само преди няколко часа — добави Стефани. — Но за да се стигне до него, е била нужна цяла година. Операция „Измамата на краля“ е имала предназначението да го спре.

— Но това не се е случило.

— Точно така. И те просто дърпат щепсела. Но преди това искат да знаят дали ще можеш да нанесеш един последен удар.

— В какъв смисъл?

— Флашката, която е у теб, съдържа информация, която е умряла заедно с мъжа в лондонското метро. Въпросният човек е бил анализатор на ЦРУ и участник в операцията. Благодарение на Антрим в Лангли знаят, че флашката е у теб. Молбата им е да провериш дали от нея няма да изскочи нещо.

Той не можеше да повярва на ушите си.

— Но аз дори не знам *какво* търсят в Лангли! Как, по дяволите, мога да разбера дали съм открил нещо?

— Зададох им същия въпрос. Отговорът беше, че ще го разбереш от самата флашка. Ако това не се случи, значи в нея няма нищо съществено.

— Някакви проблеми с Антрим? В момента той държи не само Гари, но и Иън Дън.

— И да има такива, не ми казаха. Само ме информираха, че се е провалил с операцията, и те молят да направиш един последен опит. Освобождането на онзи либийски затворник се очертава като един огромен пиар провал за нас.

Това беше истина. Само при мисълта за него в гърдите му се надигаше гняв. Мръсникът *трябваше* да умре в затвора!

В галерията се появи поредната група посетители и започнаха да се приближават към мястото, което си беше избрал. Той побърза да се смеси с тях, за да наблюдава вратата, която водеше към апартамента „Къмбърленд“.

Миг по-късно там се появи Катлийн Ричардс. Тя се поколеба за момент, огледа се, а после бързо тръгна надясно.

— Гений съм — промълви в слушалката той.

— Което означава?

— Означава, че съм бил прав за онази агентка на АБТОП.

— Какво възнамеряваш да правиш? ЦРУ иска да знае.

Не беше виждал Стефани от пет месеца. Последната им среща беше във Франция през юни, когато ѝ беше помогнал да се справи с една друга история. Очевидно важна за нея, защото на тръгване бе казала, че му дължи услуга. Но той добре помнеше и думите, които беше добавила: *Използвай я разумно.*

— Означава ли това, че ако изпълня молбата ти, вече ще ми дължиш две услуги? — пожела да узнае той.

— Е, стига де — засмя се тя. — Тази не я правиш на мен. Аз съм само куриер. Но ако успееш да направиш нещо, което би попречило на онзи убиец да излезе от затвора, ще направиш услуга на всички ни.

— Ще ти се обадя — обеща той.

— И още нещо, Котън. Колегите от ЦРУ ме предупредиха, че Антрим не знае нищо за молбата им и не желаят да знае.

Той прекъсна връзката и затвори телефона.

Гари показва на Иън и мис Мери артефактите, струпани в склада. Жената беше възхитена от старите книги, част от които бяха ценни оригинали от XVII век, но най-голямо внимание обърна на онази под стъкления капак, със златистозелените страници.

— Твоят господин Антрим е крадец — обяви тя. — Това издание ми е познато. Принадлежи на Хатфийлд Хаус.

— Блейк е от ЦРУ — отново ѝ напомни Гари.

— Блейк?

— Той ме помоли да го наричам така.

Изпитателният ѝ поглед никак не му хареса.

— Питам се кой дава право на този Блейк да отмъква националните ни ценности? Много пъти съм посещавала библиотеката на Хатфийлд Хаус. Уредниците там с готовност биха му позволили да снима или копира всичко, което поиска. Но да го открадне? Това е непросимо!

След оттеглянето на баща му от службата в Министерството на правосъдието двамата много пъти бяха обсъждали оперативната работа. Тежестта ѝ, изискванията ѝ, непредвидимостта ѝ.

Преди около месец дори бе изпитал някои части от нея на собствения си гръб, затова не му се искаше да обсъжда действията на Блейк Антрим. А и какво всъщност знаеше тази жена? Като собственик на книжарница, едва ли имаше представа с какво се занимават агентите на разузнаването.

— Господин Антрим обясни ли ти какво точно представлява тази книга? — попита мис Мери и вдигна стъкления капак.

— Шифрован дневник на човек на име Робърт Сесил.

- Каза ли ти какво е значението на този дневник?
- Не съвсем.
- А искаш ли да научиш?

Катлийн не забеляза Котън Малоун и се възползва от момента да се смеси с тълпата. Надяваше се, че информацията на копираните листове ще задоволи Матюс. Изпитваше известно неудобство, че измами Малоун, но беше твърдо решена да си свърши работата. Без въпроси.

Тя се отдели от групата и се насочи към вътрешността на бароковата част на двореца. Скоро се озова в Галерията на съобщенията. Прозорците от едната ѝ страна гледаха към вътрешен двор с фонтан, а стената срещу тях беше облицована с дървена ламперия, на която висяха няколко маслени платна. Достъпът до тях беше ограничен от червен кадифен шнур, опънат между декоративни стойки от ковано желязо. Ако продължеше напред, със сигурност щеше да стигне до някой от многобройните изходи на двореца.

Бърз поглед назад я накара да трепне. За миг успя да зърне лице, което познаваше. Ева Пазан. Възкръснала от небитието. Само на десетина метра от нея. В компанията на някакъв мъж.

Побиха я ледени тръпки. Макар и да беше сигурна, че Пазан не беше убита в Джизъс Колидж, фактът, че я виждаше на няколко метра от себе си, беше доста изнервящ.

Дали наистина тя бе част от Ордена на Дедал? Или бе нещо друго?

Пазан изостана. Между тях имаше поне петдесетина посетители, които се възхищаваха на галерията. Пазан не направи опит да скъси разстоянието. Лишена от избор, Катлийн се остави да я повлече тълпата.

В дъното на галерията реши да спечели малко време, грабна последните две метални стойки и ги кръстоса в началото на тесния коридор. Хората зад нея спряха пред кадифения шнур и това предизвика малко задръстване. Двамата ѝ преследвачи се оказаха чак накрая на опашката. Неколцина посетители изпитателно я изгледаха, но после решиха, че е уредничка, която ги предупреждава, че не могат да продължат по-нататък.

Тя не си губи времето в обяснения. Вместо това отвори най-близката врата вляво от себе си, на която пишеше „Анимационна галерия“.

В залата имаше още поне петдесет човека. В далечния ъгъл, точно над изхода, беше монтирана видеокамера. Катлийн машинално отчете, че трябва да я избегне на всяка цена.

Подвикване зад гърба ѝ я накара да се обърне. Пазан и придружителят ѝ бяха на двайсетина метра зад нея. Тя сви зад първия ъгъл и започна да прекосява подредените една след друга елегантни стаи — спалнята на кралицата, трапезарията, мястото за преобличане и всекидневната.

Катлийн прекоси последната стая и свърна надясно.

Срещу нея се появи един мъж, който ѝ блокира пътя.

Малоун се измъкна от тълпата и хлътна обратно в апартамента „Къмбърленд“, където откри Таня Карлтън.

— Какво се случи? — рязко попита той.

— Тя грабна листовете, които ми дадохте, и си тръгна. Преди това заплаши, че ще ме арестува.

Беше се запитал какво е намислила Ричардс и бе решил да ѝ даде някакъв шанс. Вярно е, че разполагаше с информацията от незащитените файлове, но той предварително беше преценил, че тя не съдържа нищо съществено.

Всъщност съвсем нищо.

— Не изглеждате изненадан — подхвърли Таня.

— Защото не съм.

— С ваше позволение, вие се държите като фокусник, господин Малоун.

— Това е, защото ми омръзна да ме мамят нечестни хора.

— Как ще постъпи тя според вас?

— Ще се върне там, откъдето е дошла — сви рамене Малоун. — А ние можем само да се надяваме, че наистина ще постъпи така.

Вече имаше нов проблем — как да помогне на ЦРУ.

— От Мери разбрах, че вие и младият Йън сте спасили живота на тази жена — подхвърли Таня. — Странен начин да ви се отблагодари.

— Не е чак толкова странен в областта, в която работех някога.

— Аз успях да прочета разпечатките, преди тази жена да ги дръпне от ръцете ми. Те не съдържат нищо шокиращо, поне за мен. Но аз все пак отдавна познавам легендата.

— Да се махаме от тук. Искам да поговорим, но не с толкова много хора наоколо.

— В такъв случай нека да разгледаме градините, които са наистина великолепни. Тъкмо ще се поразходим на слънце.

Той харесваше тази жена. Точно както харесваше и сестра ѝ.

Напуснаха апартамента „Къмбърленд“ и се върнаха във външната галерия, все така шумна и претъпкана с хора. Вдясно от тях се появиха двама мъже. С познати физиономии. Полицайте от книжарницата, но вече без униформи. Бяха облечени небрежно, но веднага си пролича, че не са забравили малкия инцидент, който им се беше случил по-рано. Върху лицето на единия личеше грозна цицина.

— Имаме проблем — прошепна той. — По всичко личи, че сме в компанията на хора, който изгарят от желание да ни задържат.

— Това звучи страшно.

— Можете ли да ни измъкнете от тук?

— Преди да поема магазина за сувенири, работех като екскурзовод. Познавам всяко кътче на Хемптън Корт.

Той изложи двата си проблема. Малката камера, монтирана в дъното на галерията, непосредствено под тавана. Една от многото, които беше забелязал. Това означаваше, че някой ги наблюдава, а от опит знаеше, че от електронните очи няма спасение.

— Кой са тези младежи? — подхвърли тя. — Изглеждат доста ядосани.

Отличен въпрос. Най-вероятно МИ6.

— Някакви полицаи.

— Никога през живота ми не са ме арестували.

— Не е забавно — поклати глава той. — И обикновено води до други лоши неща.

— В такъв случай не се тревожете, господин Малоун. Знаем как да се измъкнем от тук.

Хенри VIII бил баща на най-малко дванайсет деца. Осем от тях били мъртвородени или недоносени — шест от първата му съпруга Катерина Арагонска и две от втората, Ан Болейн. Законни били само три — Мери, Елизабет и Едуард, всичките родени от различни жени. Едно било незаконно. Хенри Фицрой, роден през 1519 г. от любовницата на краля Елизабет Блаунт. Фамилията Фицрой означава „син на краля“ и често се използвала от незаконните деца на владетелите. Хенри охотно признавал Фицрой за свой син, който бил първото му дете изобщо. Наричал го свое съкровище и едва шестгодишен го удостоил с титлата граф на Нотингам, а по-късно го направил херцог на Съмърсет и херцог на Ричмънд — титлата, която притежавал самият той, преди да бъде провъзгласен за крал. Детето израснало в Йоркшър, където се грижели за него като за принц, особено след като станало ясно, че Катерина Арагонска не можела да дари краля с мъжка рожба. За Хенри детето било доказателство, че проблемът не е у него, и той направил всичко възможно да анулира брака си с Катерина, за да може да се ожени за друга, която да му роди законен наследник.

Хенри демонстрирал личен интерес към отглеждането на Фицрой, който бил обявен за лорд-адмирал на Англия, лорд-председател на Северния съвет, почетен военачалник на похода към Шотландия и лорд-лейтенант на Ирландия. Според много изследователи, ако Хенри беше починал без законен наследник, Англия почти сигурно щяла да се сдобие с крал Хенри IX независимо от факта, че Фицрой бил незаконен син. В Парламента бил внесен специален проектозакон за отнемането на всички наследствени привилегии от първата законна наследница на престола Мери и за даването право на Хенри да посочи свой наследник, независимо дали е законен, или не.

Но съдбата решила друго.

Фицрой умрял през 1536 г., единнайсет години преди баща си. Отнесла го туберкулозата, която причинила смъртта и на Едуард,

втория син на Хенри. Разликата била, че Едуард умрял на петнайсет, а Фицрой на седемнайсет. Той обаче успял да се ожени за Мери Хауърд — дъщеря на втория по старшинство английски благородник. Първият бил дядо ѝ. Те се венчали през 1533 г., когато Мери била на четиринайсет, а Фицрой на петнайсет.

Артър, по-големият син на Хенри, умрял едва на шестнайсет, без шанс да се възкачи на престола. Самият Хенри бил убеден, че причина за ранната му смърт бил безразборният секс, и забранил на Фицрой и Мери да консумират брака си веднага. Забраната обаче била пренебрегната. Мери забременяла и през 1534 г. родила син. Семейството Хауърд поела отглеждането на детето извън Лондон, а Хенри така и не разбрал, че е станал дядо.

Гари слушаше историята на своенравния внук с неподправен интерес.

— Той в много отношения приличал на баща си Фицрой — продължи разказа си мис Мери. — Болезнено слаб, със светла кожа и рижа коса. Но отговорността за отглеждането му поела фамилията Хауърд. За разлика от децата на Тюдорите момчето било здраво и жизнено, което, за съжаление, не можело да се каже за Елизабет, втората дъщеря на Хенри. Нейната майка Ан Болейн също произхождала от рода Хауърд по майчина линия. Но Елизабет наследила родовото проклятие на баща си и умряла едва тринайсетгодишна.

— Но тя не беше ли кралица? — озадачено попита Гари.

— Не — поклати глава мис Мери. — След ранната ѝ смърт тази чест се паднала на незаконния ѝ племенник и син на Хенри Фицрой.

Вратата на склада проскърца. Антрим влезе, приближи се към масите и се представи на Иън и мис Мери. Предишната вечер не се бяха срещнали, тъй като операцията се ръководеше изцяло от хората на Антрим.

— Ти ни причини куп неприятности, млади човече — обърна се към Иън той.

— Какви по-точно? — пожела да узнае мис Мери.

— Открадна една компютърна флашка, която съдържа важна информация.

— Толкова важна, че да постави в опасност живота на едно дете?
— Аз нямах представа, че има опасност за живота му.
— Вече цял месец бяга и се крие.
— По своя вина, защото е извършил кражба. Но това вече не е проблем. Операцията е прекратена и ние се изнасяме оттук.
— Прекратена? — учуди се Гари.
— Да — кимна Антрим. — Получих изрична заповед в този смисъл.
— А какво ще се случи със съкровищата, които сте откраднали вие? — попита мис Мери, посочвайки купчината книги.
Антрим я изгледа мрачно и отвърна:
— Това не ви засяга.
— А да кажете нещо за Котън Малоун и другата жена?
— Каква друга жена?
— Агентката на АБТОП — поясни Иън. — Онази, която стреля по хората, появили се в книжарницата, за да вземат флашката.
— Малоун не спомена, че става въпрос за жена — отвърна Антрим. — Два пъти говорих с него.
— Може би е решил, че тази информация не ви засяга — хапливо подхвърли мис Мери.
— Къде е татко? — попита Гари.
— В Хемптън Корт.
— Значи и тя е с него — каза Иън.
— Тя няма ли си име?
— Има, разбира се — отвърна мис Мери. — Показа ми значката си. Казва се Катлийн Ричардс.

* * *

Катлийн не даде възможност мъжа, който ѝ блокираше пътя, да реагира. Повали го със светкавично движение и заби коляно в слабините му. Той изкрещя от болка.

Тя скочи на крака. Пистолетът все още беше отзад на колана ѝ, скрит под палтото.

Хората наоколо инстинктивно се отдръпнаха от пътя ѝ. Тя измъкна значката си.

— Отдръпнете се! Полицейска операция.

Мъжът в краката ѝ продължаваше да се гърчи от болка.

Вниманието ѝ беше привлечено от охранителната камера на стената. Това беше проблем.

Тя бързо прекоси още няколко барокови помещения, после се обърна и осъзна, че се намира в най-отдалечената част на двореца. На затворената врата вдясно пишеше „Авариен изход“.

Става, каза си тя и рязко бутна вратата. Пред очите ѝ се появи стълбище, което водеше надолу.

* * *

Антрим беше смаян. Чуваше това име за пръв път от десет години насам. Нима и Катлийн Ричардс се бе забъркала в тази история?

Това не можеше да бъде случайно.

— Опишете я — каза на глас той.

От онова, което чу, му стана ясно, че Катлийн не се бе променила много.

— Аз и Малоун спасихме дамата от АБТОП от същите хора, които се опитаха да ме убият — поясни Иън. — Те се готвеха да убият и нея.

— Разкажи ми всичко, което знаеш.

Слушаше внимателно описанието на Иън Дън за инцидента на „Оксфорд Съркс“ и последвалите събития. В един момент вдигна ръка и го прекъсна:

— Знаеш ли кои са били хората в онова бентли в нощта, в която загина моят агент?

— Старецът се казва Томас Матюс. Така го нарече Малоун снощи, когато го видяхме пред книжарницата.

Още една смайваща новина. Самият директор на Сикрет Интелиджънс Сървис!

Какво ставаше, по дяволите?!

Той изслуша останалата част от разказа на момчето и усети как го обзема паника. Една добре планирана операция, която би трябвало да премине гладко, изведнъж се оказваше изпълнена с подводни

камъни. След снощната информация на Малоун за присъствието на агент на АБТОП сега изведнъж се оказваше, че в операцията са замесени и самите МИБ. Нямахме никакво съмнение какво щеше да се случи, когато шефовете му в ЦРУ научеха това. Със сигурност щяха да го хвърлят на вълците. Щяха да го оставят без защита, за да бъде арестуван.

Или нещо по-лошо.

Трябваше да говори с хората от Ордена на Дедал, и то веднага. Те положително нямаше да са доволни от тези усложнения.

Ама никак.

* * *

Малоун и Таня се върнаха в Галерията на призраците. Но този път вървяха срещу тълпата туристи, които нахлуваха откъм Голямата зала.

Прекосяха я бързо и се прехвърлиха в Залата за наблюдение, откъдето се насочиха към стълбището, водещо надолу. Стените бяха украсени с еленови рога. Таня умишлено се отклони от коридора, който водеше към Голямата зала.

— Оттук — подхвърли през рамо тя. — По тези стълби ще се спуснем до кухненския комплекс.

Малоун я последва, разминавайки се с неколцина посетители.

Пред стълбището беше опъната желязна верига, на която беше окачена табелка с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. Те я прескочиха и се спуснаха по стълбите.

— Хей, не можете да влизате там! — подвикна един от униформените служители, зърнал ги през парапета.

— Всичко е наред — обърна се Таня. — Аз съм.

Човекът очевидно я позна, защото им махна да продължават.

— Тукашните служители са доста стриктни — поясни тя, докато се спускаха надолу. — Всекидневният наплив е много голям, а винаги има хора, които обичат да се мотаят където не трябва. Но след двайсет години работа на това място всички ме познават.

Той все още държеше пистолета под якето си.

Малко след като стигнаха приземния етаж, по стълбите зад тях прозвучаха забързани стъпки. Трябва да са фалшивите ченгета, помисли си той.

— Да побързаме — прошепна Таня.

Излязоха навън през врата без ключалка. Жалко. Едно обикновено резе щеше да свърши отлична работа. Но това беше някаква модерна противопожарна стълба от първия етаж, поставена на мястото на пътя, по който са пренасяли храната от кухните към Голямата зала.

Пред очите им се разкри дълъг тесен коридор, по който се движеха посетители. Таня пое наляво, после надясно и не след дълго се озоваха в Голямата кухня. Малоун си припомни някои неща за тази част от двореца. Повече от петдесет стаи с обща площ от около триста квадратни метра, в които някога бяха работили двеста души. Те приготвяли храна за осемстотинте придворни на Хенри VIII, поднасяна два пъти дневно. Намираха се в просторна зала с две големи пещи, в които гореше буен огън. Стените и високият таван бяха боядисани в бяло. Оживена група туристи говореха на висок глас и щракаха с фотоапаратите си, вероятно представяйки си, че са се върнали 500 години назад във времето.

— Оттук, елате.

Прекосяха кухнята и спряха на прага на вратата, от която се излизаше в малък вътрешен двор.

— Огледайте се добре и кажете дали виждате преследвачите ни.

Малоун предпазливо надникна, след като пропусна покрай себе си непрекъснатия поток от туристи. Почти веднага забеляза единия от мъжете. Намираше се в коридора, който прекосяха непосредствено след като слязоха по стълбите. Таня беше описала почти пълен кръг и сега двамата стояха от обратната му страна.

— Единият е зад нас — докладва Таня.

Той се обърна. Преследвачът беше в Голямата кухня, но все още не ги беше забелязал.

— Да вървим.

Прекосяха вътрешния двор. Първият се отдалечаваше по дългия коридор с гръб към тях, но вторият скоро щеше да бъде тук.

— Трябва да стигнем онази врата — каза Таня и посочи дясната част на коридора.

Вратата беше на седем-осем метра от тях. Имаха шанс да се скрият зад нея, преди мъжът в кухнята да ги забележи.

— Защо не се насочихме право към нея, вместо да обикаляме? — попита той.

— Щяха да ни видят — обясни тя. — Бяха точно зад нас, а така успяхме да ги объркаме.

Жената беше права. В следващия миг тя тръгна натам със спокойна, но решителна крачка.

Малоун я последва. Спуснаха се по няколко каменни стъпала и стъпиха на пода, покрит с червени плочки. Озоваха се във винарната на двореца. Три дебели греди подпираха извития таван, а през малките прозорчета нахлуваше ярка слънчева светлина. Край стените лежах огромни бъчви, в средата на помещението имаше още няколко реда такива.

Таня го поведе към противоположния край на избата, където още няколко каменни стъпала водеха към затворена врата. Оказа се, че тя е оборудвана с електронна ключалка, но Таня бързо набра някакъв код и му направи знак да я последва.

Непознатите се появиха на входа. Ръката на единия потъна под сакото му.

Малоун знаеше какво означава това. Със светкавично движение той измъкна пистолета си и изстреля един куршум вдясно от вратата. Изстрелът проехтя като експлозия в затвореното каменно помещение. Хората, които се възхищаваха на големите бъчви, отначало направиха гримаси, но после видяха пистолета в ръката му и изпаднаха в паника. Малоун се възползва от суматохата и тичешком преодоля стъпалата към отворената врата. Таня побърза да я затръшне зад гърба му.

— Не могат да влязат, ако не знаят кода — докладва тя.

Онези двамата най-вероятно са от МИБ, съобрази Малоун. Работят за Томас Матюс в сътрудничество с полицията. Но кой знае, може пък да е намесена и тукашната охрана, поклати глава той.

Огледа се, но не видя нищо. Наоколо цареше пълен мрак и миришеше на мухъл.

Таня се раздвижи. Изведнъж светна силно фенерче.

— Държат ги тук — обясни шепнешком тя.

— Къде сме?

— В канализацията, къде другаде.

* * *

Катлийн стигна долния край на стълбището. Прекоси дълъг коридор и се озова в тясно правоъгълно помещение с надпис „Горна оранжерия“ над вратата. На външната стена имаше малко решетъчно прозорче, през което нахлуваше слънчева светлина. Имаше и други хора, макар и не толкова много като на първия етаж.

Ако Томас Матюс бе тук, защо не ѝ помагаше?

Вместо него се беше появила Ева Пазан, която я следеше, без дори да се прикрива. Нямахте да ѝ трябва много време, за да разбере, че мишената ѝ е избягала надолу. Не беше сигурна на чия страна е Пазан, но след инцидента в книжарницата вече не вярваше на никого.

Просто трябваше да се махне. Но не през официалните изходи, които със сигурност бяха под наблюдение.

Отвъд прозорчето се простираше великолепната Тайна градина, която стигаше чак до брега на Темза. Пътят за бягство със сигурност беше натам.

Тя пристъпи към един от прозорците и го огледа. Нямахте алармена инсталация. А и защо да има? Дворецът разполагаше със стотици прозорци. Поставянето на датчици върху всеки от тях би струвало много пари. Решението е било далеч по-просто — сензори за движение. Вече беше забелязала няколко във вътрешността на оранжерията. Разположени под тавана, за да обхванат и прозорците. Надяваше се, че през деня са изключени.

Огледа се внимателно, но не забеляза униформени служители от персонала. Освободи резето на прозорчето и вдигна долната част нагоре.

От земята я дяляха около два метра.

Част от посетителите се бяха обърнали и я наблюдаваха. Без да им обръща внимание, тя се покатери на перваза.

Заинтригуван от разказа на мис Мери, Иън пожела да научи повече за Хенри Фицрой.

— Значи тоя Фицрой се е оженил за четиринайсетгодишно момиче, когато самият той е бил на петнайсет? — подхвърли той.

— В онези години това се случвало доста често. Привилегированите не се женили по любов, а по сметка. Целта им били властта и богатството. Хенри разглеждал сродяването с фамилията Хауърд единствено като средство за придобиване на още повече и от двете. По негово време незаконният му син не представлявал проблем, защото всички знаели колко щедро раздавал чувствата си.

— А какво смятала съпругата му по този въпрос? — попита Гари.

— Не била щастлива, разбира се. Може би това било причина за някои от помятанятия ѝ. В много отношения Катерина Арагонска била крехка и уязвима жена.

Американецът на име Антрим се затвори в офиса с двама от хората си. Въпреки че току-що го беше срещнал, Иън усети, че нещо около него не е наред. Отдавна беше свикнал да се доверява на инстинктите си. Затова беше харесал веднага както мис Мери, така и Котън Малоун. И срещу Гари нямаше нищо против, въпреки че младият Малоун все още нямаше понятие за трудностите в живота.

Самият Иън не познаваше майка си и баща си и вероятно никога нямаше да ги опознае. Леля му се беше опитала да му разкаже нещо за семейството, но той беше твърде малък, за да я разбере. А когато избяга, беше изпълнен с гняв и не му пукаше.

А Гари имаше двама бащи.

Какъв беше проблемът? В мига, в който мис Мери предизвика Антрим, той успя да зърне предпазливостта в очите ѝ. Тя също не го беше харесала. Но Гари, затънал в личните си проблеми, не забелязваше нищо.

Това обаче беше без значение. Той щеше да мисли вместо него. Нали Малоун го беше помолил да се грижи за Гари?

— По-късно и самият Хенри Осми се оженил за член на фамилията Хауърд — продължи разказа си мис Мери. — Съпругата му била пета поред, казвала се Катрин. За съжаление, тази Хауърд се оказала доста палава и кралят заповядал да ѝ отрежат главата. Фамилията никога не му простила този грях, но и той не им простил. Хауърд бързо изгубили неговото благоразположение. Хенри, граф на Съри и брат на Мери, бил екзекутиран за държавна измяна. Той бил последната жертва на Хенри Осми преди смъртта му през януари хиляда петстотин четирийсет и седма година.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Гари.

— От книгите — гордо обясни Иън.

Мис Мери се усмихна.

— Наистина е така. Но към тази тема винаги съм проявявала специален интерес. Сестра ми е тази, която знае всичко за династията на Тюдорите, а по всичко личи, че и господин Антрим споделя нашия интерес.

— Той си върши работата — кимна Гари.

— Наистина ли? Това ли е причината да се рови толкова усърдно в английската история? Доколкото ми е известно, Великобритания и САЩ са близки съюзници. Какво налага този човек да души наоколо и да ни шпионира, след като може просто да попита?

— Шпионажът не е толкова лесна работа — възрази Гари. — Знам го от баща ми, който дълго е работил в тази област.

— Баща ти ми изглежда достоен човек — отвърна мис Мери. — Но мога да ти кажа, че той е не по-малко объркан от мен по отношение на тази история.

Антрим беше в паника.

Нима МИБ бяха замесени в убийството на Фароу Къри? Тогава те знаеха за провеждането на операция „Измамата на краля“. Но представителите на Ордена на Дедал бяха поели отговорността за това убийство. Което означаваше, че някой лъжеше. Или те, или Иън Дън.

Но кой?

А сега Котън Малоун бе в Хемптън Корт в компанията на Катлийн Ричардс. Какво, по дяволите, търсеше тя там? За да получи отговор на този въпрос, той веднага изпрати двамата агенти да разберат какво става.

Извърна глава към прозореца, който гледаше към склада. Жената и двете момчета продължаваха да разглеждат предметите, които скоро щяха да бъдат унищожени. Той чакаше обаждането, потвърждаващо смъртта на Котън Малоун. После лично щеше да съобщи тъжната новина на Гари.

Разбира се, Пам също щеше да се намеси. Но нямаше как да му навреди, тъй като Гари със сигурност нямаше да позволи отново да го изолират — още повече че вече нямаше да има друг баща. Мисълта за близката победа го накара да се усмихне. Вече беше предупредил наетия частен детектив в Атланта да започне наблюдението. Подслушването на телефоните на Пам през следващите няколко месеца със сигурност щеше да бъде от полза. Информацията бе най-добрият приятел на разузнавача. Колкото повече, толкова по-добре. Финансирането на подобна операция не беше проблем, след като в банката щяха да го чакат седем милиона долара.

Но всичко по реда си. Сега трябваше да приключи операцията.
Според уговорката.

Гари беше разтревожен от отношението на мис Мери към Антрим. Тя нямаше право да говори лоши неща за него. Въпреки внимателно подобрите думи въпросът ѝ към него беше пределно ясен:

Сигурен ли си в този човек?

Разбира се, че беше сигурен. Най-вече защото Блейк Антрим не го излъга. За разлика от майка му. Която Антрим не беше наранил за разлика от баща му. Сериозният разговор с нея все още предстоеше. Тя едва ли щеше да остане доволна от развоя на събитията, но щеше да се наложи да ги преглътне.

В противен случай той щеше да изпълни закана си да отиде да живее в Дания. Надяваше се, че баща му щеше да прояви повече разбиране.

— Хенри Фицрой и Мери Хауърд имали дете, момченце — поднови разказа си мис Мери. — При смъртта на дядо му Хенри Осми през хиляда петстотин четирийсет и седма година то било на тринайсет години. Слабичко, със светла кожа и рижа коса като Тюдорите. Но силно и решително като фамилията Хауърд.

— Това ли търси баща ми? — попита Гари.

— Не знам. Наистина не знам.

Гари веднага усети, че Антрим е разтревожен. Остана при тях за кратко, след което се извини и бързо се върна в офиса. Няколко минути по-късно двамата агенти забързано напуснаха склада. Антрим остана сам. Сега беше моментът да поговори с него. После забеляза някакво раздвижване.

— Ще изляза отвън, за да проведе един разговор — подвикна Антрим.

— Къде е тоалетната? — отвърна с въпрос Иън.

— Тук, в офиса. Вратата вдясно от прозореца.

Иън реши да действа. Нямаше нужда от тоалетна. Трябваше да разбере какво бе намислил Антрим. Изненадата му от намесата на ексцентричния старец Матюс беше повече от очевидна, също както и от появата на агентката на АБТОП. А Малоун се намираше в Хемптън Корт. Иън беше любопитен да разбере защо. Няколко пъти беше ходил там, привлечен от безплатния вход за дворовете и градините, привличащи тълпи туристи с пълни джобове. Обожаваше лабиринта. Един от пазачите на входа го беше харесал и му бе позволил да обикаля на воля.

Той тръгна към посочената от Антрим тоалетна, обърна се да хвърли поглед към Гари и мис Мери, които продължаваха оживения си разговор, а после свърна към изхода на склада. Внимателно завъртя топката на бравата и откря металния портал. Антрим стоеше край стената на двайсетина метра от него и притискаше телефона към ухото си. Нямаше как да стигне по-близо до него, за да дочуе нещо от разговора. Но и отдалече личеше, че Антрим е ядосан. Със сковано тяло и гневно поклащаща се глава.

Иън затвори вратата и се замисли как да докопа този телефон.

Малоун грабна едно от фенерчетата, окачени на алуминиевото табло — модерно допълнение към древната обстановка, и последва Таня по наклонената пътека, която свършваше пред перпендикулярно разположен тунел.

— Трябва да благодарите на късмета си, господин Малоун — обади се Таня. — Малко хора са виждали това, което се намира тук. Трикилометров подземен лабиринт, прокопан под двореца. Великолепно съоръжение за времето си. Благодарение на него са докарвали вода от километри разстояние, за да решат сериозните проблеми, предизвикани от тоалетните и отпадъците от кухните. — Фенерчето ѝ се насочи надясно, после наляво. — Натам — реши тя. — Към река Темза.

Ниският тесен тунел правеше почти обратен завой. Стените му бяха облепени с боядисано в бяло тухли с петна от мухъл.

— Според легендата любовниците на Хенри са били превеждани именно по този тунел.

— А на вас явно ви допадат подобни легенди.

— Така е — засмя се тя. — Но сега трябва да побързаме.

Поеха наляво. Подът имаше лек наклон. Очевидно, за да се използва земното притегляне за оттичане на нечистотиите. В средата му беше издълбана тясна вада, запълнена със застояла вода, която на места се оживяваше.

— Змиорки — поясни Таня. — Безобидни са, но най-добре е да вървите встрани.

Което той вече и правеше. Чувстваше се кипящ от енергия и в състояние да измине големи разстояния. Във флота беше летял с изстребители, беше скачал с парашут, беше се гмуркал в морските дълбини. А по време на службата си в отряд „Магелан“ се беше изправял лице в лице с въоръжени бойци, изгарящи от желание да го убият. Подземята бяха единственото нещо, което ненавиждаше. Многократно беше попадал в подобни помещения и се беше измъквал

с усилия на волята. Въпреки това обаче никога не беше успявал да се отърве от тягостното чувство, че е заобиколен от тонове пръст.

За разлика от него Таня Карлтън се чувстваше като у дома си.

— Идвали ли сте тук и преди? — попита той, опитвайки се да не мисли за ситуацията, в която беше попаднал.

— Много пъти. Преди време дори ни възложиха да проучим тунелите, които се оказаха наистина забележителни.

Той насочи фенерчето към тъмните дупки в стената близо до тавана на тунела.

— Отточни тръби — поясни Таня. — Събират дъждовната вода и я отвеждат към реката.

Направи му впечатление, че нищо наоколо не беше заковано, залепено или замазано. Тухлите бяха подредени плътно една до друга без никакви свързващи материали. Ако Малоун не беше наясно, че градежът е на повече от петстотин години, със сигурност щеше да се почувства изложен на опасност.

— Скоро ще подминем двореца — добави Таня. — Той е разположен на доста обширна площ. После ще минем под градините и накрая ще стигнем до един от изходите на тунела.

Кухните се намираха в северната част на двореца, а реката беше на юг. Разстоянието между тях беше горе-долу колкото три футболни игрища. Предостатъчно от негова гледна точка, тъй като трябваше да го преодолее под земята.

— Не мирише чак толкова много за отходен канал — отбеляза на глас той.

— Как ще мирише, господи! — възкликна Таня. — Та той не е бил използван от столетия. Изхвърлянето на отпадъци в реката отдавна е забранено. Оттук изтича предимно дъждовна вода, освен това има специално назначени хора за поддръжката. През вратата, която използвахме, са минавали слугите на Хенри, които се грижели канализацията да не се запуши.

Тази жена се държеше съвсем спокойно, без да изпитва никакво смущение или объркване от ситуацията, в която беше попаднала. Но той въпреки това пожела да ѝ се извини.

— Съжалявам, че ви забърках във всичко това.

— Глупости! Отдавна не бях изпитвала подобно вълнение! Мери беше права, като ме предупреди да очаквам приключения. Тя каза ли

ви, че преди време съм работила за СИС?

— Не. Очевидно го е пропуснала.

— На млади години бях анализатор. Бих казала, доста добър анализатор... — Тя замълча за момент и продължи да крачи напред. — Тази работа не е толкова вълнуваща като вашата някога, но ме научи да разсъждавам трезво.

— Нямах представа, че знаете с какво съм се занимавал.

— Мери каза, че сте били американски агент.

От време на време му се налагаше да се навежда, но Таня нямаше този проблем. Фенерчетата осветяваха терена на седем-осем метра пред тях. Край краката му продължаваха да подскачат змиорки.

После долови някакъв шум зад гърба си и се закова на място. Гласове.

— О, боже! — спря се и Таня. — Страхувам се, че в акцията участват и хора от персонала на двореца. Само те могат да отворят онази метална врата.

* * *

Катлийн се приземи на алеята, посипана с дребен чакъл. Пред очите ѝ се простираше Тайната градина, запълнена с тисови дръвчета с пирамидална форма, зеленики с кълбовидни корони, фонтани, статуи и дълги редици старателно подрязани храсти. Между тях се виеха тесни и широки пътеки, предлагащи примамлива разходка сред красивия природен декор.

Тя реши да тръгне в обратна на реката посока, към задната част на двореца. От там щеше да опише широк кръг и да се насочи към гарата, разчитайки да хване някакъв превоз. Все едно за къде. Важното беше час по-скоро да се махне от това място. Имаше нужда от време за размисъл. И за вземане на решения, този път задължително разумни. За съжаление, имаше само едно място, от което можеше да получи помощ. С АБТОП беше свършено. Никой там нямаше да си мръдне пръста за нея. Същото се отнасяше и за полицията. Само Томас Матюс беше в състояние да ѝ помогне.

Но дали бе така наистина? Дали той щеше да пожелае да го направи?

Тя продължи по пътеката към задната част на двореца, после зави наляво.

На петдесет метра пред нея стояха Ева Пазан и мъжът, който я придружаваше вътре. Засякоха я моментално. Катлийн се завъртя и хукна обратно. Пред нея нямаше нищо друго освен оборудвани с камери сгради.

Затова реши да поеме наляво към реката и отново се гмурна в океана от цветове на Тайната градина.

* * *

Малоун разбираше, че имат известна преднина, но се запита накъде го води Таня. Мисълта за преследвачите зад тях многократно усилваше неприятното чувство, че се намира под земята. В един момент беше готов да спре и да се конфронтира с тези хора. Ако наистина бяха от МИБ, не би трябвало да има проблем с тях. Същото важеше и за полицията. Какъв бе възможно най-лошият сценарий? Арест? Стефани Нел щеше да го освободи незабавно.

— Вече сме съвсем близо — обади се Таня.

Преследвачите им би трябвало да са въоръжени с фенерчета, но мракът зад тях беше все така непрогледен. В такова затворено пространство ефективността на фенерчетата със сигурност бе доста ограничена. Но това означаваше, че и техните осветяват само няколко квадратни метра отпред. Пред очите му се появи стълба, която водеше към някакъв процеп в тавана.

— Ей, Малоун — прозвуча един глас от тунела. Придружен от ехо, което издаваше наличието на известна дистанция. — Даваме ви само един шанс. Спрете и ни изчакайте.

Таня се хвана за стълбата, а той ѝ направи знак да поеме нагоре с максимална бързина.

— Това не е твоята битка, Малоун — извика гласът. — Не си струва да умираш за нея.

Да умира? Ръцете му се вкопчиха в стълбата. Беше солидна и здрава, изработена от алуминий.

— Кои сте вие? — извика в отговор той.

— Това не те засяга.

Малоун напрегна поглед към тъмния тунел вляво от себе си. Далече вдясно се долавяше бледо сияние. По всяка вероятност там беше изходът към Темза. Над главата му също се появи светлина. Таня беше отворила капака на късия проход в тухления таван.

Нещо изтрещя и той се стресна. После се разнесе нов трясък. Последван от още няколко. В тунела се стреляше.

Куршумите звънтяха в тухлените стени. Той беше над тях, съвсем близо до изхода, но въпреки това се опасяваше от рикошет. Добра се до повърхността за броени секунди и побърза да затръшне капака и да сложи резето.

— Слава богу, че този изход никога не се заключва — обяви с облекчение Таня. — Преди няколко години прокопахме този тунел като допълнителна мярка за сигурност.

Той се огледа. Намираха се на юг от двореца и на запад от Тайната градина, от която ги делеше тухлен зид, обрасъл с високи храсти. Съвсем близо до тях се виждаха очертанията на Банкетната къща, построена на брега на реката. Тя беше затворена и очевидно празна, но отвъд храстите долитаха гласове. Там трябваше да е Градината с езерата. Той я познаваше от предишните си посещения и дори се беше разхождал в нея. В многобройните езерца бяха държали жива риба, готова всеки момент да потегли за кухнята.

— Това стрелба ли беше? — попита Таня.

— Страхувам се, че да. Трябва час по-скоро да се махаме.

Нещата се бяха променили. Онези мъже бяха тук с намерението да го ликвидират.

Малоун се наведе да разгледа капака. От външната му страна имаше стоманен лост за отваряне, който се движеше успоредно с другия, монтиран отдолу. Огледа се, търсейки нещо подходящо. Каквото и да е. Откри го близо до централното езерце. По-точно на пътеката, която пресичаше тревата и цветните лехи. Тя беше павирана с плоски камъни. Втурна се натам и успя да измъкне един от тях, макар и с цената на доста усилия. Защото беше тежък, с диаметър поне трийсетина сантиметра, плътно забит във влажната почва. Пренесе го обратно до капака и го сложи редом с лоста на резето. Това вече беше по-солидна ключалка. Ако някой се опиташе да отвори отдолу, лостът щеше да опре в камъка.

— Накъде? — погледна към Таня той.

Беше ясно, че тя неслучайно го изведе от тунела именно тук.

— Натам — отвърна тя и посочи Банкетната къща на брега на реката.

* * *

Катлийн продължаваше през Тайната градина към реката. Безупречно поддържаните храсти бяха твърде ниски, за да предлагат някакво укритие. От двете страни на широката, посипана с чакъл алея към централния фонтан имаше дълги редици квадратно подрязани храсти, които ѝ стигаха едва до коленете. Хората наоколо не бяха много, но все пак достатъчно. Ева и придружителят ѝ се появиха в далечния край на градината и се насочиха към нея.

Тя се замисли как да използва по най-добър начин пистолета, с който, за щастие, не се беше разделила. Ако се наложеше, щеше да си пробие път с огън. Но липсата на подходящи укрития ѝ пречеше да вземе окончателно решение. По тревата от двете страни на алеята имаше доста статуи, някои от тях достатъчно големи, за да се скрие зад тях. Но пространството до там и обратно беше абсолютно голо.

Затова тя продължи право напред.

* * *

Малоун и Таня заобиколиха Банкетната къща. Дребничката жена изглеждаше абсолютно уверена в онова, което вършеше. Прекосиха малка морава с няколко голи дръвчета и се озоваха пред двуметрова тухлена стена, която разделяше имението от тясна бетонирана пътека, следваща извивките на Темза.

— Живея точно отсреща, в къща от другата страна на реката — поясни тя. — Всеки ден идвам на работа с лодка.

Умна жена, рече си той, опитвайки се да скрие усмивката си. През цялото време си беше задавал въпроса как щяха да се измъкнат от стотиците декари, заобикалящи Хемптън Корт. Кой беше най-краткият път? През реката, разбира се. Нещо, което за Таня Карлтън беше просто и ясно.

В стената имаше тясна врата от ковано желязо, също оборудвана с електронна ключалка. Таня набра кода и вратата се отвори.

— Пазачът ме познава, защото всеки ден минавам оттук — подхвърли тя. — Преди години използвах ключ, но технологиите вече стигнаха и до тук.

Забързаха надолу по пътеката, оградена с бял дървен парапет откъм водата. Не след дълго пред очите му се появи железопътната гара на отсрещния бряг. Той непрекъснато поглеждаше назад към тухлената стена, готов да измъкне пистолета си.

Беше спокоен, с кристално бистър ум. Някой го искаше мъртъв. Може би там долу, в тъмното и мрачно уединение на тунела. Което предлагаше най-удобната възможност за тази цел.

Трябваше да говори с Антрим в момента, в който се измъкнеха от тук.

* * *

Катлийн се насочи към декоративната ограда от ковано желязо, изработена от опитни майстори. През позлатените ѝ листенца се виждаше Темза. Беше част от масивен тухлен зид, висок над два метра и с остри шипове отгоре. Ева и партньорът ѝ бързо скъсяваха разстоянието. Тя напрегна поглед към мястото, където желязната ограда опираше в зида. Вниманието ѝ беше привлечено от няколко стъпала, които водеха към следващото, по-високо ниво на градината. Там теренът се издигаше почти до нивото на тухления зид. Лесно би могла да се прехвърли от другата му страна и да стигне до крайречната пътека, а после да побегне колкото я държаха краката или да се опита да преплува пълноводната река.

Тя се стрелна вдясно и хукна по покритата с чакъл пътека, която свършваше пред стъпалата. Погледна през рамо и видя, че Пазан тича след нея.

Изкачи стъпалата и се озова на друга пътека. Предположенията ѝ се оказаха верни. Желязната ограда действително опираше в тухления зид, който благодарение на по-високия терен изглеждаше значително по-нисък. Би могла лесно да го прескочи. Но миг по-късно

насреща ѝ се появиха двама мъже с пистолети в ръце. Ева вече беше в основата на стълбите, също вьоръжена.

— Няма да се измъкнеш — подвикна ѝ тя. — А дори и да го направиш, погледни надолу. Ще видиш голо поле, където не можеш да избягаш от куршумите.

Катлийн се обърна наляво. Къде бяха изчезнали всички хора? В тази прекрасна съботна утрин градините би трябвало да гъмжат от народ. Но наоколо беше пусто. Къде бе Матюс? На бетонния пристан под краката ѝ бяха закотвени две големи лодки, но и те бяха празни.

Пазан изкачи стъпалата и се насочи към нея.

— Оръжието! — заповяда тя. — Извади го, бавно и внимателно, а после го хвърли на земята.

Катлийн се подчини.

— Коя си ти? — попита тя.

— Не тази, за която ме мислиш.

* * *

Малоун скочи в малката лодка на Таня. Дължината ѝ не надминаваше три метра, но размерите на извънбордовия ѝ мотор будеха уважение. Във вътрешността ѝ лежаха две спасителни жилетки и чифт гребла.

— Слава богу, никога не ми се е налагало да ги използвам — подхвърли Таня, уловила посоката на погледа му.

— Искате ли да запаля мотора? — попита той.

— За бога! От години дърпам връвта на този приятел. Мога да се справя и сега.

Малоун кимна и се отдръпна встрани. Моторът забоботи при второто дърпане на стартера. Той откачи въжетото и лодката се отлепи от кея. Описаха широк кръг и се насочиха обратно към територията на двореца, който беше малко по-надолу по течението на Темза.

— За всеки случай се придържайте към далечната част на реката — подхвърли Малоун.

Таня натисна руля и лодката се отдалечи от двореца, порейки кафявите води. Приближаваха се към друг кей, на която бяха завързани две големи лодки. Върху тухления зид, ограждащ Банкетната къща,

непосредствено до мястото, където свършваше желязната ограда, се виждаше женска фигура. Катлийн Ричардс.

Вдясно от нея стоеше друга жена в компанията на двама мъже. Всички държаха пистолети.

В следващия миг Ричардс беше смъкната долу. Таня също видя какво се случва.

— Изглежда, дамата има проблеми — подхвърли тя.

Това беше извън съмнение.

Отчитайки случилото се в тунела, Малоун беше принуден да признае, че мнението му за тази жена можеше да се окаже дълбоко погрешно.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

В хода на разговора раздражението на Антрим ставаше все по-голямо. Насреща се беше появил познатият гробовен глас, който видимо изпитваше удоволствие от ситуацията.

— Чувате ли какво ви казвам? — гневно попита Антрим. — В тази работа е замесен лично проклетият шеф на МИБ! Той е убил Фароу Къри, а не вие!

— Чувам ви, но предпочитам да не вярвам на онова, което говори някакъв бездомен хлапак. Аз знам какво се случи. Ние издадохме заповедта.

— Катлийн Ричардс е агент на АБТОП. Познавам я лично. Каква, по дяволите, е нейната роля? И това ли знаете?

— Не, тази информация е нова за мен. Но не виждам проблем. Нещата скоро ще приключат. Вие ще си получите парите още преди разсъмване и после ще си тръгнете.

Тук си прав, въздъхна в себе си Антрим. Колкото по-скоро се случи това, толкова по-добре.

— Ако Томас Матюс действително е замесен, той най-вероятно захранва слушателите си с фалшива информация — добави гласът.

Това също беше вярно. Но въпросът с Котън Малоун продължаваше да стои.

— Какво се случи в Хемптън Корт?

— Все още очаквам информация за последния развой на събитията. Засега знам, че Малоун е бил изтласкан към подходящото място за ликвидирането му. Нещата се развиват по план.

— Искам да знам кога ще се случи това.

— Защо се интересувате от Малоун?

— Изобщо не се интересувам от него. Вие сте тези, които проявяват интерес. Той е прочел съдържанието на флашката и така се превръща във ваш проблем, а не в мой.

— Дълбоко се съмнявам. Вие не сте честен човек.

— Вашето мнение изобщо не ме интересува. Вие убивате хора. Може и да не ви се вярва, но МИБ наистина са замесени. Това означава

сериозен проблем с ограничаването на техните действия. И този проблем е *ваш*.

— Също и ваш — спокойно възрази гласът. — Ако нещата стигнат до ушите на вашите началници, те несъмнено ще се запитат какво всъщност се опитвате да постигнете.

— Което означава, че нещата ще се разчуют и вие ще трябва да се простите със скъпоценната си тайна.

Мълчанието насреща беше доказателство за правотата му.

— При вас ли е Иън Дън? — попита след кратката пауза гласът.

— Да, жив и здрав.

— Дръжте го там, където е. Междувременно ние с вас трябва да се срещнем.

Как ли пък не. Той не беше идиот и отдавна беше осъзнал, че физическото му отстраняване бе най-доброто решение за Ордена на Дедал.

— Няма да стане! — отсече на глас той.

Гласът насреща се засмя.

— Мисля, че молбата ми ви засяга пряко.

Антрим запази мълчание.

— Е, добре — въздъхна онзи. — Предлагам да се срещнем на публично място, където има дори охрана. Надявам се, че това ще ви направи по-спокоен.

— Защо трябва да се срещаме?

— За да ви покажа нещо. Нека разгледаме нещата и под друг ъгъл — вие държите Иън Дън, който е вашата сигурност. Сигурен съм, че ще го скриете добре — на място, известно само на вас. Той е застрахователната ви полица, нали така?

— Защо ви е това момче? Нали ви интересува само флашката?

— Свидетел е на смъртен случай, а ние не обичаме да оставяме следи.

Логично.

За съжаление, в момента изпитваше остър недостиг на хора, което означаваше, че Дън и жената трябваше да останат в склада. Но онези от Ордена на Дедал знаеха адреса.

Какво пък толкова, отново се запита той. На кого му пука? Смъртта на двамата дори беше за предпочитане.

После изведнъж осъзна жестоката истина. Ордена на Дедал бяха *единствените* му приятели.

— Кажете къде и кога — изрече бързо той.

* * *

Гари остана насаме с мис Мери.

— Изглеждаш ми разтревожен — отбеляза тя.

— Трябва да говоря с мама или с татко.

— Сигурно ти е много трудно — прошепна тя и сложи ръка на рамото му.

— Повече, отколкото предполагам — кимна той.

Тя се обърна към артефактите, струпани по масите наоколо.

— Кражбата на тези неща ме кара да се запитам що за човек е господин Антрим.

— Шпионин. Понякога се налага да върши и такива неща. Преди месец и на мен ми се наложи...

— Лоши неща?

Той кимна.

— Спасих живота на един приятел.

— Смела постъпка.

— Просто реагирах — сви рамене Гари. — Той беше в опасност.

— Но ти не знаеш почти нищо за този човек, който твърди, че е родният ти баща. А по всичко личи, че обичаш човека, който те е отгледал.

— Откъде познавате баща ми?

— Не го познавам. Но снощи го видях в действие. Смел е.

Това беше вярно.

— Не бързай с оценките — добави тя. — Предстои ти да научиш още много истини. Но съзнанието ни е устроено така, че не може да възприеме всичко наведнъж. Затова бъди внимателен.

Тази жена беше искрена. И приличаше на баба му, която също много му липсваше.

— Мама би трябвало да оправи нещата.

— Длъжна е — кимна мис Мери.

— Тя създаде цялата тази бъркотия.

— Но ти не знаеш какво се е случило преди толкова много време.

— Били ли сте омъжена?

Тя поклати глава.

— Тогава откъде знаете?

— Била съм влюбена. Освен собственото си сърце разбих сърцето и на друг човек. Искам да кажа, че вината никога не е само в единия. Никога!

Той се замисли върху тези думи и стигна до заключението, че ѝ е причинил болка.

— Съжалявам.

— За какво? — усмихна се мис Мери.

— Просто се опитвате да помогнете.

— Но не особено сполучливо — въздъхна тя.

Желязната врата в дъното се отвори и Антрим се появи в склада.

— Все още мисля, че трябва да поговоря с мама — понижи глас Гари.

— Какво ще ѝ кажеш?

Той се замисли. В главата му изплуваха мигове от конфликта, родил се през последните две седмици. И най-вече твърдят отказ на майка му да разкрие каквото и да било.

— Не знам...

* * *

Иън видя как Антрим приключи разговора и пусна телефона в страничния джоб на якето си. Ето го шанса, рече си той. Оттегли се към тоалетната и зачака отварянето на външната врата. После изскочи навън, обърна се и пое обратно към мястото, на което беше оставил мис Мери и Гари.

По следите на Антрим. Бързо го приближаваше. Пет метра. Два.

Антрим спря и се обърна. Иън се блъсна в американеца. Дясната му ръка се плъзна в джоба на якето и напипа телефона. После се дръпна обратно. Всичко стана за част от секундата.

— Извинявай, не те видях — промърмори той с обичайното заспало изражение на лицето си.

— Няма нищо — усмихна се Антрим.

Ръката с телефона остана притисната до тялото на Иън, докато Антрим се обръщаше обратно. После той пусна апарата в задния си джоб, надявайки се да не започне да звъни. Ако това се случеше, щеше да му бъде трудно да обясни защо го е откраднал. Изравни се с Антрим и двамата се насочиха към вътрешността на склада.

— Налага се да изляза — обяви американецът. — Искаш ли дойдеш с мен, Гари?

— Разбира се.

Иън улови изражението, изписало се върху лицето на мис Мери. Тя очевидно не беше съгласна с решението на Гари, освен това вече знаеше какво беше направил самият той.

Но не каза нищо. Кое то на него му говореше много.

— Вие двамата останете тук и всичко ще бъде наред — добави Антрим. — Ще се върнем след два часа.

Иън остана да гледа след Гари и Антрим, които тръгнаха към вратата. После се приближи към мис Мери.

— Бих казала, че този човек изобщо не го е грижа какво ще стане с нас — прошепна тя.

Иън се съгласи.

— Какво открадна?

Той измъкна телефона.

— Прекрасно! — светна лицето на мис Мери.

Малоун гледаше как Катлийн Ричардс изчезва от тухления зид. Таня беше завъртяла докрай ръчката на газта и лодката се плъзна покрай отрупано със зеленина продълговато островче в средата на реката, което скри гледката към двореца.

В главата му се въртеше един настоятелен въпрос: ако онези в тунела са го преследвали с цел да го убият, дали не са получили задачата да ликвидират и Ричардс? Той й беше дал възможност да избира и тя го беше направила. Но дали това *наистина* беше нейният избор?

— Трябва веднага да се върна обратно — извика той към Таня.

— Мислите, че тя е в опасност?

— Не знам. Но трябва да разбера.

Той насочи поглед към игрището за голф, простиращо се край брега от страната на двореца. Единственото в Англия, разположено в кралски парк. Преди време беше играл на него. Посочи го на Таня и тя се насочи към брега, намалявайки оборотите на двигателя.

— Не можете да се приберете у дома, защото вече са ви идентифицирали — подхвърли той.

— Нямах такива намерения — поклати глава тя. — Имах намерение да погостувам на Мери...

— Мери е прибрана на сигурно място. Кой е любимият ви хотел в Лондон?

— О, боже. Харесвам много хотели, но ако трябва да бъда честна, най-любимият ми е „Горинг“ в „Белгрейвия“, близо до Бъкингамския дворец. Изключително елегантен хотел!

— Идете там и си вземете стая. Каквато пожелаете.

Очите на Таня светнаха.

— Какъв хубав жест! Но какво да правя там?

— Ще чакате да ви взема. Ако няма свободни стаи, ще ме чакате във фойето.

— Може би няма да им е приятно — колебливо отвърна Таня.

— Поръчайте си храна и няма да ви закачат — усмихна се той.
— Ако възникнат някакви проблеми, аз ще звънна на рецепцията и ще ви оставя съобщение. — Той измъкна флашката от джоба си и ѝ я подаде. — Вземете и нея...

— Това ли е чела Мери?

Той кимна.

— Разчитам да я пазите като очите си.

— Бъдете спокоен, господин Малоун.

— И час по-скоро изчезвайте от тази река.

— Само ще я прекося, а после ще оставя лодката на пристана и ще хвана такси.

— Имате ли достатъчно пари?

— О, да, благодаря — отвърна тя. — Притежавам кредитна карта с доста висок лимит.

Той не се съмняваше, че тази жена ще се справи. Вече го беше доказала.

Скочи на брега. Пистолетът беше на мястото си, в колана на гърба му. Тежестта му действаше успокояващо.

— Помнете какво ви казах — обърна се към Таня той. — Не мърдайте от хотела, докато дойда.

— Знам как се изпълняват инструкции — кимна тя. — А вие гледайте да не пострадате.

Малоун нямаше такива намерения, но все пак не би се обзаложил, че ще измъкне жив и здрав.

Таня подаде газ и лодката се насочи към средата на реката. Той остана да гледа след нея, докато пърпоренето на извънбордовия мотор заглъхна надолу по течението.

От брега започваше широка, покрита с чакъл алея, която стигаше до старателно подстригана морава, заобиколена от високи шубраци. В съзнанието му изплуваха спомените за особеностите на игрището за голф, най-вече за издигнатите полянки, разделени от дълбоки долчинки. В далечината се виждаха мъже със стикове в ръце, но той продължи пътя си към двореца, който се намиреше на около шестстотин метра по-нататък.

Напусна игрището и пое по затревена алея с липи от двете страни. Вдясно от него се простираше дълъг канал. Някъде тук трябваше да се намира Метусалемският дъб, чиято възраст според

някои надхвърляше 750 години. Малоун се отправи към отворената метална врата в дъното на алеята. Тревата свършваше малко пред нея, заместена от ситен чакъл. Отстрани се виждаха високи тисове, подрязани във формата на гъби. Встрани от тях бълбукаше малък фонтан.

Малоун забави крачка, напомняйки си да внимава. Отново беше в обсега на камерите. Наоколо се тълпяха туристи, които се възхищаваха на цветята и добре оформените дървета. Източната фасада на двореца се издигаше право насреща му, а вдясно от нея бяха струпани по-старите спомагателни постройки.

Катлийн Ричардс крачеше между двама мъже под други, подстригани високо тисове. На два метра пред тях вървеше друга жена. Той спря, после потърси укритие зад дънера на близкото дърво.

Преведоха Ричардс покрай бароковата част на двореца и продължиха към сградите, зад които се намираше главният вход. Малоун прекоси широката, покрита с чакъл пътека и потърси укритие зад друго дърво, от което се виждаше по-добре. Групичката хлътна в последната сграда — издължен правоъгълник със скосен покрив и редица тесни прозорци на втория етаж. Който изобщо не беше етаж.

Малоун го знаеше, защото беше влизал в тази част на Хемптън Корт.

Катлийн не беше в състояние да направи каквото и да било. Нямаше къде да избяга. Градините наоколо бяха открити и равни, без да предлагат никакво укритие. Кое то не беше добре за нея. Бяха я заловили на брега на реката, след което я преведоха през Тайната градина обратно към двореца и покрай табелата с надпис КРАЛСКИ ТЕНИСКОРТ.

Насочиха се към отвор в тухления зид, препречен от метална врата, която меко се захлопна след тях. Поеха по тесен остъклен коридор, който гледаше към някогашния тенискорт на Хенри VIII — един от първите в Англия. Наоколо нямаше никой. Нито туристи, нито обслужващ персонал.

Завиха зад ъгъла и продължиха покрай късата страна на корта. В дъното се виждаше друга врата, която най-вероятно водеше към складовете и работилниците. Направиха ѝ знак да влезе в стая, в която

имаше маса със столове и кафемашина. Приличаше на помещение за почивка.

Ева Пазан влезе с нея, а тримата мъже останаха отвън.

— Сядай — разпореди се Пазан и затвори вратата след себе си.
— Трябва да обсъдим някои неща.

Малоун напусна градината с фонтана и се насочи към входа на кралския тенискорт. Приблужи тухления зид, който се виеше около Тюдоровата част на двореца, зави зад ъгъла и видя табелата, която съобщаваше, че обектът е затворен за посещения.

Натисна дръжката на вратата. Беше заключена. Вратата беше метална, с подвижни жалузи в горната и долната част. Той вкара ръката си в горния процеп, протегна се и успя да стигне до дръжката от вътрешната страна. Вратата се отвори. Той измъкна пистолета, пъкна се в процепа и побърза да затвори след себе си.

Вдясно имаше тесен коридор, който вървеше успоредно с покрития корт. Високите прозорци позволяваха на слънчевите лъчи да го обливат с ярката си светлина. Отвъд стъклата се виждаше дълга редица места за зрителите. На крачка от мрежата стоеше мъж, облечен в костюм с жилетка.

Томас Матюс.

— Заповядайте, господин Малоун — подвикна възрастният мъж.
— Отдавна ви чакам.

Иън не отделяше поглед от джиесема на Антрим. Двамата с мис Мери вече бяха прегледали номерата на последните проведени разговори. Три от тях бяха отбелязани с НЕПОЗНАТ НОМЕР.

— Последният му разговор попада в същата категория — отбеляза той.

— Чудя се дали да не го наберем — промърмори мис Мери.

— Дали е уместно?

— Не харесвам този Антрим и не му вярвам. Изглежда ми, как да кажа... прекалено загрижен...

Вярно беше.

— По време на последния разговор стискаше телефона с такава сила, че чак кокалчетата му побеляха — рече Иън. — Очевидно не му хареса онова, което чу.

— Много скоро ще разбере, че телефона му го няма — напомни мис Мери.

— Ще кажа, че съм го намерил на земята — сви рамене Иън. — Защото му е изпаднал от джоба.

— Няма как да ти повярва, особено ако вземе предвид специфичните ти умения — усмихна се мис Мери.

— Гари не трябваше да тръгва с него.

— Вярно. Но нямаше как да го спрем. Той просто иска да опознае родния си баща.

Почти не бяха говорили за миналото на Иън и това му харесваше. Мис Мери никога не обсъждаше неща, които не подлежаха на промяна. Беше винаги позитивна и гледаше напред, изпълнена с оптимизъм.

— Казах му, че не познавам нито баща си, нито майка си — отбеляза той. — И че това изобщо няма значение.

— Но не е така, нали? — подхвърли тя.

Беше успяла да проникне в душата му както винаги.

— Защо да се разстройвам, след като никога няма да ги срещна?

— Има начин да ги намерим и ти добре го знаеш. Когато си готов, ще го направим.

— Не искам да ги познавам.

— Може би ще пожелаеш, но това ще стане по-късно.

Телефонът завибрира. Мис Мери го дръпна от ръката му.

— Трябва да вдигнем — каза тя и се втренчи в дисплея. — Не, само сигнал за постъпващ имейл.

— Умееш да се оправяш с тази машинка — отбеляза Иън.

— Имам законен бизнес с продажба на книги в интернет — усмихна се тя и натисна няколко бутона на клавиатурата. — Някой докладва, че е успял да отвори файловете на флашката. Приложено изпраща защитения с парола.

Иън знаеше какво означава това.

— Флашката, която задигнах, съдържаше три файла. Единият от тях не можеше да се отвори без парола, но Малоун каза, че експертите ще се справят.

— Със сигурност — кимна мис Мери. — Мисля да препратя този имейл към собствения си компютър.

— И така ще можем да прочетем всичко? — усмихна се той.

— Надявам се.

Мис Мери докосна дисплея и зачака.

— Ето, готово — добави след секунда тя. — Сега трябва да изтрия следите от операцията, която току-що осъществих. Така ще попречим на господин Антрим да разбере какво се е случило.

Тя му подаде апарата и добави:

— Остави го на бюрото в канцеларията. Нека се чуди как е попаднал там.

— Няма да се хване.

— Може би. Но ние вече ще сме далече оттук.

* * *

Антрим последва групата посетители в Залата с кралските съкровища, намираща се зад стените на Лондонския Тауър. Гласът по телефона наистина беше предложил възможно най-публичното място за среща. И най-сигурното. Охраната беше навсякъде, включваща

въоръжени пазачи, металдетектори, камери и сензори за движение. Залата беше претърпана с туристи, нетърпеливи да разгледат колекцията на британските крале от корони, скиптри, жезли и мечове, изложена във витрини с блиндирано стъкло. Тук вкарването на оръжие беше изключено, а входовете и изходите бяха покрити от тежковъоръжена охрана.

Всичко това го накара да се почувства по-добре, но не много.

Един от екскурзоводите обясняваше как по време на Втората световна война кралските съкровища били преместени в близката кула „Уейкфийлд“, в едно от подземията, намиращо се точно под казармите „Уотърлу“. Там те били положени в специално изработен осветен сандък, като последната кралска ювелирна колекция на света. Но напливът на посетители бил толкова голям, че пазителите на съкровището били принудени да го върнат на повърхността в специално построена за целта зала.

Ярката слънчева светлина не проникваше тук, заменена от хладен полуздрач. В широкия коридор имаше хоризонтален ескалатор, който принуждаваше хората да продължават напред, без да спират. Самите витрини бяха осветени от халогенни лампи и миниатюрни лазери. Ефектът беше магически. Поредното впечатляващо британско изложение.

Гари остана навън, предпочел разходката на чист въздух. Антрим обеща да не се бави, но го предупреди да не излиза извън крепостните стени.

— Какъв спектакъл — обади се женски глас зад гърба му.

Той се обърна и замръзна от изненада. Пред него стоеше Дениз Жерар.

* * *

Разхождайки се наоколо, Гари спря пред табелата, която сочеше към великолепната Уайт Тауър, кулата, която доминираше над всичко наоколо. Вече беше успял да разгледа съседната Грийн Тауър, където според един от униформените охранители изпълнявали смъртните присъди. Тук били обезглавени две от съпругите на Хенри VIII, а също и лейди Джейн Грей — седемнайсетгодишното момиче, управлявало

Англия в продължение на девет дни, преди Мери, първата дъщеря на Хенри VIII, да вземе и нейната глава.

Гари прочете информацията на табелата и насочи поглед към Уайт Тауър, оградена от трийсетметрова каменна стена с три квадратни стражеви кули по ъглите и една кръгла. Някога тези стени били бели и оттам идваше наименованието на сградата. Днес обаче цветът им беше нещо средно между кафяв и златист. Над всичко това се развяваше Юниън Джак — националното знаме на Великобритания. Той знаеше, че тази древна цитадела е един от символите на Англия, както Статуята на свободата за Америка.

Той не преставаше да се пита какво търсят тук. В таксито почти не разговаряха. Антрим просто обяви, че трябва да се погрижи за някои недовършени неща и че това няма да му отнеме много време. После щяха да се върнат в склада и да чакат обаждането на баща му. Той попита дали може да говори и с майка си, на което Антрим отговори, че това дори е задължително.

Тя чака да ѝ се обадиш, бе казал той. А после и аз ще поговоря с нея. Но първо трябва да говорим с баща ти.

Той се бе съгласил. Това наистина беше първата им работа.

Денят беше ясен и слънчев, със синьо безоблачно небе. Наоколо беше пълно с народ. Антрим купи два входни билета, които включваха посещение и в Залата с кралските съкровища, където бе влязъл той.

Какво ли ставаше вътре? Защо дойдоха именно тук?

Гари реши да потърси отговор на тези въпроси.

* * *

— Какво търсиш тук?! — смаяно попита Антрим.

Облечена в светлосиня пола и елегантно сако, Дениз изглеждаше превъзходно.

— Аз съм тази, с която имаш среща.

Тотално объркан, той я гледаше и мълчеше.

— Не ме зяпай така. Бях в Брюксел, за да те наблюдавам.

Възможно ли бе това?!

— Ти работиш за Ордена на Дедал?

— Изпратиха ме да следя всяка твоя крачка — леко кимна тя. — Правих го почти цяла година.

Объркването му премина в шок. Нима самият той е бил обект на следене?

Погледът му попадна върху короната на свети Едуард зад блиндираното стъкло на близката витрина. Четиристотингодишна. Същата, която Кентърбърийският епископ полагал върху главата на поредния монарх с традиционния възглас: *Бог да пази краля или кралицата*, а ехото отскачало от дебелите стени на Уестминстърското абатство.

Какво, по дяволите, става тук?

Антрим направи усилие да събере мислите си.

— Значи оная работа с мъжа в Брюксел е била само театър? — попита той.

— Беше време да се разделим. Решихме да измислим такава причина, която няма да поставиш под съмнение. Добре познаваме склонността ти към насилие спрямо жените, Блейк. Доказателства за това колкото искаш. Целта беше да си тръгнеш по собствена воля и да потърсиш място, на което да се чувстваш добре.

— А какво трябваше да се случи след това? Може би друга жена на твоето място?

— Не се наложи — сви рамене Дениз. — Решихме да те мотивираме по друг начин.

— Като убихте агента ми в „Сейнт Пол“?

— Старейшините искаха да ти покажем на какво сме способни. Искат го и сега. Важното е да осъзнаеш тяхната непоколебима решителност.

Тя му направи знак да слезе от хоризонталния ескалатор. Той въздъхна леко и се подчини.

— Миналото има своите символи. Те ни напомнят за времената, когато кралете и кралиците са разполагали с реална власт, а не само с влияние, както е днес.

— Значи цялата ни връзка е била театър?

— Че какво друго? — засмя се тя.

Заболя го. И то доста силно.

Тя посочи изложените скъпоценности.

— Винаги съм била на мнението, че английската монархия си е направила много лоша услуга, заменяйки реалната власт с борба за оцеляване. Тя позволила на Парламента да управлява, срещу което запазила привилегията нейните представители да бъдат наричани крале. Всичко това започнало през хиляда шестстотин и трета година при управлението на Джеймс Първи.

Той си припомни информацията от Фароу Къри. Първият крал от династията на Стюартите бил повърхностен и слабохарактерен и предпочитал помпозността и забавленията пред реалното управление. Благодарение на здравата ръка на Робърт Сесил първите му девет години били поносими. Но след смъртта на Сесил през 1612 г. останалите тринайсет се характеризирали с умерено равнодушие, което отслабило монархията и в крайна сметка довело до обезглавяването на сина му Чарлс I двамадесет и три години по-късно.

— Елизабет Първа била последният монарх, упражнявал реална власт — добави Дениз. — Била е стопроцентова кралица.

— Не съвсем.

Дениз насочи в гърдите му дългия си показалец с безупречен маникюр.

— Ето я остроумната мъдрост, която демонстрираш понякога. Много жалко, че през останалото време си безполезен.

Тя умишлено го дразнеше. За да покаже, че го държи в ръцете си.

— Какво иска Ордена на Дедал? — попита той.

— За съжаление, нещата непрекъснато се променят. Твоят Котън Малоун избяга от Хемптън Корт и все още е жив. Но двамата ти агенти нямаха неговия късмет.

Всичко му стана ясно. Беше сам.

— Работа за ЦРУ — заяви той. — Там имат още много агенти.

Дениз очевидно не беше в настроение да търпи самохвалството му.

— За твое съжаление никой от тях не е тук — отсече тя. — Искаме Иън Дън.

— Ами вземете го — сви рамене Антрим. — Той все още е в склада, който, съдейки по думите на вашия старейшина, познавате много добре.

— Наистина е така — кимна тя. — Но има нещо друго, което ме озадачава, Блейк. Познавам добре твоята склонност към измами,

защото съм я изпитвала върху себе си. Предупредих водачите ни, че си нечестен човек. Затова ти давам един последен шанс. Какво още има в този склад, за което не знаем?

Антрим моментално усети, че все пак държи решителния коз. Копията на хард дисковете. Никой не споменаваше за тях.

— Знаете всичко, което знам и аз — отговори той.

Преди да се върне на ескалатора, Дениз се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузата. Един безспорно мил жест, но най-вероятно предназначен за околните.

— Скъпи Блейк — прошепна тя. — Ние вече разполагаме с копията на хард дисковете, които си оставил при своя експерт. Казах им, че ще излъжеш за това.

Краката ѝ стъпиха на гумираната лента.

— Пази се, скъпи — подвикна тя и му изпрати въздушна целувка.

Малоун тръгна към Томас Матюс. Срегнаха се в центъра на корта. Просторният правоъгълник беше добре осветен от слънчевите лъчи, нахлуващи през високите прозорци.

— Не съм те виждал от Лондон насам — подхвърли той. — Преди колко години беше това? Седем?

— Спомням си — кимна Матюс.

— Аз също.

Нямаше как да не помни, защото заради Матюс едва не бе изгубил живота си.

— Искам да знам нещо, Котън. Само заради Катлийн Ричардс ли се върна тук?

— Значи си ме следил?

— Естествено.

— Казваш го така, сякаш съм допуснал грешка.

— Зависи от твоята гледна точка — сви рамене Матюс.

Малоун веднага усети леката несигурност в гласа на възрастния мъж. Сякаш опипваше почвата, неспособен да разбере какво бе накарало един пенсиониран американски агент да се включи в активна операция на ЦРУ.

— Ти нападна моите хора пред онази книжарница — обяви Матюс.

— Твоите хора? — вдигна вежди Малоун. — Не помня някой да е споменал, че са твои хора. От друга страна обаче, Ричардс явно се нуждаеше от помощ. — Замълча за момент и добави: — И я получи.

— Въпросът е защо именно от теб?

Той нямаше никакво намерение да се задълбочава по темата.

— Тук е играл тенис самият Хенри Осми — смени темата Матюс. — Според легендите са му докладвали за екзекуцията на Ан Болейн по време на мач. Една доста различна игра от тази, която наричаме тенис, но не по-малко вълнуваща.

Обстановката наоколо беше съвсем модерна. Очевидно кортът се използваше и днес, и то за най-новата версия на играта. При нея

топката се прехвърляше през мрежата не само след отскачане от подовата настилка, но и от стените и тавана.

— Впечатляващ е начинът, по който старите неща са актуални и в наше време — подхвърли му поредната въдица Матюс.

Която този път Малоун реши да ухапе.

— Например вероятността Елизабет Първа да е била мъж?

Старецът го дари с хладен изпитателен поглед. Този човек все пак беше един от най-опитните шпиони в света. Дори Стефани Нел говореше за него с уважение и страхопочитание. Самият Малоун пазеше живи спомени от случилото се преди седем години. Матюс се беше представил наистина по великолепен начин.

А сега той отново беше попаднал в полезрението на англичанина.

— Бях разочарован от оттеглянето ти — заяви Матюс. — Ти беше отличен агент. Предполагам, че и до днес липсваш на Стефани.

— Тя разполага с много други агенти.

— Скромнен както винаги — усмихна се Матюс. — Това също не съм го забравил.

— Давай по въпроса.

— Като си помисли човек, възможността Елизабет Първа всъщност да е била самозванец едва ли има значение четиристотин години по-късно — започна възрастният мъж. — Но аз искам да те уверя, Котън, че е точно обратното.

— И то бе достатъчно, за да убиете Фароу Къри?

— Момчето ли ти го каза?

— Точно затова го искаш — кимна Малоун. — Флашката изобщо не те интересува. Ти искаш момчето, защото е свидетел и трябва да му затвориш устата.

— За съжаление, обстоятелствата изискват извънредни мерки. Нещо, до което не бих прибегнал при нормални обстоятелства. Особено тук, на английска земя.

— Аз пък ти гарантирам, че няма да позволя дори косъм да падне от главата му! — отсече Малоун.

— Ако бях чул тези думи от друг, несъмнено бих ги приел като безпочвено самохвалство. Но на теб ти вярвам. Ами синът ти? И той ли е толкова ценен?

— Глупав въпрос.

— Може и да не е, особено ако се вземе предвид кой го държи в момента.

Малоун направи крачка напред и се надвеси над Матюс.

— Писна ми от глупости! — процеди той. — Какво, по дяволите, става тук?

* * *

Катлийн седеше до масата в малката стаичка. Ева Пазан беше заела позиция близо до вратата.

— Театърът в Джизъс Колидж беше полезен за теб — подхвърли Пазан. — Начин да се запознаеш със ситуацията.

— Беше по-скоро губене на време — отвърна Катлийн. — Можеше просто да ми кажеш. Кой беше мръсникът, който ми стъпи на лицето?

— Знаех, че няма да ти хареса — засмя се Пазан. — Беше колегата ми, който чака зад вратата. Решихме, че малко насилие в комбинация с нападение срещу мен ще задържи вниманието ти. За съжаление, сбъркахме.

— И ти си ли член на Ордена на Дедал?

— Няма такъв орден.

Катлийн изобщо не се изненада.

— Създаде го Томас Матюс, нали? — попита тя.

Пазан кимна.

— Но защо избяга в двореца, след като си го разбрала?

— Тук е трудно да бъдеш сигурен в каквото и да било. А при последната ми среща с Матюс се убедих, че той иска смъртта ми.

— Разузнаването няма нищо общо с твоята работа — усмихна се похитителката й. — Ти търсиш факти, за да осъдиш виновните. Но ние нямаме нито съдилища, нито затвори. При нас нещата са на живот и смърт и успехът е единственото, което има значение.

— Матюс е измислил Ордена на Дедал заради Антрим, нали? С желание да го манипулира, но без да разкрива участието на СИС.

— Умно момиче — похвали я Пазан. — Наблюдаваме Антрим още от самото начало на операцията. Нуждаехме се от начин да се намесим, но без да оставяме следи. Идеята за фиктивна древна

организация беше най-добрият начин да го постигнем, а за късмет, Антрим захапа въдицата. За разлика от теб.

— Това комплимент ли е?

— Едва ли. Ти ни създаде големи проблеми. Отначало се надявахме да ни помогнеш с Антрим, но после нещата се промениха.

Катлийн знаеше защо.

— Заради Котън Малоун.

* * *

Малоун изчака известно време да получи отговор, а после добави:

— Аз знам за освобождаването на Абделбасет ал Меграхи.

— Значи знаеш и друго — че твоето правителство не искаше това да се случи. Те искат от нас да спрем Единбург.

— Което е напълно във вашите възможности.

После се запита защо не се бе случило това. Имаше само едно смислено обяснение. Петролът.

— Какво искате в замяна от либийците? Какво ви предложиха срещу освобождаването на Ал Меграхи?

— Да речем, че нямаше как да игнорираме искането им по хуманитарни причини.

— Значи клегнахте срещу отстъпки в цената на суровия петрол?

— Тази държава трябва да оцелява — сви рамене Матюс. — Напрегнати сме до крайност като всички останали. Но изведнъж се оказва, че имаме нещо, което ги интересува, а те имат нещо, което ние искаме. Много проста сделка.

— Той уби английски, шотландски и американски граждани!

— Вярно е. И скоро ще се изправи пред Създателя, за да си плати греховете. Болен е от рак в терминална фаза. Не го освобождаваме, за да се наслаждава на дълъг живот. Но ако този акт е по-изгоден за нас в дългосрочен план, защо да не го осъществим?

Едва сега Малоун разбра на какво се дължеше мълчанието на британското правителство. Последниците от евентуално изтичане на информация щяха да са изключително тежки. Потресаваци заглавия от сорта на **ВЕЛИКОБРИТАНИЯ СКЛЮЧВА СДЕЛКИ С ТЕРОРИСТИ** в

световните медии. Докато американската позиция оставаше твърда и неизменна: никакви преговори с терористи. Точка. Разговорите с тях означаваха само едно — да се спечели време за нанасянето на решителен удар.

— Погледни нещата от друг ъгъл, Котън. След Втората световна война и Великобритания, и Америка използваха услугите на бивши нацисти. Именно те създадоха вашата космическа програма. Благодарение на тях Америка постигна огромен напредък в своето самолетостроене и електроника, да не говорим за голямата експанзия в областта на разузнаването. Всичко това дължите на бившите си врагове. Вие участвахте открито в управлението на следвоенна Германия. А и ние, и вие ги използвахме срещу Съветския съюз. Нима сегашният случай е по-различен?

— След като идеята е толкова добра, защо не я обявите пред света? — контрира Малоун.

— За съжаление, нещата не са само черно-бели.

— Това е една от причините да напусна службите. Защото само така сега мога да постъпя правилно.

— Винаги съм те харесвал, Котън — усмихна се Матюс. — Ти си смел човек, който притежава чувство за чест. За разлика от Блейк Антрим.

Малоун замълча.

— Вече повече от година Антрим провежда операция на ЦРУ на английска земя — продължи Матюс. — Кодовото ѝ име е „Измамата на краля“. В хода на този процес той системно краде наши национални съкровища и търси начини да разкрие наши исторически тайни. Само преди четирийсет и осем часа е заповядал оскверняването на гробницата на Хенри Осми в църквата „Сейнт Джордж“, използвайки имплозивни заряди за разбиването на мраморната плоча отгоре. А после се е ровил в кралските тленни останки. На всичкото отгоре приел да прекрати операцията срещу сумата от пет милиона паунда. Половината от тази сума вече е платена.

— Откъде знаеш това? — погледна го с нов интерес Малоун.

— Лично се разпоредих за превода, отново от името на митичния опонент, наречен Ордена на Дедал. Най-важното е, че успях да убедя Антрим в неговото съществуване.

— Като заповяда ликвидирането на Фароу Къри?

— Много добре знаеш, че понякога трябва да се стигне и дотам — въздъхна възрастният мъж. — Къри събра много информация и проникна в нашите тайни. Бях сигурен, че смъртта му ще реши проблемите ни, но за съжаление, се наложи отстраняването и на още един човек.

Малоун не знаеше нищо за това.

— Един от оперативните агенти на Антрим ни предложи информация срещу заплащане. Но прояви прекомерна алчност и поиска повече пари, отколкото струваше. Затова ние използвахме неговата смърт, за да се отблагодарим директно на Антрим. И трябва да ти кажа, че се получи. Всичко беше наред. Докато не се появи ти.

— Значи затова си изпратил хората си да ме убият в онзи тунел?

— Точно така — погледна го право в очите Матюс.

* * *

Гневът на Катлийн растеше с всяка изминала секунда.

— В един момент Малоун беше никой — поясни Ева. — Напълно неизвестен за нас. Но появата му изведнъж ускори нещата. Затова всичко трябва да свърши. Тук и сега.

— Кое е онова, което трябва да свърши?

— Американците ни притискаха да направим определени неща, но ние отказахме. И те решиха да използват други лостове. Слава богу, че и тях ги неутрализирахме навреме. Сега остава само да разчистим терена.

— Мен?

— И Антрим.

Катлийн веднага разбра какво трябва да направи.

— Не искам да умра! — заби поглед в очите на Пазан тя. — Ще изпълня всичко, което поискате от мен. Но не искам да умра.

Бутна стола и се изправи. Очите ѝ се навлажниха, но останаха заковани в другата жена.

— Моля те! Не искам да умра!

Пазан я гледаше и мълчеше.

— Уморих се да бягам. Същевременно разбрах всичко. Вие държите ситуацията в свои ръце. Аз съм ваша пленница. Не можеш ли

да звънеш на Матюс и да му предадеш, че съм изпълнила всичко, което поиска от мен? — Тя напипа разпечатките в джоба си и ги измъкна. — Откраднах ги от Малоун. Съдържат всичко, записано на онази флашка. Дойдох тук с намерението да ги предам на Томас Матюс, но ти и твоите хора ме подгонихте. Нямах представа, че работите за него...

Тя пристъпи напред. Листовете потрепваха в лявата ѝ ръка, протегната напред. Пазан посегна да ги вземе.

— Не искам повече проблеми — умолително прошепна Катлийн.

В същия миг десният ѝ юмрук се стрелна нагоре, описвайки перфектен ъперкът. Ударът попадна в брадичката на Пазан и тя рухна като подсечена. Катлийн грабна близкия стол и го стовари върху нея. Агентката на СИС се прегъна на две. Побесняла от гняв, Катлийн отново вдигна стола и го заби в главата ѝ. Пазан се просна по очи и не помръдна.

Вратата отлетя на пантите си. В стаичката връхлетя партньорът на Пазан с пистолет в ръце. Същият, който беше стъпил на лицето ѝ. Тя стовари стола върху протегнатата му ръка и оръжието изтрака на пода. Вторият удар попадна в гърдите му и го спря на място. Третият го улучи в главата с такава сила, че положително му счупи черепа и мъжът рухна до Пазан.

Тя захвърли импровизираното оръжие, грабна пистолета и разпечатките и тръгна към вратата.

— Сега сме квит — прошепна тя на мъжа, който лежеше на пода.

Изправен до мис Мери, Иън четеше файла, свален от телефона на Антрим.

Превод от дневника на Робърт Сесил.

Научих за измамата от баща си. Той ме повика на смъртното си ложе и ми разказа една невероятна история. За смъртта на тринайсетгодишната принцеса Елизабет, отнесена от силна треска. Погребали я в каменен ковчег в двора на Овъркорт Хаус без никакви церемонии. Присъствали единствено лейди Кейт Ашли и Томас Пари. И двамата се страхували за живота си, тъй като крал Хенри VIII поверил своята любима дъщеря именно на техните грижи.

По онова време Хенри боледувал често, бил ужасно дебел, изключително жесток и раздразнителен. Ашли и Пари знаели, че ще платят с живота си за смъртта на принцесата, въпреки че нямали никаква вина. Но нещата неочаквано се развили в тяхна полза. Първото благоприятно обстоятелство се съдържало във факта, че бащата виждал дъщеря си изключително рядко, тъй като бил зает с други дела. По това време той водел война на два фронта — срещу Шотландия и Франция. Петата му съпруга Катрин Хауърд съвсем наскоро била екзекутирана заради изневяра. После кралят се впуснал да ухажва Катрин Пар и не след дълго тя станала съпруга номер шест.

Последните години на управлението му преминали под знака на тревогите за единствения му законен наследник Едуард и собственото му здраве. Поради това дъщеря му останала на втори план.

Елизабет живеела далече от двора в компанията на своята гувернантка лейди Ашли и това било второто благоприятно обстоятелство. Неочакваната ѝ смърт изисквала спешни действия. Томас Пари бил този, който предложил решение. Той бил в течение на новината, че кралят вече имал незаконен внук, плод на

преждевременния брак между Хенри Фицрой и Мери Хауърд. До смъртта си през 1536 г. Фицрой се радвал на изключителното благоразположение на краля, който благословил брака му с Мери, но при условието той да бъде консумиран по-късно, когато младите любовници станат пълнолетни. Те обаче нарушили забраната и през 1533 г. им се родило дете. Хенри обаче никога не узнал това.

Пари предложил подмяна. Неизвестният внук на мястото на починалата принцеса. Лейди Ашли била против тази абсурдна идея, убедена, че и двамата ще изгубят главите си.

Но Пари изложил пет съображения, която я направили приемлива. Първо, за да няма подозрения, самозванецът трябвало да има физическа прилика с принцесата. Това не било проблем, защото внукът наследил светлата кожа и рижата коса на Тюдорите, плюс очебийната прилика с дядо си. Второ, трябвало да познава живота на принцесата. Той растял в изолация в едно от имененията на Хауърд, но знаел всичко за благородническото си потекло. Трето, трябвало да има образованието и познанията на принцесата. И това условие било налице, тъй като момчето изучавало география, математика, история, механика и архитектура. Четвърто, владееенето на класически и чужди езици. Внукът говорел и пишел на френски, италиански, испански и фламандски. И пето, трябвало да има осанката и поведението на роден благородник — нещо, което внукът притежавал в изобилие, тъй като Хауърд била сред най-знатните благороднически фамилии в Англия.

Томас Пари отпътувал до мястото, където живеел внукът, и предложил плана си на майка му. Мери Хауърд го приела с готовност. От смъртта на съпруга ѝ били изминали тринайсет години. Тя живеела скромно, въпреки че брат ѝ, графът на Съри, бил един от любимците на Хенри VIII. Но вътре във фамилията Хауърд имало противоречия, за които Пари не подозирал. Бащата на Мери поискал разрешението на краля да омъжи дъщеря си за Томас Сиймур. Разрешението било дадено, но Мери отказала този брак, подкрепяна от брат си. Той бил обладан от идеята, че сестра му трябва да съблазни краля и да стане негова любовница. Нещо, което Мери отхвърлила с отвращение. Това довело до обтягане на отношенията помежду им. На по-късен етап Мери дала показания срещу него и Хенри го екзекутирал за държавна измяна.

Мери приела предложението на Пари и скъсала всякакви отношения със семейството си. Тя не встъпила във втори брак до самата си смърт през 1557 г. — една година преди синът ѝ да бъде провъзгласен за кралица на Англия. Попитах баща си как е била поддържана измамата след това. Защото някои членове на фамилията Хауърд със сигурност са се запитали какво се е случило с момчето. Но след екзекуцията на графа на Съри през 1547 г. фамилията изпитвала дълбока омраза към Хенри. Ако някой от членовете ѝ знаел нещо за подмяната, той със сигурност си е държал езика зад зъбите. Самата Мери била отлично запозната с домогванията на фамилията към кралската власт. И въпреки че ненавиждала баща си и брат си, вероятно се е забавлявала от факта, че именно тя — пренебрегваната дъщеря, постигнала нещо, за което никой от мъжете Хауърд дори не би могъл и да мечтае.

Баща ми разбрал за измамата малко след като Елизабет била провъзгласена за кралица. Тя го повикала в покоите си и го посрещнала сама. По това време била на двацет и пет, носила години наред скромно облекло на монахиня. Била тотално пренебрегвана за сметка на брат си Едуард, сестра си Мери и многобройните съпруги на краля. Но вече била кралица. Посрещнала баща ми права, с втрепен поглед и величествена осанка. Отрупана с пръстени, ветрила, бижута, перли и дантели. Косата ѝ била жълтеникавочервена, кожата ѝ — мъртвешки бледа. Дълбоко хлътналите ѝ очи гледали агресивно.

— Милорд Сесил, вие сте човек, който благодарение на своята мъдрост и дискретност отдавна е спечелил нашето доверие — обявила тя.

Баща ми приел комплимента с дълбок поклон.

— Нашето желание е да ни служите като държавен секретар. Нямаме никакво съмнение, че ще ни бъдете верен, но все пак има един въпрос, който трябва да обсъдим.

Това е моментът, в който самозванецът се разкрил и обяснил на Сесил всичко, което съм описал до тук. Баща ми търпеливо слушал думите, които щели да променят живота му, разбирайки, че му се предоставя уникален шанс. Човекът с кръв на Тюдорите в жилите не бил роден да управлява, но изведнъж се оказал кралица на Англия. Истината била известна единствено на лейди Ашли и Томас Пари. Разобличаването на самозванеца би означавало гражданска война,

тѣй като твърде много хора биха проявили претенции към овакантения престол. Но от това никой не би спечелил. През последните дванайсет години човекът срещу него бил живял като жена, без никой да подозира. И за това време се бил превърнал в една свършена Елизабет Тюдор. За баща ми това означавало връзка до гроб. Това, което предлагала кралицата, не било позиция в кралския двор, а партньорство в една огромна измама.

От смъртното си ложе баща ми внимателно наблюдаваше как приемам изповедта му.

— Отговорих на самозванеца, че съм негов слуга и ще остана такъв до края на живота си — прошепна той.

Аз замълчах.

— Кралицата знае, че споделям с теб голямата си тайна — добави той. — Нейното желание е и синът ми да ѝ служи вярно, както го вършех аз. Това е и моето желание.

— А моето е да бъда верен слуга дори ако успея само наполовина в сравнение с теб — отвърнах аз.

Баща ми почина на следващия ден — 4 август 1598 г.

Кралицата изпрати да ме повикат.

По това време тя беше шейсет и пет годишна, с хлътнали бузи, високо чело, издължена брадичка и орлов нос, който подчертаваше сухата и набръчкана кожа на лицето ѝ. Повечето от зъбите ѝ липсваха. Главата ѝ беше покрита с къдрава червена перука, а около шията ѝ се спускаше голяма дантелена яка. Гледаше ме с онзи твърд като камък поглед, с който беше управлявала Англия в продължение на четирийсет години.

— Какво ще кажеш?

Отпуснах се на едно коляно и сведох глава.

— Ще ви служа, както ви е служил баща ми. Вярно и лоялно.

— Така да бъде, мой лорд-канцлер. Заедно с теб ще съхраним силата на Англия.

— Той е знаел истината — прошепна мис Мери.

Намираха се в станцията на метрото, на няколко пресечки от склада. Мис Мери пожела да види съдържанието на файла и затова те пропуснаха две композиции една след друга.

— Това потвърждава всичко, което съм чувала за момчето от Бизли — добави тя. — Голяма част от легендата се оказва истина.

Иън я гледаше и мълчеше.

В станцията имаше малко хора.

— Това може да промени всичко — прошепна тя.

— Как?

— Трябва да уведоим господин Малоун.

Телефонът ѝ завибрира и те едновременно се надвесиха над дисплея.

— Непознат номер — констатира тя.

— Вдигни — настоя Иън.

Мис Мери се подчини.

— Боже, Таня! Тъкмо си мислех за теб! — възкликна тя. — Трябва да говоря с господин Малоун. Той още ли е с теб?

Послуша известно време, после кимна.

— Добре, идваме веднага!

Линията прекъсна. Лицето ѝ беше мрачно и загрижено. Иън чакаше обясненията ѝ.

— Проблем в Хемптън Корт — обяви тя. — Някакви хора са се опитали да убият сестра ми и Котън Малоун. Трябва да тръгваме.

Антрим напусна Залата с кралските съкровища и се потопи в ярката светлина на обедното слънце. Във вътрешността се чувстваше далеч по-сигурен, отколкото под открито небе — може би защото там имаше много посетители, камери, охрана и металдетектори.

Но в момента сърцето му се свиваше от ужас. Дениз — агент на Ордена на Дедал? Която го бе разигравала през цялото време? По всяка вероятност операцията е била разкрита още от самото начало. Но какво е накарало британското разузнаване да се намеси точно сега? По всичко личеше, че Фароу Къри е бил убит по заповед на Томас Матюс, а не от Ордена на Дедал.

Той потърси с поглед Гари. Беше му казал да го чака отпред.

Алеите бяха изпълнени с хиляди хора, дошли да разгледат една от най-големите английски забележителности. Сред тълпата, може би на трийсетина метра от него, забеляза Дениз Жерар в компанията на някакъв мъж. В следващия момент двамата се обърнаха и тръгнаха към него.

Едва сега му просветна. Те го искаха именно тук.

Реши да влезе обратно в сградата, но опашката беше твърде голяма. Ако тръгнеше да си пробива път, положително щеше да привлече вниманието на охраната. И съответно да поиска помощ от тях. Това обаче не беше твърде разумно в по-далечна перспектива. Много по-добре беше да си плюе на петите, и то веднага.

Но къде изчезна Гари? Нямахше време да го търси. Момчето можеше да бъде навсякъде. Нищо не можеше да направи. Беше го предупредил да не мърда никъде. Поклати глава и продължи по пътя си около Уайт Тауър, който щеше да го изведе при изходния портал на външната тухлена стена.

Бръкна за телефона си, решил да провери дали твърденията на Дениз за двамата му подчинени в Хемптън Корт отговарят на истината. Но телефонът не беше в джоба му. Опипа останалите джобове, после се огледа. Телефона го нямаше. Отново поклати глава и продължи да

се промъква на зигзаг сред тълпата. Бърз поглед през рамо го увери, че Дениз и непознатият стоят на същото място.

Никога не се беше изправял лице в лице с предишните си любовници. Решението за раздяла винаги беше негово — твърдо и трайно. Просто така му харесваше. Не обичаше да удря жени. А когато се стигаше дотам, винаги съжаляваше. Понякога обаче това изглеждаше необходимо. Вината беше изцяло на баща му, но Дениз едва ли би проявила интерес към този факт.

Започнала като бизнес, операцията бързо се превръщаше в личен проблем.

По-сериозен от всякога.

Гари се измъкна от Залата с кралските съкровища. Това не стана лесно, тъй като беше принуден да се смеси с тълпата, за да не бъде видян от Антрим и непознатата жена. Те се бяха изправили встрани от хоризонталния ескалатор и оживено разговаряха до една от остъклените витрини. Антрим беше видимо ядосан.

Какво ли ставаше? И къде беше Антрим сега?

Свърна по някакъв коридор вляво, прекоси го до края, а после зави надясно и пое по павираната алея между Уайт Тауър и една друга сграда, обозначена с табела, на която пишеше „Болница“ и „Оръжейна“. Петдесет метра по-нататък се виждаха стражева кула и част от външната крепостна стена, маркиращи границите на терена. Павираната алея завиваше в обратна посока, минавайки пред внушителната външна фасада на Уайт Тауър. Пред нея имаше изумруденозелена морава, по която подскачаха черни птици. Струпалите се наоколо туристи ги щракаха с телефони и фотоапарати. Гари забеляза Антрим на паважа отвъд пътеката, която минаваше успоредно на страничната стена на Уайт Тауър. Агентът се беше насочил към външния портал.

После зърна жената, с която Антрим беше разговарял във вътрешността на галерията. Тя бързаше след него в компанията на непознат мъж. Край външния портал чакаха още двама мъже, извърнали глави в посоката, от която се приближаваше Антрим. Той, изглежда, не ги беше забелязал, защото често се обръщаше назад, опитвайки се да открие жената и нейния придружител.

Явно беше в беда. И той трябваше да му помогне.

* * *

Малоун не отделяше поглед от лицето на Томас Матюс.

— Нямах избор — заяви по-възрастният мъж. — Наистина ми беше трудно да издам тази заповед.

— Но все пак я издаде — сдържано отвърна Малоун.

— Появата ти промени всичко, и то към по-лошо.

— Ти си убил двама американски граждани.

— Единият беше алчен, а другият прекалено умен. Но ти знаеш, че в нашия бизнес подобни действия не са изключени. Аз имах конкретна задача и това не ми даваше възможност за маневри.

— Но искаш да убиеш и Иън Дън — отбеляза Малоун, после побърза да се поправи: — Не, всъщност *трябва* да го убиеш.

— Поредното нещастно стечение на обстоятелствата — сви рамене Матюс.

Малоун съзнаваше, че трябва да се махне, и то веднага. Всяка секунда забавяне увеличаваше риска, който вече беше поел.

— Имаш ли представа защо те забърка Антрим? — подхвърли Матюс.

Стоеше изправен, с изпънати рамене. Дясната му ръка стискаше прословутия бастун. Малоун си спомни за някакъв проблем с тазобедрената става, влошаващ се с напредването на възрастта. Именно той беше наложил използването на бастуна.

— Помоли ме да открия Иън Дън и това е всичко.

— Нямах предвид точно това — поклати глава възрастният мъж. — Питам те защо си точно тук, в Лондон?

— Помолиха ме за услуга.

— Май наистина нищо не знаеш — искрено се учуди Матюс.

Малоун мълчеше и чакаше.

— Антрим е уредил именно ти да придружаваш Иън Дън по обратния път от Щатите. Той е бил заловен във Флорида, но специално заради теб са го прехвърлили в Атланта. Защо? Нима във Флорида няма агенти, които биха могли да го придружат до Англия? Но Антрим

е посочил теб. После неговият пряк началник се е свързал със Стефани Нел.

— Откъде знаеш това, по дяволите?

— Много отдавна съм в този бизнес, Котън. Имам приятели навсякъде, имам източници. Нима не разбираш, че Гари е бил отвлечен от хората на Антрим?

Не, това не го разбираше.

— Целият този театър е бил в твоя чест.

Малоун изпита ужасното чувство, че изостава най-малко с три крачки от развоя на събитията. Кое то със сигурност означаваше сериозни неприятности.

Измъкна телефона от джоба си, включи го и набра номера на Антрим. Никой не отговори. След няколко безкрайно дълги сигнала, апаратът се включи на гласова поща.

Неприятностите вече започват, мрачно си помисли той.

— Трябва да тръгвам — обяви той и прекъсна връзката.

— Това не мога да ти го позволя — поклати глава възрастният мъж.

— Аз не съм Антрим! — процеди Малоун. Ръката му продължаваше да стиска пистолета в джоба на панталона.

Долови някакъв шум и се обърна. От вратата, водеща към кабинките за наблюдение на външната стена се появиха двама мъже.

И двамата бяха въоръжени.

* * *

Катлийн затвори вратата на малката стая, където лежаха неподвижните тела на агентите. Тръгна обратно към вратата, от която се излизаше на тенискорта. Гневна, с пистолет в ръце. Тесният коридор беше безлюден. Но през остъклената стена зърна четирима мъже. Двама от тях бяха в градината, въоръжени. Томас Матюс. Плюс Котън Малоун, също въоръжен, но явно в беда. Какво търсеше тук? Би трябвало отдавна да е изчезнал.

— Моля те да хвърлиш оръжието — обяви с равен глас Матюс, обръщайки се към Малоун.

От мястото си над дъното на корта Катлийн имаше възможност да следи развоя на събитията, без да бъде забелязана.

На няколко метра от нея се отвори врата. Тя прилекна под рамката на стъклото, пропълзя напред и хлътна в една от кабинките за наблюдение. Три успоредни реда седалки. Все така прилекнала, тя се плъзна покрай тях и отвори вратичката, водеща към корта.

Беше дошло времето да върне една услуга.

Иън последва мис Мери във вагона.

Често беше прониквал в забранени за пътниците зони, така че познаваше отлично мрежата на лондонското метро. Част от подземните тунели предлагаха сигурно убежище както от зимния студ, така и от летните горещини. Там той имаше възможност да пребивава спокойно — разбира се, докато не бъде открит от полицията или от хората от поддръжката. Доста време не беше идвал, и по-специално откакто мис Мери му предложи да охранява книжарницата. Изпитваше огромна благодарност към тази жена и се радваше, че в този момент е с него.

Отпуснаха се на две свободни седалки.

— Не знам за теб, но аз изгарям от нетърпение да изчета всичко, което е писал Робърт Сесил — прошепна тя.

Той кимна в знак на съгласие.

Мис Мери измъкна телефона си и отвори имейла, който беше изпратила сама на себе си.

Службата ми при кралицата започна на 4 август 1598 г. Тогава нямаше как да знам, че тя щеше да продължи едва пет години, колкото оставаха до края на управлението ѝ.

Двамата обсъдихме измамата общо шест пъти, четири от тях през последните месеци на живота ѝ. Спомените ми са най-ярки за първия случай.

— Питай каквото искаш — каза кралицата.

Намирахме се в спалнята ѝ в „Нонсч“ — дворец, изграден от Хенри VIII с голямо въображение. За разлика от Мери, първата дъщеря на краля, тази кралица го харесваше много.

— Баща ти ни служеше изключително вярно — добави тя. — Негова е заслугата за нашите успехи и дълголетие. Надяваме се, че и ти като него ще ни донесеш щастие и късмет.

— Това е единственото ми желание.

— В такъв случай задай си въпросите и да приключим с тази тема.

Разговаряхме близо два часа.

Историята, която чух, беше смайващо дръзка. Той бе внук на Хенри VIII. Баща му бе незаконно дете на Елизабет Блаунт, а майка му бе от фамилията Хауърд, дъщеря на уважаван лорд. Бе водил затворен живот под грижите на фамилията Хауърд. Никой от Тюдорите не бе подозирал за неговото съществуване. Бил почти тринайсетгодишен, наивен, но добре образован, с високото самочувствие на богопомазан. Шансовете му да стане нещо повече от син на незаконен кралски наследник били нулеви. Всички титли и привилегии, на които се радвал баща му, изчезнали заедно с неговата смърт. Само година след нея Джейн Сиймур родила законен наследник на краля и от този момент нататък никой от династията на Тюдорите не се интересувал от Хенри Фицрой и от децата, които би могъл да има. Но Мери Хауърд видяла шанс за промяна след неочакваната смърт на принцеса Елизабет и появата на Томас Пари, който имал готов план за подмяната на кралската дъщеря с незаконния внук на Хенри.

По онова време той имал дълга червена коса, стройна и доста женствена фигура. Фактически винаги се чувствал раздвоен, защото имал тяло на мъж, но съзнание на жена. Този вътрешен конфликт го тормозел, откакто се помнел, но изчезнал в мига, в който научил за предложението, получено от майка му. Той бил готов да се превърне в жена и да се превъплъти изцяло в ролята на принцеса Елизабет.

Това се случило през 1546 г. По това време никой не допускал, че един ден той можел да стане кралица. Идеята била само да заблудят Хенри, за да спасят живота на Нейт Ашли и Томас Пари. Пътят към престола бил осеян с много препятствия. Едуард бил все още жив, също и Мери. В най-добрия случай принцеса Елизабет се явявала трета наследница на краля, и то при положение че братът и сестра ѝ нямало да оставят наследници след смъртта си. Измамата обаче проработила. Внукът растял под дебели пластове грим, перуки и широки рокли, които постепенно се превърнали в негова запазена марка. Лейди Ашли и Томас Пари задоволявали и най-малките му прищевки. Никой не подозирал за измамата.

Така изминали дванайсет години. Едуард и Мери умрели, без да оставят наследници. Умряла и майка му, Мери Хауърд. Той останал сам и без идентичност, освен тази на принцеса Елизабет. После на двайсет и пет годишна възраст той бил провъзгласен за кралица. Когато попитал как е поддържал измамата след коронасването си, той ми отговори снисходително, че когато човек внимава и се държи разумно, няма начин да бъде разкрит. Лейди Ашли служила на кралицата чак до смъртта си през 1565 г.

— Това беше един от най-тъжните дни в живота ни — промълви той и очите му се насълзиха, въпреки че оттогава бяха изминали трийсет и три години.

Томас Пари умрял през 1560 г., две години след интронизацията. Той не бил сред популярните личности в двора и мнозина твърдели, че е напуснал света благодарение на постоянно лошото си настроение. Разбира се, като автор на измамата, Пари останал много близък с кралицата. Получил рицарско звание и станал главен иконом на кралските имоти. От баща си знам, че кралицата платила за погребението му в Уестминстър — нещо необяснимо за мен преди онзи разговор в двореца.

След смъртта на лейди Ашли съпругата на Пари, Бланш, станала първа придворна дама и останала на тази длъжност чак до 1590 г. Тя явно била посветена в измамата, въпреки че никога не го признала. Кралицата се отнасяла към нея като към баронеса, възложила ѝ управлението на своите имения в Йоркшър и Уелс, а накрая ѝ организирала пищно погребение в уестминстърския параклис „Сейнт Маргарет“.

— Никой нищо няма да научи, докато вършим някои неща на тъмно — добави кралицата.

Това обяснява голяма част от нейните навици. Най-вече обличането и събличането без свидетели, а също така и къпането, на което имали право да присъстват единствено лейди Ашли или Пари. Той притежавал колекция от над осемдесет перуки и държал на облекло, което прикривало гърдите му, а от кръста надолу било широко и безформено. Лицето му винаги било покрито с дебел пласт бял грим — признак на чистота според мнозина наблюдатели, но също така и като надеждна маскировка на чертите му. Определено по-скоро женствен, отколкото мъжествен, той имал почти

незабележимо телесно окосмяване. Включително и по главата, тъй като бил наследил плешивостта на Тюдорите. Лекарите можели да го лекуват, но им се позволявало да изследват само очите, устата и гърлото му. Никой нямал право да го докосва независимо от обстоятелствата. Малцина могли да се похвалят, че са го сторили.

След този разговор аз се почувствах едновременно доволен и уплашен. Този човек, успял да управлява Англия в продължение на трийсет и девет години и вероятно най-добрият владетел на страната дотогава, в крайна сметка не беше нищо повече от самозванец. Той нямаше никакво право да бъде на престола, но въпреки това го беше узурпирал — напълно и безкомпромисно като истинската Елизабет. Народът го обичаше. Никой не поставяше под съмнение популярността на кралицата. Баща ми ме закле да му служа вярно и аз го направих. Чак до смъртта му през 1603 г. Съобразителен и нащрек както винаги, той категорично забрани да му бъде направена аутопсия и забраната беше спазена. Кралицата подробно ми обясни какво да се направи с тялото ѝ, а аз изпълних желанието ѝ с особена прецизност.

— По всичко личи, че Робърт Сесил е заслужил прякора си „Лисицата“ — промълви мис Мери.

— Какво означава това *особена прецизност*? — любопитно попита Иън.

— Че е проявил уважение към онова, което е преценил, че си заслужава, а на останалото просто не е обърнал внимание. Това обяснява защо изобщо е оставил този дневник. Искал е хората да научат истината.

Влакът спря на поредната станция. Иън и мис Мери слязоха и се насочиха към друг перон, където щяха да вземат влака към хотел „Горинг“.

— Може ли да почетем още малко? — попита той веднага след като се прехвърлиха.

— Разбира се — усмихна му се сърдечно мис Мери. — Любопитна съм не по-малко от теб.

Докато баща ми служеше на кралицата и аз също като другите постоянно се питах защо тя не желае да се омъжи. През целия си живот крал Хенри е бил обзет от натрапчивото желание да си осигури наследник от мъжки пол. Кралица Мери също бе направила всичко възможно да роди дете, но не бе успяла. Елизабет получи много предложения за женитба — у дома и от чужбина. В един момент изявен фаворит за ръката ѝ бе лорд Робърт Дъдли, но баща ми дълбоко го презираше. В крайна сметка кралицата се съобрази с мнението му и публично отклони предложението на Дъдли. Тя постъпи по същия начин и с предложенията на Филип II Испански, австрийския ерцхерцог Карл и на още двама френски принцове. А когато Парламентът настоя за брак или номинация на наследник, Елизабет тотално го пренебрегна. Посветен в тайната, баща ми знаеше на какво се дължи този отказ. Същевременно той изкусно използва всяко едно от тези предложения и настоявания от страна на Парламента за политически цели. Ето какво заяви Елизабет пред Камарата на общините: „В крайна сметка надпис върху мраморна плоча ще бъде напълно достатъчен, за да отбележи простия факт, че една дълго управлявала кралица е живяла и умряла като девственица“.

За поетите тя се превърна в девствената кралица, омъжена за своето кралство по волята на Бога. „Всички добри хора са мои съпрузи“, бе изразът, който ѝ приписваха те. Но Елизабет нито за миг не забрави своя дълг да осигури бъдещето на кралството. Тя изпитваше ужасен страх от евентуална гражданска война. Затова ми заповяда да започна кореспонденция с шотландския крал Джеймс, син на екзекутираната за държавна измяна кралица Мери. На практика това означаваше, че английската корона се примиряваше с този жесток, но неизбежен акт и предлагаше на Джеймс да поеме управлението на страната след смъртта на Елизабет. В замяна Джеймс трябваше да прекрати всякакви бунтове и нападки срещу Англия. След екзекуцията на майка му шотландецът изпитваше дълбока омраза към всичко английско, но перспективата да се възкачи на престола бързо бе стопила гнева му. Той бе ограничен и безпринципен човек, податлив на всякакви изкушения. И нещата се подредиха. След смъртта на кралицата той пое управлението на Англия, без да се пролее нито капка кръв.

Постепенно започнах да уважавам самозванеца и да му се възхищавам. Управляваше страната мъдро и предпазливо. Баща ми също го ценеше високо. Често съм се питал дали истинската Елизабет би могла да се справи толкова добре. Но по-важното беше, че Англия бе управлявана цели четирийсет и пет години от монарх, който бе осигурил на страната така желаната стабилност. За разлика от династията на Тюдорите самозванецът беше дарен с дълъг живот и сравнително добро здраве. По време на втория и последен разговор на тази тема той ми разказа за своите родители.

— Нашата скъпа майка почина, преди да станем кралица. Съжаляваме, че не стана свидетел на този акт. Ние така и не се видяхме повече, след като Томас Пари ни върна в Овъркорт, за да ни направи принцеса.

— Но се възкачихте на престола чак след дванайсет години.

— Така е. Майка ми беше жива през единайсет от тях. Лейди Ашли и Пари редовно ме информираха за живота и здравето ѝ. Казаха ми, че тя е доволна от развоя на събитията. Тя много обичаше баща ми, но мразеше дядо ми, крал Хенри. В деня, в който Пари ме отведе в Овъркорт, тя ми каза, че одобрява случващото се, защото то е справедливо. Най-после щях да стана пълноправен член на династията на Тюдорите. Желанието ѝ беше един ден да ме види кралица. Тази мисъл ме изплаши. Но после постепенно свикнах с дълга си и се успокоих.

Забелязах, че за пръв път говори за себе си в единствено число, а не в множествено. Насреща ми стоеше мъж и син, който никога не бе искал онова, което го бе сполетяло, а просто изпълняваше дълга си.

— Вие управлявате този народ и вашата дума е закон — заявих аз.

— С едно изключение, драги Робърт — отвърна той. — Което един ден ще реши всичко.

Знаех много добре за какво говори. В крайна сметка той не беше принцеса Елизабет, следователно не можеше да бъде законен владетел на Англия. От това следваше, че всеки негов декрет щеше да бъде обявен за невалиден в мига, в който измамата бъдеше разкрита.

Сякаш той не беше съществувал.

Гари се шмугна в тълпата, пробивайки си път към външния портал. Дистанцията между него и Антрим все още беше около трийсетина метра. Въпреки че агентът знаеше за присъствието на жената и нейния придружител зад гърба му, той все още не бе забелязал двамата мъже на портала. Защото, ако ги беше видял, едва ли щеше да продължава право към тях, нали?

Докато Антрим беше във вътрешността на Залата с кралските съкровища, Гари обикаляше наоколо и се вслушваше в думите на колоритно облечените пазачи, които забавляваха групите туристи на различни места. Гари имаше чувството, че всичко наоколо е свързано с миналото, а не с настоящето. В училище историята не беше сред любимите му предмети, но тук тя беше навсякъде. Каква разлика от изписаните на хартия думи и от видеокадрите! Около него се издигаше една от най-старите крепости в Англия, зад чиито стени бяха умирали мъже в нейна защита. Но нещо отново се случваше. Сега, в този момент. Точно тук.

Той отново насочи вниманието си към Антрим, който продължаваше да се промъква към изхода. Двамата мъже все още бяха там, а Гари забеляза как ръката на единия изчезва под якето. За миг зърна кожен кобур — същия като на баща му. Мъжът не извади оръжието си, но ръката му остана там. Беше готов.

Антрим продължаваше да крачи към портала. Гари беше на петнайсет метра от него, все още скрит в тълпата. Антрим най-последно видя двамата до портала и се закова на място. Изражението му издаваше изненада и загриженост. Жената и другият мъж го приближаваха изотзад.

Беше време за действие.

Антрим осъзна, че няма къде да отиде. Единственият изход от Тауър беше блокиран от двама очевидно въоръжени мъже, а връщането обратно означаваше да се сблъска с Дениз. Беше сключил сделка с

дявола, но сега дяволът в лицето на Ордена на Дедал беше решил, че и той се е превърнал в пасив. Вярно, че в банковата му сметка чакаха няколко милиона от техните долари, но те щяха да бъдат напълно безполезни за един труп. Беше много ядосан на себе си за допуснатите грешки. Операцията, на която се беше надявал да му донесе спасение, изведнъж се превърна в кошмар.

И което беше още по-лошо, вероятно беше такава от самото начало.

Според първоначалната идея той трябваше да открие някакво средство, с което да принуди английското правителство да попречи на шотландците да пуснат на свобода един осъден терорист.

Вътрешните разчети на ЦРУ за потенциала на операцията сочеха, че при успех информацията може би ще се окаже достатъчна. Англичаните винаги са се гордеели със стриктното спазване на законите. Все пак тук са били поставени основите на обичайното право, а тяхната лоялност към законността е била използвана неведнъж за обуздаването на някой крал, разширяване на парламентарните права или потушаване на недоволството в някоя колония. Но операция „Измамата на краля“ беше замислена така, че да обърне тази лоялност срещу самите тях. Ако всичко беше минало по план, Даунинг стрийт нямаше да има друг избор, освен да притисне шотландците. Единственото желание на Вашингтон беше един убиец да остане зад решетките. А срещу това обещаваха никой никога да не разбере какво се бе случило преди 400 години.

За съжаление, намесата на Ордена на Дедал обърка всичко.

Антрим много би искал да научи повече за древния орден, но нямаше време за подобно разследване, което освен всичко друго би привлякло вниманието на Лангли.

В момента го вълнуваше един-единствен въпрос: как, по дяволите, да се измъкне от тук невредим? Дали противникът щеше да използва оръжие в присъствието на толкова много хора? Кой знае? Тези хора бяха фанатици, а фанатиците са непредвидими.

Идеята беше да ликвидират Котън Малоун. Но по всичко личеше, че самият той бе попаднал на мушката.

Гари се промъкваше напред, използвайки за прикритие група японски туристи. Седем метра деляха Антрим от мъжете на портала, а жената и нейният придружител бяха спрели на десетина метра зад гърба му. Между тях непрекъснато се движеха хора.

Родният му баща се нуждаеше от помощ и Гари нямаше никакво намерение да му обърне гръб. Мъжете на портала все още не подозираха за присъствието му и бяха насочили цялото си внимание към Антрим. Гари се приближаваше странично към тях и те не можеха да го видят.

Той се измъкна от тълпата и направи дълъг скок. Тялото му се завъртя във въздуха и се стовари върху нищо неподозиращите мъже. И тримата се строполиха на паважа. Собственото му падане беше омекотено от двете тела под него. Остро изхълцване, последвано от глухия тътен на главите, влезли в съприкосновение с камъка. Двамата бяха зашеметени от внезапното нападение.

Гари скочи на крака.

Антрим моментално схвана случващото се.

Единият мъж се преви на две, а ръката му се появи от вътрешността на якето, стиснала пистолет. Миг по-късно главата му издрънча на паважа и хватката му се разхлаби.

С два скока Антрим стигна до него и грабна пистолета. Очите им се срещнаха.

— Трябва да изчезваме от тук!

— Знам — кимна Гари. — Видях онази жена.

Антрим се учуди, че момчето познава Дениз, но нямаше време за обяснения. Пръстът му обхвана спусъка. Той се завъртя и насочи оръжието в гърдите на Дениз.

— Пистолет! — разнесе се истеричен вик.

Измина цяла секунда, преди сцената да бъде регистрирана в съзнанието на хората, които влизаха и излизаха през портала. Двамата униформени пазачи напуснаха мястото си и хукнаха към него.

Дениз се стрелна към тревната ивица вляво от пътеката. Дулото на пистолета му я проследи, а пръстът му натисна спусъка. Трясъкът на изстрела сякаш даде старт на последвалата лудница. Хората се разбягаха с писъци, препречвайки пътя на пазачите. Антрим се обърна,

пъкна пистолета в джоба на панталона си и направи знак на Гари да го последва към изхода. Всичко се случи за броени секунди. Антрим си напомни да запази спокойствие, да се смеси с тълпата и да използва суматохата, за да изчезне.

— Бавно и спокойно — рече той и леко стисна ръката на Гари. — Не трябва да привличаме вниманието.

Момчето кимна. Двамата свърнаха надясно към бетонната пътека покрай брега на Темза и се отдалечиха от Тауър. Виковете и блъсканицата останаха зад тях. Морето от развълнувани хора ги обгръщаше от всички страни като заграждение. Сърцето му блъскаше в гърдите.

Не след дълго стигнаха до оживената улица и Антрим спря първото такси, което се появи пред очите му. Секунди по-късно вече бяха далече от суматохата.

— Закарайте ни до най-близката станция на метрото — нареди той на шофьора.

Метрото предлагаше най-бързия и безопасен начин да стигнат до склада. Една от станциите му се намираше на няколко метра от него.

— Постъпи смело — обърна се към момчето той.

— Ти имаше нужда от помощ. Жената беше точно зад теб.

— Как разбра за нея?

— Отидох в Залата със скъпоценностите и ви видях да разговаряте.

Какво още е видял или чул, запита се Антрим. Едва ли много. Докато разговаряше с Дениз, наоколо почти нямаше хора. А самият той не беше видял Гари във вътрешността на сградата.

Както и да е. Хвана слабичките рамене на момчето и леко ги разтърси.

— Ти ми спаси кожата!

— И ти би направил същото за мен — усмихна се Гари.

Все така приклепнала, Катлийн се запъти към вратата на кабинката за наблюдение, от която се излизаше на корта. Очите ѝ шареха във всички посоки. Съмняваше се, че мъжете в стаята ще се свестят скоро. И двамата се нуждаеха от лекар. Нервите ѝ бяха опънати от познатия прилив на адреналин. И това ѝ харесваше. Терапевтът беше прав — в моменти като този адреналинът ѝ помагаше да мисли и да взема решения, от които може би зависеше животът ѝ.

Тя нямаше нищо против да разчита единствено на себе си.

Котън Малоун беше притиснат в ъгъла. Пистолетът в ръката му едва ли щеше да му помогне. Томас Матюс беше успял да му заложи капан.

— И сега какво? — подхвърли Малоун, заковал поглед в двамата въоръжени мъже, изправени на десетина метра от него.

Матюс стоеше вляво от Малоун, откъм страната на Катлийн.

— По всичко личи, че двама от вас ще бъдат простреляни, а третият ще се измъкне — отвърна възрастният мъж.

И беше прав. Най-доброто, на което можеше да се надява Малоун, бе да свали поне единия от противниците си.

— Какъв е смисълът на всичко това? — попита той, без да отделя очи от противника си.

— Нищо лично, Котън. Вероятно разбираш, че това е само бизнес.

— В момента мисля единствено за сигурността на сина си. Останалото е твой проблем, не мой.

— А случайно да си чул, че Блейк Антрим е направил ДНК проба на себе си и на твоя син?

Малоун се вцепени от изненада.

— Какво, по дяволите, беше това?!

— Резултатите от теста са ми известни — спокойно отвърна Матюс.

Правилно ли беше чул?!

— Вече ти казах, че още в Щатите Антрим е направил така, че именно ти да придружиш Иън Дън обратно до Англия. Истинската му цел обаче сте били вие двамата — ти и синът ти. Искал ви е в Лондон. А след като пристигнахте, е успял да те ангажира с издирването на Дън, докато самият той е наглеждал сина ти.

— Но той откри Гари, който беше отвлечен — възрази Малоун.

— Хората, които нападнаха теб и отвлякоха сина ти, работят за Антрим — поклати глава Матюс. — Всичко е било постановка.

— Но защо?

— ДНК тестът доказва, че Антрим е истинският баща на Гари.

— Нямам време да слушам подобни глупости! — отсече Малоун.

— Уверявам те, че това е истината, Котън.

Някакво шесто чувство му нашепваше, че наистина е така.

— Доскоро нямах представа за проблемите в личния ти живот — продължи Матюс. — Едва преди няколко месеца си разбрал, че не си биологичният баща на момчето.

— А *ти* откъде знаеш това?

— Антрим наблюдава бившата ти съпруга от доста време. Засякохме няколко негови разговора с човек в Джорджия, който е наблюдавал жена ти.

— А защо го прави?

— По всичко личи, че тя го е ненавиждала. Отказала му е всякакви контакти с момчето и в един момент той решил да поеме нещата в свои ръце.

Реалността се стовари върху му със смазваща сила. Антрим е родният баща на Гари и се намира тук, в Лондон?!

— Гари знае ли?

— Да — кимна Матюс.

— Трябва да тръгвам!

— Страхувам се, че не мога да ти го позволя.

Катлийн чу всяка дума от разговора. Явно съществуваше пряка връзка между Блейк Антрим и сина на Малоун. Нещо, за което мъжът на няколко крачки от нея, не бе имал никаква представа.

Тя не беше изненадана, тъй като добре познаваше Антрим. Но да има дете? Чиято майка го ненавижда? Най-вероятно защото и тя бе

станала жертва на насилие от негова страна.

Двамата мъже насреща продължаваха да държат на мушка Малоун. Катлийн реши, че е крайно време за действие. Ситуацията се нуждаеше от балансиране. Изскочи от полутъмната кабинка и натисна спусъка. Единият от мъжете рухна, улучен в бедрото.

Другият светкавично реагира и завъртя оръжието си. Към нея.

Малоун чу изстрела и отчете резултата от него. Завъртя се наляво и регистрира появата на Катлийн Ричардс. Едновременно с реакцията на втория нападател, който насочи пистолета си към нея. Последва примера ѝ и натисна спусъка. Мъжът се строполи, също улучен в бедрото. Ричардс се стрелна напред и прибра оръжието им. Двамата се гърчеха от болка, а кръвта им обагреше гладката повърхност на корта.

— Ние тръгваме! — обяви Малоун, обръщайки се към Матюс.

— Грешка — поклати глава възрастният мъж.

— Отивам да се погрижа за момчето си — просъска Малоун и направи крачка към него. Наученото току-що, прибавено към невъзможността да се свърже с Антрим, означаваше сериозни неприятности. — Стой далече от мен!

— Няма да харесаш онова, което ще откриеш.

— Ще се справя.

Но дали наистина беше така?

— Трябва да се погрижиш за четирима от твоите агенти, които се нуждаят от медицинска помощ — процеди Катлийн и насочи пистолета си в гърдите на Матюс.

— Ти се оказа голяма особнячка — поклати глава той.

— Направих услуга на твой човек отсреща, като го прострелях в бедрото. Но следващия път няма да бъда толкова снизходителна.

— Нито пък аз — добави Малоун.

— Нима си готов да рискуваш живота си? — изгледа го Матюс.

— Въпросът е дали *ти* си готов на това.

Той направи знак на Ричардс. Двамата бързо напуснаха тенискорта и излязоха на открито под щедрите лъчи на следобедното слънце. Наоколо не се виждаха агенти. Хукнаха наляво, подминаха прочутия градински лабиринт и изскочиха на улицата, която водеше

обратно към двореца. Пред входа чакаха няколко таксита. Скочиха в едно от тях и напуснаха района.

— Благодаря ти — подхвърли той.

— Това беше най-малкото, което можех да направя.

Умът му напрегнато работеше. Измъкна телефона си и отново набра номера на Антрим. Никой не отговори.

— Не можеш да го хванеш, а? — подхвърли Ричардс.

Той кимна.

— Накъде? — обади се шофьорът зад пластмасовата преграда.

— Хотел „Горинг“.

— Чух какво каза за момчето ти Матюс.

Малоун се завъртя към нея.

— Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш за Блейк Антрим — настоя той.

Кралицата умря спокойно в покоите си. Просто заспа, за да не се събуди повече. Душата ми се изпълни с тъга. Дори за миг не бях помислил, че този самозванец е нещо друго освен моя най-висш суверен. Този човек укрепил монархията и повдигнал самочувствието на цялата нация, въпреки че отказа да изпълни задълженията си за създаване и отглеждане на потомство. Крал Хенри щеше да бъде запомнен единствено с безразсъдните си прищевки, докато Елизабет остави след себе си наистина стойностни неща.

Инструкциите на кралицата за онова, което трябваше да се направи след смъртта ѝ, бяха точни и ясни. В последния ден от живота си ме повика в покоите си и помоли да бъдем оставени насаме.

— Чуй това — дрезгаво започна той. Гласът му беше тих, почти шепот.

Говори непрекъснато в продължение на няколко минути, изтощавайки се до крайност. Разказа ми за кралица Катрин Пар, която го изпратила да живее в едно от своите имения. Това станало след смъртта на крал Хенри, малко след организирането на измамата.

— Тя беше разбрала всичко и знаеше, че аз не съм принцесата.

В това имаше логика, тъй като, докато кралят бе все още жив, тя бе прекарвала почти цялото си време с принцесите Мери и Елизабет.

— Но тя не ме е разкрила — продължи самозванецът. — Вероятно защото бе съзряла в иронията на ситуацията едно заслужено наказание за мъртвия си съпруг. Тя никога не е била сред фаворитките на Хенри. Първоначално отказала да се омъжи за него, но била принудена. Не хранила никакви чувства към него, смятала го за жесток тиранин. Прекратила задълженията си на кралица без ентусиазъм, с единственото желание да бъде свободна — нещо, което станало възможно едва след смъртта на краля.

Но вдовстващата кралица направила лош избор с четвъртия си съпруг. Томас Сиймур бил интригант и манипулатор, чиято единствена цел била да се ожени за принцеса Елизабет и направил всичко възможно да я постигне. Кралицата много се забавлявала от опитите му да спечели сърцето на младата принцеса, защото добре знаела, че това няма как да стане. А когато ѝ станало ясно, че съпругът ѝ никога няма да се откаже, тя просто изпратила самозванец да живее другаде, като така отстранила и опасността измамата да бъде разкрита.

— За мен домогванията на Сиймур бяха неочаквани. Но те останаха единствената заплаха за разкриването на тайната през целия ми по-нататъшен живот. За да ме предпази, вдовстващата кралица беше принудена да ме премести на друго място, но го направи неохотно. Очевидно ѝ беше мъчно за мен. В деня на отпътуването ми проведохме един последен поверителен разговор. Тя ме предупреди много да внимавам, уверявайки ме, че всичко, което знае за мен, ще си остане в тайна. Няколко месеца по-късно тя почина, но не и без да ми напише прощално писмо, което получих след смъртта ѝ. В него за пръв път споменаваше, че един ден аз ще бъда кралица.

Той ми подаде писмото и кратко нареди:

— Ще го погребеш заедно с мен.

Аз кимнах в знак на съгласие.

— По време на последния ни разговор кралица Катрин сподели с мен нещо, което бе научила от дядо ми. Една тайна. Споделена единствено от кралете на династията на Тюдорите. Но вече няма такива. Затова слушай внимателно, драги Робърт, и следвай точно инструкциите ми.

Аз отново кимнах.

— Крал Хенри повикал кралицата до смъртното си ложе — точно както аз повиках теб. Преди това дядо ми е бил повикан до смъртното ложе на своя баща. За да бъде предадена тайната. Желанието на крал Хенри било вдовстващата кралица да сподели тайната с неговия син Едуард. Но тя не го направила. Вместо на него тя се довери на мен, давайки ми свободата да правя с информацията каквото намеря за добре.

Слушах напрегнато и с интерес, който ме изненада.

— Има едно място, което е известно само на четирима души. Трима от тях са мъртви, а и аз скоро ще се присъединя към тях. Ти ще бъдеш петият. На това място аз съм натрупал огромно богатство, което прибавих към събраното от дядо ми и пралядо ми. Там скрих и тялото на принцеса Елизабет. Разбира се, много преди това Томас Пари го беше изровил от гроба ѝ в Овъркорт. Ти не можеш да ме погребеш в кралска гробница, защото няма гаранция, че тя няма да бъде отворена след години. Ако това не се случи достатъчно късно и останките ми все още не са се превърнали в прах, тайната, която ревниво съм пазил цял живот, ще бъде разкрита. Затова ти трябва да положиш принцеса Елизабет в моя гроб, а моето тяло — в нейния. Това затваря кръга и гарантира, че всичко ще бъде наред. Искам да се закълнеш пред Бог, че ще го направиш.

Аз се закълех и той остана видимо доволен.

Постави треперещата си длан върху ръката ми и добави:

— Богатството там трябва да премине в ръцете на Джеймс. Предай му да го използва внимателно и да управлява мъдро и справедливо тази държава.

Това бяха последните думи, които чух от устата му.

Смъртта на кралицата бе повод за национален траур. На мен се падна задачата да осигуря вечния ѝ дом. Присъствах лично на подготовката на тялото, след която самозванецът беше положен в гробницата на Тюдорите редом с пралядо си Хенри VII. Той щеше да остане там до завършването на отделната гробница, което отне три години. През това време тялото на младата принцеса Елизабет, открито точно там, където ми беше обяснено, беше разменено с това на самозванеца. Тази работа свърших сам, без чужда помощ. Реших да събера на едно място кралица Мери и принцеса Елизабет, които бяха сестри в живота, смесвайки костите им. Това беше най-добрият начин истината да остане неразкрита. Когато телата най-после бяха положени в мраморната гробница, аз съчиних една епитафия, която обобщаваше целия живот на самозванеца.

Вечна памет на достойната владетелка, която върна религията към нейната първична чистота, установи траен мир, парите възстановиха истинската си стойност,

вътрешните бунтове бяха потушени, Франция преодоля разединението си; Нидерландия получи подкрепа; Испанската армада бе победена; почти завладяната от бунтовници Ирландия се стабилизира след прогонването на испанците; благодарение на Закона за провизиите приходите на двата университета нараснаха многократно и накрая — Англия се превърна в значително по-богата държава. Тук почива Елизабет, управлявала мъдро тази страна в продължение на 45 години, триумфалната и победоносна кралица, ревностна по отношение на религията и щастлива в живота, предала се на смъртта на своята седемдесета годишнина, а по Божията воля тленните ѝ останки ще се въздигнат до статута на безсмъртието, когато бъдат положени в църквата, построена и осветена от нея. Тя почина на 24 март, година 1603-та, след 45 години управление, на 70-годишна възраст.

Аз изпълних своя дълг към кралицата с две малки отклонения. Първо, запазах писмото, което му беше изпратила Катрин Пар. По всичко личеше, че то е последното физическо доказателство, свързано пряко с голямата му тайна. Изгорих го веднага след като завърших този дневник. Второ, не разкрих пред никого тайната за скритото богатство. Крал Джеймс се оказа недостоеен човек, който не спечели моето уважение и адмирации в качеството си на първи владетел от династията на Стюартите. Твърдо съм убеден, че с монархията е свършено, ако той е прелюдията към това, което ще последва.

Моят край също е близо. Ако този дневник бъде прочетен някога, това ще означава, че някой упорит и интелигентен човек е успял да открие камъка, който положих в основите на двореца „Нонсъч“. Странната комбинация от букви отразява по най-добрия начин ексцентричността на кралската резиденция. Какъв е смисълът на тайна, която не може да бъде разкрита? Ключът към нея трябва да бъде пред очите на онзи, който може да го види. Този дневник ще остане сред моите книжа и документи под надзора на наследниците

ми. Ако някой някога открие връзката между него и камъка, той ще разкрие истината за една неустрашима душа. Ако посмееш, умни човече, потърси скривалището, което Тюдорите са изградили за своя род. Но веднага искам да те предупредя, че там те очакват други предизвикателства. Оставям ти още един знак — в случай че продължаваш да се съмняваш в достоверността на тази история. Това е портрет на кралицата, поръчан лично от мен, който според последната ми воля трябва да бъде окачен в Хатфийлд.

И да остане там, докато този дом е собственост на моите наследници. Разгледай го внимателно. Хубаво е, когато си спомнят за теб. Паметта на баща ми предизвиква чувства на гордост и уважение. Може би и моята ще бъде такава.

Иън вдигна глава от монитора.

Двамата с мис Мери вече се намираха в хотел „Горинг“ в „Белгрейвия“ — луксозния и скъп квартал в сърцето на града, съвсем близо до Бъкингамския дворец. Той остана изненадан от Таня, сестрата близначка на мис Мери. Двете се оказаха не само еднакви на външен вид, но и с еднакви гласове и маниери. Единствената разлика беше, че Таня бе по-импулсивна и не беше толкова търпелива. Тя вече беше наела стая на третия етаж, която всъщност се оказа луксозен апартамент с изцяло остъклени външни стени, гледащи към тихата уличка. Обзавеждането беше стилно и удобно, състоящо се от множество канапета и меки кресла. То включваше и един лаптоп, чрез който влязоха в акаунта на мис Мери и успяха да прочетат края на историята, написана преди 400 години от Робърт Сесил.

— Каква невероятна история! — прошепна Таня. — Какъв живот за един самозванец!

— Как е възможно никой да не е разбрал? — попита Иън.

— Англия по времето на Елизабет не е била като днешната. Не е имало телевизия и вестници, които нарушават личното пространство на хората. Всеки, който се отклонявал от кралския етикет, рискувал да изгуби живота си. И мнозина го изгубили. От дневника става ясно, че лейди Ашли, Томас Пари и двамата Сесил — най-близките хора до кралицата, били наясно с това и благоразумно си затваряли устата.

— Но защо са го направили? — пожела да узнае Иън.

— По една много проста причина — усмихна се Таня. — Всички са искали да бъдат максимално близо до властта — колкото по-дълго,

толкова по-добре. Най-вече куртизанките. Самозванецът е знаел, че ще му трябва помощ, и е направил много внимателен избор. Забележително! Легендата за момчето от Бизли се оказва истина!

— Все още не разбирам как е възможно хората да бъдат заблуждавани толкова дълго време — поклати глава Иън.

Таня се усмихна.

— Всъщност ние имаме съвсем бледа представа за това как е изглеждала Елизабет. Оцелелите до наши дни портрети са доста съмнителни, а самата тя определено е имала странни навици. Както отбелязва Робърт Сесил, тя е носела перуки, силен грим и широки дрехи. Според всички описания е била непривлекателна жена с дрезгав глас и груби маниери. Но е имала пълен контрол върху живота си и околния свят. Никой не смеел да оспорва решенията ѝ. Според мен измамата е била напълно възможна.

Иън забеляза, че мис Мери не казва нито дума.

— Какво има? — попита я той.

— Безпокоя се за Гари. Може би не трябваше да напускаме онзи склад.

Антрим се насочи към склада, следван от Гари. Наоколо беше спокойно. Районът беше пълен със складови площи — една от причините да избере точно това място. Въпреки това се приближи много внимателно и леко побутна вратата. Вътре продължаваше да свети. Отрупаните с артефакти маси изглеждаха недокоснати, но Иън Дън и собственичката на книжарницата не се виждаха никъде.

— Къде са? — загрижено попита Гари.

— Казах им да чакат тук. Иди да провериш тоалетната.

Момчето заобиколи вътрешните стени, очертаващи канцеларията, и изчезна зад ъгъла. Металната врата се отвори.

Миг по-късно той се появи обратно и поклати глава.

— Не са там.

Втората врата в дъното беше затворена и блокирана от електронна ключалка. Къде бяха изчезнали? Отвлякъл ли ги бе някой? Всъщност това беше без значение. Ако някой ги бе отвлякъл, просто му спестяваше труда да се отърве от тях. Той влезе в офиса и веднага забеляза мобилния си телефон на металното бюро.

Как бе попаднал тук? Почти веднага намери отговора на този въпрос. Онова гадно хлапе, Иън Дън. Беше се сблъскал с него, но само за да измъкне телефона от джоба му. Това беше единственото смислено обяснение.

Грабна го и освети дисплея. Един имейл и нищо друго. От човека, който беше хакнал хард дисковете на Фароу Къри. Той изчете краткото, обещаващо успех съобщение. Към него беше прикачен последният файл, защитен с парола, която експертът очевидно беше успял да пробие.

Отвори файла.

— Какво е това? — попита Гари.

— Едно нещо, което очаквах — отвърна той, без да отделя очи от дисплея.

В главата му постепенно се оформи друго решение. Онова, което отначало изглеждаше добра идея, сега се превръщаше в проблем.

Налагаше се сам да свърши някои неща. Майната им на онези от Ордена на Дедал. Вече разполагаше с половината от обещаната сума и това беше достатъчно. Няколкото реда от дневника на Робърт Сесил, които току-що беше прочел, обещаваха нещо далеч по-голямо. Онези ирландски адвокати преди четирийсет години бяха подушили съкровище на стотици пъти по-голяма стойност от пет милиона паунда. Спомни си колко развълнуван беше Фароу Къри във фаталния ден. Може би причината за това вълнение е била скрита именно в дневника на Сесил. Което означаваше, че той трябва да го прочете много внимателно от край до край.

Но това не можеше да стане в присъствието на Гари Малоун.

През целия си съзнателен живот не беше имал деца. Може би трябваше да си остане такъв, особено сега, когато се налагаше да бяга не само от Ордена на Дедал, но и от ЦРУ. А това беше почти невъзможно в компанията на едно момче. Особено пък на момче, чиято майка го ненавиждаше, а баща му бе бивш агент, известен със своите качества.

Малоун беше успял да се измъкне от Ордена на Дедал. А това означаваше, че той едва ли щеше да получи друга възможност да го отстрани. Следователно трябваше да изчезне.

Но какво да прави с Гари?

Най-напред обаче трябваше да се погрижи за имейла. Експертът го беше изпратил на акаунта, който лично той му беше дал. Но по-сигурните места беше запазил за себе си. Натисна няколко бутона и препрати посланието с приложения файл на добре защитен адрес, а после го изтри от паметта на телефона.

— Трябва да открием мис Мери и Иън — обади се Гари.

Той не му обърна внимание, продължавайки да мисли напрегнато.

— Може ли да използвам този телефон, за да се обадя на баща ми?

Антрим понечи да откаже, но вниманието му беше привлечено от някакъв шум отвън. Автомобилни двигатели, които бързо заглъхнаха. Отваряне и затръшване на врати. Втурна се към единствения прозорец и забеляза две коли.

От първата слязоха двама мъже. Двамата от Тауър. От втората слезе Дениз. Всички държаха пистолети в ръце.

Антрим се втурна към бюрото и издърпа чекмеджето. Пистолета го нямаше там. Спомни си, че снощи го беше оставил в хотелската стая. Беше сигурен, че днес нямаше да му трябва. Денят трябваше да бъде използван за прочистване, нищо повече. А после трябваше да отлети като волна птичка там, където го чакаха парите, и да се наслаждава на отношенията с новооткрития си син, натривайки носа на Пам Малоун.

Но нищо от това вече нямаше значение. Освен частта с парите. Но за да може да им се радва, трябваше да изчезне от склада невредим.

После изведнъж му хрумна нова идея.

— Хайде — подвикна на Гари той.

Двамата изскочиха от офиса и се насочиха към работните маси. Антрим разчиташе, че Дениз и хората ѝ щяха да предприемат стандартните предпазни мерки и да огледат предварително терена. А това щеше да му осигури времето, от което се нуждаеше.

Той грабна пластмасовия контейнер от бетонния под, постави го на близката маса и щракна ключалките. Вътре бяха подредени осем белезникави топки, наподобяващи глина. Те бяха остатъците от специалните експлозиви, които беше използвал за взривяването на гробницата на Хенри VIII в „Уиндзор“.

Опасен материал. И доста чувствителен.

На дъното на контейнера лежах осем детонатора. Той пъхна четири от тях в четири топки и ги активира. После грабна малко дистанционно управление, оборудвано с един-единствен бутон. Пъхна останалите четири топки и детонаторите в раницата наблизко, а после хвърли телефона си в празния контейнер и щракна ключалките. Никога повече нямаше да има нужда от него.

— Вратата отзад! — подвикна на Гари той. — Кодът е три-пет-точка-седем-точка-четири-шест.

Момчето кимна и хукна към дъното на склада. Антрим измъкна дневника на Сесил изпод стъкления похлупак и го пъхна в раницата си.

Главният вход на склада се отвори с трясък. Дениз беше начело с пистолет в ръка. Също като двамата след нея. Антрим праметна раницата през рамо и хукна към Гари, който го чакаше край задната врата на трийсетина метра отнето.

— Стой! — изкрещя Дениз.

Той продължи напред.

Изтрещя изстрел. Куршумът звънна в бетона, на сантиметри от десния му крак. Той се закова на място.

Дениз и двамата нападатели го държаха на мушка. Сега трябваше да действа внимателно. Детонаторът остана скрит в дланта му, а палецът докосваше бутона.

Отвори вратата, артикулира само с устни той, извърнал глава към Гари. После бавно се обърна с лице към нападателите.

— Горе ръцете! — заповяда единият от мъжете. — Да ги виждаме!

Антрим бавно се подчини. Пръстите на дясната му ръка се разтвориха, с изключение на палеца.

— Твоят компютърен експерт каза, че ти е изпратил дешифрирания текст на Фароу Къри — подвижна Дениз.

— Така е — отвърна той. — Но нямах време да го прочета.

Тя пристъпи към работните маси и започна да разглежда струпаните върху тях крадени книги и документи.

— Петстотингодишна тайна — отбеляза тя. — Разгадана с помощта на тези книги.

На лицето ѝ се появи самодоволна усмивка, която никак не му хареса. Мислеше се за умница, взела ситуацията в свои ръце. Беше се подиграла с него както в Брюксел, така и тук, в Тауър. Той мразеше самонадеяните жени, особено онези, чиято арогантност бе резултат от добрия външен вид, богатството и властта. А Дениз беше точно такава.

Вниманието ѝ беше привлечено от стъкления капак.

— Къде е дневникът на Робърт Сесил?

— Няма го.

Все още не беше обърнала внимание на пластмасовия контейнер.

— Това не е хубаво, Блейк.

— Знаеш ли какво пише в него? — попита той.

— О, да. Твоят експерт беше достатъчно словоохотлив. Никак не беше трудно да се разберем. Разполагаме с копията на хард дисковете и с целия превод.

Двамата мъже стояха зад нея, вече доста по-близо до масите. Продължаваха да го държат на мушка. Високо вдигнатите му ръце бяха напълно неподвижни. Имплозивните заряди бяха уникални. Висока температура, управляема взривна вълна, минимален шум.

Ефективността им произтичаше от високата температура, фокусирана към мишената. Способна да нанесе големи поражения на различни повърхности. Включително и каменните. Интензивната топлина повреждаше тяхната структура. Това беше сигурно, особено тук. Много хартия, пластмаса, стъкла и плът.

— Този дневник ни трябва, Блейк.

Разстоянието помежду им беше петнайсетина метра. Би трябвало да е достатъчно.

— Дано изгниеш в ада, Дениз! — процеди той и натисна бутона.

После се втурна към задния вход, просна се на бетонния под и запуши ушите си с длани.

Гари беше забелязал дистанционното, което Антрим държеше в дясната си ръка. Какво ли щеше да бъде въздействието на онези глинени топки, запита се той.

Отговорът на този въпрос не закъсня.

Антрим се просна на пода в мига, в който от зоната около масите изригна ослепително огнено кълбо, насочило се към него. Беше успял да деактивира електронната ключалка малко преди тримата нападатели да насочат оръжията си към Антрим. Вратата беше откряната. Тялото му се блъсна в нея и излетя навън. Горещата ударна вълна профуча над главата му и се насочи към небето. Той се надигна и погледна назад. Огненото кълбо беше изчезнало. Масите и предметите върху тях бяха обгорели до неузнаваемост. Жената и двамата мъже лежаха на пода. Овъглените им тела димяха.

Никога през живота си не беше виждал подобно нещо.

Антрим започна да се надига. Разстоянието до взрива се беше оказало достатъчно, за да го спаси от касапницата. А и огненото кълбо беше просъществувало едва няколко секунди.

Дениз и двамата мъже лежаха мъртви. Слава богу. Всичко се беше превърнало в пепел. На пода се търкаляше само каменната плоча, но и тя беше обгоряла до неузнаваемост, напълно безполезна.

Майната им на старците от Ордена на Дедал. Тримата убити агенти бяха достатъчни, за да разчисти сметките си с тях.

Преметна раницата през рамо и се измъкна навън. Гари лежеше на бетона.

— Добре ли си? — наведе се над него той.

Момчето кимна.

— Съжалявам, че трябваше да видиш всичко това.

Гари се изправи. Имаше предчувствието, че опасността все още не е отминала.

— Да се махаме от тук! — тръсна глава той.

Малоун мълчаливо слушаше разказа на Катлийн Ричардс. Онова, което научи за Блейк Антрим, решително не му хареса. Оказа се, че преди десетина години той бил близък с Ричардс, но връзката им приключила скандално. Тя го описа като нарцистичен индивид, който не приемал провала, особено в личните отношения. Често сменял жените, но не търпял самият той да бъде отхвърлен. В съзнанието на Малоун изплуваха думите на Матюс, изречени на кралския тенискорт. Пам ненавиждала Антрим и му отказала всякакви контакти с Гари. Вероятно и тя е била подложена на униженията, преживяни от Ричардс. Това обясняваше защо бе отказала да разкрие пред Гари самоличността на биологичния му баща.

Но Гари вече знаеше. Така поне твърдеше Матюс.

Таксито навлезе в центъра на Лондон. Скоро щяха да стигнат до хотел „Горинг“, където го чакаше Таня Карлтън. Беше й поверил флашката просто защото нямаше друг избор. Сега обаче искаше да разполага с информацията, записана върху нея.

— Ти два пъти ми се притече на помощ — обади се Ричардс.

От нея се излъчваха самоувереност и вяра в собствените способности — две безспорно положителни качества. След развода си той беше имал две връзки с жени като нея. Явно го привличаха умните и смели представителки на нежния пол.

— А защо отнесе онази разпечатка в Хемптън Корт, а после избяга? — пожела да узнае той.

— Бях убедена, че си върша работата. Сър Томас искаше флашката. Каза, че става въпрос за националната сигурност. Бях убедена, че върша онова, което трябва, и не задавах повече въпроси.

Което беше логично.

Част от съзнанието му се измъчваше от тревоги за Гари, но друга извършваше задълбочен анализ на ситуацията. Какво значение имаше, че Елизабет I е била една измамница? Защо ЦРУ проявяваше интерес към нейната тайна, а английските власти се стремяха истината да не

излезе наяве? Суета? Национална гордост? Въпрос, засягащ историята на страната? Не. Със сигурност беше нещо по-важно.

Той прехвърли в съзнанието си няколко възможни сценария, а после извади телефона си и набра вашингтонския номер на Стефани Нел.

— Пълна бъркотия — въздъхна тя. — Едва преди малко научих, че вчера в катедралата „Сейнт Пол“ е бил убит агент на ЦРУ. Горедолу по времето на твоето пристигане. Бил част от екипа на Антрим и работил по операция „Измамата на краля“.

— А аз знам кой го уби — кратко отвърна Малоун.

После той ѝ разказа за Томас Матюс.

— Това усложнява нещата още повече — отвърна тя. — Самата аз се добрах до тази информация по един от страничните си канали. От ЦРУ пропуснаха да ме запознаят с нея, когато ми се обадиха във връзка с теб.

Нормално. В шпионския бизнес откровеността не е на почит. А колкото по-високопоставен е лъжецът, толкова повече лъже. Това беше една от причините той да харесва Стефани Нел, която беше абсолютно честна. Откровеността често ѝ създаваше политически неприятности, но въпреки това беше оцеляла по време на няколко администрации в Белия дом, включително и сегашната, начело с президента Дани Даниълс.

Той ѝ разказа за онова, пред което бе изправен Гари.

— Съжалявам — въздъхна тя. — Аз съм виновна, че те забърках.

— Не е точно така. Всички бяхме измамени. Сега трябва да открия Антрим.

— Ще видя какво мога да направя с шефовете му в Лангли.

— Направи го. Но не пропускай да ги информираш, че при създалата се ситуация един бесен бивш агент е готов на всичко, защото няма какво да губи.

Беше сигурен, че тази реплика щеше да ги накара да наострят уши.

— Какво ще правим с Матюс? — попита тя. — Той е извършил сериозни нарушения. Съмнявам се, че тук има хора, които ще им обърнат гръб и ще позволят смъртта на двамата агенти да остане ненаказана.

— Молбата ми е да задържиш още малко нещата, докато открия Гари.

— Смятай, че е изпълнена.

Разговорът прекъсна.

— Според мен Блейк няма да направи нищо лошо на момчето — подхвърли Ричардс.

Но той не я чу. Самият той беше поверил Гари на грижите на Антрим. Изборът беше единствено негов. Разбира се, нещата щяха да се развият по съвсем различен начин, ако Пам му беше казала името на мъжа, с когото е имала връзка. А ако беше проявила откровеност към Гари, и двамата щяха да знаят. Разбира се, той също имаше вина заради глупостта да изневерява на жена си преди шестнайсет години.

Ако... Ако...

Той си заповяда да престане да мисли за това. Не за пръв път се озоваваше в опасни ситуации.

Но никога толкова заплетени като тази, в която бе попаднал в момента.

* * *

Антрим искаше да узнае съдържанието на имейла, изпратен от компютърния експерт. Дениз умря при опит да измъкне тази информация, но той ѝ беше дал добър урок. Онези от Ордена на Дедал го подценяваха, но той съвсем не беше некомпетентен и знаеше как да се погрижи за себе си.

След като напуснаха склада, двамата с Гари изминаха тичешком няколкото пресечки, които ги деляха от най-близката станция на метрото, и скочиха в първата появила се на перона композиция. Антрим реши да потърси някое интернет кафене, откъдето да получи достъп до защитения си акаунт и да разбере за какво става въпрос.

— Защо трябваше да убиеш онези хора? — попита Гари, след като слязоха на станция близо до „Марбъл Арч“.

Но Антрим вече беше превключил на режим оцеляване и присъствието на едно любопитно петнайсетгодишно хлапе видимо го затрудняваше. Все пак реши, че трябва да отговори на този въпрос.

— Във всяка операция участват добри и лоши хора. Онези в склада бяха от лошите.

— Но ти ги вдигна във въздуха, без да им дадеш никакъв шанс.

— А какво щеше да стане, ако него бях направил? Двамата с теб вероятно щяхме да сме мъртви или в най-добрия случай щяха да ни арестуват. И двете алтернативи не ме устройваха.

Той изрече тези думи с напрегнат и дори остър тон.

Двамата се насочиха към табелите с надпис „Изход“. Гари мълчеше, а Антрим стигна до заключението, че не бива да го отчуждава чак толкова. Той все още не изключваше възможността да започнат от там, докъдето бяха стигнали — разбира се, след като всичко приключеше. Сърцето му се сви при мисълта, че Пам може би ще спечели битката. А и Котън Малоун все още беше жив и здрав. Връщането на Гари невредим със сигурност щеше да разкара този кръвожаден булдог по-далече от него.

— Виж какво — спря на място той. — Не исках да се нахвърлям върху теб, но развоят на събитията малко ме изнерви.

— Разбирам — кимна Гари. — Всичко е наред.

* * *

Катлийн последва Малоун в хотел „Горинг“. Познаваше това място. Преди сто години човек на име Горинг убедил Уестминстърския херцог да му продаде един парцел зад Бъкингамския дворец, на който построил последния грандхотел от едуардианската епоха — само с апартаменти, снабдени с централно отопление — нещо наистина забележително за времето си. Преди тя беше имала случай да пие следобедния си чай на една от терасите и все още помнеше великолепия вкус на бисквитките с крем.

Днес обаче нямаше време за подобни удоволствия. Малоун беше видимо разтревожен. Още два пъти се опита да се свърже с Блейк Антрим, но без резултат. Тя му съчувстваше, но с нищо не можеше да му помогне. Служебната карта на АБТОП свърши работа на рецепцията, откъдето веднага им дадоха номера на стаята, в която беше отседнала Таня Карлтън. Отвори им Иън Дън, който очевидно им се зарадва.

— Вие защо не сте с Гари? — попита ги с разтревожен глас Малоун. — Нали всички трябваше да сте заедно?

Таня Карлтън седеше зад малко бюро, а близначката ѝ стоеше права до нея. Пред тях имаше работещ лаптоп.

— Гари тръгна с Антрим — обясни Иън. — Направи го, въпреки че ние не бяхме съгласни.

— Затова реших, че трябва да се махаме — добави мис Мери. — Беше ясно, че Антрим е приключил с нас, а аз имах лоши предчувствия за онова място.

— Кое място? — попита Малоун.

Мис Мери му описа склада, разположен близо до реката.

— Някаква идея накъде тръгнаха Антрим и Гари?

— Той не каза нищо — поклати глава мис Мери. — Подхвърли, че скоро ще се върнат, но нещо ми подсказа, че това няма да се случи, и реших да се махаме. Преди това обаче Иън успя да задигне мобилния телефон на Антрим и това се оказа доста полезно.

— Как така? — вдигна вежди Малоун. — Аз от доста време се опитвам да се свържа с него именно по този телефон.

— Оставихме го в склада — обади се Иън.

Което означаваше, че Антрим не се е върнал да го търси или че се бе случило нещо друго.

— Открихме за какво става въпрос — гордо добави Таня и посочи лаптопа.

— Аз също — отвърна Малоун.

На тези страници аз разкривам една изключително важна тайна, която ще има големи последици, когато стане обществено достояние. Надявам се, че когато този разказ бъде разшифрован, фактът, че Нейно Величество Елизабет I не е била това, за което се е представяла, ще бъде само една любопитна подробност от историята. От баща си знам, че истината е мимолетна и променя своето съдържание в съответствие с времето и обстоятелствата. Този текст е отлично доказателство за това. Убеден съм, че читателят, който успее да стигне до него, няма да пропусне онова, което са оставили след себе си Хенри VII и Хенри VIII, а също така и думите на Катрин Пар, предназначени за самозванеца. Наградата ви за разшифрирането на този дневник е възможността да стигнете до едно място, което е било достъпно единствено за коронованите особи. Там съм оставил богатството на династията на Тюдорите. Там лежат и тленните останки на самозванеца, далече от любопитни очи, спокойни и необезпокоявани във вечния си сън. Англия имаше късмета да бъде управлявана от него, въпреки че бе нелегитимен във всяко отношение. Но нека сложим точка на угризенията. Тяхното време изтече. Аз ще легна в гроба с чисто сърце и щастлив, че няма да бъда свидетел на сгромолясването на всичко скъпо на моето семейство. Според мен допуснахме огромна грешка, позволявайки на Стюартите да стигнат до престола. Кралската власт е много повече от короната. В един момент бях решил да разкажа на Джеймс всичко, което знам. Но това беше, преди да разбере, че този човек е негоден да бъде крал. Той не знае нищо, също като всички останали. Аз съм последният. А ти, читателю, ще бъдеш първият. Направи каквото решиш с това знание. Единствената ми надежда е да проявиш онази мъдрост, която кралица Елизабет демонстрираше през всичките четирийсет и пет години на своето управление.

Онова, което търсиш, е скрито в основите на някогашното абатство „Блекфрайърс“. То било положено там далеч преди

изграждането на самото абатство, а го открил монах, живял по времето на Ричард III. Достъпът до него е през някогашната винарска изба, на пода на която има замаскиран капак, скрит под една от големите бъчви. Върху нейните дъски е издълбана стара монашеска молитва: „Който пие вино, спи добре. Който спи добре, не може да прегреша. А който не прегрешава, отива на небето“.

Антрим приключи с четенето на дългата история, описана от Робърт Сесил. Седеше пред компютъра в някакво интернет кафене, а Гари стоеше до него.

— Къде е това абатство „Блекфрайърс“? — попита момчето.

Добър въпрос.

Наименованието му беше познато. То беше свързано с място, близо до Инс ъф Корт на брега на Темза. В рамките на Сити, но без никакви следи от абатство. Това име носеше само близката станция на метрото. Той придърпа клавиатурата, влезе в Гугъл, изписа БЛЕКФРАЙЪРС и потъна в четене на информацията, изскочила на екрана.

През 1276 г. доминиканските монаси преместили своето абатство от „Холборн“ в място, разположено между Темза и Лъдгейт Хил. Новопостроеното убежище получило името „Блекфрайърс“ заради тъмните роби, които носели монасите. Абатството станало известно с факта, че често се използвало от Парламента и Тайния съвет. През 1529 г. там се изслушвали пледоариите по бракоразводното дело на Хенри VIII и Катерина Арагонска. През 1538 г. Хенри VIII закрил този приорат като част от кампанията му за намаляване броя на манастирите. На другия бряг на Темза се намира известният Шекспиров театър „Глобус“. Част от актьорите му го напуснали, наели някои от бившите сгради на абатството и основали нов, конкурентен театър. През 1632 г. в една от тях се настанило Дружеството на аптекарите, но тяхната сграда изгоряла по време на големия пожар през 1666 г. От нея останала само Голямата зала, оцеляла и до наши дни. На същото място била построена железопътната гара „Блекфрайърс“, а станции

със същото име има на линиите на лондонското метро — „Съркъл“ и „Дистрикт“.

— Няма го вече — промърмори Антрим. — Абатството отдавна е изчезнало.

Обзе го чувство на безизходица. Какво да прави?

— Виж какво се появи на екрана — обади се Гари.

Антрим прикова поглед в монитора. В ъгъла се беше появил символ за имейл, получен в защитения му акаунт. Той го отвори. Изпращачът беше Томас Матюс, а темата ЖИВОТЪТ ВИ.

— Иди в другия ъгъл — разпореди той на Гари.

В очите на момчето проблесна негодувание.

— Част от работата ми в ЦРУ — поясни той. — Иди там и чакай.

После отвори съдържанието на имейла.

Браво заради начина, по който избягахте от Ордена на Дедал. Трима от техните оперативни работници са мъртви. Те няма да бъдат щастливи. Вероятно вече сте наясно, че знам всичко за операция „Измамата на краля“. Знам и за начина, по който сте стигнали до светилището на Тюдорите, след като сте прочели шифрованото послание на Фароу Къри. Трябва да поговорим очи в очи. Защо да го направим ли? Защото ако откажете, ще се свържа директно със Съединените щати, а прекрасно знаете каква ще бъде темата на разговора ми с тях. Знам за сумата, която са ви платили от Ордена на Дедал. Всъщност ние с вас имаме едни и същи желания, намеренията ни също са близки. Ако искате да видите онова, което търсите, следвайте инструкциите, поместени по-долу. Искам ви там в рамките на следващия половин час. Ако не дойдете, ще ви оставя на преценката на вашите шефове, които едва ли ще останат доволни от действията ви.

Антрим отмести очи от екрана. В МИБ знаеха всичко. Какъв избор имаше сега?

Прочете инструкциите. Мястото беше наблизно. Наистина беше възможно да стигне за трийсет минути. Раницата лежеше в краката му. Вътре се намираха дневникът на Сесил и останалите експлозиви. Трябваше да прибере оръжието на някой от нападателите в склада, но в онзи момент искаше час по-скоро да се махне от там.

Той погледна към Гари, който се беше изправил край една от витрините и гледаше навън. Матюс не беше споменал нито дума за него. Но той можеше да бъде използван.

В негова полза, разбира се.

Гари беше объркан.

Биологичният му баща все по-малко приличаше на онзи, който го беше отгледал. Раздражителен, емоционален, с остър език. Но той беше голямо момче и щеше да се справи, въпреки че новото преживяване беше съвсем различно.

Освен това беше станал свидетел на начина, по който този човек беше изпепелил три човешки същества без никакви угризения. Жената очевидно го беше познавала, тъй като два пъти го извика по име. А той миг преди детонацията беше процедил: *Дано изгниеш в ада, Дениз.*

Веднъж баща му беше разговарял с него на темата убийства. Това се случи преди месец, когато той, баща му и майка му бяха в Копенхаген. *Нещо, което не ти харесва, но понякога си длъжен да направиш.* И Гари го разбра много добре.

Но Блейк Антрим очевидно имаше друг подход. Това не го правеше непременно по-лош, само по-различен.

В момента Антрим изглеждаше ядосан. Разстроен. Загрижен. От вчерашното му самочувствие нямаше нито следа. Особено онова, което демонстрира, когато разкри, че той е бил мъжът с майка му. Нещата се бяха променили.

Гари наблюдаваше как Антрим грабва раницата и се насочва към него.

— Трябва да вървим.

— Къде?

— На мястото, посочено в дневника. Вече знам къде се намира то.

— А баща ми?

— Няма начин да се свържа с него. Дай да видим за какво става въпрос, а после ще измислим как да го намерим.

Това звучеше логично.

— Но ще се наложи да направиш нещо за мен — добави Антрим.

Малоун беше готов за действие. Трябваше да предприеме нещо. Каквото и да е. Но не беше наясно за пътя, по който трябваше да поеме. Не можеше да влезе в контакт с Блейк Антрим, не можеше да открие Гари. За това се ядосваше най-вече на себе си, защото цяла нощ беше вземал поредица от лоши решения. И заради тази небрежност сега синът му беше в опасност. Мис Мери и Таня му показаха дешифрирания дневник на Робърт Сесил и му дадоха възможност да го прочете в цялост. А също и на Катлийн Ричардс да се запознае с него.

— Абатството „Блекфрайърс“ отдавна не съществува — обяви Таня.

Поредната лоша новина.

— На неговото място е изградена станция на метрото, която в момента е затворена за основен ремонт.

Той мълчаливо изслуша разказа на сестрите за старата гара, построена на мястото още през XIX век. По-късно към железопътните линии се прибавили и линиите на метрото. Миналата година сградата била разрушена, а на нейно място постепенно се оформила модерна, изцяло остъклена станция. От известно време насам там не спирали железопътни композиции, но метрото продължало да функционира.

— Бъркотията е огромна — обобци мис Мери. — Навсякъде се строи, околните улици са затворени. Самата станция е точно на брега, съвсем близо до една много оживена улица.

— Искаш да кажеш, че една четиристотингодишна загадка се е озовала в задънена улица?

— Това ли е причината за повишения интерес на СИС? — добави Ричардс. — Какво му пука на Томас Матюс, ако там няма нищо?

Отговорът беше прост.

— Значи има — промърмори Малоун.

Той набързо прехвърли в съзнанието си възможностите, с които разполагаше, и с неудоволствие установи, че те са съвсем малко. Да не предприема нищо? Никога. Отново да се обади на Стефани Нел? Това

беше възможно, но часовата разлика щеше да забави нещата. Да се опита сам да открие Антрим? Невъзможно. Лондон бе твърде голям град.

Следователно имаше само един избор.

— Можеш ли да се свържеш с Матюс? — обърна се той към Ричардс.

— Имам един номер — кимна тя.

— Набери го — отсече той и посочи стационарния телефон в апартамента.

Катлийн прости на Малоун за безцеремонното отношение. Кой би могъл да го обвинява? Човекът се намираше в затруднение, от което можеше да го измъкне само онзи тип, който се беше опитал да убие и двама им. Оказа се, че шпионският бизнес е безкрайно далече от нейната всекидневна работа. Нещата неочаквано се променяха всяка минута, без да има време за реакция. Всъщност тази част ѝ харесваше. Но продължаваше да се чувства объркана, защото не знаеше кой на чия страна играеше и къде точно бе нейното място.

Слава богу, че все още беше жива и здрава. И в играта.

Тя набра цифрите от листчето, което ѝ беше дал Матюс. Насреща вдигнаха веднага след втория сигнал.

— Очаквах да се обадиш по-рано — прозвуча в ухото ѝ познатият глас на Матюс.

Без да отговори, тя подаде слушалката на Малоун.

— Слушай ме много внимателно! — изсъска Малоун. — Синът ми е бог знае къде, без дори да предполага в каква ситуация е попаднал.

— Не е попаднал, а е бил насочен към нея.

— С твоята благословия, нали? Аз не знаех, но ти си знаел през цялото време. Възползва се от мен по същия начин, по който се възползва от Ричардс!

— Поддържах връзка с Блейк Антрим и нищо повече.

Именно това искаше да чуе Малоун.

— С него ли е Гари?

— Да. В момента бягат, защото Антрим уби трима от моите агенти.

— Как?

— Решил, че те са враговете му, и ги вдигнал във въздуха.

— А Гари?

— Бил е там, но нищо му няма.

Лошо. Беше време да изиграе основния си коз.

— Притежавам флашката с пълната дешифровка на дневника на Робърт Сесил. Вече я прочетох, а това означава, че никога няма да я забравя.

— Аз също разполагам с дешифровката.

— Но аз вече знам за какво става въпрос. — Той замълча за момент, после добави: — Ирландия.

Мълчанието насреща потвърди подозренията му.

— Какво искаш? — обади се най-накрая Матюс.

— Сина си. Плюс свободата да заминем.

— А какво ще стане с онова, което вече знаеш?

— То ще ми бъде застраховката ми срещу евентуални действия от твоя страна. Само с едно кликуване на мишката ще изпратя съдържанието на флашката на Стефани Нел. Всъщност току-що го качих на компютъра. Искаш ли да го изпратя в Америка? ЦРУ вероятно ще бъдат доволни, като научат, че са участвали в издирването на нещо съвсем реално. Освен това ще се зарадват, че си убил двама от техните хора. Може би ще ти го върнат, като разпространят новината по целия свят просто за да натрият носа на Даунинг стрийт.

Матюс звучно се разсмя.

— И двамата знаем, че ако направиш това, аз няма да спечеля нищо. Но от друга страна, ти имаш какво да губиш. Сина си.

— Тук си прав, негоднико. Затова нека прекратим празните приказки и да сключим сделка.

— Знам накъде се е насочил Антрим. Той също разполага с дешифровката на Сесил.

— Абатството „Блекфрайърс“ отдавна го няма.

— Аха, значи знаеш и това. Да, така е. Но светилището на Тюдорите си е на мястото. Ще ми дадеш ли флашката, ако ти предам Антрим?

— Дори да кажа „да“, все още мога да разкажа всичко на Вашингтон.

— Можеш, но няма да имаш физически доказателства и това ще им върже ръцете. А по повод агентите им ще ти кажа, че те са отговорни за смъртта на повече от двама мои агенти. Затова съм готов да поема риска.

Малоун имаше своите резерви по въпроса, но все пак каза онова, което се очакваше от него:

— Имаме сделка.

— В такъв случай трябва да дойдеш тук.

Включеният високоговорител на хотелския телефон даде възможност на Иън и трите жени да чуят целия разговор. Малоун правеше всичко възможно да контролира стареца, сдържайки гнева си и използвайки мозъка си. Иън го разбираше много добре, тъй като на улицата правеше същото, за да оцелее. Но едновременно с това се чувстваше гузен. Все пак *той* беше откраднал флашката, *той* беше напръскал стареца с лютивия спрей, *той* беше избягал в Америка, а после и от онази преустроена конюшня.

Но се върна. За да открадне телефона на Антрим, който съдържаше разшифрвания текст. Без него Малоун нямаше да има никакъв коз за преговори. Тоест беше свършил нещо полезно.

Но въпреки това се чувстваше отговорен за тревогите, които му причиняваше. И искаше да му помогне.

Малоун прекъсна разговора. Обърна се и срещна погледа на Катлийн Ричардс, давайки си сметка, че всички бяха чули думите на Матюс.

— Не можеш да му имаш доверие — поклати глава Катлийн.

— На мен ли го казваш?

Мислите му бясно препускаха. Трябваше да проведе още един разговор. Вдигна слушалката и набра номера на Стефани Нел в Америка.

— На път съм да се ангажирам с Томас Матюс — обяви той, а после й разказа последния развой на събитията. — Искам откровен отговор, без шикалкаване — каза в заключение той. — От ЦРУ обясниха ли ти подробностите по операция „Измамата на краля“?

— Въпросът ти означава, че вече знаеш отговора — отвърна тя.
И наистина беше така.
— Ирландия, нали?
Бившата му шефка започна да обяснява.

Съвременните проблеми започнали през 1966 г. и приключили през 2003-та. Насилието отнело живота на 3703 души, а близо 40 000 били ранени. Това са шокиращи цифри предвид факта, че по онова време в Северна Ирландия живеели едва 900 000 протестанти и около 600 хиляди католици. Това били три кошмарно дълги десетилетия на насилие, недоверие, страх и омраза, които разкъсвали страната и постепенно се прехвърлили в Англия и Европа.

Но семената на този конфликт били посети в далечното минало.

Някои експерти са на мнение, че всичко започнало след инвазията на Хенри II в Ирландия през 1169 г. Но по-реалистичните предположения сочат, че началото било поставено от династията на Тюдорите. Хенри VIII бил първият, който проявил интерес към Ирландия. Той нахлул в страната, окупирал Дъблин и околностите му, а после постепенно разширил зоната си на влияние, изпробвайки успешно новите оръжия, с които укротил и подчинил местните лордове. Успехът му бил толкова голям, че през 1541 г. ирландският парламент го провъзгласил за крал на Ирландия. Реакцията била незабавна. Появили се бунтовнически фракции, които трябвало да бъдат укротявани с оръжие. Проблемът бил там, че Ирландия била традиционно свързана с Рим и папата, докато Хенри изисквал подчинение на своята нова протестантска религия.

Така възникнало духовното разделение. Местните ирландски католици срещу новопоявилите се английски протестанти.

По време на краткото управление на следващите двама Тюдори — Едуард VI и Мери, Ирландия играела второстепенна роля. Но това се променило при Елизабет I.

Самата Елизабет смятала острова за диво място и предпочитала да го игнорира. Но серия бунтове, подкопаващи устоите на цялата ѝ външна политика, я принудили да действа. Изпратила многобройна армия за потушаване на бунтовете, а след

това като допълнително наказание конфискувала голяма част от земите на Ирландия. Този акт сложил край на влиянието на галските кланове и династиите, които съществували там от векове. Те били обявени за собственост на короната, а Елизабет започнала да ги раздава под аренда на английски колонизатори, които създали големи плантации. Началото на тази конфискация било поставено от Хенри VIII, продължила в ограничени мащаби при Едуард и Мери, процъфтяла при Елизабет и стигнала своя връх при нейния наследник Джеймс I. В страната нахлула огромна армия заселници от Англия, Шотландия и Уелс, за да обработват новопридобитите земи. Идеята била Ирландия да бъде превзета отвътре от англичаните, които били лоялни на короната. Английският се наложил като официален език, както и английските традиции и нрави. Ирландската култура била осъдена на изчезване.

Всичко това посяло семената на остър културен и религиозен конфликт, който цял да продължи векове. Ирландските католици националисти срещу английските протестанти юнионисти.

През 1640-те се появил Кромуел, който избил хиляди хора. Ирландското въстание през 1790-те било потушено с изключителна жестокост. Гладът през 1840-те довършил останалото. В края на XIX и началото на XX век се направил опит за вътрешно управление. Властта преминала в ръцете на Парламента в Дъблин, но той останал подчинен на Лондон. Това бил фарс, който задълбочил разделението. Ирландското общество ставало все по-войнствено и радикално. През 1919 г. Ирландската републиканска армия започнала война за независимост с Англия. Нейният край обаче не удовлетворил нито една от двете страни. Ирландия останала с 26 графства от 32. Всички те били на юг, където доминирали католиците националисти. Другите шест били на север, където мнозинство били протестантите юнионисти. Там се обособила отделна държава, наречена Северна Ирландия.

След което избухнало насилието.

Възникнали една след друга фракции със собствена радикална програма. Размириците станали нещо обичайно. Католическото малцинство в Северна Ирландия се чувствало застрашено и започнало да нанася удари. Юнионистите реагирали и се установил омагьосан кръг от удари и контраудари. Всички опити за създаване на

коалиционното правителство се провалили. Ирландците от Юга и националистите от Севера искали да прогонят английските протестанти. В същото време протестантите юнионисти потърсили закрилата на Лондон за своите права и земи, тъй като именно английската корона им отпуснала тези земи. Шестте графства, които образували Северна Ирландия, били конфискувани от Елизабет, което означавало, че всеки нов собственик се ползвал от закрилата на короната. Като минимум юнионистите настоявали Лондон да защити юридическите им права.

И Лондон го направил. Като изпратил войска срещу националистите.

В резултат размириците се увеличили. Националистите пренесли конфликта в Лондон и Европа. Бомбените атентати станали често явление на целия континент. През 1998 г. било постигнато крехко примирие, което продължава и до днес. Но двете страни останали подозрителни една към друга и само формално изразили готовност да работят съвместно за предотвратяването на нови кръвопролития.

Корените на конфликта остават. Продължава дебатът, стартирал преди много години. И враждебността остава.

Националистите настояват за обединена Ирландия, управлявана от ирландци. Юнионистите държат Северна Ирландия да остане част от Великобритания.

Иън слушаше разговора между четиримата възрастни. След като затвори телефона, Малоун обясни, че бившият му шеф — жена на име Стефани Нел, бе потвърдила интереса на Антрим към Северна Ирландия и към освобождаването на арабски терорист от шотландски затвор. Американците искали от Англия да попречи на това и за да я притиснат, възнамерявали да открият доказателства за фалшивата самоличност на Елизабет I, поставяйки под съмнение дългогодишното ѝ управление и най-вече законността на създаването на Северна Ирландия.

— Каква безразсъдна схема — отбеляза Малоун.

— И опасна — добави Ричардс. — Сега вече разбирам защо е загрижен Матюс. Това лесно може да се превърне в искрата, която ще

предизвика нова вълна от насилие в Северна Ирландия. В момента има спорадични прояви и от двете страни. Битката със сигурност не е приключила. Противниците просто изчакват удобен повод, за да започнат отново да се избиват.

— Мирът беше сключен просто защото нямаше друг полезен ход — добави Таня. — Англичаните са си в Северна Ирландия и нямат никакво намерение да я напускат. А убиването на хора не доведе до нищо.

— Представете си какво ще стане, ако истината излезе наяве — промълви мис Мери. — Разбира се, ако Елизабет Първа действително е била фалшива кралица. Това означава, че всичко, направено по време на нейното управление, е измама. Невалидно и незаконно.

— Включително всяка педя конфискувана земя и всяко поземлено дарение в Северна Ирландия — добави Малоун. — Всичко става незаконно. Елизабет конфискувала земята на всичките шест графства, които съставлявали Северна Ирландия.

— Но дали това ще бъде валидно след цели петстотин години? — попита Таня.

— Абсолютно — отвърна Малоун. — Все едно че съм ти продал къщата си и ти живееш в нея десетки години, но някой ден се появява човек, който представя доказателства, че сделката помежду ни е била измама. Преди всичко защото аз не съм имал право да ти прехвърлям чужда собственост. Елементарно вещно право. Сделката става невалидна, без никакви юридически последствия. Всеки съд — тук или в Америка, без колебание ще възстанови правата на истинския собственик на земята, обезсилвайки моето прехвърляне като незаконно.

— Тази битка ще се решава в съда — добави Ричардс.

— Но ще бъде спечелена от ирландците.

— Работата е там, че истината ще бъде предостатъчна за възобновяването на кръвопролитията между юнионисти и националисти — въздъхна Катлийн. — С тази разлика, че този път те ще имат законното право да се борят. Почти чувам призивите на ирландските националисти, които от петстотин години насам се борят за прогонването на англичаните: *Вашата фалшива кралица окупира страната ни и открадна земята ни. Най-малкото, което може да направите, е да ни я върнете и да се махнете!* Но това няма да стане.

Лондон ще се противопостави, защото е длъжен да го направи. Никога досега не са изоставяли юнионистите в Северна Ирландия и нямат причини да го правят и сега, защото там са инвестирани милиарди. Лондон ще бъде принуден да се бори за тях — независимо дали в съда, или на улицата. И това ще бъде жестока и безпощадна война, защото никой няма да отстъпи.

— Точно така — съгласи се Малоун. — Но проблемът може да бъде решен много просто — достатъчно е вашето правителство да забрани на шотландците да освободят един терорист и убиец и да го върнат на Либия.

— Аз също не харесвам това решение. Но това не оправдава безразсъдната тактика, до която се прибягва. Знаеш ли, че хиляди може да загинат?

— Точно затова ще предам флашката на Матюс — отвърна Малоун.

— А какво ще стане с Иън? — попита Ричардс.

— Добър въпрос — обади се момчето. — Какво ще стане с мен?

— Знаеш, че Матюс те иска мъртъв, нали? — погледна го Малоун.

Момчето кимна.

— Въпросът е докъде е решил да стигне при разчистването на тази бъркотия — добави американецът. — Особено сега, когато истината е известна на доста повече хора. Той трябва да запушва много дупки, но аз ще се погрижа и за тях.

Той се обърна към Ричардс и добави:

— Трябва да тръгваме.

— Сър Томас изобщо не спомена, че и аз ще отида.

— Имам нужда от помощта ти.

— И аз идвам! — обяви Иън.

— Глупости! По телефона Матюс не каза нито дума за теб, а това означава две неща. Първо, че не знае къде си, и второ, че чака да си тръгнем, за да се заеме с теб. Според мен е първото. За кратко време се случиха твърде много неща и той не може да знае всичко. Ако знаеше, вече щеше да се е задействал. Освен това искам да си на сигурно място, за да мога да се спазаря за твоята сигурност. Нещо, което няма как да направя, ако попаднеш в ръцете му.

Малоун се обърна към близначките и добави:

- Оставете тук с Иън и чакате да ви се обадя.
- А какво ще стане, ако не се обадиш? — попита мис Мери.
- Ще се обадя.

Антрим тръгна към строежа заедно с Гари. Старата метростанция „Блекфрайърс“ беше разрушена, а на нейно място се издигаше все още недовършена лъскава сграда с остъклена фасада. Временна ограда отделяше строителната площадка от тротоара, а стотина метра по-нататък тъмнееха водите на Темза. Над тях се извиваше наскоро реконструиран железопътен мост във викториански стил, върху който се строеше модерна железопътна гара. Някъде беше чел, че това е първият транспортен център в Лондон, построен над вода.

През процепите на заграждението не се виждаха работници. Наистина, беше събота, но на подобни строежи би трябвало да се работи непрекъснато. Матюс го беше насочил именно към тази част на обекта. Вдясно се виждаше широк и оживен булевард, пресичащ Темза в южна посока. Антрим все още носеше раницата с експлозивите — единственото оръжие, с което разполагаше в момента. Не искаше да бъде безпомощен, в случай че отново му зложат капан.

По разровената земя беше разпръсната тежка строителна техника. Множество дълбоки ровове с железопътни релси на дъното чезнеха по посока на речния бряг и строящата се гара на моста.

Той помнеше това място от годините на младостта си. Една наистина много оживена гара, която денонощно гъмжеше от хора. Но не и днес. Строителната площадка беше абсолютно безлюдна.

Напълно подходяща за намеренията на Томас Матюс.

Досега Антрим стриктно беше следвал неговите инструкции. Но дойде време и за някои импровизации.

* * *

Малоун пътуваше с метрото от „Белгрейвия“ към една станция близо до Инс ъф Корт и „Блекфрайърс“. Катлийн Ричардс седеше до

него. Съзнанието му продължаваше да е заето с информацията, която получи половин час по-рано от Стефани Нел.

— ЦРУ се опитва да спаси каквото може — беше казала тя. — Още преди четирийсет години група ирландски юристи направили опит да докажат, че Елизабет Първа била фалшива кралица. Става въпрос за легендата, наречена „Момчето от Бизли“...

— Същата, за която пише Бром Стокър?

— Името. Тук трябва да признаем, че тези хора направили всичко възможно да принудят англичаните да напуснат Северна Ирландия по мирен и ненасилствен начин. По онова време размириците били в разгара си. Всеки ден умирали хора. Положението изглеждало безизходно. Крайната им цел била да докажат в съда, че претенциите на англичаните към земите им били безпочвени. Такъв юридически прецедент би разчистил пътя към обединяването на Ирландия.

— Умно. По онова време идеята им била добра, но днес вече не е така.

— Съгласна съм. Най-малката искра може да доведе до възобновяване на насилието. Но ЦРУ е притиснато до стената. Положили много усилия да открият Ал Меграхи и да го изправят пред съда. И никак не били съгласни той да бъде пуснат на свобода просто ей така. Белият дом настоявал за конкретни действия, независимо какви, и в Лангли решили, че малко рекет може да свърши работа. За съжаление, пропуснали един важен факт: действащият президент не одобрявал подобни действия, особено когато били насочени към съюзник.

Това наистина беше така.

— Току-що имах разгорещен спор с директора на ЦРУ — продължи Стефани. — Засега Белият дом няма представа за операцията, която се провежда в момента, и той иска положението да остане без промяна. Още повече че самата операция върви към провал. Но намесата на СИС означава огромен скандал, който може да избухне всеки момент.

— Затова разчитат на мен, за да разчистя бъркотията.

— Нещо такова. За съжаление, прехвърлянето на затворника е решено и ще се осъществи съвсем скоро. Оттук и промяната в непосредствените задачи — най-вече да не се позволява на медиите да

раздухат този въпрос. По всичко личи, че англичаните знаят всичко за операцията. Единственият плюс за нас е, че те явно не желаят и светът да узнае това.

— Лично мен изобщо не ме интересува какво желаят и какво не.

— Разбирам те много добре. Ти мислиш само за сигурността на Гари, но в момента той е при Антрим, а в Лангли нямат никаква представа за местонахождението му.

Затова той беше принуден да се свърже с Матюс. И в момента се приближаваше към поредния капан.

— Какво очакваш от мен? — попита Ричардс.

Той се обърна да я погледне и отвърна с въпрос:

— Защо си отстранена от работа?

Тя очевидно се изненада, че той знае.

— Исках да арестувам определени хора и това предизвика суматоха. Нищо ново за мен.

— Много добре — кимна Малоун. — Точно сега имам нужда от малко суматоха. Всъщност от голяма суматоха.

Иън не беше доволен от отказа на Малоун да го вземе със себе си. Не беше свикнал да му нареждат какво да прави. Винаги решаваше сам. Дори мис Мери не можеше да му заповядва.

— Всичко това е невероятно — обади се Таня. — Дори не мога да си представя как ще се отрази на историята на Англия.

Иън обаче не се интересуваеше от историята на Англия. Той искаше да бъде в центъра на събитията. А това беше станцията „Блекфрайърс“.

Седеше на един от столовете и напрегнато мислеше.

— Гладен ли си? — попита мис Мери.

Той кимна.

— Ще ти поръчам нещо — каза тя и се насочи към телефона в далечния край на стаята.

Сестра ѝ седеше пред компютъра. Той скочи, отвори вратата и се озова в коридора. Стълбите му се сториха най-подходящият път и той се стрелна към светещата табела.

Вратата зад гърба му се отвори. Обърна се и срещна загрижения поглед на мис Мери. Нямахше нужда от думи. Насълзените ѝ очи бяха

достатъчно красноречиви. Жената не искаше той отново да изчезне. Но по погледа ѝ личеше, че е безсилна да го спре.

— Бъди внимателен — прошепна тя. — Много внимателен!

* * *

Гари последва Антрим към вътрешността на строителната площадка. Поеха по тясна разкаляна пътечка, която заобикаляше тежките машини. Дъното на най-големия изкоп беше запълнено с бетон. Следобедното слънце беше успяло да изсуши седемметровите му стени. На по-късен етап съоръжението щеше да бъде засипано с пръст, но в момента всичко беше открито — стени, покрив, кабели и тръби. Огромният бетонен правоъгълник се простираше петдесет метра по-нататък и опираше в брега на реката. Там се спускаше надолу и изчезваше под платното на затворената крайбрежна улица.

Двамата започнаха да се спускат към дъното му, използвайки една от многото дървени стълби, опрени в стените. Пред очите им се появи широка пукнатина, тънеща в мрак. Момчето примигна няколко пъти, за да свикнат очите му. Вляво се издигаше отвесна бетонна стена, вдясно се виждаха големи купчини пръст. Тук пътеката беше суха и добре отгъпкана.

Антрим спря и му направи знак да пази тишина. Не се чуваше нищо освен далечния грохот на трафика.

В стената пред тях се очерта тесен процеп. Антрим се насочи натам, надникна вътре и махна на Гари да се приближи.

Оказа се, че това е тесен тунел, подготвен за полагане на релси. Готовият кофраж беше осветен от ярки луминесцентни лампи. Как да се ориентира в тази бъркотия, запита се той. Може би онзи имейл в интернет кафенето съдържаше съответните инструкции.

Антрим скочи на чакълестия насип и внимателно тръгна напред. Хладният въздух беше напоен с миризмата на мокра кал и съхнещ цимент. От двете страни на насипа имаше още метални триножници с прикрепени към тях прожектори. По приблизителните му изчисления се намираха най-малко седем-осем метра под земята, точно под недовършената сграда с остъклената фасада. Не след дълго стигнаха

до широка площадка, която водеше към дълбоки шахти, спускащи се под наклон още по-дълбоко в земята.

— Това е фойето за пътниците, които ще се спускат от станцията към бъдещите тунели — шепнешком поясни Антрим.

Гари надникна в близката шахта. Следващото ниво беше на петнайсет метра по-надолу. Нямаше нито стълбища, нито ескалатори. Дъното на шахтата беше осветено и това им позволи да зърнат още една дървена стълба, опряна в стената.

— Трябва да слезем долу — каза Антрим.

* * *

Катлийн последва Малоун, който напусна станцията на метрото и се насочи към ескалаторите. Когато излязоха на повърхността, пред очите им се разкри чудесна гледка към купола на „Сейнт Пол“, недалече от брега на Темза. На петдесетина метра по-нататък се виждаше станцията „Блекфрайърс“. И двамата бяха отказали да се разделят с оръжията си. Малоун ѝ обясни какво трябва да прави, а после млъкна. Тя не започна да спори, макар да беше сигурна, че ги чака капан.

Безспорно Томас Матюс беше господар на положението, тъй като знаеше къде се намира Антрим. Но Малоун благоразумно поиска доказателства за присъствието на Гари.

А сега трябваше да чакат.

Телефонът на Малоун завибрира, сигнализирайки за входящ имейл. Той го отвори и видя, че към него е прикачен видеофайл.

Още едно натискане на бутона и на екрана се появиха фигурите на Блейк Антрим и Гари, които се намираха на нещо като строителна площадка в затворено пространство без прозорци. Антрим се приближи към някаква дървена стълба и заслиза по нея. Гари го последва.

Посланието в имейла беше кратко:

ТОВА ДОСТАТЪЧНО ДОКАЗАТЕЛСТВО ЛИ Е?

Ричардс забеляза загриженото изражение на лицето на Малоун, но и самата тя беше объркана. Нямахме как да разберат къде са заснети тези видеокадри. Оставаше им да гадаят.

Станцията „Блекфрайърс“ на около километър от тук. Намираха се в непосредствена близост до Инс ъф Корт. Там, където само ден по-рано беше започнало всичко.

— Направи онова, за което те помолих — каза Малоун. После той се обърна и се отдалечи.

Антрим скочи от стълбата върху широка площадка, която явно щеше да се превърне в перон. На метър и половина под нея проблясваха релси, които чезнеха в насрещния тунел. Оборудвани със сигнални лампи и табели, предупреждаващи за включено високо напрежение. Две от главните линии на лондонското метро — „Съркъл“ и „Дистрикт“, по маршрут изток-запад прекосяваха „Блекфрайърс“. Всяка седмица оттук преминаваха милиони пътници. Без влаковете да спират, разбира се, но и без никаква възможност да бъдат отклонени по алтернативен маршрут.

Гари също се спусна по стълбата и застана до него.

Площадката беше добре осветена от няколко подвижни прожектора, монтирани на метални триножници. Стената зад нея беше частично облепена с вишневи мозаечни плочки, а по самия перон бяха безразборно нахвърляни всякакви строителни материали.

— Господин Антрим — прозвуча гробовен глас и той стреснато се обърна.

Томас Матюс стоеше на петнайсетина метра от него, този път без прословутия си бастун.

— Насам — направи му знак възрастният мъж.

* * *

Малоун навлезе в Инс ъф Корт, повтаряйки си наум инструкциите на Томас Матюс. Точно под краката му течеше река Флийт, която извираше на около шест километра на север. В продължение на много години реката била един от основните водоизточници на Лондон. Но още през Средновековието била силно замърсена от живеещите наоколо. В един момент вонята станала толкова непоносима, че викторианските инженери се принудили да вкарат водите в тунел, превръщайки Флийт в най-голямата подземна

река на града. Той беше чел за лабиринтите от тунели, пресичащи „Холборн“ и насочващи течението към Темза.

— Иди в Инс ъф Корт и търси Голдсмит Билдинг, на север от Темпъл Чърч — беше казал Матюс. — В мазето ѝ има проход, който ще бъде отворен и ще те чака.

— А после?

— Ще следваш електрическите кабели.

Малоун зави надясно и пое по Кингс Бенч Уок. Не след дълго влезе в пълния с неделни посетители църковен двор и се насочи към Темпъл Раунд. Забеляза тухлената сграда с надпис „Голдсмит“. Влезе през главния вход и пусна резето след себе си. В дъното на късия коридор се виждаше стълба, която го отведе в подземие, облицовано с дялани камъни. От ниския таван висяха две голи крушки. Срещу стълбата се виждаше квадратен отвор с вдигнат железен капак.

Малоун се приближи и надникна.

Триметрова метална стълба се спускаше към пръстения под. Пътят към Гари. Единственият, който беше на негово разположение.

* * *

Гари скочи от бетонната платформа и последва елегантно облечения възрастен мъж към вътрешността на тунела. По стените му на всеки петнайсет метра имаше осветителни тела. Някъде в далечината се появи грохот, който бързо нарастваше. Старецът спря, обърна се и махна в обратна посока.

— По релсите тече ток, затова внимавайте. Придържайте се близо до стената. Високото напрежение може да ви убие.

Гари видя светлина в изхода на тунела от другата страна на новия перон. Грохотът нарастваше, появиха се и вибрации. В следващия миг на релсите изскочи влак с осветени вагони, пълни с хора. Той профуча покрай тях, принуждавайки ги да се залепят за стената. След секунди вече го нямаше. Грохотът заглъхна, въздухът се успокои. Старецът отново тръгна напред към метална врата, до която чакаше друг мъж.

— Момчето остава тук — обяви Матюс.

— То е с мен — възрази Антрим.

— В такъв случай ти също не можеш да продължиш.

Антрим замълча.

— Баща ти те чака в катедралата „Сейнт Пол“ — обърна се към Гари възрастният човек. — Този господин ще те заведе при него.

— Откъде познавате баща ми?

— О, знаем се от много години. Обещах му, че ще те върна при него.

— Върви — обади се Антрим.

— Но...

— Просто го направи — настоя с равен глас агентът. Очите му се бяха изпразнили от съдържание. — Ще се видим в Копенхаген. Тогава ще поговоря с баща ти.

Но нещо в поведението му подсказваше, че това няма да се случи. Нито в Копенхаген, нито където и да е.

Непознатият се приближи към тях, свали раницата от раменете на Антрим и дръпна ципа.

— Имплозивни заряди — обяви Матюс, след като хвърли бегъл поглед върху съдържанието ѝ. — Не съм и очаквал нещо друго. С тях ли взриви гробницата на Хенри Осми?

— И убих трима членове на Ордена на Дедал — кимна Антрим.

Възрастният мъж го изгледа продължително.

— В такъв случай си ги запази — отвърна след паузата той. — Може би ще ти потрябват.

— Дай дистанционното — подхвърли Антрим, обръщайки се към Гари.

Първоначалната му идея беше да държи експлозивите в активно състояние, с готови за действие детонатори. А дистанционното да остане у Гари с надеждата, че никой няма да го претърси за оръжие.

Но нещата очевидно бяха претърпели промяна.

— Искам да остана — промълви Гари.

— Невъзможно — поклати глава възрастният мъж и кимна към непознатия, който го хвана за ръката и му направи знак да го последва.

— Мога да вървя и сам — изтръгна се от хватката му Гари.

Антрим и старецът се насочиха към отворената врата.

— Накъде води тази врата? — попита Гари.

Никой не му отговори.

* * *

Иън беше горд със себе си. Успя да открадне една абонаментна карта със светкавична бързина и се спусна в метрото. Хвана влака, който прекосяваше Лондон и спираше източно от „Блекфрайърс“. Умишлено пропусна станцията „Темпъл“, на която щяха да слязат Малоун и Ричардс, за да се насочат към Инс ъф Корт. А той щеше да го направи от противоположната страна. По време на пътуването обмисли следващите си действия. Не беше сигурен какво точно ще се случи, но все пак беше по-добре да е тук, отколкото да чака в хотелската стая.

Съжаляваше, че беше обидил мис Мери. От изражението ѝ беше ясно, че тя не иска той да ходи никъде. Може би сега трябваше да се довери на нейната преценка и да я послуша.

Скоро той видя строителната площадка, от двете страни на която минаваха платната на оживения булевард. Вдясно се виждаше масивният купол на „Сейнт Пол“. Площадката беше заобиколена от временна ограда, но той успя да се шмугне вътре през един от процепите. Озова се сред купчини отпадъци, покриващи изсъхналите храсти. Не видя никого, но това не му попречи да вземе предпазителни мерки, напредвайки внимателно сред разхвърляните навсякъде строителни материали и техника.

Не след дълго се добра до основната сграда и се промъкна вътре. Боклуци заскърцаха под подметките му. После долови гласове.

Вдясно от него имаше скеле, в основите на което бяха струпани кашони и празни каси. Той бързо се шмугна между тях.

* * *

Катлийн навлезе в строителната площадка „Блекфрайърс“ от запад и започна да си пробива път към новата сграда на станцията с пистолет в ръка. Малоун не пожела да я вземе със себе си, тъй като Матюс изрично беше подчертал, че го иска сам. Но в замяна на това той я бе помолил да провери площадката и да бъде в готовност. Матюс каза, че Антрим се е спуснал под гарата „Блекфрайърс“, а изпратеният

от него видеозапис потвърди, че агентът действително се намира на някакъв строеж в компанията на Гари Малоун. Логично беше да се допусне, че става въпрос именно за този строеж, и затова Малоун я бе помолил да разузнае. А накрая бе използвал и една дума, която значеше много.

Импровизирай.

Тя внимателно продължи напред и скоро се озова в един истински лабиринт от платформи и коридори, всичките осветени от ярки прожектори. Съмняваше се, че някой ги е оставил включени за целия уикенд. От всичко, което беше прочела за този проект, ставаше ясно, че тук се работеше седем дни в седмицата главно поради кратките пускови срокове. Но къде бяха работниците? СИС със сигурност се бяха погрижили да ги преместят на друго място поне за днес.

Във вътрешността на новата сграда очите ѝ попаднаха на нещо познато. От онзи видеозапис.

Напрегна поглед към широк отвор в пода, от който се слизаше на по-долното ниво — там, където мътно проблясваха коловозите на метрото. До тях се стигаше по множество дървени стълби, точно като онази, която беше използвал Малоун.

После долови някакъв шум. Вдясно от себе си. На нейното ниво. Обърна се и тръгна натам.

* * *

Иън проследи с поглед Гари Малоун и непознатия мъж с него. Висок, млад. Без съмнение ченге.

— Не искам да си тръгвам — оплака се Гари.

— Това не зависи от теб — отсече ченгето. — Хайде, мърдай.

— Ти ме лъжеш. Баща ми не е в „Сейнт Пол“.

— Там е. Ела и ще видиш.

Гари се закова на място и поклати глава.

— Връщам се обратно!

Мъжът измъкна пистолет изпод якето си и го насочи в главата му.

— Тръгвай пред мен! — изсъска той.

— Какво, ще ме застреляш ли?

Смело момче, поклати глава с уважение Иън. За съжаление, самият той се съмняваше в отговора, който очевидно очакваше Гари.

Умът му бясно препускаше. Какво да прави?

После изведнъж му просветна. Точно както в онази кола преди месец. В компанията на Матюс и другия мъж, който искаше да го убие. Найлоновата торбичка със съкровищата му остана в книжарницата на мис Мери, но за всеки случай той беше извадил ножа и флакончето с лютив спрей. В момента бяха в джоба му.

Усмихна се. Веднъж се беше получило. Защо да не стане и втори път?

* * *

Гари гледаше пистолета и не помръдваше. Беше малко изненадан от собствената си смелост, но в момента мислеше повече за сигурността на баща си, отколкото за своята. И за Антрим, който просто го беше изоставил. От което го заболя.

Той долови някакво движение с периферното си зрение и рязко се завъртя. Иън крачеше към тях.

Този пък какво търси тук, по дяволите?

Мъжът с пистолета също го забеляза.

— Тук влизането е забранено! — подвикна той.

— Аз пък постоянно се разхождам из това място — нехайно отвърна Иън, продължавайки да се приближава.

Мъжът очевидно си даде сметка, че държи пистолета си, насочен в главата на момчето, и леко наведе дулото. Което потвърди хипотезата, че стрелба няма да има.

— Ти ченге ли си? — подхвърли Иън.

— Да, ченге съм. А ти не трябва да си тук.

Иън спря на крачка от тях. Дясната му ръка се стрелна напред, разнесе се съскането на спрей. Мъжът с пистолета нададе дрезгав вик и вдигна ръце към очите си. Иън вдигна крак и го заби в слабините му. Човекът се прегъна на две и рухна на бетона.

Момчета се обърнаха и си плюха на петите.

— Чух какво ти каза онзи тип — подхвърли Иън, без да намалява ход. — Баща ти не е в „Сейнт Пол“, а тук.

— А аз знам къде точно.

Сводестият таван на тесния проход беше толкова нисък, че Антрим се принуди да сгуши глава в раменете си. Отгоре бяха прикрепени кабели за високо напрежение, между които приблизително на всеки два̀сет и пет метра имаше голи крушки, скрити зад предпазни решетки. Ярката им светлина буквално режеше очите му.

— Открихме тези тунели при първата реконструкция на „Блекфрайърс“ през седемдесетте години на миналия век — обясни Матюс. — Тогава беше изграден удобен вход към тях, който държим под непрекъснат контрол. Скоро ще разбереш защо сме прокарали и електричество.

Значително по-нисък на ръст, Матюс ходеше изправен, без опасност да удари главата си в тавана. Подът под краката им беше сух като пясъка в пустинята.

— Помислих си, че все пак трябва да видиш онова, което търсите от толкова дълго време — добави той. — Положил си много труд и усилия, за да изпълниш задачата.

— Значи то наистина съществува? — попита Антрим.

— И още как — кимна възрастният мъж.

— Кой е прокопал тези тунели?

— Според нашите специалисти това са били норманите, водени от желанието да си осигурят път за бягство. След тях тамплиерите ги направили по-удобни, укрепвайки стените им с тухли. Намираме се съвсем близо до Инс ъф Корт и е логично да допуснем, че рицарите са ги използвали редовно.

Появи се глух грохот, който бързо се усилваше. Антрим реши, че той е предизвикан от влак в някой от съседните тунели.

— Това е река Флийт, която се намира точно пред нас — поясни Матюс.

Приблжиха се към отворена врата в дъното на тунела. От нея се влизаше в друг, перпендикулярен тунел с далеч по-големи размери, по дъното на който течеше вода. Двата̀мата спряха на железен мост, издигащ се на около три метра над повърхността.

— Това съоръжение е изградено малко след като открихме тунела, по който минахме току-що. След вкарването на Флийт под земята подземният проход бил неволно блокиран. Скоро това ще се промени, но всичко зависи от приливите и отливите. При прилив водата стига почти до мястото, на което стоим в момента.

— Предполагам, че не искаш да бъдеш долу, когато се случва това — заяви Антрим.

— Със сигурност.

* * *

Малоун напредваше в тунела. Водата вече стигаше до прасците му и продължаваше да се покачва. Беше проникнал тук през входния отвор в Голдсмит Билдинг. Тунелът беше голям. Най-малко седем метра широк и пет висок, с плътно иззидани тухлени стени, гладки и лъскави като стъкло. Със сигурност газеше в река Флийт. Водите й бяха студени и отдавна пречистени, но във въздуха продължаваше да се усеща неприятна миризма. Преди доста години беше попаднал на книга, която описваше множеството подземни реки, пресичащи Лондон. В главата му изплуваха наименования като Уестборн, Уолбрук, Ефра, Фолкън, Пек, Некингър, а най-големите сред тях безспорно бяха Флийт и Тайбърн. Общата дължина на тези реки бе около сто и шейсет километра, а Лондон балансираше върху тях като жив организъм, попаднал във водно легло. В тавана над главата му се виждаше поредица от вентилационни шахти, през чиито чугунени решетки проникваха свеж въздух и светлина. Той беше виждал много такива решетки по улиците. Но в момента се намираше под тях, във вътрешността на впечатляващо с размерите си викторианско творение, а водите на река Флийт се плискаха наоколо. Нормалното чувство на дискомфорт в подобна обстановка се смекчаваше от широчината на тунела и високия таван. Освен това Гари беше тук. Някъде тук.

Което означаваше, че той трябва да продължи напред.

Матюс го предупреди да следва електрическите кабели. Същите, които започваха от Инс ъф Корт и продължаваха по тавана на тунела, високо над знака за максимален прилив. Пистолетът все още беше отзад на колана му, скрит под якето. Беше му ясно, че е подведен, но

това не му се случваше за пръв път. Като агент в отряд „Магелан“, често се беше налагало да поема подобни рискове. Знаеше какво прави. Онова, което не знаеше, беше развитието на отношенията между Антрим и Гари. Но фактът си оставаше. В живота му се беше появил един непознат човек, който го разделяше от сина му. За съжаление, този човек не вдъхваше доверие, защото беше приел подкуп от милиони долари, за да предаде родината си. Дали смъртта на двамата американски агенти не лежеше на съвестта на Антрим? Положително. Но в момента този предател държеше Гари и му разказваше кой знае какви лъжи.

Голяма бъркотия. Резултат от грешките, които той беше допуснал преди много години.

* * *

След като определи откъде идва шумът, Катлийн успя да види как Иън Дън напръска със спрей лицето на непознат мъж — вероятно лютив, съдейки по реакцията на жертвата. Хлапакът явно беше нарушил указанията на Малоун да чака в хотела. Тя се скри зад бетонобъркачка, покрита със сиви пръски засъхнал бетон. От там наблюдаваше бягството на момчетата, второто от които очевидно беше синът на Малоун. Долови думите на Иън, който му обясняваше, че баща му е наблизо. А Гари добави, че знае точно къде се намира той. Тя реши, че в момента е по-разумно да не разкрива присъствието си, и приклепна зад машината, пропусайки ги да я подминат.

После има даде малък аванс и тръгна след тях.

Строителните отломки и съоръжения ѝ осигуряваха отлични шансове да остане незабелязана. Няколко минути по-късно момчетата откриха стълбата от видеото и се спуснаха по нея. Тя ги последва, като преди това предпазливо се огледа. Стъпи на дъното точно навреме, за да види как Гари Малоун изчезва в някакъв тунел вдясно.

От противоположната страна се появи мощна въздушна вълна и миг по-късно покрай нея прогърмя влак, който потъна в тунела, в който бяха изчезнали момчетата. Тя се втурна напред, изчака отдалечаването на вагоните и се взря в мрака.

Двете момчета се отлепиха от бетонната стена и хлътнаха в някаква врата.

* * *

Антрим се спусна по няколко мраморни стъпала и се озова в добре осветено овално помещение. Извитият му таван се крепеше на осем колони, отстоящи на равно разстояние една от друга. Стените бяха покрити с лавици, отрупани с чаши, свещници, чайници, лампи, купи, порцелан, бокали, кани и халби.

— Част от богатството на Тюдорите — поясни Матюс. — Преди петстотин години тези предмети са имали голяма стойност.

Антрим спря в средата на овалната стая и огледа колоните, пищно декорирани с лозови листа и спирални орнаменти. Над всяка от тях бяха изрисувани херувимчета, а таванът също беше покрит с цветни пана.

— Всичко това е открито в състоянието, в което се намира сега — добави Матюс. — За късмет, СИС били първите, които влезли тук през седемдесетте години, и помещението останало запечатано чак до наши дни.

На десет метра встрани от тях беше положен голям каменен саркофаг. Антрим пристъпи към него и видя, че капака го няма.

Погледна към Матюс, който кимна.

— Разбира се, че можеш да надникнеш.

* * *

Малоун продължи да следва кабелите, които скоро се отклониха от водното корито и завиха обратно към сушата. Отклонението беше малко и почти незабележимо — едва шест-седем метра. При повишаване на нивото водата със сигурност щеше да го напълни, помисли си Малоун. За щастие, не изцяло поради наличието на подчертан обратен наклон.

Горе се виждаше арка без врата. Отвъд нея имаше тъмна камера, в дъното на която имаше осветена врата. Долови познати гласове.

Матюс и Антрим.

Малоун извади пистолета си, влезе в първото помещение и безшумно се промъкна към осветената врата. Таванът се крепеше на три носещи колони, които предлагаха известно укритие. Той се залепи за стената и затаи дъх.

После надникна.

* * *

Иън вървеше пръв, следван по петите от Гари. Следваха кабелите за високо напрежение и прожекторите — точно според телефонните инструкции на Матюс в хотел „Горинг“. Гари го отведе при желязната врата, описвайки мъжа, който ги беше чакал. И когото Иън познаваше.

Томас Матюс.

До слуха му достигна нарастващ шум от течаща вода. Източникът му се намираще съвсем близо до отворената метална врата. Беше чувал за течащата под Лондон река Флийт. Няколко пъти дори се беше спускал в тунелите. Спомни за една табела, която предупреждаваше за опасност от удавяне при силен прилив. В момента стоеше на железен мост над клокочещата вода, която бързо нахлуваше в страничния тунел. Подпорите на моста вибрираха.

— Трябва да се махнем от тук — обади се Гари.

Иън беше на същото мнение.

Продължиха напред към следващата арка. През отворената метална врата се виждаше малко, но добре осветено помещение.

Електрическите кабели се спускаха по стената, пресичаха пода и изчезваха в съседно помещение. От там се чуваха приглушени гласове.

Гари се плъзна към вратата в дъното. Иън го последва.

Спряха и напрегнаха слух.

* * *

Антрим оглеждаше саркофага. Външната му част беше съвсем обикновена. Без орнаменти, без издълбани надписи или художествени орнаменти. Просто гол камък.

Вътре имаше прах и кости.

— Криминалистите установиха, че останките са принадлежали на седемдесетгодишен мъж — поясни Матюс. — А благодарение на вашия вандализъм успяхме да вземем проби и от самия велик крал Хенри Осми.

— Радвам се, че съм помогнал с нещо.

Матюс прие иронията му с лека гримаса и продължи:

— ДНК анализите на двата скелета доказаха генетична връзка между този тук и Хенри Осми.

— Значи това са останките на сина на Хенри Фицрой — кимна Антрим. — Самозванецът, който се е представял за Елизабет Първа.

— Вече няма съмнения, че е така. Легендата се оказа истина. Онова, което някога е било фантастична приказка за хората от Бизли и околностите, вече е доказан факт. Разбира се, легендата е била съвсем безобидна, преди да...

— Преди да се появя аз — довърши вместо него Антрим.

— Нещо такова — неохотно се съгласи Матюс.

Робърт Сесил беше казал истината. Самозванецът наистина бил погребан под „Блекфрайърс“, а мъртвата Елизабет, едно тринайсетгодишно момиче, била преместена в Уестминстър и положена в саркофага на сестра си.

Невероятно.

— При откриването си тази камера била пълна със сандъци със златни и сребърни монети — добави Матюс. — На стойност милиарди лири стерлинги. Ние ги претопихме и ги върнахме в държавния трезор, където им е мястото.

— Не си ли взе малко? — подхвърли Антрим.

— Това са глупости! — отвърна възрастният мъж.

В гласа му се долови възмущение.

— А сега искам дневника на Робърт Сесил, моля! — сухо добави той.

Антрим отвори раницата си и му подаде книгата.

— Виждаш съм го и преди — констатира Матюс.

— Не исках да попадне в ръцете на Ордена на Дедал — въздъхна Антрим. — Всъщност какво стана с тях? Няма ли да създават проблеми?

— Едва ли — поклати глава Матюс.

— А какво възнамерявате да правите с това място? — любопитно попита Антрим.

— След унищожаването на дневника то автоматично ще се превърне в място на поредните археологически разкопки. Никой няма да подозира за скритото му значение.

— Значи операцията ни ще завърши успешно, така ли?

— За съжаление, сте прав, господин Антрим — върна се към официалния тон Матюс. — Не можем да си позволим истината за Елизабет да излезе наяве.

Антрим изпита задоволство от признанието.

— Имам един въпрос — обади се след кратката пауза Матюс. — Ти си имал лични причини да подмамиш Котън Малоун в Лондон заедно с неговия син. А аз успях да разкрия какви са те. Момчето е твое. Как мислиш да се справиш с тази ситуация?

— Откъде знаеш всичко това?

— Имам петдесетгодишен стаж в разузнаването.

Антрим реши да бъде откровен.

— В крайна сметка установих, че да имаш син може да бъде и голяма досада — въздъхна той.

— Да, децата създават проблеми — кимна възрастният мъж. — Но той все пак е твой син.

— Няколкото милиона долара, които получих от Ордена на Дедал, са достатъчна компенсация за подобна загуба.

Матюс вдигна книгата пред очите му.

— Предполагам, вече осъзнаваш, че онова, което беше намислил да направиш с този дневник, е пълна глупост.

— Нима? Защо тогава *ти* прояви толкова голям интерес към него?

— Явно нямаш представа за събитията в Северна Ирландия — въздъхна Матюс. — Но аз познавах доста мъже и жени, които изгубиха живота си по време на размириците. Включително и мои агенти. Да не говорим за хилядите убити цивилни. В тази страна все още действат нелегални групировки, които само чакат повод, за да започнат отново да се избиват. Част от тях искат да прогонят англичаните, други са на обратното мнение. Но всички са готови да изколят хиляди невинни хора, за да докажат тезата си. Разкриването на тази тайна несъмнено ще доведе до хиляди жертви.

— Достатъчно беше просто да заповядате на шотландците да не освобождават онзи либиец — отбеляза Антрим.

— Доста интересно отношение към вашите съюзници — не му остана дължен Матюс.

— И ние можем да кажем същото за вас.

— Американците нямат отношение към това. Онзи самолет беше взривен над шотландска територия. Ал Меграхи беше осъден от шотландски съд. Решението какво да правят със затворника си е тяхна работа.

— Нямам представа какво ви е било обещано от Либия. Както на вас, така и на шотландците. Но явно е било нещо голямо.

— Морал ли ще ми четеш? — сбърчи вежди Матюс. — Ти, човекът, който продаде страната си, кариерата си и собственото си дете срещу няколко милиона долара?

Антрим замълча. Не виждаше смисъл да се оправдава. Вече не.

— Ти манипулира Котън Малоун — добави възрастният мъж. — Плюс момчето му, бившата му съпруга, ЦРУ и Ордена на Дедал. Направи опит да манипулираш и моето правителство, но след това реши, че твоего благополучие е по-важно. Как се чувства един предател, господин Антрим?

Беше време да сложи точка. На всичко.

Антрим свали раницата от рамото си и я пусна до близката подпорна колона. Детонаторите бяха на място, готови за действие.

— А сега какво? — попита той.

— Малко правосъдие, господин Антрим — усмихна се Матюс.

Малоун слушаше разговора между Антрим и Матюс с бързо нарастващ гняв. Оказа се, че тоя тип мисли само за себе си. Гари изобщо не го интересуваше. Всъщност къде бе Гари? Би трябвало да е тук, с Антрим. Стисна пистолета, сложи пръст върху спусъка и направи няколко крачки напред, към ярката светлина на прожекторите.

Матюс беше с гръб към него, но в замяна на това Антрим го видя съвсем ясно и на лицето му се изписа смайване.

— Какво търси той тук, по дяволите?!

— Аз го поканих — отвърна Матюс и бавно се обърна. — Предполагам, че чу всичко, нали?

— До последната дума.

— Доведох ви тук, защото реших, че ще ви трябва някое уединено място, за да се разберете — поясни Матюс и се отправи към противоположната врата. — А сега ще ви оставя да изгладите различията помежду си...

— Къде е Гари? — рязко попита Малоун.

— Погрижих се да е на сигурно място — отново се обърна Матюс. — А ти се разбери с Антрим.

Чул думите на Матюс, Гари потръпна от отвращение. Каква лъжа!

Тръгна напред с намерението да се покаже. Баща му трябваше да знае, че е тук.

— Не го прави! — прошепна Иън и го сграбчи за рамото. — Тоя тип е много коварен. Иска да ме убие, а по всяка вероятност и теб!

Гари се втренчи в очите на Иън и бавно осъзна, че той не лъже.

— Не мърдай от тук, изчакай малко — добави Иън. — Нека баща ти се оправи с него.

Готов да натисне спусъка, Малоун местеше поглед от Матюс към Антрим и обратно.

— Стига, Котън — усмихна се старецът. — И двамата знаем, че не можеш — или по-скоро не искаш — да ме застреляш. Това фиаско е изцяло дело на Вашингтон. Аз не съм направил нищо повече от това да защитавам сигурността на своята страна. Ти разбираш сериозността на ситуацията. Нима можеш да ме обвиниш? Направих онова, което и ти би направил на мое място. Министър-председателят е в течение на всичко, случващо се тук. Ти можеш да ме убиеш, но това няма да попречи на предаването на затворника. Само ще влошиш още повече положението на Вашингтон.

Малоун си даваше ясна сметка, че старецът е прав.

— Фактически той е автор на този проблем — добави Матюс и посочи Антрим. — Ще призная, че имам желание да го видя как страда. Той уби трима мои агенти.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите? — извика Антрим. — Не съм убивал хора, които работят за теб!

— Тъпако, аз създадох Ордена на Дедал! Хората, с които си разговарял, бяха *мои* агенти. Аз преведох парите, които ти бяха платени. Всичко беше театър. Не само ти можеш да манипулираш околните.

Антрим мълчеше, явно опитвайки се да осъзнае чутото.

— Ти уби двама от моите хора — рече най-сетне той. — А твоите трима агенти искаха да убият мен. Аз просто се защитих.

— Което, честно казано, ме шокира. Ти си един некомпетентен глупак. За мен остава загадка как изобщо успя да подредиш пъзела, оцелял в продължение на толкова много години. Вероятно е станало случайно, но това няма значение. Ти не ми остави друг избор.

— Вършех си работата.

— Тъй ли? И при първата възможност продаде страната си. За няколко милиона долара беше готов да забравиш всичко, включително двамата убити американски агенти.

Антрим замълча.

— Винаги съм си мислил за иронията, която се съдържа в името ти. Северна Ирландия е разделена на шест графства — Арма, Даун, Фърмана, Лондондери, Тайроун и... — Матюс направи

многозначителна пауза и добави: — Антрим. Това е древно място. Може би в жилите ти тече и мъничко ирландска кръв.

— Какво значение има това? — сви рамене Антрим.

— Тъкмо там е работата. На практика нищо няма значение освен теб. А сега ще ви оставя да си изясните отношенията.

Матюс се обърна и заизкачва каменните стъпала.

Гари послуша съвета на Иън и остана зад прикритието си. Откакто майка му призна, че има друг баща, той не спираше да се пита що за човек е той. И вече имаше отговор. Биологичният му баща се оказва лъжец, предател и убиец. Безкрайно далече от представите му.

До слуха му долетя скърцане на подметки по грапавия бетон. Които се приближаваха.

— Някой идва! — прошепна Иън.

Намираха се в тясно помещение само с един изход — онзи, през който бяха стигнали до тук. Крушката под телената мрежа на тавана хвърляше доста ярка светлина, която обаче не стигаше навсякъде. Мракът край отсрещната стена беше доста гъст. Двамата хукнаха натам, свиха се в ъгъла и отправиха очи към вратата.

Секунди по-късно под рамката ѝ се появи старецът с бастуна. Той понечи да продължи към следващия изход, после спря и се обърна. Погледът му се насочи към тъмния ъгъл.

— Впечатлен съм, че двамата сте стигнали чак до тук — рече Матюс с нисък гърлен глас. — Може би така е още по-добре. Трябва да видите онова, което ще последва.

Момчетата не помръднаха. Сърцето на Гари биеше лудо.

— Нищо ли няма да кажете?

Мълчание. После Иън се размърда.

— Ти искаше да ме убиеш — промълви той.

— Вярно е. Защото научи неща, които не трябваше да знаеш.

Гари разпозна книгата, която старецът държеше в ръка.

— Това е дневникът на Сесил — обяви той.

— Естествено, че е той. Може би и ти си научил неща, които не би трябвало да знаеш.

Матюс се обърна и продължи пътя си към тунела, който щеше да го изведе към подземния мост и строителната площадка.

Момчетата останаха на място. Искаха да бъдат сигурни, че старецът няма да се върне. После се размърдаха и тръгнаха обратно. По-близо до вратата.

Антрим все по-малко харесваше ситуацията, в която се беше озовал. Матюс го беше подмамил тук, за да го сблъска с Малоун, който държеше пистолет в ръка и гледаше лошо. Раницата с експлозивите продължаваше да лежи край една от носещите колони, без да привлича внимание. Дистанционният детонатор беше в джоба му. Дори не се налагаше да го вади, едно плясване по бедрото щеше да бъде достатъчно.

Но още беше рано. Самият той се намираше твърде близо до експлозивите.

Матюс не каза нито дума за тях пред Малоун. Не го предупреди. Сякаш му даваше зелена светлина да ги използва. Какво беше казал англичанинът? *Запази ги, може да ти потрябват.*

Малоун стоеше между него и стълбите, по които се беше оттеглил Матюс. Но втората врата, през която беше влязъл Малоун, зееше отворена. Изходът беше именно през нея. В обратната посока на тази, по която беше поел Матюс.

Беше крайно време да сложи точка на всичко това. Да излезе на повърхността на земята и да се наслаждава на парите си.

— Много си нахакан с тоя пистолет в ръце — подхвърли той. — А аз нямам оръжие.

Малоун хвърли пистолета и той изтрака на пода.

Предизвикателството беше прието.

* * *

Катлийн последва Иън и Гари през желязната врата и осветения тунел зад нея. Крачеше бавно, с насочен пистолет. Нарочно беше изостанала, за да види накъде води тунелът. Безпокоеше се за момчетата и беше готова да се изправи срещу тях. Грохотът на течаща вода се усили и малко по-късно тя се озова на малък метален мост, под който се пенеше бързо течение.

Река Флийт.

Два пъти ѝ се беше случвало да се спуска в тези тунели — веднъж, за да преследва беглец, и втори път, за да търси труп. Подземната река беше окована в серия от големи тунели, преливащи се един в друг. Височината им беше най-малко десет метра. В момента водата покриваше половината от нея, но стигаше почти до моста.

Тя долови някакво движение от другата страна и бързо се оттегли в сянката на близката стена.

На моста се появи Томас Матюс и старателно затвори вратата след себе си. Катлийн видя как вади от джоба си ключ и го превърта в ключалката. После в ръката му се появи малка радиостанция.

Катлийн направи няколко крачки напред и стъпи на моста. Старецът я зърна, но лицето му остана безизразно. Никаква изненада.

— Вече се чудех кога ще се появиш — каза той, спирайки на два метра от нея.

Тя насочи пистолета в гърдите му.

— Къде са двете момчета?

— Зад онази врата, която току-що заключих.

— Подмамил си всички там, нали?

— Само Антрим и Малоун — поклати глава Матюс. — Появата на Иън Дън беше неочакван бонус. А с него беше и синът на Малоун.

— Какво се случва зад онази врата? — попита Катлийн. Едва сега забеляза книгата, която държеше стареца. — Какво е това?

— Онова, което търсех. Може би ще се окаже, че го притежавам благодарение на теб.

— Дневникът на Робърт Сесил! — възкликна тя.

— Ти наистина си много добър агент. Притежаваш изключителна интуиция, но за съжаление, ти липсва дисциплина.

— Започвам да разбирам какъв е залогът — повиши тон тя, опитвайки се да надвика грохота на водата. — Отлично знам на какво са способни онези нелегални организации в Северна Ирландия. Не одобрявам начина, по който американците се бъркат в нашите работи, но в същото време разбирам защо го правят. Онзи проклет терорист трябва да остане в затвора! Но вие объркахте нещата. Всички, без изключение.

— Доста остра критика от страна на един дискредитиран агент — отбеляза Матюс.

Тя преглътна обидата и тръсна глава.

— Дискредитиран агент, който е загрижен за две момчета, изпаднали в беда!

— Иън Дън е очевидец на убийството на агент от ЦРУ. Тук, на британска земя. Нещо, което нарушава закона — както ти правилно отбеляза в Куинс Колидж.

— Хубав скандал за теб и министър-председателя — поклати глава тя. — Той знае ли какви си ги свършил?

Мълчанието му беше достатъчно красноречив отговор.

— Да кажем, че ще се оправя сам — сдържано отвърна той. — Но това трябва да приключи тук и сега. За доброто на народа.

— И за твоето.

Беше чула достатъчно.

— Дай ми ключа от онази врата! — заповяда с леден тон Катлийн.

Малоун потръпваше от гняв. Очите му следяха всяко движение на Антрим.

— Струваше ли си всичко това? — подхвърли той.

— И още как! Разполагам с много пари, а след малко ти ще си мъртъв.

— Много си самоуверен.

— Натрупал съм доста опит, Малоун.

— Но аз не съм някое от бившите ти гаджета. Със сигурност няма да ме напляскаш толкова лесно.

Антрим се измести надясно, по-близо до отворения саркофаг. Пистолетът лежеше на около три метра от тях, но той не показва никакъв интерес към него и тръгна в обратна посока.

— А ти защо се бъркаш във всичко това? — попита той. — За да защитиш честта на бившата си жена? Преди петнайсет години не беше толкова загрижен за нея.

Малоун отказа да ухапе въдицата.

— Харесва ли ти да биеш жени?

— Специално твоята нямаше нищо против — сви рамене Антрим.

Тези думи го жегнаха.

— Ако това ще те успокои, бих казал, че момчето изобщо не ме интересува — добави Антрим. — Исках само да проверя дали ще се получи нещо. Преди няколко месеца Пам много ме ядоса. Беше си въобразила, че може да ми нарежда *какво* да правя. Но в моя живот има едно основно правило: никога не позволявай да те контролира жена.

Гари чу почти всичко, което изрече Антрим. В душата му закипяха отвращение и гняв. Той понечи да се втурне в помещението, но Иън го сграбчи за раменете и поклати глава.

— Остави всичко в ръцете на баща ти — прошепна в ухото му той. — Сега това е негова битка.

Беше прав. Моментът не беше подходящ. Внезапната му поява само щеше да усложни нещата. Баща му наистина щеше да се справи по-добре без него.

— Добре ли си? — почти беззвучно попита Иън.

Той кимна. Но не беше добре.

Антрим умело предизвикваше Малоун. По всички правила на занаята, очаквайки съответната реакция. Но в думите му имаше и истина. Не за Пам или Гари. Те вече нямаха значение. Сега беше важно да надвие Малоун, а после да изчезне през другия изход, взривявайки експлозивите в последния момент. Отчитайки дебелината на околните стени, дистанция от петнайсетина метра щеше да бъде повече от достатъчна. Високата температура и ударната вълна със сигурност щяха да предизвикват срутване, осигуряващо подходяща гробница на Котън Малоун, бивш агент от отряд „Магелан“. За да постигне това, трябваше само да преодолее трите метра, които го разделяха от вратата. Което означаваше Малоун да бъде обезвреден за не повече от няколко секунди.

Но трябваше да действа крайно внимателно. Не биваше да се ангажира в близък бой, защото имаше опасност от случайно задействане на детонатора.

Беше сигурен, че ще се справи.

Малоун се стрелна напред и сграбчи Антрим през кръста. Двамата се строполиха на каменния под. Той обаче го държеше здраво.

Иън чу тътена на падащите тела, придружен от тежко изпъшкване. Рискува да надникне в помещението и видя, че двамата мъже се бият. Антрим отблъсна противника си и скочи на крака. Малоун също се изправи и замахна с юмрук, но ударът му беше блокиран. Контрата на Антрим попадна в корема му.

Гари също гледаше.

Иън огледа помещението и бързо откри пистолета, който лежеше вдясно от входа, в подножието на стъпалата, осигуряващи достъп.

— Трябва да вземем онзи пистолет — прошепна той.

Но вниманието на Гари беше приковано изцяло върху двамата мъже, вкопчени един в друг.

— Антрим разполага с експлозиви — каза той.

Усетил изненадата на Иън, Гари побърза да добави:

— Раницата на пода. Детонаторът е в джоба му.

Вече беше видял какви поражения могат да нанесат безобидните на пръв поглед глинени топки.

Специална продукция, беше казал Антрим.

После Гари си спомни, че при експлозията в склада Антрим се беше отдалечил на петнайсетина метра и остана невредим. Ако успееше да изхвърли раницата през насрещната врата, може би всичко щеше да се размине. Защото Антрим едва ли планираше взрив, докато все още е в помещението.

Оставаше детонаторът. В джоба на Антрим. Който можеше да бъде случайно натиснат, докато се биеха.

Баща му беше в опасност.

— Ти прибери пистолета, а аз ще се погрижа за раницата — каза Гари.

Малоун блокира един десен прав и крошетото му попадна в лицето на Антрим. Той политна към стената, после отново се хвърли към него.

Посипа се градушка от удари. Един от тях разцепи устната на Малоун. В устата му се появи солен вкус. Отвърна със серия от удари в главата и тялото. Отстъпил към лавиците, Антрим грабна една метална кана и я запрати по него.

Той светкавично се наведе и импровизираният снаряд профуча над главата му.

В следващия миг Антрим беше върху него. Нещо тежко го удари в тила, причинявайки остра болка. Той сплете пръсти, вдигна ръцете си рязко нагоре и стовари двойният юмрук в лицето на нападателя зад гърба си.

Бронзова манерка изтрака на пода.

Виеше му се свят, пулсирането в слепоочието му се превърна в остра болка. Ритник в глезените го принуди да се люшне встрани. Той се завъртя, дишайки престорено учестено. Това му даде време да се подготви за следващата атака.

Внезапно в помещението се появи Иън, който се спусна по стъпалата и се стрелна към пистолета. След него връхлетя и Гари.

Какво ставаше, по дяволите?

За миг Малоун се закова на място, смаян от присъствието на момчетата. Иън посегна към пистолета, но Антрим скочи към него, изтръгна го от ръцете му и му нанесе силен удар в лицето с опакото на дланта си.

Гари грабна раницата и я хвърли в съседното помещение.

Антрим вдигна пистолета.

— Достатъчно! — извика той и се прицели.

Малоун изглеждаше замаян, а момчетата застинаха с разширени от ужас очи. Иън разтъркваше лицето си в опит да се справи с последиците от удара.

Страх прониза тялото на Антрим. Потта му излъчваше неприятна сладникава миризма. В главата му се въртеше една-единствена мисъл.

Махай се от тук. Веднага!

— Съберете се ей там, при стълбите! — заповяда той.

Лявото му око беше почти затворено от юмруците на Малоун. Цялото лице го болеше. Брадичката, слепоочията, веждите. Започна да се изтегля към втория изход. Сърцето му блъскаше в гърдите.

Малоун не реагира на командата и той насочи пистолета в гърдите на Гари.

— Нима предпочиташ да го убия? — изкрещя той. — Хайде, мърдай!

Малоун направи крачка назад, следван от момчетата.

— Добре ли си? — попита той, обръщайки се към Иън.

— Нищо ми няма.

— Ще ме застреляш ли? — спря се на място Гари. — Собствения си син?

Нямаше време за излишни емоции.

— Виж какво, петнайсет години не сме се познавали. Няма смисъл да започваме сега. Затова отговорът ми е да, ще те застрелям.

Особено ако не млъкнеш веднага!

— Значи си искал да нараниш майка ми и нищо повече?

— Аха, подслушвал си — направи гримаса Антрим. — Но така е по-добре, защото няма нужда да се повтарям.

Малоун прегърна Гари през раменете и го притегли към себе си. Очите на момчето останаха заковани в агента.

Антрим стигна до вратата. Един бърз поглед му беше достатъчен, за да се увери, че съседното помещение е празно. Там беше тъмно, но отблясъците на лампата бяха достатъчни, за да зърне вратата в далечния край, на около десетина метра от него.

Бръкна в джоба си и стисна детонатора.

— Стой там, където си — изсъска на Малоун той.

После започна да отстъпва навътре в тъмното помещение, продължавайки да ги държи на мушка.

Катлийн насочи пистолета си право в Томас Матюс. Никога не си беше представяла, че ще се изправи лице в лице с шпионин номер едно на английското разузнаване. Но през последните два дни вършеше именно това.

— Ключът за онази врата! — повтори тя.

— И какво ще направиш с него?

— Ще им помогна.

— Ами ако те не се нуждаят от помощта ти? — изсмя се Матюс.

— Там вътре са всичките проблеми, нали? — мрачно попита тя.
— Удобно заключени.

— Този резултат стана възможен благодарение на доброто планиране и старателната подготовка.

Откъде този човек е могъл да знае, че всичките му проблеми ще бъдат решени, запита се Катлийн.

— Откъде тази сигурност? — попита на глас тя.

— При нормални обстоятелства не бих отговорил на този въпрос — поклати глава Матюс. — Но сега ще направя изключение. Надявам се да си извлечеш съответните поуки. Твоят Блейк Антрим се появи в тунелите с цяла торба експлозивни от същия тип, използван в параклиса „Сейнт Джордж“.

Нещата започнаха да се изясняват.

— И той ще ги взриви?

— Няма значение как ще приключи всичко — сви рамене той. — Преднамерено или случайно. Важното е да приключи.

— А ако Антрим успее да се измъкне, след като избие всички останали?

— Ще бъде убит.

Тя изведнъж осъзна, че Матюс протака, надявайки се на бърза развръзка зад заключената врата. Което означаваше, че времето ѝ е малко.

Но вътре имаше две деца.

— Ключа!

Той ѝ го показа в дясната си ръка, с която държеше и радиостанцията. После го провеси през парапета на моста.

— Не!

Той пусна ключа и течението го отнесе.

— Правя каквото трябва — заяви с каменно лице Матюс. — За мен родината винаги е на първо място. Подозирам, че същото важи и за теб.

— Това включва ли убиване на деца?

— В този случай, да.

Катлийн се упрекваше, че не спря момчетата много по-рано. Защото те се оказаха зад заключената желязна врата именно по нейна вина.

— Не си по-различен от Антрим! — процеди тя.

— О, напротив. Много съм различен от него, защото не съм предател.

— Ще те застрелям!

— Няма да го направиш — усмихна се той. — Всичко приключи. Забрави го.

Тя забеляза как пръстът му натиска някакво копче на радиостанцията. Наблизо със сигурност имаше други хора, а това означаваше, че скоро няма да бъдат сами. Беше чувала за моментите, през които целият живот на човек протича като на кинолента в съзнанието му. Моменти, в които се вземат или се избягват най-важните решения. Някои ги наричаха повратни моменти.

И на нея самата ѝ се беше случвало да бъде близо до тях — най-вече в случаите, когато животът ѝ е бил застрашен. Но те нямаха нищо общо със случващото се в момента.

Всъщност Томас Матюс изразяваше мнение, че тя е твърде слаба, за да предприеме каквото и да било. Беше изхвърлил ключа в реката, за да я предизвика.

С професионалния ѝ живот беше свършено. Беше се провалила. Това обаче не означаваше, че се е провалила като човек.

Малоун и двете деца бяха в беда. А един старец ѝ пречеше да им помогне.

Той поднесе радиостанцията към устните си.

— Те трябва да умрат. Това е единственият начин да сложим край на тази история.

Това не беше така. Дано да ѝ прости Господ. Тя натисна спусъка. Куршумът улучи Матюс в гърдите. Той политна към ниския парапет и дневникът падна в краката му. На лицето му се изписа шок.

Тя се изправи над него.

— Както виждаш, невинаги си прав.

После вдигна крак и го бутна в реката.

Тялото му потъна, но веднага изскочи на повърхността. Устата му беше широко отворена за въздух, ръцете му се движеха. Но силите бързо го напуснаха. Потъна отново и вече не се показва. Течението го отнесе в мрака, по посока на Темза.

Катлийн нямаше време да мисли за последиците от онова, което беше направила. Втурна се към вратата и се наведе да разгледа ключалката. Новичка, от лъскав месинг. Самата врата беше желязна.

Отдръпна се крачка назад и я изрита. Но освен че беше метална, вратата се отваряше навън, а това беше допълнителен проблем.

Имаше само един начин.

Тя се оттегли още малко назад, прицели се и изпразни пълнителя в бравата.

* * *

Гари не смееше да помръдне.

Нещата се развиха толкова бързо, че Антрим едва ли беше забелязал изчезването на раницата. Вниманието му беше насочено изцяло към Иън и пистолета. Той продължаваше да отстъпва назад към тъмното помещение. Пистолетът му беше насочен към тях. Скоро се стопи в мрака. Но те останаха на място, осветени от ярката лампа над главите им.

Баща му също стоеше на място и наблюдаваше развоя на събитията.

— Остави го да върви — раздвижи устни Гари.

Малоун долови думите на Гари.

— С какво разполага? — попита беззвучно той, без да отмества очи от тъмната рамка на вратата.

— Опасни експлозивни — отвърна Гари. — Адски висока температура, която изпепелява хората. Донесе ги в раницата си.

Какво беше казал Матюс в Хемптън Корт? За Антрим и гробницата на Хенри VIII? *Използвал е импловивни заряди, за да разбие мраморната плоча над саркофага.* Познаваше много добре силата на този вид експлозивни. А също и недостатъците им.

Още веднъж обходи с поглед помещението. Раницата беше изчезнала.

— Остави го да върви — повтори синът му.

* * *

Антрим стискаше детонатора в дясната си ръка. Чувстваше се сигурен в съседното помещение. През отвора на вратата виждаше съвсем ясно Малоун и двете момчета. Между него и контролираните експлозивни имаше предостатъчно препятствия, които гарантираха оцеляването му. Продължаваше да държи тримата на мушката си и това очевидно имаше ефект, защото никой от тях не помръдваше. Бърз поглед назад го увери, че следващата врата се намира само на няколко метра от него. Нямаше представа някъде води тя, но очевидно беше изход, и то в обратна посока на тази, в която беше изчезнал Томас Матюс. Той изчака няколко секунди, за да свикнат очите му с мрака. Не носеше фенерче, но и Малоун нямаше такова. Това означаваше, че пътят навън едва ли щеше да бъде труден. Само трябваше да пази очите си в мига на експлозията.

Томас Матюс искаше от него да убие Малоун. А момчетата? Странични поражения. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

Гари? Нямаше значение. Той не ставаше за баща. Последните четирийсет и осем часа го потвърждаваха. Сам се чувстваше най-добре. И щеше да си остане сам.

Отпусна се на пода, готов да се просне по очи. Вдигна детонатора и натисна бутона. На три метра от него проблесна ярка искра.

Тук. В това помещение.

Мракът се разкъса от оранжева светлина, която се превърна в жълта, а после в синя. Той изкрещя.

* * *

Малоун зърна проблясъка и чу вика. Представи си разкривеното от ужас лице на Антрим, осъзнал случващото се. После се хвърли наляво, повличайки и момчетата със себе си. Проснаха се едновременно на пода и той ги закри с тялото си — единственият начин да ги предпази от ударната вълна, непоносимо високата температура и ослепителната светлина, които нахлуха през отвора. За щастие, саркофагът лежеше между тях и вратата и блокира голяма част от огромната енергия. А самите заряди не притежаваха ударната вълна на конвенционалните експлозиви, която със сигурност щеше да разруши и двете помещения.

Все пак високата температура направи доста пакости.

Електрическите кабели се разтопиха и крушките се пръснаха със синкави искри. Всичко наоколо потъна в непрогледен мрак. Малоун вдигна глава и успя да долови полъха на освободения въглерод. Хладният въздух изведнъж се затопли, достигайки летни стойности.

— Добре ли сте? — попита той.

Момчетата отговориха утвърдително. И те бяха чули отчаяния писък на Антрим.

— Ти постъпи правилно — подхвърли на Гари той.

— Той щеше да ни убие — добави Иън.

Гари запази мълчание.

Тишината се наруши от остро пропукване. Сякаш се цепеше дърво, но доста по-силно. После се разнесе още едно, а след това второ, трето. Малоун неволно се стегна, а сърцето му се сви от тревога. Защото знаеше какво се случва. Вековните тухли, с които бяха облицовани стените и тавана на съседното помещение, бяха започнали да поддават под влияние на високата температура. Това означаваше, че скоро щяха да рухнат под тежестта на хилядите тонове пръст.

Беше само въпрос на време.

После нещо падна. Нещо много тежко. Последваха го и други трясъци, достатъчно силни, за да разклатят пода.

Таванът се срутваше. Тяхното помещение се държеше. Все още. Но трябваше час по-скоро да изчезнат от тук.

Имаха обаче един сериозен проблем. Непрогледният мрак, който ги заобикаляше. Малоун не можеше да види дори ръката си, вдигната на сантиметри пред лицето му. Нямаше как да се ориентира за правилната посока.

И разполагаше с много кратко време, за да я открие.

* * *

Катлийн захвърли пистолета на мостчето и се втурна към железната врата. Беше вкарала четири куршума в патрона на бравата, разбивайки го напълно. Едно доста рисковано начинание предвид рикошетите, но просто нямаше друг избор. Вратата нямаше нито дръжка, нито топка за отваряне. Затворена я държеше само патронът, за който беше достатъчно едно завъртане на ключа.

Но такъв нямаше.

Поредният ритник даде известен резултат. В смисъл че металът се изкриви леко, но достатъчно да пъкне пръстите си в пролуката и да дръпне с всички сили. На втория път разбитият патрон се предаде и вратата рязко се отвори.

Моментално усети миризмата на изгорял въглерод. Същата, която я посрещна при разбитата гробница на Хенри VIII в „Уиндзор“. Безпогрешната воня на изразходван имплозивен заряд. Нещо се беше случило.

Пред очите ѝ се разкри тъмен коридор. Единствената светлина идваше от вентилационните шахти на речния тунел.

До слуха ѝ достигна тежък тътен. Беше паднало нещо много масивно.

Не знаеше какво да прави.

— Иън! Гари! Малоун! — изкрещя с всички сили тя.

Малоун чу гласа на Катлийн Ричардс. Беше успяла да стигне до тях.

Радост и паника изпълниха гърдите му.

Виковете ѝ потънаха в грохота на падащите камъни. После нещо тежко се стовари на метър-два от тях. Срутването набираше сила.

Гъстият прах затрудняваше дишането им.

Трябваше час по-скоро да се махнат от тук.

— Насам, насам! — изкрещя с цяло гърло той. — Продължавай да говориш!

Иън също долови далечния глас на Ричардс, който най-вероятно идваше от тунела с мостчето над реката.

— Тя е там, откъдето дойдохме — извика той, надвиквайки поредния грохот на падащите камъни.

— Ставайте! — заповяда Малоун. — Хванете се за ръце.

Дланта на Гари легна в неговата.

— Намираме се в някаква тъмна стая! — отново изкрещя Малоун. — Зад тунела, в който навлизаш.

— Ще броя на глас — долетя приглушеният отговор на Ричардс. — Ориентирайте се по това.

Гари стискаше ръцете на Иън и на баща си.

Стените се срутваха. Съседното помещение, в което беше Антрим, по всяка вероятност вече не съществуваше. Въздухът беше наситен с прах. И тримата кашляха. Беше им трудно да дишат.

Баща му ги поведе към стъпалата. В момента, в който стъпиха на тях, наблизко падна голям камък. Гари не пусна ръката на Иън, който вървеше последен.

После до слуха му достигна женски глас, който броеше обратно от сто.

Малоун пое по стъпалата, насочил цялото си внимание към гласа на Ричардс. Дясната му ръка беше протегната напред, опипвайки въздуха в опит да открие изхода.

— Осемдесет и седем, осемдесет и шест, осемдесет и пет...

Той зави надясно. Гласът веднага заглъхна. Бързо смени посоката.

Грохотът на падащите камъни зад тях не стихваше. Столетната постройка се срутваше с неудържима сила.

— Осемдесет и три, осемдесет и две, осемдесет и едно, осемдесет...

Ръката му най-после напипа рамката на вратата. Прекрачи прага, издърпвайки момчетата след себе си.

Тук въздухът беше по-добър и почти не затрудняваше дишането им. И нищо не падаше от тавана.

— Излязохме! — извика към мрака той.

— Тук съм — обади се Ричардс.

Точно пред тях. И съвсем наблизко.

Той предпазливо продължи напред.

— Тук няма нищо — обади се Гари. — Само едно празно помещение.

Точно навреме.

— Продължавай да говориш — подвикна към Ричардс той.

Тя отново започна да брой, а той дръпна момчетата по посока на гласа ѝ.

Дясната му ръка продължаваше да е протегната напред. Не след дълго напипа тухлена стена и въздъхна с облекчение.

Трясъкът стана оглушителен.

Ръката му срещна дланта на Ричардс. Тя го хвана здраво и го дръпна към някакъв страничен тунел. Два завоя по-късно пред очите му се появи бледа светлина. Синкава като отражение на лунните лъчи.

Прекосяха някакъв праг. Той веднага забеляза изкъртената врата с разбит от куршуми патрон. Не след дълго се озоваха на извито мостче над реката. В същия тунел, който той вече познаваше. Нивото на река Флийт бързо се покачваше. За щастие, пенещата се вода все още беше на около метър под мостчето.

Той се обърна, за да огледа Гари и Иън. И двамата изглеждаха добре.

— Благодаря за навременната помощ — подхвърли към Ричардс той.

В същия миг забеляза нещо, което лежеше на мостчето. Дневникът на Робърт Сесил. След това видя и пистолета. И моментално разбра какво се беше случило.

Вдигна пистолета и натисна бутона за освобождаване на пълнителя. Вътре нямаше нито един патрон.

— Открила си Матюс?

Тя кимна.

— Старецът знаеше, че Антрим има експлозиви — обади се Гари. — Дори му каза, че може би ще му потрябват.

Всичко беше ясно. Матюс се бе надявал Антрим да го убие, а едновременно с това да убие и себе си. Ако случайно оцелееше, тази работа щяха да свършат агентите на СИС, които положително дебнеха някъде наблизо. А самият Антрим се бе оказал твърде глупав или просто нетърпелив, за да проумее, че е било невъзможно да спечели.

— Матюс знаеше, че Гари и Иън също са тук — добави Ричардс.

— Той ни видя на излизане — кимна Иън.

Малоун прекрасно познаваше процедурата. Никакви свидетели. Какъв мръсник!

Той пристъпи крачка напред, все още с пистолета в ръце. Срещна погледа на Катлийн Ричардс и разбра истината. Тя беше ликвидирала директора на СИС.

Веднага прецени, че е най-добре да не казва нищо. По силата на същото правило. Без свидетели.

Едновременно с това държеше да ѝ предаде нещо. Като професионалист на професионалист. Очите му се заковаха в лицето ѝ.

Добра работа, казваха те.

Хатфийлд Хаус

Неделя, 23 ноември, 9:45 ч. сутринта

Малоун влезе в къщата, разположена на трийсет километра на север от Лондон. Пристигна тук с влак в компанията на Катлийн Ричардс, Иън, Гари, Таня и мис Мери. Гарата се намираще непосредствено до имението. Денят започваше с типичното за Англия време в късната есен — с малко слънце и чести превалявания. Беше успял да поспи няколко часа, без да сънува никакви кошмари. Всички бяха взели душ, сменили дрехите си и закусили добре. След края на вчерашните ужаси изглеждаха видимо облекчени, но все още неспокойни.

Проведената серия от нощни разговори най-после даваше резултати.

Вашингтон и Лондон постигнаха нещо като напрегнато примирие. От което никак не бяха щастливи.

Вашингтон беше разгневен, тъй като предаването на либийския затворник предстоеше да се осъществи. Лондон се възмущаваше от недопустимите действия на своя най-близък съюзник, позволил си да оскверни историческото минало на страната. В крайна сметка бяха стигнали до споразумение да обърнат гръб на скандала и да гледат напред. Затворникът щеше да бъде върнат в родината му, а страните обещаха да не предприемат никакви ответни действия, свързани с операцията.

Сделката щеше да бъде сключена тук, в Хатфийлд Хаус, древното имение на фамилията Сесил, което все още беше собственост на седмия маркиз на Солсбъри и съпругата му — далечни роднини на Уилям и Робърт Сесил. През 1607 г. крал Джеймс I продал имението на Робърт Сесил, който построил солидна тухлена резиденция във формата на буквата Е, представляваща две отделни крила, свързани с централен блок. Архитектурата беше особена смесица от яacobински и тюдорски стил. Таня ги увери, че екстериорът почти не се беше променил от времето на Робърт Сесил.

— Това историческо място е посещавано от много крале и кралици — каза тя.

Вътре беше просторно и величествено, обзаведено семпло, но стилно. Въздухът беше напоен с миризмата на лак за дърво, на восък за полиране на настилките и едва доловимия аромат на изгорели в камините дърва.

— Ние сме идвали тук още като деца — добави мис Мери. — И тогава миришеше така.

Намираха се в Мраморната зала — едно якобинско чудо, което заемаше два етажа и обхващаше цялата ширина на голямата къща. Златистата слънчева светлина нахлуваше през еркерните прозорци и осветяваше дървената ламперия. Малоун с възхищение оглеждаше галерията за музиканти, изящните гоблени по стените и неизбежните черно-бели мраморни плочки, подредени шахматно на пода. В голямото огнище играеха веселите пламъчета на огъня, а пред него бяха подредени множество солидни дъбови маси и пейки, които бяха част от оригиналното обзавеждане.

Няколко часа преди да тръгнат насам, бяха извадили тялото на Томас Матюс от водите на Темза с дупка от куршум в гърдите. Предварителните резултати от аутопсията сочеха наличие на вода в белите дробове. Тоест възрастният човек се беше удавил. Стефани Нел не беше уведомена, че Катлийн Ричардс го беше убила. Пистолетът отдавна лежеше някъде на дъното на река Флийт. За това събитие знаеха само Ричардс и Малоун. Официалната версия гласеше, че нещастieto е последица от излязла от контрол специализирана операция на контраразузнаването. Част от постигнатото споразумение беше съгласieto на двете страни да не провеждат разследване за смъртта на Матюс, Антрим и петимата агенти на службите.

Стефани докладва, че СИС били направили опит да проникнат в подземията, където се беше разиграло всичко, но те се оказали разрушени. Миниатюрни камери, използвани при спасителни операции след земетресения, бяха открили овъглени човешки останки сред купищата камъни и унищожени артефакти, които потвърждаваха смъртта на Антрим. Операция „Измамата на краля“ беше приключила.

Оставаше само една малка подробност.

В далечния край на залата се появи фигурата на жена. Висока и слаба, с величествена осанка. Меднорусата ѝ коса беше подредена в

безупречна прическа. Тя се насочи към тях с решителна походка. Облицованите с дърво стени поглъщаха остро поточукване на токчетата ѝ. Това беше Елизабет Макгуайър от Министерството на вътрешните работи, отговаряща по въпросите на националната сигурност, които включваха и надзор върху работата на СИС. Томас Матюс беше работил за нея.

Жената спря на две крачки от Малоун и огледа малката група.

— Бихте ли ни извинили за момент? — попита тя. — Искам да поговоря насаме с господин Малоун.

Ричардс и сестрите близначки поведоха момчетата към вратата. Макгуайър ги изчака да се отдалечат и подхвърли:

— Предизвикахте голяма бъркотия, не мислите ли?

— Дарба по рождение — сви рамене Малоун.

— А сега ви е забавно, така ли?

Беше ясно, че тази жена не е тук, за да си разменят любезности и шеги.

— На практика цялата работа беше една огромна глупост — отвърна със сериозен глас той. — И за двете страни.

— Съгласна съм — кимна тя. — Но веднага трябва да посоча, че американците започнаха всичко.

— Наистина ли? Нима идеята да изтъргуваме свободата на един терорист и убиец беше наша?

С тези думи искаше да ѝ покаже от коя страна на оградата се намира той.

Чертите ѝ се смекчиха.

— Стефани Нел е моя близка приятелка. Спомена ми, че някога сте били един от най-добрите ѝ агенти.

— Плащам ѝ, за да говори такива неща — отвърна Малоун.

— Трябва да призная, че и двете бяхме силно шокирани от развоя на събитията. Най-вече по отношение на Иън Дън. Няма оправдание за начина, по който едно малко момче беше изложено на опасност.

— Но въпреки това вие получихте онова, което бяхте намислили — отбеляза Малоун. — Либиецът си отива у дома, а Великобритания получава обещаните компенсации, каквито и да са те.

— Така е устроен светът. Съединените щати сключват подобни сделки всеки ден. Няма смисъл да демонстрираме лицемерие. Вършим

онова, което трябва. — Тя замълча за момент, после добави: — Разбира се, в рамките на допустимото.

Малоун можеше да поспори докъде точно се простират въпросните рамки, но времето за дебати беше изтекло.

Макгуайър му направи знак да я последва и тръгна към далечния край на залата.

— Избрах Хатфийлд Хаус за място на нашата среща заради този портрет — поясни тя, обръщайки се с лице към стената.

Малоун вече беше обърнал внимание на платното, окачено между две величествени арки в центъра на облицованата с дърво стена и заобиколено от два по-малки маслени портрета. Единият беше на Ричард III, а другият — на Хенри VI. Под тях беше разположен масивен инкрустиран скрин, обкован със златни и сребърни тини.

— „Портретът с дъгата“ — промълви Макгуайър.

Същият, за който се споменаваше в записките на Фароу Къри и в дневника на Робърт Сесил, досети се Малоун. Портрет на млада жена, въпреки че, когато бил рисуван, Елизабет била седемдесетгодишна.

— Наситен със символизъм — добави Макгуайър.

Малоун мълчеше, докато тя разказваше.

Горната част на роклята беше изпъстрена с бродерии, изобразяващи пролетни цветя — теменужки, иглики и орлови нокти, и внушаващи илюзията за пролет. По оранжевата мантия се виждаха миниатюрни очи и уши, потвърждаващи внушението, че Елизабет вижда и чува всичко.

Около левия ръкав беше увита змия, от устата на която висеше сърце. Символ на страст и мъдрост.

— Портретът получава името си от дъгата, която кралицата държи в дясната си ръка — поясни Макгуайър.

Малоун веднага отбеляза липсата на каквито и да било цветове.

— Елизабет е подбирала портретите си с голямо внимание. Но този е бил довършен след нейната смърт и това е дало по-голяма свобода на художника.

Впечатляващо, призна в себе си той.

— В тази зала се е състояло последното тържество в чест на Елизабет Първа — продължи Макгуайър. — Кралицата посетила Робърт Сесил през декември хиляда шестстотин и втора година.

Церемонията била изключително пищна — един блестящ финал на дългогодишно управление. Три месеца по-късно тя умряла.

Малоун обърна внимание на категоричния начин, по който се произнасяше местоимението *тя*.

Вече беше забелязал надписа вляво от портрета.

NON SINE SOLE IMS

Той разбираше латински, а и още няколко езика. Страничен ефект, свързан с фотографската му памет.

„Без слънце няма дъга.“

Той посочи латинската сентенция.

— Историците дълго са спорили за смисъла на това мото — каза Макгуайър. — Част от тях предполагат, че слънцето е Елизабет, чието присъствие носи мир на кралството ѝ и оцветява дъгата.

— Но в дъгата няма никакви цветове — отбеляза Малоун.

— Точно така. Други твърдят, че портретът представлява подмолен и коварен удар срещу авторитета на кралицата. Не се вижда дъга, защото няма слънце. Величието ѝ е фалшиво. — Жената замълча за миг, после добави: — Това не е много далече от истината, нали?

— В такъв случай смисълът е съвсем друг — отвърна той. — Да допуснем, че променим една буква в тази фраза. *Без син няма дъга.*^[1] В смисъл че без него не би имало нищо.

— Правилно — кимна тя. — Прочетох разшифрования дневник на Робърт Сесил. Той е изпитвал огромно уважение към самозванеца. Предполагам, че често е съзерцавал този портрет.

— А сега какво? — подхвърли Малоун.

— Добър въпрос. От снощи размишлявам върху него. За съжаление, Томас Матюс не оцеля, за да ми помогне в анализите. Ще ми кажете ли какво се случи с него?

Той нямаше никакво намерение да се хваща на дребните ѝ трикове.

— Не съм сигурен. Всичко може да се случи при рискована работа като неговата.

— Но ако бяхме получили възможност да разпитаме всички вас, със сигурност щяхме да научим нещо по-конкретно, нали?

Това беше част от сделката. Никой не разговаря с никого за нищо.

— Въпреки всичко случилото се ще си остане загадка — сви рамене той. — Също като смъртта на двамата американски агенти.

— И на още трима от наша страна.

Туш.

Тази жена не беше идиот и си даваше ясна сметка, че Матюс е бил убит или от него, или от Ричардс. Но това нямаше значение.

— Синът ми беше изложен на смъртна опасност — реши да поясни той. — Също и Иън Дън, както вече споменахте. Те не са играчи. Никога не са били и никога няма да бъдат. А когато човек отиде далече в игра като тази, някой трябва да плати цената.

— Аз признах пред Стефани, че и двете страни отидоха твърде далече. Загубата на седем човешки живота е повече от достатъчна, за да си извлечем поуки.

Той беше на същото мнение.

Тя посочи дневника на Робърт Сесил, който той държеше в ръка. Стефани го беше предупредила да го вземе със себе си. Връщането му също беше част от сделката.

Макгуайър пое старата книга, прелисти шифрованите й страници и се обърна да го погледне.

— Попитахте какво ще стане сега, нали? Ето какво...

Пристъпи към камината и хвърли дневника в огъня. Пламъците бързо обхванаха корицата. Над нея се изви тънка струйка дим, която бързо беше засмукана от комина. Няколко секунди по-късно дневникът се превърна в пепел.

— Предполагам, че историята няма значение за вас — отбеляза Малоун.

— Напротив, има. И то огромно. Защото именно историята е причина да претърпим тези тежки загуби. Елизабет Първа е била измамница, а това означава, че всичко, извършено по време на нейното царуване, е незаконно. Или в най-добрия случай, твърде съмнително. Но оттогава са изминали четиристотин години. Вие сте юрист, господин Малоун. Би трябвало да сте запознат с принципите на вещното право. При тях най-важното е правото на собственост. Елизабет конфискувала ирландски земи и прехвърлила правото на собственост върху тях на английски протестанти. Всяко от тези прехвърляния ще бъде поставено под въпрос или директно обявено за недействително.

— Но вие, англичаните, винаги сте се гордели с върховенството на закона.

— Наистина е така. И това прави този сценарий още по-стряскащ.

— Значи, ако Антрим не беше предател и не беше разшифровал дневника, това би довело до блокиране на освобождаването на онзи затворник?

Тя го изгледа изпитателно, а после поклати глава.

— Никога няма да узнаем отговора на този въпрос.

Но той вече го знаеше.

— Има и още нещо — добави Макгуайър. — Елизабет носи цялата отговорност за възкачването на престола на Джеймс Първи. Ако самата тя не е била самозванец, това не би могло да се случи никога. Майката на Джеймс е Мери, кралицата на Шотландия, която се явява племенница на Хенри Осми, защото баба ѝ е негова сестра. Но преди смъртта си Хенри изключва този клон на фамилията от наследниците на престола. Много е съмнително дали истинската Елизабет би нарушила волята на баща си. Но самозванецът не е имал никакви скрупули. Знаел е, че не може да остави наследници, и без колебание си избрал човек, когото дядо му решително отхвърлил. Вероятно го е направил от уважение към майка си, която ненавиждала Хенри и всички Тюдори. Сам разбирате, че историята има значение, господин Малоун. Всичко това се е случило благодарение на нея.

— Но вече я няма — отбеляза Малоун и посочи огнището. — Доказателствата не съществуват.

— Дешифрирания текст също го няма — добави тя. — Предполагам, че последният екземпляр е у вас.

Той бръкна в джоба си за флашката и ѝ я подаде. Тя без колебание я хвърли в пламъците.

Малоун се присъедини към останалите, които чакаха в градината. Елизабет Макгуайър си тръгна веднага след като срещата им приключи. Беше си свършила работата. За нея целта на посещението ѝ тук беше да унищожи дневника и флашката. Наистина, всички около него — Иън, Ричардс, Таня и мис Мери — също бяха посветени в тайната, но едва ли някой щеше да им повярва без

наличието на физически доказателства. Историята им щеше да прозвучи като фантастична приказка и нищо повече. Подобно на легендата за момчето от Бизли и историята, описана от Брам Стокър преди сто години.

— Време е да тръгваме — каза той, обръщайки се към Гари.

Момчетата се сбогуваха, след което Иън се извърна към него.

— Някой ден ще дойда да ви видя в Дания.

— Много ще се радвам — кимна Малоун и стисна ръката му. —

Наистина.

Мис Мери стоеше зад Иън, положила ръце на раменете му. Гордото изражение на лицето ѝ казваше всичко. Най-последно се беше сдобила със син.

А Иън с любяща майка.

— Май удари часът да се простиш с живота на улицата — каза той.

— Прав си — кимна момчето. — Мис Мери иска да живее при нея.

— Чудесна идея.

Таня направи крачка напред и го прегърна.

— Беше ми много приятно да се запознаем, господин Малоун. Предложихте ни страхотни приключения.

— Ако някога ти потрябват препоръки за разузнавателния бизнес, обърни се към мен — усмихна се той. — Справи се много добре.

— Беше невероятно преживяване. Никога няма да го забравя.

Малоун остави Гари да се сбогува със сестрите и дръпна Ричардс встрани.

— Какво се случи там вътре? — тихо попита тя.

— Дневникът и дешифровката вече не съществуват. Изгоряха в огъня. Официално това не се е случило.

Не ѝ беше разказал много за снощния си разговор със Стефани, но потвърждението дойде още рано сутринта.

— Връщат те на работа в АБТОП. Заповедта идва от най-високо място. Всичко е забравено.

— Вече се чудех как ще си изкарвам хляба — усмихна му се тя с благодарност.

— Благодаря ти за всичко, което направи там долу. Дължим ти живота си.

— И ти би постъпил по същия начин.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Каквото пожелаеш.

— Не се променяй. Продължавай по същия начин. Притежаваш достатъчно качества, за да пратиш правилата по дяволите.

— Страхувам се, че това е единственият начин да си върша работата — въздъхна тя.

— Точно това исках да чуя.

— Но все пак убих Матюс. Бих могла да го прострелям в крака и просто да го обезвредя.

— И двамата знаем, че това нямаше как да стане. Мръсникът заслужаваше да умре. На твоето място и аз бих постъпил по същия начин.

— Вярвам ти — отвърна тя, след като го изгледа изпитателно.

— Още навремето го предупредих, че някой ден ще прекрочи границата, и това наистина се случи.

Тя му благодари за всичко, което беше направил за нея, помълча за миг, после добави:

— Може пък и аз да отскоча някой ден до Копенхаген. Просто ей така, да те видя...

Но очите ѝ обещаваха много повече.

— По всяко време — кимна той. — Само ме предупреди.

Върнаха се при останалите.

— Е, оказа се, че бяхме един чудесен екип — усмихна се той. — Благодаря на всички.

Дълго гледа след тях, докато се отдалечаваха към гарата, за да вземат влака за Лондон. Двамата с Гари щяха да тръгнат направо за летище „Хийтроу“. Пред главния вход на къщата вече ги чакаше кола, уредена от Стефани Нел.

— Добре ли си? — подхвърли на Гари той.

Всъщност двамата почти не бяха обсъждали събитията от предишния ден. Момчето не беше участвало пряко в ликвидирането на Антрим, но беше допринесло за смъртта му.

— Той беше лош човек — прошепна Гари.

— Във всяко едно отношение — кимна Малоун.

Светът бе пълен с мошеници, измамници и всякакви други измислени герои, а родителите правеха всичко възможно да предпазят децата си от тях. Но в този случай истината трябваше да излезе наяве. Той се чувстваше длъжен да каже каквото трябва.

— Ти си мой син, Гари. Във всяко отношение. И винаги ще си останеш мой син. Нищо не е в състояние да промени това.

— А ти си моят баща. *Това* също не може да се промени.

Малоун усети как го побиват тръпки.

— Вчера се наслуша на разни неща — подхвърли той.

— Трябваше да ги чуя. Такава е реалността. Мама дълго време ги държеше в тайна от мен. Но аз най-сетне стигнах до истината.

— Сега вече и двамата знаем защо майка ти не споделяше нищо за Антрим.

— Дължа ѝ извинение — кимна Гари.

— Тя със сигурност ще се зарадва. Преди време двамата с нея допуснахме много грешки. Хубаво е да знаем, че повечето от тях са поправени. Поне аз се надявам да е така.

— От днес никога повече няма да ме чуеш да говоря за това. Всичко приключи.

— Така и трябва да бъде. А какво ще кажеш за случилото се тук? Защо да не го запазим за себе си?

— За да не те убие мама ли? — усмихна се синът му.

— Нещо такова.

Замълчаха, омагьосани от красотата на прекрасните градини. По тревата подскачаха птици, дебелите зеленияли стъбла на дърветата излъчваха спокойствие. Той си спомни историята за грохналия от старост дъб, който се издигаше в далечината. Там през 1558 г. облеченият в дрехите на принцеса Елизабет 25-годишен самозванец беше посрещнал новината за смъртта на кралица Мери. Вдигнал очи от книгата в ръцете си, той бавно беше осъзнал, че вече е владетел на Англия — роля, за която се беше подготвял в продължение на дванайсет години.

И беше изрекъл пророческите думи: *Божие дело, което изглежда прекрасно в нашите очи.*

През съзнанието му отново преминаха събитията от последните два дни, които вече приемаше със спокойствие и чувство за необратимост. Много неща се бяха случили. Много неща бяха

приключили. Но въпреки това той, подобно на самозванеца преди толкова векове в същата тази градина, изпитваше усещането, че още толкова все още предстои.

Той прегърна сина си през раменете.

— Хайде да си вървим у дома.

[1] Игра на думи: sun — слънце, son — син (англ.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Малоун приключи разказа си. Беше говорил в продължение на цял час.

Седнала зад кухненската маса, Пам слушаше внимателно. В очите ѝ имаше сълзи.

— А аз се чудех защо Антрим не се обажда — прошепна тя. — Живеех в постоянен страх, че може да се появи всеки момент.

Малоун се канеше да проведе този разговор от доста време насам. Тя трябваше да научи истината. Въпреки че двамата с Гари бяха решили да не ѝ казват нищо.

— Разбрах защо изведнъж реши да ми съобщиш за Гари — въздъхна той. — Антрим ви е срещнал в мола, видял го е и всичко му е станало ясно. Вероятно те е заплашил, че ще ми каже всичко, и ти не си имала друг избор.

Пам помълча известно време, после кимна.

— Тогава имах тежък ден в офиса. Реших, че трябва да знаете, когато той отказа да си тръгне. Най-напред разказах на теб.

Обаждането, което Малоун нямаше да забрави никога.

— Гари беше толкова различен, когато се прибра след Деня на благодарността, който прекарахте заедно — добави тя. — Извини се за поведението си и ме увери, че всичко ще бъде наред. Каза, че всичко сте изяснили помежду си. Испитах такова облекчение, че не попитах нищо. Бях благодарна, че с него всичко е наред.

— Това „изясняване“ ни струваше много — поклати глава Малоун.

Загриженото изражение на лицето ѝ потвърди, че тя знае за какво става въпрос. Бяха рискували живота си.

— Блейк беше ужасен човек — въздъхна тя. — Бях с него в Германия само защото исках да те нараня. Да ти го върна. Да те накарам да испиташ болката, която испитах аз. Можеше да бъде всеки, но аз, глупачката, избрах точно него.

— Вероятно щях да те разбера, но ти не ми каза нищо. Как да изпитам болка? Изпитала си я ти, защото мълчеше и живееше с последиците от онова, което беше направила.

И двамата знаеха защо се беше получило така. Тя не можеше да се примири с факта, че той ѝ беше изневерил. Външно сякаш му беше простила, но шокът продължаваше да дълбае душата ѝ като злокачествен тумор. И от време на време показваше грозната си глава, най-вече при спорове. Постепенно липсата на доверие у нея разби психиката и на двамата. Ако беше признала и собственото си прегрешение, нещата може би щяха да се променят. И бракът им щеше да свърши още тогава.

А може би изобщо нямаше да се получи нищо.

— Изпитвах силен гняв, но съзнавах, че съм просто лъжкиня и лицемер — продължи тя. — Като се връщам назад, разбирам, че не сме имали шанс да останем заедно.

Наистина беше така.

— Когато зърнах Антрим в мола, изведнъж разбрах, че миналото се връща, за да вземе своето. Тоест Гари...

Замълчаха.

Насреща му седеше жената, която беше обичал. И която може би все още обичаше, макар и по свой начин. Сега вече бяха по-скоро приятели, отколкото любовници. Познаваха както силните си страни, така и слабостите си. Това ли е близостта? Може би. Поне частично. От една страна, това създаваше някакво чувство за комфорт, но от друга, беше плашещо.

— Блейк се нахвърли върху мен в деня, в който скъсах с него — добави Пам. — Винаги е бил агресивен и избухлив. Но в онзи ден буквално полудя. Изражението в очите му ме плашеше. Имах чувството, че иска да се спре, но не може.

— Същото каза и Катлийн Ричардс — кимна Малоун.

Ричардс му се беше обадила два месеца след лондонските им приключения, а после дойде да го види в Копенхаген, където прекараха няколко наистина забележителни дни. Известно време след това си разменяха имейли, но в крайна сметка прекратиха контактите помежду си. Понякога той се питаше какво ли е станало с нея.

— Не исках Гари да познава този човек — въздъхна Пам. — Той не означаваше нищо за мен и исках нещата да си останат така.

— Гари пръв разбра какво е важно за Блейк Антрим. Особено след като чу какво мисли за него той. Знам, че е било болезнено, но по-добре, че стана така. Сега и двамата знаем защо си мълчала толкова дълго.

— Той е истинският ти син. Нито веднъж не показва, че знае за родния си баща.

— Някой ден ще стане добър агент — усмихна се Малоун. — А за нас остава да се надяваме, че няма да прояви интерес към тази професия.

— Част от мен се бунтува от факта, че е видял истинската същност на Блейк. Не искам цял живот да се пита дали няма да стане като него.

— О, ние обсъдихме този въпрос, след като се прибрахме в Копенхаген. Според мен той няма подобни притеснения. Ти правилно отбеляза, че си е истински Малоун. Поне по отношение на важните неща в живота.

— Блейк още ли е там, в онова подземие?

— Да — кимна той. — То се превърна в неговия гроб.

Стефани му съобщи, че няма да има поредната златна звезда на мемориалната стена в Лангли. Просто защото това бе привилегия за героите.

— А истината за Елизабет Първа ще остане неразкрита?

— Така трябва да бъде. Светът не е готов да приеме истината за тази част от историята.

Малоун я остави да осмисли огромната важност на отминалите събития. Самият той си изясни свързаните с тях подробности след разговор с Гари, а няколко седмици по-късно — и със самата Стефани. Съвместно разследване на Министерството на правосъдието и английското Вътрешно министерство беше установило всички подробности, свързани с дейността на Антрим и Матюс.

Такива бяха последиците от съгласието му да направи проста услуга на добър приятел.

— Самолетът ми за Копенхаген излита след три часа — изправи се той.

Беше пристигнал в Щатите, за да купи антикварни книги и реши да се отбие за няколко дни в Атланта, за да се види с Гари. Не беше

очаквал да проведе този разговор, но се радваше, че нещата между него и Пам най-после се бяха изяснили.

Край на тайните.

— Престани да се самообвиняваш — добави той. — Всичко това се е случило много отдавна и би трябвало да е забравено.

Тя се разплака. Което беше необичайно. Пам беше твърда жена. Проблемът беше там, че бе прекалено твърда. Прибавено към собствената му неспособност да се справя с емоциите, това качество автоматично ги беше превърнало във воюваща двойка. Макар и щастлив в много отношения, бракът им в крайна сметка се оказа провал. Слава богу, че след толкова години двамата най-после си дадоха сметка, че взаимните обвинения са безсмислени. Гари беше единственият смисъл в живота им.

Стояха изправени от двете страни на кухненската маса. После тя пристъпи към плота и откъсна няколко парчета домакинска хартия, за да попие сълзите си.

— Съжалявам, Котън. Много съжалявам, че се получи така. Трябваше да бъда честна с теб. Още преди много години.

Вярно. Но и това беше минало.

— Изложих живота ти на опасност — добави тя. — И на детето си, за бога!

Той нарами сака си и тръгна към вратата.

— Да речем, че сега сме квит.

В очите ѝ се появи объркване.

— Как е възможно това?

Ако беше чул този въпрос три години побрано, със сигурност щеше да има отговор. Но много неща се бяха случили, откакто напусна Джорджия и се премести в Копенхаген. Животът му стана друг, с нови приоритети. Омразата към бившата съпруга беше не само безсмислена, но и непродуктивна. Освен това беше разбрал, че все пак е само наполовина виновен за натрупалата се болка.

Беше време да обърне гръб на всичко това и да продължи напред.

На лицето му се появи широка усмивка.

— Всъщност сме повече от квит — искрено добави той. — Защото ти ми върна Гари.

БЛАГОДАРНОСТИ

Сърдечни благодарности за дванайсети път на Джина Сентрело, Либи Макгуайър, Ким Хоуви, Синди Мъри, Скот Шанън, Деби Ароф, Каръл Лоуенстейн, Мат Шуорц и всички от „Реклама и продажби“.

Специални благодарности на Марк Тавани, който притежава уменията да извлича и невъзможното от писателя. Чест е да бъде част от Балантайн Букс и екипа на Рандъм Хаус Пъблишинг Груп.

Благодарности и на Саймън Липскар, който продължава да предлага експертни съвети.

Трябва специално да спомена: Ник Сейърс, завършил Оксфорд, изключителен джентълмен и издател, който ми помогна по отношение на английските подробности (като всякакви грешки са само мои); Иън Уилямсън, изключителен представител за английски автори, който ни показва Оксфордшър; и Мерил Мос и нейния рекламен екип, Деб Зипф и Джери Ан Гелър, най-добрите в бизнеса.

И както винаги, специални благодарности на съпругата ми Елизабет, моята невероятна муза.

В предишни книги съм благодарил също и на Джесика Джоунс и Естър Гарвър. Благодарение на тях функционира „Стив Бери Ентърпрайзиз“ и те поемат голяма част от товара.

Джесика и Естър, тази книга е за вас.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

За написването на този роман се наложи да пътувам до Англия два пъти. Вторият ми престой се удължи по неволя, защото точно тогава изригна онзи вулкан в Исландия, който доведе до временно спиране на целия въздушен трафик. Аз обаче се възползвах добре от допълнителните три дни и обиколих доста места в компанията на съпругата ми Елизабет, които по-късно намериха място в романа.

Но сега е време да отделим фактите от измислиците.

Последните мигове от живота на Хенри VIII (описани в Пролога) са предадени достоверно. Повечето от репликите на краля съществуват в различни исторически източници. Той действително е умрял в отсъствието на децата си, а присъствието на Катрин Пар край смъртното му ложе не е доказано. Разбира се, споделянето на тайната на Тюдорите с последната съпруга на Хенри е моя измислица. Смъртта на Хенри VII в двореца „Ричмънд“ (Глава 10) е описана достоверно. Присъствието на наследника му е добавка от моя страна. В това отношение много ми помогнаха записките на сър Томас Райътсли.

Много хора са убедени, че Лондонската общинска полиция е Скотланд Ярд, но аз реших да използвам истинското ѝ наименование. Това се отнася и за Сикрет Интелиджънс Сървис, която е по-известна като МИ6. А Агенцията за борба с тежката организирана престъпност (АБТОП) (Глава 3) е английската версия на ФБР.

Замъкът „Уиндзор“ и параклисът „Сейнт Джордж“ са великолепни паметници на културата. Там е погребан Хенри VIII — в саркофага под мраморната плоча, както е описано в Глава 3. Епитафията е цитирана точно, както и фактът, че гробът на Хенри е бил отворен през 1813 г.

Коректно са описани Флийт стрийт и Сити (Глава 9), а също и Инс ъф Корт (Глава 10). Някога днешните Мидъл и Инър Темпъл са били главната крепост на тамплиерите. Средновековното поземлено дарение на адвокатите от Хенри VIII и Джеймс I е потвърден исторически факт (Глава 13). То включва Пъмп Корт и Голдсмит

Билдинг (Глава 58), като аз си позволих някои промени във втория. Историята в Глава 10, в която се твърди, че Войната на Розите е започнала в градините, също се приема за достоверна, макар че никой не знае със сигурност дали това е било така. Инс ъф Корт се управляват от Съвет на старейшините начело с ковчежника (Глава 26). Комплексът се използва едновременно като учебен център и управленска структура за обикновените членове и ролята му е много близка до тази на щатските адвокатски асоциации в Съединените щати. Описаната в Глава 10 Мидъл Темпъл е може би най-историческата част на Инс ъф Корт, но кръглата Темпъл Чърч е най-известната (Глави 9 и 10). Килията на покаянието в църквата (Глава 12) е отворена за посетители. Съгласно специален кралски указ Инс ъф Корт трябва да поддържа Темпъл Чърч като място за молитви на вярващите (Глава 13).

Орденът на Дедал е не само творение на Томас Матюс, но и мое. Но самата легенда за Дедал (Глава 12) е заимствана от митологията. Дворецът „Нонсъч“ (Глава 25) е съществувал някога. Изчезването му също е описано достоверно. Символите в него (Глава 25) са художествена измислица, но се базират на използваните в Шифъра на Копиале (изображението на който се намира в Глава 15). Аз само адаптирах този германски ръкопис, съдържащ 75 000 знака, към тази изцяло английска история. Едва наскоро комбинацията от абстрактни символи и букви от латинската и старогръцката азбука бе напълно разшифрована.

В тази книга присъстват още много популярни места. Брюксел с прочутия си *Manneken Pis* („Пикаещото момченце“) — Глави 16 и 20; Портман Скуеър и хотел „Чърчил“ (Глава 35), „Пикадили Съркьс“ и лондонският театрален квартал (Глава 25); Малката Венеция със своите издължени лодки и тесни канали (Глава 4), катедралата „Сейнт Пол“ и Галерията на шепота (Глава 5), Уестминстърското абатство и параклисът на Хенри VII (Глава 36), „Оксфорд Съркьс“ (Глава 8) и хотел „Горинг“ (Глава 54). Изумително място е и Лондонският Тауър (Глава 17), в който се намира Залата с кралските съкровища (Глава 45, 48). Лондон действително лежи върху повече от сто километра подземни реки, всяка от тях вкарана в лабиринт от тунели. Най-голямата и известна от тях е Флийт (Глава 58, 59). Подземната зала,

описана в Глава 59, е изцяло мое творение, въпреки че подобни тунели и пещери непрекъснато се откриват в района на Лондон.

Богатството на Тюдорите, за което се споменава в Глава 15, действително е съществувало. Хенри VII натрупал огромно количество злато и сребро, което Хенри VIII увеличил, като затворил абатствата. Изчезването на това съкровище по времето на невръстния крал Едуард VI остава загадка и до днес.

Оксфордският Джизъс Колидж (Глава 16) бил основан по времето на Елизабет I. Неговата централна зала е описана точно, включително портретът на кралицата, който все още е там. Също така точно са пресъздадени параклисът и дворът (Глава 18).

Уилям и Робърт Сесил (Глава 16) са исторически личности. Добре документирани са близките отношения на Уилям с Елизабет I, включително закрилата, която той ѝ осигурява по време на кървавото управление на нейната сестра Мери. Той е нейният държавен секретар, който ѝ служил чак до смъртта си. Наследил го синът му Робърт. Двамата Сесил играли важна роля по време на дългогодишното ѝ царуване. Но влиянието и ефективността на Робърт намалели към края на живота му. Унизителното стихче, цитирано в Глава 36, а също така и прякорът „Лисицата“ са абсолютно реални. Дневникът на Робърт Сесил, за който за пръв път се споменава в Глава 15, е плод на моето въображение, но голямото количество историческа информация в него е доказана истина (Глава 47, 49). Робърт Сесил лично надзирава погребението на Елизабет I и последвалото изграждане на нейната гробница в Уестминстър (Глава 52). Негова идея е и преместването на тленните ѝ останки в гроба на Мери, а също така и странните надписи върху надгробната плоча (Глава 36).

В сърцевината на тази история е абсолютно реалната драма на Абделбасет ал Меграхи (Глава 37, 46) — бивш агент на либийското разузнаване, осъден за убийството на 270 души във взривения над шотландското селце Локърби самолет на американската авиокомпания „Пан Ам“. През 2009 г., вече болен от рак, Ал Меграхи бил прехвърлен в Либия, където умрял през 2012 г. Много спорове са свързани с т.нар. „хуманитарен“ акт, като главната роля в тях играели английските тайни служби, които не се опитали да убедят шотландското правителство да не освобождава терориста. Съединените щати били твърдо против този акт, като до ден-днешен не са известни мотивите, които стоят зад него.

Операция „Измамата на краля“ е изцяло плод на въображението, но идеята, че Съединените щати биха потърсили чувствителна информация, за да притиснат свой съюзник, съвсем не е изключена.

Хемптън Корт действително е едно впечатляващо място, а сцените, които се разиграват в него (Глава 37,38, 39), са описани в съответствие с обстановката. Галерията на призраците наистина съществува, както и портретите на Тюдорите, изложени там и описани в Глава 38. Апартаментът „Къмбърленд“, градините, пристаните, кухните, игрището за голф и подземните тунели (Глава 42) — всичко това съществува. Моя измислица е единствено вратата между винарската изба и някогашната канализация.

Абатството „Елекфрайърс“ отдавна не съществува, но станцията на метрото си е там (Глава 56, 57). По времето, когато се развива действието (преди две години), въпросната станция беше в процес на реконструкция, но днес е вече напълно завършена. Доколкото ми е известно, имплозивни заряди (Глава 3, 53, 62) не съществуват. Те са моя измислица, при която използвах физическите характеристики на няколко различни по състав експлозиви.

Елизабет I била изключително сложна личност. Тя никога не се омъжила и открито пренебрегвала дълга си да осигури наследник на престола. Всичко това повдига редица интересни въпроси. Тя била слаба, некрасива, самотна и за разлика от кръвните си роднини, изпълнена с постоянна енергия. Особеностите в характера ѝ, описани в Глава 49 (и на други места в романа), са заимствани от исторически източници. Елизабет отказвала медицински прегледи, забранила да бъде аутопсирана, неизменно се появявала на публични места със силен грим и перука, обличала се в широки дрехи, скриващи цялото ѝ тяло, и допускала до себе си съвсем ограничен кръг приближени хора. Това били Кейт Ашли, Томас Пари, двамата Сесил и Бланш Пари. Ако е имало някаква конспирация, тези петимата несъмнено са участвали в нея.

„Маската на младостта“ (Глава 16) наистина съществува. Затова всички портрети на Елизабет трябва да се възприемат с резерви. В романа се говори за пет такива. Заключениеята са неизбежни: ние просто нямаме никаква представа как е изглеждала Елизабет I.

Самата Елизабет избира за свой наследник шотландския си братовчед Джеймс. Коронният съвет, оглавяван от Робърт Сесил (Глава

16), е доказан исторически факт. Цитираното изявление на Елизабет — *Ще ме наследи човек с кралска кръв, а не някакъв негодник* — се възприема като доказателство за неоспоримата ѝ власт. Но прави впечатление мъглявостта на тези думи. Защо просто не е назовала наследника си? Странните думи обаче придобиват съвсем друг смисъл, ако приемем тезата, че тя наистина е самозванец. Историята мълчи по въпроса дали Елизабет е била наясно с планове на Робърт Сесил да я наследи именно Джеймс. Повечето изследователи обаче са на мнение, че Сесил не би предприел нищо без личната ѝ благословия. Действителна е и описаната в Глава 16 сцена на смъртното ѝ ложе, по време на която се предполага, че тя е изразила категоричното си решение за наследник на престола. И желанието ѝ било изпълнено: през 1603 г. короната преминава от Тюдорите към Стюартите без никакви възражения.

Скандална е и историята, която възникнала, докато младата принцеса Елизабет живяла при Катрин Пар и Томас Сиймур (Глава 21). Сиймур не криел апетитите си за сближаване с Елизабет и това принудило Пар да я отпрати от дома си. Малко след преждевременната смърт на Пар принцесата получила писмото, което обяснявало причините за преместването. Позволих си да променя няколко фрази от него (Глава 21). Тук е мястото да отбележа, че Пар била единствената личност (извън изброените по-горе съзаклятници), която би могла да разкрие извършената подмяна. За разлика от Хенри VIII тя прекарвала голяма част от времето си с младата Елизабет (Глава 52). Бившата кралица изпитвала дълбока ненавист към всичко, свързано с покойния ѝ съпруг Хенри VIII. Затова е малко вероятно да е споделила с някого онова, което е знаела.

Хенри Фицрой е незаконният първороден син на Хенри VIII (Глава 40). Детайлите за него, включително за брака му с Мери Хауърд, са предадени точно. Не е известно дали Фицрой е станал баща, преди да почине едва 16-годишен. Но всички са единодушни, че приликата му с Тюдорите е забележителна, което означава, че ако е имал дете, и то е щяло да прилича на тях. Както е отбелязано в Глава 38, Мери била единственото от децата на Хенри VIII, която доживяла до четирийсет. Всичко останали умрели още преди да са навършили двайсет. Елизабет обаче доживяла до седемдесет, въпреки че в

началото на царуването си се разболяла от едра шарка (Глава 38). Това било нетипично за дете на Хенри VIII.

В книгата си „Великите измамници“, публикувана през 1910 г. (Глава 25, 26), Брам Стокър пръв разказва легендата за момчето от Бизли. Текстът в Глава 27 е директен цитат от книгата на Стокър. Същото се отнася и за рецензията на „Ню Йорк Таймс“ (Глава 38).

Самият аз чух за пръв път легендата за момчето от Бизли по време на посещението си в селцето Или на север от Лондон. Стокър е първият автор, който е направил връзка между момчето от Бизли и Хенри Фицрой. Но едва ли някога ще разберем дали това е истина, или плод на творческа фантазия. Остава обаче един твърдо установен факт — всяка година на 1 май векове наред по улиците на Бизли шествало малко момченце, облечено в елизабетински костюм (Глава 27).

Защо? Никой не знае.

Гробницата на Елизабет и нейната сестра Мери в Уестминстър никога не е била отваряна. Ако в нея действително лежат костите на младата принцеса, за която се предполага, че е умряла на 13-годишна възраст, съвременната наука разполага с модерни технологии, които лесно биха установили дали това е истина.

Предварителните проучвания за този роман включваха задълбочен анализ на около 300 книги, свързани с Елизабет I. Много от тях съдържат необясними твърдения като цитираното в Глава 38. Например дословният откъс от американското издание от 1929 г. със заглавие „Кралица Елизабет“ с автор Катрин Антъни. Последният абзац от него със сигурност ще бъде запомнен: *Тя отнесе всичките си тайни в гроба.* Авторката не предлага никакви разкрития или обяснения на някаква тайна, оставяйки читателя в дълбоко недоумение.

Ако Елизабет I действително не е била онази, за която се е представяла, юридическата стойност на направеното през дългогодишното ѝ управление автоматично ще бъде равна на нула (Глава 49, 56 и 63). Това се отнася и за масовите конфискации на земя в Ирландия, благодарение на които била създадена държавата Северна Ирландия (Глава 56). Всяко от даренията на ирландска земя, които кралицата прави на хилядите имигранти протестанти, ще бъде поставено под въпрос. По време на продължилите десетилетия размирици (Глава 56, 57, 59) загинали хиляди хора. Други хиляди

станали жертва на насилствена смърт преди 70-те години на миналия век, когато избухнал конфликтът между юнионисти и националисти — конфликт, чиито корени се криели именно в управлението на Елизабет I. Повечето наблюдатели са единодушни, че омразата вътре в Северна Ирландия все още е жива. Тя просто клоkochи под повърхността в очакване на основателна причина за подновяване на въоръжените стълкновения. А каква по-добра причина от новината, че цялото английско присъствие в страната се базира на една лъжа?

В Глава 63 Елизабет Макгуайър заявява на Котън Малоун, че историята има значение. И е абсолютно права.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.